MIRIAM WILLIAMS

kutsal fahişeler

Tanrı'nın Çocukları tarikatında fahişelikle geçen on beş yılım

Varlık / Anlatı

MIRIAM WILLIAMS

*

KUTSAL FAHİŞELER

Varlık Yayınları, Sayı: 720
Üçüncü Basım: 2004

Heaven's Harlots
© Miriam Williams, 1998
Akçalı Ajans/Varlık Yayınları, 1999

Jeremy Spencer ve Moses David dışında, bu kitapta yer alan Tanrı'nın Çocukları üyelerinin gerçek ve İncil'den alınma adları tümüyle yazar tarafından değiştirilmiştir.

ISBN 975-434-207-5

Kapak Düzeni: Ekin Nayır
Ofset Hazırlık: Varlık Yayınları A.Ş.
Baskı: Kurtiş Matbaası, İstanbul

VARLIK YAYINLARI A.Ş.
Piyerloti Cad. Ayberk Apt. 7-9
Çemberlitaş 34400 İstanbul
Tel: 212-516 20 04 - Faks: 212-516 20 05
E-posta: varlik@varlik.com.tr
http://www.varlik.com.tr

Miriam Williams

KUTSAL FAHİŞELER

Tanrı'nın Çocukları tarikatında
fahişelikle geçen on beş yılım

Türkçesi:
M. Barlas Çevikus

VARLIK / ANLATI

Tarikattaki kadınlara,
onları sevmiş ve kaybetmiş olan erkeklere.
Hepimizin iç huzuruna kavuşması dileğiyle

Önsöz

Sağlıklı ve iyi yetişmiş beş çocuk sahibi bir anne, kutsal fahişelik yaptığı geçmiş yaşamı üzerine niçin bir kitap yazar? Bu soru bana büyük bir acı veriyor. Kırk dört yaşındayım ve sosyoloji dalında master derecesi almak üzereyim. Bu derece, ailemi görece bir yoksulluktan kurtarmak için çalışmamı sağlayacak. Kendimi bu alışılmamış otobiyografinin yaratabileceği şöhrete maruz bırakmak için hiçbir nedenim yok. Daha da kötüsü, çocuklarımın şu anda yaşadıkları huzurlu ortamı baltalıyor olabilirim.

Kendi yaşamım, sizin de göreceğiniz gibi, hiçbir zaman huzurlu olmadı. Bu kitap, en kalabalık olduğu zamanda on sekiz bin üyesi bulunan ve günümüzün en garip seks tarikatlarından biri haline gelen Tanrı'nın Çocukları'nın (The Children of God) ağına düşen Lancaster, Pennsylvania'lı bir kızın hikâyesini anlatıyor. Önde gelen televizyon istasyonları tarafından, bu sözde tarikat hakkında pek çok belgesel hazırlandı. Tanrı'nın Çocukları, ayrıca çeşitli sosyolojik ve psikolojik çalışmaya da konu oldu. Fleetwood Mac'in slide-gitaristi Jeremy Spencer gibi ünlüler, tarikata katılmak için gruplarından ayrıldıkları zaman, gazetelere manşet oldular. Yüksek doz uyuşturucudan ölen, hayatı hayal kırıklıkları ile dolu genç film yıldızı River Phoenix de çocukluğunun büyük bir bölümünü Tanrı'nın Çocukları tarikatında geçirmişti.

Tanrı'nın Çocukları'nın lideri Moses David, konunun uzmanı Dr. Steve Kent tarafından, tarikatı bastırılmış cinsel arzularını tatmin etmek için kullanan "şehvet düşkünü peygamber" olarak tanımlanıyor. Kent, incelediği tarikatlar arasında en fazla taciz edilmiş ve cinsel olarak kullanılmış insanların, Tanrı'nın sevgisini göstermek için önce grup içindeki erkeklerle, daha sonra da dünyanın "yitik insanları"yla seks yapmaları emredilen, Tanrı'nın Çocukları'nın kadın üyeleri olduğunu yazıyor. Moses David'e göre, "Tanrı bir çöpçatandı," ve bizler de "Tanrı'nın sevgili fahişeleri."

Tarikatta iki kere evlendim ve beş çocuk doğurdum. Kampta,

çocuk tacizi iğrenç bir şekilde kol geziyordu. Bunun ucunun kendi çocuklarıma da dokunacağından korkarak hayal dünyasından kurtulup kendime geldim ve bir daha dönmemek üzere tarikattan ayrıldık. Ancak, daha önce çektiğim acıları ve davranışlarımın sorumluluğunu kabullenmek, aklımı tekrar başıma getiren, uzun ve zorlu bir yolculuk oldu. Amerikan yaşam tarzına, üç dil bilen ve yirmiden fazla ülkede bulunmuş, ancak o zamana kadar hiç kendisine ait bir çek hesabı, kredi kartı, arabası ya da evi olmamış, kırk yaşında bekâr bir anne olarak yeniden katıldım. Ailemin geçimine yardımcı olabilmek için, kamyon şoförlerine hizmet veren bir lokantada garson olarak çalışmaya başladım ve üniversiteye geri döndüm.

1996 Haziran'ında mezun olduktan sonra, üniversiteyi bitirdiğimde hikâyemi kaleme alacağıma dair dört yıl önce kendi kendime verdiğim sözü yerine getirdim. Belli bir yayıncıya bağlı olarak çalışmadığım için, kalın bir yayıncılar rehberinden iki sayfa fotokopi çektim ve bu rasgele yapılmış listeden gelişigüzel seçtiğim beş editöre mektup yazdım.

Birkaç hafta sonra marketten alışveriş yaparken, raflardan bir kitap aldım. Daha önce kitabın ya da yazarın adını hiç duymamış olmama karşın, kapakta gerçek bir hikâye olduğunun belirtilmesi ilgimi çekmişti. Ertesi sabah, verandada oturmuş kitabı bitirmeye çalışırken, mektup yazdığım editörlerden biri aradı.

Telefondaki kadın, "Mektubun beni çok etkiledi. Aslında ben genellikle, talep edilmemiş metinleri pek okumam," dedi ve "Tam olarak nasıl bir kitap yazmak istiyorsun?" diye sordu.

Kesin bir fikrim yoktu, ama çabucak bir yanıt buldum. "Şu anda okumakta olduğum gibi, dürüst ve kişisel bir kitap yazmayı düşünüyordum."

Kadın, "Hangi kitap o?" diye sordu.

İsmi yanlış söylemiş olmamak için kitabın kapağına yeniden göz attıktan sonra, "*The Eagle and the Rose (Kartal ve Gül)*, yazarı Rosemary Altea," diye yanıtladım.

Hiç duraksamadan, "O kitabın editörlüğünü ben yaptım." diye karşılık verdi.

Yüreğim ağzıma geldi. Gerçekleşme olasılığı milyarda bir olan bu tür raslantılar her zaman karşınıza çıkmaz. Teşekkürler sayfası-

na göz attım. Önceki gün rasgele aldığım kitapta beni arayan kadının ismi vardı.

Bu tesadüf yaşanmasaydı, devam etmem için gereken cesareti kendimde bulamayabilirdim.

Ama şimdi, kalbimdeki ve beynimdeki tüm endişe ve karışıklık bir bilgisayar disketine aktarıldı. Açıklanamayan o itici güç kayboldu. En iyiyi ummak ve en kötüsüne hazırlanmak arasında bocalıyorum. Ancak, bugün bildiğimden daha yüksek bir amaca inanmaya devam etmekte kararlıyım.

Şu sıralar, toplum sorunlarıyla ilgili eserlere merak saldım. Şaşkın ve çaresiz gençlerin hikâyelerini okudukça, kendi gençliğimi hatırlıyor ve onların acılarını paylaşıyorum. Cinsellikle ilgili sorunlar ve kimlik bunalımları birçok genci, çözümü alkolde, uyuşturucuda, önüne çıkan herkesle cinsel ilişki kurmakta, her şeye boyun eğmekte, anoreksiya'da (yemek yememe) ve hatta intiharda aramaya yöneltiyor. Sorunlu gençler her tür aileden ve sosyo-ekonomik sınıftan yetişebiliyor. Anne-babalı ve orta sınıfın üstündeki aileler de, tek ebeveynli evler ve yoksul aileler kadar bu durumdan etkileniyor. Toplumumuzun değişmesi gerektiği bizlere hatırlatılmıştı. Ben, değişimin ilk adımının bilinçlenmek olduğuna inanıyorum. Herkes, davranışlarının sorumluluğunu üstlenmeli, ancak sorumluluk genellikle bilinçlenmeyle başlar.

Bu kitap, sorunlu bir toplumda büyüyen duyarlı gençliğin kaçış yollarından biri olan tarikat üyeliğine ışık tutmak amacıyla yazıldı. Belki de bu, birçok saf idealistin yaşamını söndüren ve kendini toparlamak için yardıma en çok ihtiyaç duyulan, en zorlayıcı yollardan biridir. Ne yazık ki, yardımcı olabilmek için bilinen çok fazla yöntem yok. Bu insanların davranışları ayıplanıp kınandıkça, tarikat üyeleri boş bir ideal uğruna çaba harcadıklarını anlıyorlar.

Benliklerini kaybetmiş olanlar için yazılmış bir kendini keşfetme öyküsüdür bu aynı zamanda. Cehennemden çıkışım, alın yazısı demekten başka bir isim bulamadığım çok değerli adımlar sayesinde gerçekleşti. Artık gerçeği görüp, normal, tatmin edici bir yaşama ulaştığıma göre, tarikat üyeliğinin anlamını açıklamak için, özellikle tarikatta doğup büyümüş çocuklara karşı bir sorumluluk hissediyorum. Belki bir gün ben de bu insanların topluma geri dönebilmelerini kolaylaştırmak için fiilen çalışabilirim, ama şimdilik onlara yalnızca umut verebilirim.

1

"Tanrı Çöpçatandır"

Otelin üniformalı asansör görevlisine gülümsedim. Zaten genellikle herkese gülümserdim. Bu artık bir alışkanlık haline gelmişti. Ama bu kez, adamın da bana gülümsediğini görünce, kendi kendime "Az önce yaptığım şeyin ne olduğunu biliyor herhalde" diye düşündüm.

Asansörün kapısı, Monte Carlo'nun en şık kuruluşlarından birine açıldı: Ünlü Hôtel de Paris. Yumuşak halılarla kaplı lobide ilerlerken, eskimiş kot pantolonumun içinde kendimi biraz tedirgin hissettim. Ayrıca Salim'in az önce arka cebime sıkıştırdığı paranın görünüp görünmediği konusunda da endişeliydim. Mermer döşeme boyunca yürüyüp, döner kapıdan geçtim. Tanrı'nın sevgisini sunmak için ilk kez nakit para alıyordum ve bu yüzden utanç, şaşkınlık, ve öfke içindeydim.

Otelin önüne park etmiş limuzin ve Rolls-Royce'ların yanından geçerken, tanınmış simaları ayırt etmek merakıyla duraklamadım, tersine, başımı onları göremeyeceğim bir yöne çevirerek yürüdüm. Ruhumdaki karmaşayı fark ederler korkusuyla, hiç kimseyle göz göze gelmemeye özellikle dikkat ettim. Muhteşem manzaralı çıkmaz sokağın ortasındaki üç şeritli göbeği hızlı adımlarla dolanıp, popüler ve kaliteli bir kafe-restoran olan Café de Paris'ye doğru ilerlemeye başladım. Orada cappuccinomu alıp oturabilir ve olup bitenleri anlamaya çalışabilirdim. Kafe kalabalıktı. Girişte durup oturacak bir yer aranırken, bir önceki gün yaşadıklarımı düşünüyordum.

Salim'le önceki gece Côte d'Azur'ün tanınmış restoranlardan biri olan Le Pirate'da karşılaşmıştık. Aynı evi paylaştığım kadınlardan biri olan Sharon, kendinden yaşlı bir Almanla çıkacaktı.

Adamla daha yeni tanıştığından, bu randevuya onunla birlikte gitmemi istemişti. Genelde, grubumuzun en az bir üyesi çıktığımız insanla tanışmadan, bu tip randevulara tek başımıza gitmezdik.

Alman, Sharon'la beni keyif düşkünü çılgın milyonerler tarafından işletilmesiyle ünlü Le Pirate'a götürünce çok şaşırdık. İkimizin de üstünde en güzel giysilerimiz vardı: Nice'deki ucuz mal satan mağazaların birinden yumuşak muslin kumaşı alıp, elde diktiğimiz elbiselerimiz. Adam beklediğimden yaşlıydı, altmışın üstünde olduğu kesindi ve bu durumun Sharon'un canını sıkıp sıkmadığını merak ediyordum. Prensibimiz, –zengin ya da yoksul, güzel ya da çirkin, genç ya da yaşlı– herkese Tanrı'nın sevgisini göstermekti, ama böylesine soyut bir amacı yaşama geçirmenin zor olduğunu daha önceki deneyimlerimden biliyordum.

Sharon yetenekli ve dinamik bir şarkıcıydı, ama nedense erkeklerle çıktığı zamanlar çekingen davranırdı. Katolik ve çok tutucu bir ailede büyümüş ve grubumuza girmeden önce opera eğitimi almıştı. Uzun boylu ve sarışındı. Düzgün vücut hatlarını koruyabilmek için sürekli diyet yapardı. İri ve etkileyici gözlerinde, çoğunlukla, dalgalarla gürleyen okyanusu hayatında ilk kez gören küçük bir kızın bakışındaki panik ve şaşkınlık ifadesi olurdu. Evde bir kocası, bir de çocuğu vardı ve Sharon'ın onlarla birlikte olmayı tercih edeceğini hissederdim. Planımıza göre, akşam yemeğini erken bir saatte yiyip Alman'a "mesaj"ı verdikten sonra, benim tekrar dışarı çıkabilmem için vakitlice eve dönecektik. Ancak o meşhur restorana vardığımızda, bu gecenin hiç de kısa bir gece olmayacağını hissetmiştim.

Le Pirate, olağanüstü Roquebrune-Cap-Martin sahili üstündeydi ve bir Monet tablosu sayesinde ün kazanmış şahane bir manzaraya sahipti. Garsonlar romantik korsan kostümleri giymiş, son derece çekici erkeklerdi. Sandalyeleri parçalayıp ateşe atmak gibi küçük gösteriler sergilemek için eğitilmişlerdi. Bu gösteriler Le Pirate geleneğinin bir parçasıydı. Kemancılarla birlikte bizzat restoran sahibi, arada bir masamıza gelip çingene tarzında bir müzikle bizi eğlendirmeye çalışıyordu.

Alman dostumuzun bizim yanımızda keyfi yerindeydi ve gece uzadıkça uzuyordu. Geldiğimizde, restoranda bizden başka birkaç müşteri daha vardı. Sonra birden, salonun öbür ucunda oturan diğer bir gruptan başka kimsenin kalmadığını fark ettim. Sanki bir

şeyi kutlamak için toplanmış gibiydiler. Gece ilerledikçe, masalarından gitgide daha fazla ses yükselmeye başladı. Alman dostumuz daha sessiz olmaları için onlara bir mesaj yollayabileceğini söylüyordu ki, üzerinde bir not bulunan bir şişe şampanya konuldu önüme. Şampanya öbür masadaki adamdan geliyordu.

Nezaket icabı, teşekkür etmek için adamın yanına gittim. Siyah saçlı adamın yüzü ciddi, hatta sert denilebilecek bir ifade taşıyordu. Belli belirsiz gülümseyen, derin, keskin gözleri vardı.

"Kim o dede?" diye sordu bana.

Ani sorusuna savunmasız yakalanmıştım, "Sadece bir arkadaşımız," diye yanıtladım.

"Gel, bize katıl," dedi adam. "Güzel kızları masasında yalnız başına ağırlayamayacak kadar sıkıcı biri o."

Kendi kendime "Haklısın," diye düşündüm. Neredeyse uyumak üzereydim ve Sharon da bana, "En iyisi bu işi unutalım," diyen sıkıntılı bir ifadeyle bakmaya başlamıştı.

Daha cevap veremeden, adam yanında bana yer açmak için çekildi. Az önce onun yanında oturan kadına göz atarak, durumlarını tahmin etmeye çalıştım. Kırmızı boyalı dudakları ve göğüs dekoltesini epey açıkta bırakan elbisesiyle, çekici bir esmer güzeliydi. Davet edici bir gülümsemeyle, bana oturmam gerektiğini belirtti, ben de Sharon'a bir işaret yolladıktan sonra yanlarına oturdum.

"Bu yaptığım, Alman dostumuza karşı pek de kibar bir hareket olmayabilir," dedim. "Zaten kendisiyle yeni tanıştık."

"Evet, onunla yeni tanıştığınızı anlamıştım," dedi siyah saçlı adam. Lübnanlılara has bir aksanla konuştuğunu şimdi fark etmiştim. "Onu kırmaktan çekinmene gerek yok. Bu masada bulunmaktan şeref duyacaktır. Ama arkadaşın endişeli görünüyor. Ona da bize katılmasını söylesene. Hayır, dur, ben ikisine de haber yollayacağım."

Garsonu çağırıp eline bir not tutuşturdu. Birkaç dakika sonra, hepimiz bir arada oturuyorduk. Masalarına canlılık katmıştık. Eğlencelerine hemen dahil olduk. Sharon bu yeni tanıştığımız insanlar için kendi şarkılarından bazılarını söylerken adeta ışık saçıyordu. Bense her zamanki gibi, şarkı sözlerinin altında yatan tinsel anlamın yorumcusu rolünü üstlenmiştim. Yaklaşımlarımızda o kadar farklı, o kadar inançlı, içten, saf ve açıktık ki, masadaki herkes bize çok eski arkadaşlar gözüyle bakmaya başlamıştı.

Beni masaya davet eden Lübnanlı adamın, grubu restoranda ağırlayan kişi olduğu her halinden belliydi. Adı Salim'di ve esmer güzeli kadının bana laf arasında söylediği üzere, onun yanında oturmaya devam etmeliydim, çünkü benden hoşlanmıştı. Kadın bunu sanki bana her zaman öğüt veren sırdaş bir dostummuş gibi söylemişti.

Neredeyse şafak sökene kadar şarkılar söyleyerek, gülerek ve dans ederek orada kaldık. Alman dostumuz da çok eğleniyor olmakla birlikte, gecenin sonuna doğru iyice güçten düştü. Hepimizden daha yaşlıydı ve artık çevresindekilerle daha fazla içli dışlı olmayı ister gibi bir hali kalmamıştı. Sharon da eve gidebilecek kadar kendine gelmiş görünüyordu. Vedalaşırken, Salim telefon numaramı aldı ve beni arayacağını söyledi. Ertesi gün neredeyse öğleden sonra uyandığımda, tahmin ettiğim gibi, aramış ve Sharon'a beni Hôtel de Paris'e getirmesi için bir şoför ve araba göndereceğini bildirmişti.

Her şey o kadar çabuk olup bitiyordu ki, bu konuyu hiç kimseyle konuşmaya vakit bulamamıştım. Bebeği yüzünden erkenden uyanmış olan Sharon, randevuya gitmemden yanaydı. Salim'den "olumlu elektrik aldığına" ve her şeyin yolunda gideceğinden emin olduğuna beni inandırmaya çalışıyordu. Bir saat içinde, Salim'in yolladığı şoför, Mersedes-Benz marka bir otomobille geldi ve beni alıp otele götürdü. Daha önce oraya birkaç kez gitmiş olsam da, üst katlara ilk kez çıkıyordum. Süslü otel lobisinde yürürken, bu duruma sosyal anlamda hazır olmadığımı fark ettim. Henüz bir amatör bile olamadan, profesyonellerle aşık atmaya kalkar gibiydim.

Asansörle, Salim'in söylediği kata çıktım. Geniş koridorda yürürken, karşılıklı iki oda kapısının arasındaki alanın bile evdeki yatak odamdan daha büyük olduğunu düşündüm. Duvarlardaki tahta oymaların güzelliğine hayran oldum ve o sıralar adam etmeye çalıştığım oda için bu tarz bir şey denemeyi planladım. O anda aklımdan geçenlerin, az sonra büyük bir olasılıkla yaşayacak olduğum cinsel deneyimle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Belki de üstümdeki gerilimi atmak için, o işi yapmadan hemen önce bu konuyu kafamdan uzak tutma tekniğini kendime öğretmiştim artık. Bu tarz durumlarla karşılaşmaya hazırlıklıydım. Yapacağım şey, onun ellerine dokunarak, sırtını okşayarak ve belki güzel bir öpücük ve-

rerek, sevginin fiziksel kanıtlarını sunmaktan ibaretti. Kendi dünyasını açıp daha da yakınlaşarak karşılık verecekti bana. İşte o zaman, Tanrı'nın Sevgisi hakkındaki mesajı iletecektim. Tanrı'nın tartışmasız her insanoğlu için duyduğu uçsuz bucaksız sevginin sadece bir sureti olduğumu ve daha önce Tanrı'nın ona duyduğu sevginin boyutuyla tanıştırılmamış olsa da, şimdi karşı karşıya bulunduğunu anlatacaktım. Grubumuzun ana felsefesi buydu ve bu ruhani tablonun içine herhangi bir gerçeklik sokacak olursam, kafamda her şey allak bullak olacaktı. Gerçekliği ve misyonumu aralarında geçiş olmayan iki ayrı odada tutuyordum ve o gün öğleden sonra Salim'in oteldeki suitine girerken, cömertçe seven biri olmaktan çok, hâlâ utanmazca merak eden yirmi üç yaşında Amerikalı bir kızdım.

Salim, suitin kapısını aralık bırakmıştı. Hafifçe kapıya vurduğumda, içerden seslenerek girmemi söyledi. Kumarhane girişine bakan bir balkona açılan, ferah ve mavi renkteki oturma odasında onu göremedim. Sonra sağımdaki loş odadan seslendiğini duydum.

Sözlerinin emir anlamına gelmesini kısmen önleyen bir ses tonuyla, "Buradayım. Gel," dedi. Onun, "Ben arayış içinde bir ruhum ve senin sevgine ihtiyacım var," dediğini hayal ederek, suitteki en büyük yatak odası olduğu anlaşılan odaya girdim. Perdeler sıkı sıkı kapatılmıştı ve içerisini sadece bitişikteki banyodan sızan ışık aydınlatıyordu. Salim yataktaydı. Yüzü yastığa dönük bir halde yüzüstü uzanmıştı.

"İyi masaj yapar mısın?" diye sordu.

Salim'in benden verebileceğim her şeyi istediğinden, hem de hemen istediğinden emin olmam çok zaman almadı. Hafızamda, o günün en mahrem anlarında neler düşündüğüme ait hiçbir anı yok. O anları hatırlamayı kendime yasakladığım, ya da o günün deneyimlerini bilinçaltıma ittiğim için değil; sadece, onları yaşarken fazla bir şey düşünmüş olduğumu sanmıyorum. Salim'in emirlerine uydum. Benden normalin dışında bir şey yapmamı istemedi ve herhalde her şey on dakikadan az bir süre içinde olup bitti, çünkü ona mesajı bildirmeye vakit bulamadım.

Her zaman olduğu gibi, kurtuluş mesajımızı alıp alamayacağıyla ilgileniyordum. Önceki gece hiç fırsatım olmamıştı. Oteldeki suitine geldiğimde olaylar çok çabuk gelişmişti ve bu yüzden de fırsa-

tı kaçırdığımı düşünüyordum. Bir erkekle tanışmam ve ona sevgi sunmam arasında geçen zaman gitgide kısaldığından, bu tip şeyler benim için çok olağan hale gelmeye başlamıştı. Grubumuzdaki diğer kızların neler hissettiğini bilemiyorum, ama cinselliğin tam orta yerindeyken, yanımdaki erkeğe Tanrı ve İsa hakkında bir şeyler anlatma konusunda kendimi her zaman beceriksiz ve sıkıntılı hissetmişimdir. Yıllar boyu, yalnızca Tanrı'nın sevgi mesajını "vermekten" başka bir şey düşünmediğim için, hiç zevk almaya çalışmamıştım.

"Tanrı'nın seni sevdiğini bilmelisin," dedim, gün ışığıyla hafifçe aydınlanmış odaya girerken, "ve benim burada oluşumun sebebi de bu." Salim, temizlenmiş ve giyinmiş olarak balkonda duruyordu. Şu anda bulunduğumuzdan başka bir yatak odası daha olduğunu, solumdaki bir kapının aralığından görebiliyordum.

"Evet, ben Lübnanlı bir Hıristiyanım" diye yanıtladı beni. En azından kendisi için konuyu kapatmaya çalışıyor gibiydi. "Eve nasıl döneceksin?" diye sordu, "Şoför bana lazım da."

"Taksiye binebilirim, ama üzerime para almamışım."

"Tabii ki," dedi ve balkon penceresinin yanına yerleştirilmiş cilalı bir masanın çekmecesinden bir tomar Fransız parası çıkardı.

"Ama, gerçekten, bu kadar paraya gerek yok," diye itiraz ettim.

"Tamam, tatlım. Bu gece birkaç günlüğüne Zürih'e gidiyorum. Döner dönmez seni arayacağım. Adını ve numaranı sekreterim Halil'e verdim. Yeni bir buluşma ayarlamak için seni arayacaktır. Şimdi, lütfen benden önce çıkıver," diye işadamlarına özgü bir tavırla emir verdi.

Asansöre doğru yürürken, kısa bir taksi yolculuğu için çok fazla para verdiğini düşündüğümden, paraları çıkarıp saymak istedim. Ancak, otelden çıkana kadar beklemeye karar verdim.

Sonunda Café de Paris'in girişinde, renkli Fransız paralarını cebimden çıkardım. Dört tane 500 franklık banknot vardı. Yüz frank taksi için yeterli olabilirdi. Salim, bu parayı bana seks için vermişti! Ne düşünmüştü – bir fahişe olduğumu mu? Vücudumu para için değil, Tanrı'nın Sevgisi'ni göstermek için vermiştim. Belki de anlamamıştı. Belki suitine geri dönüp parasını istemediğimi söylemeliydim. Ama, öncelikle eve telefon etmeye karar verdim.

Café de Paris'in garsonlarından biri, "Oturmak ister misiniz?" diye sorunca düşüncelerim dağıldı.

Birden, bir süredir girişte dikilmekte olduğumu fark ettim.

"Hayır, birisine bakmıştım da," diye yanıtladım. Paraları Salim'e geri vermek niyetinde olduğumdan, eve telefon etmek için 500 franklardan birini bozdurmak istemiyordum. Ancak, üzerimde metelik yoktu. Birilerinden birkaç frank ödünç almalıydım. Tanıdık insanlar görebilmek umuduyla kafeyi taradım ve terasta duran Jean'ı gördüm.

Jean, Monte Carlo'da seks sunduğum ilk erkeklerden biriydi. Eşinden boşanmıştı ve benden yirmi yaş kadar büyüktü. Yaptığım işin, Tanrı'nın Sevgisi'ni sunmak olduğunu iyi açıklayabilmeye çok özen gösterdiğim halde, Jean anlamamıştı. Aslında, çok az insan anlamıştı. Jean, artık benim "balık"larımdan biri değildi, fakat dostluğumuz devam ediyordu.

Oturduğu masaya doğru yürüdüm ve onu birkaç Fransızca sözcükle selamladım. Sevinçli bir şekilde, oturmamı istedi. Kısa bir süre havadan sudan konuştuk. Salim otelden ayrılmadan evi arama endişesine kapılmıştım. Sonunda, ağzımdaki baklayı çıkardım ve Jean'den birkaç frank borç istedim.

"Yalnızca beş yüz franklık bütünlüklerim var," diye açıkladım, "ve bir telefon konuşması yapmak için bozdurmak istemiyorum."

Bir anda, beş yüz franklardan bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Hiçbir zaman yanımda bu kadar çok para taşımadığımı Jean gayet iyi bilirdi. Neler döndüğünü bildiğini belirtmek ister gibi göz kırptı ve elime bir sürü bozuk para tutuşturdu. Teşekkür edip telefonların bulunduğu bayanlar tuvaletine indim.

Telefona, evimizde yaşayan tek erkek olan Timothy yanıt verdi. Timothy, Sharon'la evliydi ve evimizde üç kadın olduğu için de, bizim "balıkçımız" olmuştu. Hangi "balığa" seks sunabileceğimiz ve hangilerinin henüz hazır olmadığı konusunda bize bilgi verirdi. Yalnızca yirmi yaşındaydı. Kadınların yaşlarıysa yirmi üç ve yirmi beş arasında değişiyordu; yani hepsi benim yaşlarımdaydı. Ancak hepimiz, bizden daha küçük olan bu genç adamdan emir alırdık. Sharon'un, ona Salim'den söz ettiğinden hiç kuşkum yoktu.

"Timothy, benim," diye başladım heyecanlı bir şekilde. "Evet, her şey yolunda. Eve dönünce anlatırım. Fakat, Timothy, Salim bana para verdi, çok para. İki bin frank verdi!"

"Bunu neden yaptı?"

"Taksi parası olarak cebime biraz para tıkıştırdı. Dışarı çıkıncaya kadar ne kadar olduğunu bilmiyordum. Dinle, Tim, parayı geri vermek istiyorum. Kendimi kirlenmiş hissediyorum. Sanırım, bu işi para için yaptığımı düşünüyor. Oysa ben, bunun Tanrı'nın Sevgisi için olduğunu anlatmış ve anladığını sanmıştım. Timothy, kızgınım. Bize yiyecek içecek bir şeyler ısmarlamaları, ya da ufak tefek hediyeler vermeleri gibi bir şey değil bu. Bu düpedüz nakit para —biliyorsun, kirli para."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Olup bitenler gözüme çok çirkin görünüyordu. Timothy'nin beni bu durumdan kurtarmasını istiyordum.

"Hayır, Jeshanah, geri verme. O paraya ihtiyacımız var ve sanırım, Tanrı onun kalbine dokunarak bu parayı sana vermesini sağladı. Öyle olmalı. Salim henüz bizi tanımıyor; ama, Tanrı ona bu aralar maddi yardıma ihtiyacımız olduğunu göstermiş olmalı."

"Emin misin, Timothy? Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Dinle, merkezden birkaç yeni mektup geldi. Para almanın bir sorun olmadığını söylüyorlar. Henüz mektupları okumadın, ama Tanrı'nın Sevgisi'ni sunmanın karşılığı olarak para almaktan söz ediyorlar. Bu konuda hiç tasalanma, doğrusunu yapıyorsun."

"Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Bir şeyleri yanlış yorumlamadığına emin misin?"

"Hayır gerçekten! Mektupları okuyuncaya dek bekle. Oldukça önemliler! Sakın endişelenme. Bir içki iç ve taksiye atlayıp eve dön."

"Ama Timothy, kendimi bir fahişe gibi hissediyorum," diye öfkeli bir şekilde karşı çıktım.

"Evet, öylesin," dedi üzerine basarak, "İsa için fahişelik yapıyorsun! Ve Tanrı da çöpçatanımız!"

Yedi uzun yıl önce, 1971'de, New York'un taşrasında, Tanrı'nın Çocukları adı verilen dinsel bir gruba katılmıştım. Komün halinde yaşayan bu grup, o zamanlar katı Hıristiyan inançlarıyla doluydu ve günlerinin büyük bir bölümünü de insanlara İsa'yı anlatmakla geçiriyordu. "İmkânı olan herkesten, ihtiyacı olan herkese," anafikriyle başlıyor ve buna Tanrı'nın kurtuluş mesajının İsa aracılığıyla iletilmesini de dahil ediyorduk. Ayrıca, gerçek bir Hıristiyan

cemaati olduğumuza inanıyorduk. New York'taki uyuşturucu bağımlılarını yaşadığımız komüne getirip, onları "birer İsa'ya dönüştürmeye" çalışırken bağışlarla geçiniyorduk. Kimi zaman işe yarıyordu.

İlk dahil olduğum zamanlarda, grupta kızların ve oğlanların ayrımı konusunda çok katı kurallar vardı. Şimdi ise, yalnızca kendi içimizde değil, dışarıdaki yitik ruhlarla da cinselliği paylaşıyorduk. Hayatımızı ve vücudumuzu feda ederek şahadet ediyorduk. Yalnızca kendini buna adayanlar, İsa'nın İnsanları'ndan "erkek avcılığı"na geçiş sürecine katlanabildi. Ben de bunlardan biriydim ve sevgi için yapılan hiçbir şeyin yanlış olamayacağına inanmıştım. Oysa şimdi, para için yapıyordum.

Düşündükçe, kafam daha fazla karışıyordu. İnsan inandığı şeyle çelişecek şekilde davrandığında acı çeker. Bir şeyler değişmelidir; ya davranış şekli ya da inanış biçimi. En uygun çözüm, öyle davranmaktan vazgeçmektir; ancak, bu her zaman mümkün olmaz. Gruba, bana anlamsız görünen, maddiyata dayalı, rekabet içinde bir yaşam sürdürmenin geriliminden kurtulmak için katılmıştım. Yedi yıl boyunca para için değil, yalnızca sevgi için çalışmıştım. Birkaç bin idealist insanı manevi ailem olarak kabul etmiştim. Şimdi, yeniden değişmek durumundaydım; ancak, davranışlarımı değil, inandıklarımı değiştirdim. Birkaç ay içinde "kutsal fahişelik" kavramını benimseyip bütün dünyanın kabul ettiği ahlak kurallarının dışında kalan bir insan olacaktım. Eski ahlak kuralları değişmeliydi ve bizlerden de dünyada devrim yaratmamız bekleniyordu. Asıl büyük sıçrayış ise, bütün dünya görüşümün yavaş yavaş değişmekte olmasıydı. Aklıma liderimizin sözleri geliyordu: "Eğer düşünürsen, düşünürsen, düşünürsen, düşersin, düşersin, düşersin." Düşünerek anlayamıyordum. Bu bir inanç sıçramasıydı. Ben de onu kabullendim!

Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzü mavi, pembe ve mor renklerle bezeliydi. İyi ve kötü hakkında yorumlar yapmaktan vazgeçip, akşam güzelliğinin beni sarmasına izin verdim.

2

Giderek Garipleşen Bir Dünya

California sahillerinde oynarken, babamın bana şarkılar söylediğini anımsıyorum. En sevdiği ve en sık söylediği şarkılardan birinde, "İsa'yla küçük bir konuşma yapacağım / ve ona bütün sıkıntılarımı anlatacağım," derdi. Sanırım pek çok sorunu vardı ve bu yüzden içip içip şarkılar söylerdi. İşte babamla ilgili en iyi hatırladığım şey bu.

Babamın ailesi İrlandalıydı. Babam daha küçücük bir çocukken, bir araba annesine çarparak ölümüne yol açmış ve bu olay da tüm aileyi korkunç bir acıya boğmuştu. Bu hikâyeyi babam sarhoşken, annem ise babamın niçin sürekli içtiğini açıklamaya çalışırken ayrı ayrı anlatmışlardı. İşlek bir Philadelphia caddesinde karşıdan karşıya geçerken annesinin elini bırakıp kaçan babamın kendi hayatını mı kurtardığı, yoksa peşinden koşan annesinin ölümüne mi sebep olduğu benim için hâlâ anlaşılabilmiş değil. Bildiğim tek şey, babamın ve ailesindeki herkesin, 27 Haziran 1953'e, yani benim doğduğum tarihe kadar çoktan alkolik oldukları.

Babam John, II. Dünya Savaşı'nda görev yapmış, uzun boylu, düzgün vücutlu, yakışıklı bir adamdı. Çok iyi bir matbaa dizgi ustası olduğu için, gittiği her yerde iş bulabiliyor, fakat çok içtiği için hiçbir işte uzun süre kalamıyordu. Belki de Birleşik Devletler'de bir oraya bir buraya taşınmamızın ve dokuzuncu sınıfa kadar hiçbir okulda bir yılı tamamlayamayışımın sebebi budur. Bazen şirin bir banliyö evinde oturur, hemen ardından da şehrin göbeğindeki daracık bir apartman dairesine taşınırdık. Annem sık sık beni ve ağabeyim Steve'i, barlara babamızı aramaya gönderirdi. İşten eve dönmediği vakitler, babama bir ailesi olduğunu hatırlatmaya giderdik. Televizyonumuz olmadığından (çünkü rahatça taşınmamı-

zı engelleyecek kadar ağır bir aletti) barları dolaşmak bizim için her zaman heyecan verici bir macera olurdu. Hayatımın bu dönemine ait anılarda "Planters" fıstıkları, portakallı gazoz ve babamın sıkça gittiği meyhanelerdeki dart oyunları da yer alır. Gerçekten zor dönemlerde, babamı aradığımız meyhaneler kenar mahallelerde olurdu.

Diğer yandan, annem, sevecen bir aile ortamında yetişmiş koyu bir Hıristiyandı. On altı yaşındayken, Nazi Almanyası'ndan kaçarak Amerika'ya gelmişti. Babası, Almanya'da başarılı bir marangozken, Amerika'ya geldikten sonra zengin Alman iş adamlarının bahçıvanlık işlerini yapmaya başlayan ve çok çalışarak ailesine iyi bir yaşam sağlayan, açıkgöz ve tutumlu biriydi. Böylece, Amerika'da beş tane ev sahibi olmayı başarmıştı. Büyükannem kızına katı Hıristiyan düşünceleri aşılamıştı. Tatlı ve sevecendi, ama İngilizce'yi asla öğrenmediği için hiçbir zaman kendisiyle konuşabilme şansım olmadı. Onu tanıyabilecek yaşa geldiğimdeyse çoktan kör olmuştu.

Ailesiyle birlikte 1939'da Reading, Pennsylvania'ya yerleşen annem, Temple Üniversitesi'ne girmiş, ancak yarıda bırakıp bir gazetede çalışmaya başlamış, babamla da burada tanışmıştı. Altı tane çocukları olmasına karşın, annem 50'li yılların tipik ev kadını değildi. Alman aksanıyla konuşması, diğer anneler gibi saçına perma yapmaması, makyaj malzemesi kullanmaması ve ayrıca adının Elfriede olması, küçükken benim için oldukça sıkıntı verici ve utandırıcı bir durumdu. Ayrıca ev işleriyle de hiç ilgisi yoktu.

On iki yaşında şımarık bir çocukken, yemek yapmamasının ve evle ilgilenmemesinin sebebini sorardım anneme. Altı çocuğun içinde en büyük kız olduğum için, bütün ev işleri benim üzerime kalmıştı. "Almanya'da büyümüşsün. Tanıdığımız bütün Alman kadınları çok iyi yemek pişiriyor ve ev işlerinden mükemmel anlıyorlar. Neden sen böylesin?" derdim.

"Çünkü," derdi hiç gocunmadan, "ben, Almanya'da herkesin gittiğinden daha iyi okullara gittim. Bu okullara giden kızların ev işlerini öğrenmeleri gerekmez, çünkü bu işler için hizmetçileri olacağını bilirler." Anlaşılan, Almanya'da dahil olduğu orta sınıftan değil de, daha üstün konumlu birisiyle evlenme rüyasıyla yetiştirildiği için, ev kadınlığını kendisine yakıştıramıyordu. Ama, burası Amerika anne. Uyan artık, orta sınıf burada çok büyük.

Aile hayatımız çelişkilerle doluydu. Çoğu zaman yoksulluk çekmemize karşın, genellikle iyi muhitlerde otururduk. Babam içki ve sigara içip etrafa lanetler yağdırırken, annem son derece dindardı ve Tanrı'nın adını boş yere anmanın doğru olmadığına inandığı için "Aman Tanrım" dememize bile izin vermezdi. Ağabeyim ve ben, oradan oraya taşınmanın her türlü sıkıntısını çekmemize karşın, okula gidip kendimizi geliştirebilmiştik. Ancak ne yazık ki, ağabeyim olağanüstü zekâsını yasadışı yollardan para kazanmak için kullandı. Hırsızlık yapıyor ve insanların banka hesaplarından zimmetine para geçiriyordu. Bütün bunların sonucu olarak da Steve yaşamının büyük bir kısmını hapiste geçirdi. Bu arada, ben de hayatımı Tanrı'ya hizmet etmekle geçiriyordum. Belki ikisi de aynı madalyonun değişik yüzleriydi.

1968 yılında Lancaster Pennsylvania'da Mc Caskey Lisesi'ne başladım. On dört yaşındaydım ve o vakte kadar annemi, kız kardeşlerimin iyiliği için babamdan ayrılması gerektiğine inandırmıştım. Steve halen ıslahevindeydi ve ben de, bize böylesine durağan bir hayat yaşattığı için anneme kızmaya başlamıştım. Oysa o, boşanmaya inanmadığını, ancak ayrı yaşamayı düşünebileceğini bana tatlı bir dille anlatmıştı. Sanırım bu konuyu kilise papazıyla da konuşmuş olmalı ki, altı çocuğu da okumakta olduğu için kendisine bir iş buldu ve hemen ardından da Lancaster şehrinde bir ev satın aldı. Babamdan yasal olarak boşandı. Ancak, bu artık çok fazla taşınmamamızı sağlamaktan başka bir işe yaramadı, çünkü babam yine sarhoş bir şekilde eve gelmeye devam ediyordu.

Amish Country (Amish'lerin Ülkesi) olarak tanınan Lancaster ilçesi, o zamanlar ülkeyi kasıp kavuran büyük çaplı toplumsal huzursuzluktan uzak kalabilmişti. Lancaster halkı hayatından memnundu. Çoğu Mennonitti; olmayanlar da Amish ve Mennonit felsefesinin önerdiği, modern yaşama pek açık olmayan geleneksel yaşam biçimine çok iyi uyum sağlıyordu. Bununla beraber, Lancaster bile Amerikalı gençleri bir veba gibi etkileyen karmaşadan kaçamayacaktı.

Bu hastalığa ilk yakalananlardan biri de bendim, ya da belki de, içimdeki huzursuzluk kendini belli etmek için doğru zamanı bekliyordu. Kendimi akranlarımdan biri gibi hissetmemi engelleyen şey, sanırım ailemin göçebeleri andıran alışılmadık yaşam tarzıydı. Yine de, bir yıldan fazlaca bir süredir aynı yerde yaşıyor olmamıza

karşın, kendimi niçin bir yabancı gibi hissettiğimi merak ediyordum. Okulda başarılı olduğum halde kendime uygun bir çevre bulamıyordum. Bu yüzden de bir asi olarak tanınmaya başlamıştım. Popüler kızlar o zamanlar mini etek giyerlerdi; bense, daha pratik bulduğum için, pantolon giymeyi tercih ediyordum. Bir gün müdürün odasına çağırıldığımı hatırlıyorum.

"Miriam," demişti müdür, "Sen akıllı bir kızsın. Eğer başını derde sokmazsan muhtemelen iyi bir bursla üniversiteye gideceksin. Dinle, kuralları biliyorsun – kızlar pantolon giyemezler."

"Niçin?" diye sormuştum.

"Çünkü kural böyle."

"Biliyorum, ama bu kural niçin konulmuş? Demek istediğim, oğlanlar zamanlarının yarısından fazlasını kızların bacaklarını dikizlemeye harcıyor. Hem bence, birtakım öğretmenler de bunu yapıyor. Sizce kızlara dizlerinin bir karış üzerinde etek giydirmek doğru mu?"

Müdür dürüst bir adamdı ve içtenlikle, "Hayır," diye yanıtladı. "Belki de şu anda geçerliliği kalmamış bir kural bu. Yine de değiştirilene kadar ona uyman gerekir."

"Bence karşı koymalıyım. Eğer bir kuralın değişmesi gerekiyorsa, birileri bunu yapmalı."

Modası geçmiş bahçıvan kotumu giyerek kurala karşı gelmeye devam ettim ve müdür de bana üç günlük uzaklaştırma cezası verdi. Kural böyleydi, ancak pantolon giymeye devam ettiğim halde bir daha ceza almadım.

Her zaman, pantolon giymemin asıl nedeninin, güzel giysiler almaya paramın yetmemesi olduğunu düşünmüştüm. Elbise ya da etek giymek, her gün kıyafet değiştirmek anlamına geliyordu. Oysa pantolon giyince yalnızca tişörtümü değiştirmem yeterli oluyordu. Bununla beraber, ertesi yıl kural değişti ve kızlar pantolon giyebilmeye başladılar. Bu arada, eskici dükkânlarından inanılmaz güzellikteki kullanılmış giysileri yok pahasına alabileceğimi keşfetmiştim. Aylarca giyebileceğim aynı tarzda bir gardırop dolusu giysiyi beş dolara alabiliyordum. Özellikle 1940'ların ipek giysileri ve dantelli ya da boncuklu herhangi bir şey tam bana göreydi. Hippi olmanın ne demek olduğunu öğrenmeden çok daha önce, onlardan biri olup çıkmıştım.

Henüz Lancaster hippilerle tanışmadığından, son sınıfa kadar yalnızca bir tek yakın arkadaşım oldu. Son derece zeki bir Yahudi kızıydı. Tamamen farklı yetişmiş olmamıza karşın, ilgi alanlarımız birbirine oldukça yakındı. Eskiciden aldığım elbiselerimle bisikletime binip onların bizimkinden daha iyi bir semtte olan evlerine giderdim ve vaktimizi, birlikte, varoluşçuluk görüşünü tartışarak geçirirdik. Bütün lise eğitimimiz boyunca görüşmeye devam ettik.

On birinci sınıfa geldiğimde, okulda birtakım hippiler görülmeye başladı. Benim gibi giyiniyorlardı –bilemiyorum, belki de ben onlar gibi giyiniyordum– ve insanlar da beni onlardan biri olarak görüyordu. Öğretmenler paylaşmadığım bir görüşü açıkça tartışmaktan kaçınmayacağımı biliyorlardı. Uzun süre özlemle beklediğim arabamı kısa sürede bir hurdaya dönüştürdüğüm için, otostop yapmaya da başlamıştım. Üstüne üstlük, bir ayin yapar gibi odama kapanıyor, mumlar ve tütsüler yakıp müzik dinleyerek tek başıma esrar içiyordum. Kişisel ve kutsal olarak gördüğüm bu ayine henüz başkalarını dahil etmek niyetinde değildim. Ayrıca, felsefe ve yoga gibi Doğu öğretilerini de incelemekteydim. Kendimi keşfetmek üzere olduğum sırada, hippiler kapımı çaldılar. Renkli, heyecan verici ve macera dolu görünüyorlardı. İşte benim istediğim de tam olarak bunlardı. Nihayet, birkaç arkadaş istediğime karar verdim.

Çok geçmeden benimle aynı sınıfta olan Jan'la tanıştım. 60'ların olaylarını yaşayabilmek için amigoluktan ve arabalı erkek avcılığından vazgeçen bu kız, uzun boylu, ince yapılıydı ve modaya uygun giyinirdi. Bir gün durup dururken bana yaklaştı ve nereden marihuana bulabileceğini sordu. Bu tip şeyleri bileceğimi düşünmesi beni şaşırttıysa da, sonraki iki yılımızı birlikte o meşhur 60'lı yıllarda doğan ve Lancester'a birkaç yıl geç gelen "seks, uyuşturucu ve rock'n roll" felsefesini uygulayarak geçirdik. Kısa bir süre için, küçük hippi grubumuzda birbirimize karşı ilgili, duygulu ve açık yürekli olduğumuz hayali içinde yaşadım. Ama çok geçmeden anladım ki, tüm bu hoş arzular yalnızca birer yeni gençlik hevesiymiş. Ayrıca, insan kendisine hiç uymayan bir şeye heveslendiyse, bir süre sonra ona yabancılaşmaya başlıyordu. Benim de oraya ait olmadığımı anlamam için çok fazla zaman geçmesi gerekmedi. Bunu fark etmemi sağlayan şeyin ise, Spruce Caddesi'ndeki eve gidişim olduğuna inanıyorum.

Kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemediğim biri, Franklin ve Marshall Üniversitesi yakınlarında, Spruce Caddesi üzerinde bir ev kiralamıştı. Kış ayları boyunca gittiğimiz bu evde, yatak odasının olması gereken yere harika bir müzik tesisatı kurulmuştu. Sıkça zaman geçirdiğim bu müzik bölümünün tahta zemini üzerine renkli minderler atılmış ve etrafı boş şarap şişeleri üzerine dikilmiş rengârenk mumlarla aydınlatılmıştı. Kısa süreli varlığının ilk birkaç ayında, Spruce Caddesi'ndeki mekân masumca bir denemeydi. Ancak kısa sürede, uyuşturucu ve küçük yaşta alkol kullanımının başlaması hızlı bir çöküş getirdi. O günler, benim için derin bir gözlem dönemi olmuştu. "Özgür aşka" inandıklarını söyleyen hippilerin hiçbiri söylediği kadar özgür değildi ve hiçbir surette sevecen oldukları söylenemezdi. "Hard rock" müzik başladığında, mutfağa, ağır uyuşturucu kullananların yanına giderdim. Çok tecrübesiz olduğum için de, ne tür bir uyuşturucu kullandıklarını anlayamazdım. Kaldı ki, onlar da bana hiçbir zaman kendilerine katılmam için bir teklifte bulunmadılar.

Mutfağa ilk kez, gitar çalışabileceğim tek yer olduğu için gitmiştim. Çok iyi çalamadığımdan, kimsenin beni dinlemesini istemiyordum ve keşlerin yanında olmak, tek başına olmaktan farklı değildi. Ancak, bir süre sonra onları incelemeye başladım. Candy, benden yalnızca birkaç yaş büyük olmasına karşın, bir deri bir kemik görünüşü, tel tel saçları ve mosmor gözleriyle, Nazi soykırımından kurtulmuş biri gibi duruyordu. Henüz, madde bağımlılarını iyileştirmek için çok fazla rehabilitasyon merkezi olmadığından, birkaç defa "tımarhaneye" girip çıktığını biliyordum. Bunlar, ağabeyimin tanıdığı türden insanlardı ve cansızlıkları daha yeni filizlenmeye başlamış bir çiçek çocuğu için korkutucu görünüyordu. Timothy Leary'nin, kişiyi bilinçliliğe taşıyan uyuşturucu teorisini incelemiş bir öğrenci olarak, bu insanları bilinçsiz buluyordum.

Spruce Caddesi'nde yakınlaşabildiğim tek insan olan Mick de dünyadan kopmuş biriydi. Ben henüz on altı yaşındaydım ve Mick, liseden çoktan mezun olmuştu. Sanrılar görmesine neden olduğu için, çok sık uyuşturucu kullanmadığını fark etmiştim. Bırakın uyuşturucu dünyasını, gerçek yaşamla yüzleşmekte bile sorunları vardı. Uzun saç ve sakalının ardına saklanmış, insanların gözlerinin içine nadiren bakabilen, biraz kısa boylu ve adaleli birisiydi. En büyük aşkı müzikti ve sahip olduğu geniş plak arşivi ile ün sal-

mıştı. Kendisine, 1960'ların ve 70'lerin grupları, şarkıları, müzisyenleri ya da bestecileri hakkında bir şeyler sorulmaya görsün, hemen canlanıverirdi. Aksi halde, duş perdesinin demirine asılmış ıslak bir çorap gibi etrafta salınıp dururdu. Kolayca incinebilir bir yapıya sahip olması, birçok çocukça şakaya maruz kalmasına neden oluyordu. İstemeyerek de olsa, ben de bu şakalardan birine karışmıştım.

Spruce Caddesi son zamanlarda, sevgililerin birbirlerini nasıl uçurabileceklerini denedikleri yer olmuştu. Şaşırtıcı olsa da, hâlâ bakireydim ve gençlik deneyimlerinin yaşanması için ayrılmış odayı ben de, Mick de hiç kullanmamıştık. Bütün bunlar, bazı şakacı çocukların Mick ve benim birlikte olmamız gerektiğini düşünmelerinden kısa bir süre önceydi. Odaya nasıl girdiğimizi anımsamıyorum, ancak Mick ve ben, kendimizi bu kötü şöhretli yatağın üzerinde yüz yüze bulmuştuk. Mick benden daha telaşlıydı ve masum görünen bu şaka trajik sonuçlar doğuracaktı. Mick'in, grup içinde zaten nazik olan konumunun iyice sallanmakta olduğunu fark etmiştim. Buna ilaveten, zar zor ayakta duran özgüveni de gözlerimin önünde yıkılmak üzereydi.

"Mick," dedim, gözlerinin içine bakmamaya çalışarak. "Ne yapmak istersin?"

Gözleri dolu dolu, anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Açıkça sergilenen bir zayıflığa tanık olduğum için kendimi rahatsız hissettim. Kapıya doğru yürüdüm ve içeriden kilitledim.

"İşte, kimse giremez artık. Onların istediğini yapıyormuş gibi davransak ne olur sanki? Bunu yapabilir misin?"

Yüzüne, bana inanmadığını belirten bir ifade geldiyse de, biraz olsun rahatladığını sezinledim.

"Ne demek istiyorsun, Miriam?"

"Bilirsin işte, ışığı kapatıp yataktaymışız gibi sesler çıkartacağız. Yani, bizi ne yapmamız için buraya tıktılarsa, onu yapıyormuşuz gibi. Buna inanacaklardır, ben de onlara hiç bir şey söylemem. Tamam mı?"

Biraz olsun toparlanmıştı. Yerdeki şişede kalan bütün şarabı içti ve gevşedikten sonra, birbirimize hiç dokunmadan, küçük oyunumuzu oynadık. İşkencecilerimiz şimdi içeriye girebilmek için kapıya vuruyorlardı. Bir süre sonra, bir aşk macerasını başlattıkları için oldukça hoşnut bir halde, çekip gittiler. Kapının öte tarafında

her şey sakinleşene kadar bekledik ve sırrımızı saklayacağımıza dair yemin ettikten sonra, aşk odasını terk ettik. Bu olaysız geceden sonra hep dost kaldık.

Çok geçmeden de, Spruce Caddesi'nden sıkıldım. "Seks, uyuşturucu ve rock'n roll", benim görebildiğim kadarıyla çıkmaz bir sokaktı. Franklin ve Marshall Üniversitesi'nden gelen müziğe doğru yöneldim. Kampüs, arkalarında büyük bir destek taşıyan, çok iyi eğitilmiş savaş karşıtı protestocular sayesinde capcanlıydı. Vietnam Savaşı hakkındaki gerçeği öğrenmek için, "BEDELSİZ" yeraltı üniversitesinin akşam derslerine katıldıktan sonra, tam anlamıyla bir halk hareketçisi olmuştum. İyi bir devrimci olarak, okula gidip gelirken siyah bir pazu bandı takıyor ve arkadaşlarımı sigarayı bırakmaları, ya da içtikleri sigarayı satın almak yerine çalmaları için ikna etmeye uğraşıyordum. Çünkü herkesin bildiği gibi, verilen verginin büyük bir kısmı askeri harcamalara gidiyordu. İdeallerim uğrunda yanıp tutuşuyordum.

1970 baharının sonlarına doğru, Franklin ve Marshall'daki protesto hareketleri, kampüs çimlerinin üzerinde verilen bedava konserlere dönüştü. Müzik bir araç olmuştu, ancak dinleyicilerin büyük bir kısmının mesajı alabildiğini hiç sanmıyorum. İş, bir yürüyüş yapmaya gelince, kendimi genellikle tek başıma buluyordum. Sürekli yeni şeyler arayan biri olarak, küçük bir entelektüel grubunun, kampüsteki "AT" adı verilen yerde yaptığı blues müziğine doğru yöneldim. Beni diğerleriyle birlikte olmaktan alıkoyan son engeli de orada aşacaktım. Uyuşturucuyu, protestoyu, müziği denemiş, ama "özgür aşk"tan her zaman uzak durmuştum. Sanırım, Marihuana beynimi yeni gerçeklerle tanıştırıyordu ve doğruyu arayan insanlarla beni aşkın buluşturacağını hissetmeye başladım. Oldukça akıllı olduğum için de, doğum kontrolünü öğrendim ve "özgür aşk"ı tanımak için fırsat kollamaya başladım.

İlk sefer tam bir felaketti. Canım yanmıştı —her anlamda. Jay'le aynı felsefe dersini alıyorduk. Düşünce üzerine parlak teorileriyle ilgimi çekmişti, ancak ders bittikten sonra onu göremiyordum. Sonra, ona "AT"de rastladım. Duman altı odada, karanlığın içinde, Black Cat adlı bir blues grubunun müziği duyuluyor, marihuana çekiliyor ve Boone's Farm şarabı elden ele dolaşıyordu. Bedenimin hareketlerinden başka hiçbir şey düşünmeden bir süre tek başıma dans ettikten sonra, tükenmiş bir şekilde, bir çubuğu elden

ele geçiren oğlanların yanında tahta zemine oturuverdim ve hayretler içinde Jay'in de onlarla birlikte olduğunu fark ettim. Kapanış vaktine değin, sınıfta öğrendiklerimiz hakkında konuştuk. Vücudundan çok, beyninden etkilenmiştim. Yatak odasının sakin ortamında müzik dinlemek için evine doğru yürüdük. On yedi yaşındaydım, ancak hiçbir zaman seks benim için çok büyük önem taşımadığından, nasıl yapıldığı konusunda da fazla bilgili değildim. Acı, beni şaşırtmıştı.

"Kahretsin, bakire olduğunu bilmiyordum," dedi Jay, neredeyse aşağılayan bir tavırla.

"Bu özgür aşk değil," diye düşündüm, "bu özgür seks." Çatı katındaki odasının penceresinde dikilip, karanlık yola baktığımı hatırlıyorum. Bir anda, o yolun yıllar önce kız kardeşimin doğduğu cadde olduğunu fark ettim —Ruby Caddesi. Gözyaşlarımı silerek, onu sessiz bir şekilde yatarken bırakıp boş ve yağmurdan ıslanmış sokaklardan eve doğru tek başıma yürüdüm. Annem ve kız kardeşlerim her zamanki gibi uyuyorlardı. Hiç fark etmezdi. Zaten onlarla konuşabilecek durumda değildim. Bizim evde seks tam bir tabuydu. Olanları anlattığım takdirde, annemi çığlıklar atarak papazı çağırırken gözümün önüne getirebiliyordum. Geceleri istediğim saate kadar dışarıda kalabiliyordum ve annem de istediğimi yapabilecek kadar olgunlaştığımı düşünüyordu. Cinselliği yaşamış olmanın mutluluğuyla yeniden yalnız kalmanın üzüntüsünü bir arada hissederek, bütün gece sokaklarda dolandım durdum.

Uyuşturucu ve müzik âleminden soğuduğumu hissederek, kendime yakın bulacağım yeni bir şeyler aramaya başladım ve kiliselerin tanıdık atmosferine geri dönmem gerektiğini düşündüm. Bir gün, bisikletime atlayıp uluslararası üne sahip bir misyoner vaizin de katılacağı duyurulan özel bir gençlik toplantısının düzenlendiği kiliseye doğru gittiğimi hatırlıyorum. Çok umutluydum, belki de eski din aşkım yeniden tutuşmak üzereydi. Ne de olsa, küçükken bir misyoner olmak istiyordum ve on iki yaşındayken bir İncil kampında, bütün kalbimle İsa'dan bu dileğimi gerçekleştirmesini istemiştim. Bir düzine kampçıyla birlikte bir kamp ateşinin etrafında el ele tutuşmuşken, büyük bir mutluluk ve huzur duygusu sarmıştı bedenimi. Tanrı tarafından, "Tanrı Katı"na seçildiğimi düşünmüştüm, ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gençlik çağıma kadar Pazar okullarına ve kilise kamplarına gitti-

ğım için, Hıristiyan inanışlarının içime işlediğine eminim. Bir Hıristiyan için, hiçbir zaman o kadar basit olmayacağını düşünmüştüm ama, aslında kiliseyi bütün o kurallara uymak çok zor olduğu için bıraktığımı da hissetmiyor değildim. Belki şimdi Tanrı için cömert bir evlat olabilirdim. Misyonerliğin kollarını sonuna kadar açıp beni beklediğini hayal edebiliyordum. Ah, saf ve temiz birisinin beni bağrına basması ne kadar da hoş olurdu. "İsa'nın kişiliğinde ne kadar da harika bir dostumuz var."

Bu umut dolu bekleyişim sırasında, kilise için uygun giysiler giymek aklıma bile gelmemişti. Her yerini nakışlarla dikkatlice süslediğim kotumu, dantelli ve eski moda bluzumu, üzerine de goblen yeleğimi giymiştim. Uzun sarı saçlarımı öylesine tarayıp serbest bırakmıştım, makyaj yapmamış ve takı takmamıştım. Evden yalnızca birkaç blok ötedeki kiliseden içeri girdiğim anda, dağınık görünüşüm kendini vahşi bir şekilde belli etmişti.

İçeri girdikten sonra, kararsızca ön sıralardan birine doğru yürüdüm ve benim yaşlarımda bir grup kızın yanında boş bir yer bulup oturdum. Naylon çorapları ve parlak ayakkabılarıyla çok şık görünüyorlardı. Amerikan gençliğinin bu parlak örneklerinin karşısında yalnızca pejmürde değil, aynı zamanda pis görünüyordum. Rengârenk görüntüsünden dolayı her zaman hayran olduğum harika nakışlı kotum bile, şimdi donuk ve adi görünüyordu.

Genç bir oğlan, yanımda oturan kıza dönüp bir şeyler fısıldadı. Kız da kıkırdayarak, yavaşça benden uzaklaştı. Bana yer mi açıyordu, yoksa benden uzaklaşmak mı istiyordu? Bu genç insanların birçoğunun benimle aynı liseye gittiğini fark ettim, ancak hiçbirini tanıyamadım. Acaba birileri beni tanımış mıydı?

Dikkatimi misyonerin üzerinde topladım. Afrika'da başından geçenlerden ve yaptığı işlerden söz ediyordu. Amerikan gençliğinin günahlarını ağır bir biçimde eleştirmeye başladı ve bizleri daha değişik bir biçimde yetiştiren, iyi anne-babalarımız olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu söyledi. Benim olduğum tarafa bakarak Tanrı'ya hizmet aşkıyla yanıp tutuştuğumu anlaması umuduyla gözlerimi üzerinden hiç ayırmadım. Bana küçük bir bakış fırlattı ve bir daha da dönüp bakmadı. Aslında, benim olduğum tarafa bakmaktan özellikle kaçındığını hissettim.

Misyoner, konuşmasını bitirdi. Bağış toplanmaya başlamıştı, ancak verebilecek hiç param yoktu. Gençler ayağa kalkarak, gitar

çalan genç bir adamın idaresinde şarkı söylemeye başladılar. Tören sona ermek üzereydi. Kalbimin heyecanla çarptığını hissettim. Diğer insanlara yardım etmek ve dünyayı sevmek üzerine söylenen bütün bu güzel şarkılardan sonra, kesinlikle birileri gelip benimle konuşacaktı. Sormak, anlatmak ve öğrenmek istediğim pek çok şey vardı.

İnsanlar dışarı çıkmaya başlamışlardı. Yanımda oturan kızlar, benim yanımdan geçmemek için öteki taraftan çıktılar. Ön sırada oturan oğlanlar da, benim olduğum tarafa bakmadan çıkıyorlardı. Bense, oturduğum yerden kımıldamamıştım. Kilise kapanana kadar dışarı çıkmayacaktım. Birilerinin benimle konuşmasını istiyordum. Buraya ait olduğumu hissetmek istiyordum.

Sonunda, yaşlıca bir adam yanıma geldi. Elime, o akşamın programı olduğunu sandığım bir kâğıt tutuşturdu.

"Genç bayan, eğer istersen alt kata inebilirsin, ama şimdi burayı kapatmam gerekiyor. Yani, oradan kalkmalısın."

Elimde olmadan gözlerime yaşlar doldu ve elimdeki programı zar zor okuyabildim. Aşağıda yiyecek içecek bir şeyler dağıtıldığından mı söz ediyordu? Herkes oraya mı gitmişti?

"Hayır, teşekkürler," dedim, bariz bir şekilde ağlayarak. "Yalnızca ruhumun gıdaya ihtiyacı var. Nereden bulabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?"

Yüzüme garip garip baktı ve birden, onun için üzüldüğümü hissetim. Ne demeye çalıştığımı anlaması olanaksızdı.

Donkişotvari arayışımı, kilisedeki olaydan sonra da sürdürdüm, ancak artık eskisi kadar umutlu değildim. Açıkçası, içimde değişik bir şeyler vardı. Hiçbir yere uyum sağlayamıyordum. Ben de, zavallı erkek kardeşim gibi serseri ruhlu biriydim. Tek farkımız, benim yasa dışı bir yol seçmemiş olmamdı. Bereket versin ki, diğer kız kardeşlerimin hepsi "normaldi". Onlar, Lancaster'in sunduğu tipik küçük kasaba yaşantısından oldukça hoşnuttular. Belki de, tek bir yere bağlı kalmaları, ya da etrafta alkolik bir baba olmaksızın yetişmiş bulunmaları onlara yardımcı olmuştu. O zamanlar "neden" sorusunu sormuyordum, yalnızca "ne" diye soruyordum —şimdi ne yapacağım?

O sıralarda, hippi ortamında, Jan kendine sabit bir erkek arkadaş bulmuştu ve yollarımız ayrılmıştı. O "kocasıyla" aşk-ve-barış tarzı bir yaşam sürmek istiyordu, bense üniversiteye doğru yönel-

miştim. Burs almak zorunda olduğum için de, akşamları evde ders çalışmaya başladım.

Bir öğleden sonra, küçük kardeşim Karen, "Miriam, bugün okula yeni bir tarih öğretmeni geldi," dedi. "Onu kesinlikle çok seveceksin. Senin gibi konuşuyor ve saçları da uzun."

"Benim gibi konuşuyor da ne demek?" diye sordum, ortaokula giden Karen'a.

"Düşüncelerden söz ediyor, bize olaylar hakkında düşünmemizi ve bunu kendi aramızda da tartışmamızı söylüyor. Bilirsin, bize Vietnam Savaşı hakkında yapılması gerekenleri anlatman ve bunun gibi şeyler işte. Sanırım, o da savaşa karşı biri."

"Eminim ki, okulda savaşa karşı herhangi bir şeyden bahsetmemiştir."

"Hayır, ama Amerika için her şeyin yolunda gitmediğini yazan bazı gazete makaleleri getirdi. Doğrusu, bazı çocuklar da bundan ailelerine bahsedeceklerini söylediler."

"Olamaz!"

"Şey, bizim caddenin aşağısında oturuyor —yaklaşık üç ev aşağıda. Onu seveceğini düşünmüştüm."

Ev ödevimi bitirince, evden çıkıp caddeden aşağı baktım. Bütün evler onluk gruplar halinde dizilmişti ve tıpatıp aynı görünüyorlardı. Aralarındaki tek fark, verandada oturmakta olan ev sahipleriydi. Üç ev aşağıda veranda boştu, ancak evin önüne park edilmiş kaplumbağa tipi VW arabası, ev sahibinin içeride olduğunu işaret ediyordu. Davet edilmediğim halde kapısını çalmak hiç de hoş olmazdı. Ama eğer bu adam kız kardeşimin dediği gibi bana benzer biriyse, böyle bir şeyi sorun etmezdi. Oraya doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

"Evet?" dedi, kapıyı açan yirmi yaşlarındaki genç adam.

"Selam, birkaç ev aşağıda oturuyorum."

"Evet?" dedi yeniden.

"Şey, kız kardeşim öğretmeninin burada oturduğunu söyledi ve…"

"İçeri gel," dedi ve merdivenlerden yukarı doğru seslendi: "Sonny, hippi bir piliç seni görmek istiyor."

Bizimkine benzer bir oturma odasına girdim. Daha büyükçe iki oğlan daha kanepede oturmuş televizyon seyrediyorlardı. Birisi,

yanına oturabilmem için kenara çekildi. Kıvırcık siyah saçlı, iri yarıydı ve bana gülümseyerek elini omzuma koydu.

"Aman aman, pek de gençmişsin, öyle değil mi?" dedi, alaycı bir şekilde reşit olup olmadığımı tartmaya çalışarak.

"Son sınıfa gidiyorum," dedim, ne demeye çalıştığını tam olarak anlamadan. Bu oğlanların arasında kendimi oldukça rahatsız hissetmeye başlamıştım. Benden daha kültürlü oldukları besbelliydi ve benden yaşça daha büyük bir oda dolusu erkeğe karşı hazırlıklı değildim.

Omuzlarına kadar inen kahverengi dalgalı saçları olan bir adam merdivenlerden aşağı iniyordu. İnce yapılıydı ve kocaman bir bıyığı vardı. Hoş bir gülüşü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Bana hoş geldin demek için elini uzatarak, "Adım Sonny," dedi, "fakat sanırım beni Bay Economopoulus olarak biliyorsunuzdur."

Ayağa kalkıp, yanımda ayı gibi sırıtan heriften kurtulduğum için sevinmiştim. Kendimi tanıttıktan sonra, başka bir sandalyeye oturdum. Kalmak, ya da kaçıp gitmek arasında bir karar veremediğim için epey gergindim. Her şeye karşın, Sonny güvenilir birine benziyordu.

"Demek... Karen'in ablasısın. Ona benzemiyorsun." Havadan sudan bahsetmeye çalıştığı apaçık ortadaydı, ancak ilgilenmişe de benziyordu.

"Ben kendime benzerim," diye karşılık verdim ve ne kadar aptalca bir şey söylediğimi hemen anladım.

Hiç de zekice olmayan bu yanıtıma diğer oğlanlar gürültülü bir şekilde gülünce, utancımdan yerin dibine geçtim. Buraya gelmemin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyordum ki, Sonny beni rahatlatan bir şekilde gülümsedi.

"Hadi, yukarıdaki odama çıkalım, orada konuşabiliriz," dedi teklifsizce.

Bunun üzerine, odadakiler laf atmaya başladılar.

"Dikkat et, yaşı tutmuyor."

"Benim yapmayacağım bir şey yapma. Ya da belki şöyle demeliyim; benim yapmak *isteyeceğim* bir şey yapma."

Sonny'nin ardından, evin ön tarafına bakan yatak odasına çık-

tım. Odadan çıkarken müziği kapatmamıştı ve yerde birkaç plak duruyordu. Plak koleksiyonuna göz gezdirdim.

"Kimleri seversin?" diye sordu.

"Dylan; Crosby, Stills and Nash..."

"Carole King'i sever misin?"

"Hiç duymadım."

"Dinle o zaman."

Ben yere otururken, o da *Tapestry* adında bir plak koydu. Arkama, yatağın üzerine oturdu. Müzik zevkinden, seçkin Franklin ve Marshall'dan mezun olmasından, öğretmenliğinden ve lisans üstü eğitim için okula geri dönme isteğinden bahsederken, dizleri de sırtıma değiyordu. Yirmi dört yaşında ve Massachusetts'liydi. Yakışıklı bir üniversite mezunu benimle konuşmaktan hoşlandığı için, kendimi ayrıcalıklı hissettiğimi hatırlıyorum. Tanıdığım yüksek tahsilli insanlar içinde, dostluk ilişkisi kurabildiğim ilk kişiydi. Şimdiye kadar, aydın insanlarla aramda her zaman bir boşluk olduğunu hissetmiştim. Ancak o zaman, Paul Goodman, Allen Ginsberg ve Charles Reich gibi çağdaş düşünürlerin ortaya koyduğu bu aykırı kültüre, hâlâ nispeten yabancıydım.

Kişisel görüşlerim, savaştan barışa, nefretten sevgiye, esaretten özgürlüğe doğru büyük bir toplumsal değişimi içeriyordu. Sonny de aynı şeyleri hissediyor muydu bilemiyorum, fakat onu özgürlük savaşçısı bir arkadaş olarak görmüştüm. Bir çubuk marihuana teklif ettiğinde, alıp çektim. Hâlâ, marihuana içmenin aydınlar arasında bir ritüel olduğuna inanmak istiyordum. Belki de sevgi aradaki bağlantıyı sağlamlaştırırdı. Beni yatağa götürmesine karşı çıkmadım. Artık bakire olmadığım için de, canım yanmıyordu. Belden aşağı deneyimim pek az olsa da, bunun güzel bir şey olması gerektiğini biliyordum, fakat orgazmın nasıl bir şey olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bunun için de, orgazm olup olmadığımı hiç anlayamadım.

Plağı değiştirmek için kalktığında, "sanırım senin için geç oldu," dedi.

"Yo, eve geç kalmak konusunda bir sorunum yok," diye yanıtladım. "Ev ödevim de bitmişti zaten."

"Ev ödevine özen gösteriyorsun demek. Yarın, istersen buraya getirebilirsin."

Bundan sonra, gecelerimi Sonny'nin evinde geçirmeye başladım. Anneme, bir arkadaşımda kaldığımı söylüyordum; yalan da değildi hani. Sonny en iyi arkadaşım olmuştu. Aramızdaki ilişki sayesinde birçok Franklin ve Marshall mezunuyla tanışmıştım. Büyük bir kısmı, New York ya da New Englandlı zengin çocuklardı. Bu arada, "AT"de dinlediğim blues grubunun üyeleriyle de tanıştım. Hem havalı, hem de zengin insanlar tarafından kabul edilmek güzel olsa da, bunu birey olarak taşıdığım değere değil, Sonny'yle olan yakın arkadaşlığıma borçlu olduğumu biliyordum. Bu da beni üzüyordu; oysa ayrıcalıklı insanlarla edindiğim bu yeni arkadaşlıkların tadını çıkarmam gerekirdi.

Sonny'nin zekâsına hayrandım, ancak her şeyden çok kibarlığını takdir ediyordum. Beni hiçbir zaman bir şeylere zorlamadı ve düşüncelerimi asla aşağılamadı. Tersine, kendi görüşlerini büyüklük taslamadan ve nazikçe açıkladı. Beni, düşünerek konuşmaya zorlardı; ancak, genç olmamdan kaynaklanan saçma sapan sözlerimi de eleştirmezdi. Ve insan, on yedi yaşındayken çok saçma şeyler söyleyebiliyor.

Tüm boş zamanlarımı Sonny'nin evinde geçirsem de, onu erkek arkadaşım olarak görmüyordum. Okulda hiç kimseye görüştüğümüzden söz etmemiştim, o da bana hiçbir zaman yüzük ya da kolye gibi "çıktığımızı" belirtecek bir şey vermemişti. Nedenini sormaya çekiniyordum. Sonunda şunu anladım ki, ilişkimizi insanlara açabilmek için yaşımın çok küçük olduğunu fark etmiş, ya da ondan yedi yaş küçük olduğum için, daha öğrenmem gereken çok şey olduğunu düşünmüştü. Sanırım, ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Bir ilkbahar günü, "Washington'daki savaş karşıtı Moratoryum'a gitmek istiyorum," dedim.

"Benim gelemeyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Biliyorum, gene de sormam iyi olur diye düşündüm."

"Derslere girmem gerekmeseydi bile Moratoryum'a gitmezdim. Hükümet politikasıyla ilgili eleştirilerimi dile getirmek için daha değişik yollarım var benim."

"Benim de var. Ama o deneyimi yaşamak için gitmek istiyorum. Savaşı durdurmaya çalışan hareketin içinde olmak istiyorum."

"Burada da o hareketin içindesin. İstiyorsan tabii ki gidebilirsin. Ama oraya nasıl ulaşacaksın? Kiminle gidiyorsun?"

"Yanıma kız kardeşimi alıyorum. Otostop yapacağız."

"Sana ne yapacağını söyleyemem," dedi, iç çekerek.

Otostop yapmamı onaylamadığını biliyordum, ama bunu asla söylemezdi.

1971'de yapılan Moratoryum Vietnam'daki savaşa karşı çok büyük bir barış yürüyüşü idi. Bu yürüyüşe katılmak için Washington'a gittim, Quaker Kilisesi'nde yüzlerce hayalperest insanla birlikte, yerde uyudum ve bir parkta güvenlik güçleri tarafından gözaltına alındım. Oradayken, Başkan Mao'yu taparcasına okuyan esaslı bir çocukla tanıştım. Onun güldüğünü hiç görmedim. O günler için Washington'a gelmiş bulunan binlerce genç insan içinde, başka hiç kimseyle tanışmadım. Zihnini tamamen tek bir noktada toplamış olan bu çocuğu incelemekle çok meşguldum. Moratoryum sona erdiğinde California'ya hareket etti ve ben onun adını bile hatırlamıyorum. Ama yüzündeki kararlı ifadeyi hatırlıyorum. Kendini bir davaya adamasına hayran olmuş ve tıpkı onun gibi bir ideale bağlanmak istediğimi düşünmüştüm. Şimdi artık, örnek alabileceğim bir sembol bulunduğuna göre yalnızca, kendime uygun olan ideali bulmalıydım.

Geri döndüğümde, Sonny beni bekliyordu, ancak konuşmak için hiç çaba harcamadı. Beni bir baba şefkatiyle kollarının arasına aldı. Seks, onun erkeksi şefkati karşısında benim verebileceğim çok ufak bir şeydi.

1971 Haziran'ında liseden mezun olduktan sonra, genelde gençlerin bir iş bulup üniversite için para biriktirmek amacıyla geldiği New Jersey'deki bir sahil kasabası olan Wildwood'a gittim. Bir restoranda garson olarak iş buldum. Bütün garson kızlar kısacık şortlar giymek zorundaydı ve ben bundan nefret ediyordum. Wildwood'dayken, Pittsburghlu bir oğlanla tanıştım. Bana yeniden doğmuş olduğundan bahsetti ve iyi bir Hıristiyan olmam için yol göstermeye çalıştı. Bunu başarmak için özgürce sevişmemem, içki ve sigara içmemem, hatta rock müzik bile dinlememem gerektiğini söylüyordu. Kötülüklere karşı durabilmek için her gün İncil okumalıydım. Mayamda halen Hıristiyanlık vardı; ancak, Hıristiyanlar her zaman dar görüşlü ve genellikle de sıkıcıydılar. Oysa bu çocuk heyecan vericiydi ve benimle, yani tam bir hippiyle takılıyordu. Ni-

çin? Belki de, İsa hakkında sözünü ettiği şeylerde hâlâ umut vardı. Kiliseye gitmekten hiç bahsetmediği için, öğütlerine uymaya karar verdim. Uyuşturucu, seks ve müzikten uzaklaşmak benim için zor olmadı ve çok geçmeden daha yüksek bir ideale kendimi adama yolunda ilerlediğimi fark ettim. Niçin böylesine bir idealist olduğumu hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Yaz bitmeden ve Sonny gelmeden önce Lancaster'e dönmüştüm. Spruce Caddesi çetesinden artakalan tek arkadaşım olan Mick'i aradım. Mick, eski hippilerden oluşan ve yolculuklar yaparak İsa hakkında vaazlar veren, İsa'nın İnsanları adında bir gruba katılmıştı. Onların yönlendirmesiyle, bütün "dünyevi" plaklarını yok etmiş ve yalnızca Hıristiyan müziği dinler olmuştu.

Lancaster'e döndüğü zaman Sonny'ye, Hıristiyan çocuktan ve İsa'nın İnsanları'ndan söz ettim. Hiç tepki vermedi, ancak uyuşturucu ve seksten uzak, daha "ilahi" bir yaşam sürdürme konusundaki kararımı saygıyla karşıladı. Bundan sonra, bir daha birlikte yatmadık.

Birkaç hafta sonra Sonny, üniversitedeki ilk yılımı geçireceğim yere, Schuylkill Haven'daki Penn State kampüsüne götürdü beni. Birkaç gün içinde, uzun bir süre kalmayı planladığı Avrupa'ya gidecekti. Bense, yenilenmiş inancım ve yarım günlük iki işimle, bu ufak kampüste kendimi güvende hissediyordum. Gelecek için hiçbir sözün verilmediği, olaysız bir ayrılış oldu.

Öğrenci yurdunda hayat tam bir felaketti. Burada kalan kızlar sıradan ve önemsizdiler; Daisy'yle tanışana kadar da, hiç arkadaşım olmadı. Daisy, üniversitede öğrenciydi, kampüsün dışında bir yerde kalıyor ve bir kafede folk şarkıları söyleyerek para kazanıyordu. Pırıl pırıl mavi gözlerini ve yuvarlak suratını uzun sarı saçlarının ardına saklayan, kısa boylu ve sessiz bir kızdı. Fısıldar gibi çıkan sesinde en ufak bir kızgınlık belirtisi hissedilmezdi. Uysal görünüşüyle özgür kişiliği tam bir tezat oluşturuyordu.

Daisy'yle çok iyi arkadaş olduk. Ona, İsa'ya olan yenilenmiş inancımdan söz ettim; o da, bir Katolik olarak her zaman için Tanrı'ya inandığını itiraf etti. Daisy'nin Greenwich Village'deki hippileri daha önceki ziyaretine ait ilginç anılarından ötürü kış tatilinde New York'a gitmeye karar verdik.

Yarı yılın bitmesinden kısa bir süre önce, bir kilisenin duvarında, o gece bir Hıristiyan komünü hakkında bir film gösterileceğini

belirten bir ilan gördüm. Bisikletime atlayıp filmi seyretmeye gittim.

Son Yolculuk *(The Ultimate Trip)* adını taşıyan belgesel film, İlk Salı *(First Tuesday)* adlı haftalık televizyon haber programının bir bölümüydü. Teksas'taki, Tanrı'nın Çocukları adlı bir grup Hıristiyan'ın yaşamını anlatıyordu. Eski hippilerin anlattıklarını huşu içinde izledim. Kayboluşlarını, Tanrı ve kendi aralarında huzuru bulmalarını yeminler ederek anlatıyorlardı. Şarkılar söyleyip, dans ediyorlardı. Ellerindeki İncil'den ve ezberden bölümler okuyor, hep birlikte yemek yiyor, birbirlerinin çocuklarına bakıyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, çalışıyor ve çiftlik işlerine koşuyorlardı. Sahip oldukları her şeyi paylaştıkları için, kimsenin bir şeye ihtiyaç duymadığını söylüyorlardı —bu da yeterliydi. Bu tam anlamıyla komünizmdi, ancak bu insanlar mutluydular; Washington'daki Moratoryum'da tanıdığım çocuk gibi ciddi ve sert değillerdi. Uzun etekler ve uçuşan saçlarıyla hippi gibi görünmelerine karşın, bu insanlar birer Hıristiyandı. Bir de vizyonları vardı— dünyayı değiştirmek! Film biter bitmez, gözyaşlarımı saklamaya çalışarak kiliseyi terk ettim. Az önce gördüğümün, İsa'nın sözlerinin yaşayan saflığı olduğunu hissettim. Ben de o insanlar gibi olmayı istedim —herkesi sevmeyi; hayatımı diğerlerine adamayı; dürüst bir topluluğun parçası olmayı. Belki de, yaz tatilinde Daisy'yle birlikte Teksas'a gidebilirdik. Tanrı'nın Çocukları'yla karşılaşma fikri bana yeni bir vizyon kazandırmıştı. Yaşam, bana her zaman öylesine garip görünmüştü ki, bir şekilde alışılmadık, olağanüstü ve gizemli şeylerin tiryakisi olmuştum. Sürekli olarak anlamlı bir amaç aradığımı hissediyordum ve ilk defa, bu arayışın sona ereceğini düşündüm.

3

Harikalar Diyarında

Daisy'yle birlikte New York'a giderken evimin bulunduğu Lancaster'a kadar otobüse bindik. Yolun geri kalanını, ikimizin cebindeki toplam yirmi dolarla otostop yaparak katettik. Sırt çantamda birkaç parça giysi vardı; Daisy ise gitarını ve içinde birkaç eşya bulunan asker çantasını taşıyordu. Greenwich Village'deki ilk günümüzü, bizim gibi bohem tipli insanlar aramakla geçirmemize karşın, tüm bulabildiklerimiz uyuşturucu müptelaları, fahişeler, kimseye bakmadan gelip geçen meşgul insanlar ve evlerine dönen üniversite öğrencileri oldu. Daisy'nin birkaç yıl öncesinden hatırladığı barış ve kardeşliği teklif eden kimse çıkmadı. Elimizdeki çok az parayı da, bu ilk günde yiyecek almak için harcadım.

Çok geçmeden, hava kararmaya başladı ve bizim hâlâ gidecek bir yerimiz yoktu. Amaçsızca bir caddede yürürken, iriyarı ve kaba tavırlı bir adam kayıp mı olduğumuzu sordu. Gün boyu bize arkadaşça yaklaşan tek kişi o olmuştu.

"Hayır, ama gidebileceğimiz bir yer de yok aslında," dedim.

"Öyleyse, benim bir yerim var, isterseniz benimle gelebilirsiniz," dedi, kurnazca bir gülümsemeyle. Tavırlarındaki bir şey beni huzursuz etti.

"İkimiz de mi?" diye sordum, temkinli davrandığımı düşünerek.

"Tabii ki. Hemen şurada, köşeyi dönünce."

Adamı, pislik içinde ve harap bir hole açılan kapıya kadar takip ettik. Bizi üç kat yukarı çıkardı. Çıktığımız her katta ortam daha karanlıklaşıyor ve daha kasvetli bir hal alıyordu. Üçüncü kata geldiğimizde, Philadelphia'daki büyük rock konserlerinde gördüğüm acayip görünüşlü grup elemanlarını hatırlatan bir kızla konuşmak

için durdu. Bir umutsuzluk dalgası sarıverdi içimi; çünkü, bu abartılı makyaj yapan ve vücutlarının her yanını sergilemekten kaçınmayan kişiler, rock yıldızlarına olan inancımı yerle bir etmişlerdi. Kız, adama bir şey verdi ve o da, dönüp sağ taraftaki bir kapıyı açtı.

"İşte geldik," dedi, bizi kırık dökük sandalyelerin bulunduğu dumanaltı bir odaya davet ederek. Başka bir kız, uzun zaman önce birilerinin çöpe attığı oyuncak bir bebek gibi, kendini bir duvarın dibine itilmiş portatif yatağa bırakıvermişti. Boyalı, bulanık gözlerle bize baktığında, hippilerin arasında olmadığımızı anladım.

"Bu taze elmaları nereden buldun?" diye homurdandı, uyuşmuş bir şekilde kafasını sallayarak.

Adam, "Çık yataktan, Mona. Duman olmuş halde ne haltlar karıştırıyorsun burada?" diye bir köpek gibi hırladı.

Kız bize doğrulttuğu bakışlarını diğer yöne çevirmekte zorlanarak, "Çantanı getirdim. Orada, sandalyenin altında," dedi. Varlığımızdan büyülenmiş gibiydi. Ancak, birkaç dakika süren bu patavatsız süzüşten sonra, ayağa kalktı ve zaman veya enerji harcamaya değmeyeceğimize karar vermiş bir yılan gibi sürünerek, kapıdan çıkıp gitti.

Ev sahibimiz yatağa oturdu ve sandalyenin altından bir torba beyaz toz çıkardı.

"Oturun," dedi, yatağa hafifçe vurarak.

Daisy ve ben, kapıya en yakın sandalyelere oturduk. Güvenli adımlar atmaya çalıştığımızı fark etmişti.

Yanımızdan geçip kapıyı kilitlerken, "Benden korkmuyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olmak istiyorum, o kadar."

Ayıya bu kadar benzeyen birini ilk defa görüyordum; hem de pis bir ayıya. Kendini tekrar yatağa bıraktıktan sonra, çantayı şiltenin altına koydu. Pis pis sırıtarak esrarlı bir sigara çıkartıp yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra bize uzattı. Çeker gibi yaptım ve asla uyuşturucu kullanmadığını bildiğim Daisy'ye verdim. O da, benim yaptığımın aynısını yaptıktan sonra geri uzattı.

"Hey, siz kızlar hiç çekmiyorsunuz ama. Hadi, böyle olmaz. Charlie Amca'yı kızdırmak mı istiyorsunuz?"

İlk defa, gerçekten korkmaya başladım. Charlie Amca'nın kız-

dığı zaman neler yaptığını bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum.

"Şey, şu anda çok açız ve biliyorsun ki, bu nesne insanı daha da acıktırır."

"Ya, yiyecek mi istiyorsunuz? Bizler yemeğe pek para harcamayız ama, ne yürütebiliriz bir bakalım."

Charlie kasıla kasıla hole doğru yürüdü ve Mona'ya seslendi.

"Hey, bu kızlara yiyecek bir şeyler getir. Ne varsa."

"Sen neden söz ediyorsun? Burada yiyecek hiçbir şey yok," diye yanıtladı kadın.

"O zaman, şu allahın belası caddeye çık da, bir şeyler bul."

Charlie yeniden içeri girdi ve Mona birkaç sosisli sandviçle dönene kadar da, çekmeye devam etti. Kafası beton gibi olduğu için, Mona çıktıktan sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Sandviçlerimizi yedik ve Charlie'yi izlemeye başladık. Bizim için bulacağı harika şeylerden söz ediyordu —ne istersek bulabileceğinden. Şimdi, bir şişeden içki içiyordu ve tamamen tükenmiş bir halde yatağa yatarak bir esrarlı sigara daha yaktı. Daisy'yi dürttüm ve eşyalarımızı alıp arkamıza bakmadan odadan çıkarak, merdivenlerden aşağı, caddeye kaçtık. Arkamızdan Charlie'nin ya da başka birinin sesi gelmiyordu; fakat biz yine de, en yakındaki ışığa doğru, cadde boyunca koşmaya devam ettik. Sonunda, kendimizi aydınlık bir öğrenci yurdunun önünde bulduk.

O anda çaresizlikten öylesine deliye dönmüştük ki, kimsenin ne diyeceğini umursamadan kapıları yumruklamaya başladık. Sonunda biri yanıt verdi.

"Lütfen bizi içeri alın. Bir adam bizi kovalıyor ve nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz."

Kapıyı açan çocuk bize inanmış görünmüyordu. Ancak, istemeden de olsa, kalmamıza izin verdi. Biz de geceyi geçirmek için yere uzandık.

Ertesi gün yeniden sokaklardaydık. Daisy'ye kafelerde şarkı söylemesini teklif ettim. Böylece kazanacağımız parayla bir tren bileti alıp buradan kurtulabilecektik. Bütün sabah, boş yere şarkı söylenecek yerleri aramakla geçirdikten sonra, bu fikirden vazgeçip caddelerde dilenerek para toplamaya karar verdik.

Akşam olurken, yalnızca on dolar kadar toplayabilmiştik. Tren istasyonuna gidip, geceyi orada geçirmeyi ve dilenmeye sabah de-

vam etmeyi kararlaştırdık. Yolumuzun üzerindeki bir sanat galerisinin önünde, tablolara bakmak için durdum.

"Merhaba, İsa'ya inanır mısınız?" diye sordu birisi.

Benim yaşlarımda, elinde gitar olan bir çocuktu. Yanında kısa boylu, güleryüzlü bir kız vardı.

"Evet. Aslında yanımda her zaman bir İncil bulundururum," diye neşe içinde yanıtladım. Nazik bir ses duymuş olmak beni sevindirmişti.

"Gerçekten mi! Hangi baskı?"

"Gözden geçirilmiş yeni versiyon."

"Ya," dedi, hayal kırıklığına uğramış görünerek, fakat yüzü hemen yeniden aydınlanıverdi. "Yanımda Kral James Versiyonu var. Ayetleri karşılaştırmak ister misin?"

Kızla bir konuşmaya dalmış olan Daisy'ye baktım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sana kendi İncil'imden bir ayet göstereceğim. Sen de kendininkinde o ayeti bulacaksın ve aradaki farkı göreceğiz."

Anlatmak istediği bir şeyler olduğunu düşünerek kabul ettim. Kaldırımın kenarına oturduk ve on santime on beş santimlik bir Kral James İncili çıkardı. Ben de kâğıt ciltli kendi İncil'imi çıkardım.

Sonraki yarım saat boyunca, yazılara baktık. Bu konuda benden daha iyiydi. Shakespeare tarzı bir İngilizce'yle yazılmış olan Kral James versiyonunun güzelliğini ve saflığını açıkladı. Ben de, kendi küçük Gözden Geçirilmiş Yeni Versiyon'umun tamamen yetersiz olduğunu hissettim.

Daisy ve konuştuğu kız da, bu emrivaki İncil dersine katıldılar. Kızın adı Praise'di.

"Gidip birer kahve içelim mi? Burası oldukça soğuk," dedi çocuk.

Daisy'yle birlikte kabul ettik ve gittiğimiz yerde bir saat boyunca kahve içerek, İncil ayetleri üzerine yaptıkları açıklamaları dinledik.

"Kızlar, bizimle gelmek ister miydiniz?" dedi Praise. "Şehir dışındaki büyük kamp alanımızda yeterince yerimiz var."

"'Biz' dediğin kimler," diye buyruk verircesine bir ses tonuyla sordu Daisy.

"Biz Tanrı'ya hizmet etmeye çalışan bir grup insanız. Belki biz-

den bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Gazeteler bize Tanrı'nın Çocukları diyorlar."

"Siz Tanrı'nın Çocukları mısınız?" diye sordum. "Hani bir belgeselde gördüklerim?"

"Evet, orası Teksas'taki kampımız. Artık burada, New York'ta da bir kampımız var. Bu gece bizimle gelmek ister misiniz?"

"Buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Daisy.

"Çok uzak değil. Bir saat içinde bizi bir otobüs alacak."

Daisy ikna olmuş görünüyordu. Böylece, etrafını bir sürü gürültülü insanın sardığı, eski, sarı bir okul otobüsüne doğru onları takip ettik. Kalabalıktan bir çocuk bize doğru ilerledi.

"Tanrı'ya şükür," dedi, Praise'i ve diğer çocuğu kucaklayarak. "İki koyun bulmuşsunuz!"

"Evet. Bu Miriam, bu da Daisy," diye başladı Praise, ufak soğuk parmaklarıyla uzun kahverengi saçlarını gözlerinin önünden çekerken. "Bizimle birlikte gelmek istiyorlar."

"Haleluya! Günahlarından arındılar mı?"

"Evet," dedim, onları ziyaret etmek için ölçütün bu olabileceğini düşünerek. Gerçek bir Tanrı'nın Çocukları komününe gidiyor olmak beni heyecanlandırmıştı.

"Çok iyi," dedi çocuk. "Onları otobüse bindirin ve grubumuzun Ruh'unu anlamalarını sağlayın. Ha, ayrıca karınları açsa, yemek de verin." Bizim için gerçekten sevinmiş gibi görünüyor ve oldukça ilgi gösteriyordu. New York'a geldiğimizden beri gördüğümüz muameleden sonra, bu sevindirici bir değişimdi.

Biraz heyecanlı biraz da korkarak bindim otobüse. Bütün koltuklar sökülmüş, yere battaniyeler ve yastıklar serilmişti. Birisi, otobüsün ön tarafındaki bir karton kutunun içinden aldığı sandviçleri dağıtıyordu. Bir sandviç alıp Praise'i izledim. Daisy, bir kız tarafından otobüsün başka bir yerine götürülmüştü.

Otobüsün zeminine oturur oturmaz, konuşmayı Praise yönlendirmeye başladı. Her cümleyi "Tanrıya Şükür," ya da "Haleluya," diye bitiren, boş bakışlı bir kızdı. İncil, Kutsal Ruh, İsa'nın dünyaya anlattığı kurtuluş mesajı, diğer insanları kendisi kadar sevmek ve daha önce İncil'den duyduğum diğer bütün ruhani dersler hakkında hiç ara vermeden konuştu. Bunları öylesine içten ve inanarak söyledi ki, sanki gerçek oldu.

Otobüs dolmaya başlamıştı ve kısa bir süre sonra da tıklım tıklım oldu. Bizi karşılayan genç adam, en önde ayakta duruyordu.

"Tamam. Haleluya! Tanrı'ya şükür. Herkes burada mı?"

Kalabalığın büyük bir kısmı sessizleşti ve saygıyla adama baktı. Grubun lideri olduğu belli oluyordu.

"Pekâlâ. Şimdi, New York şehrinden kurtulacağız. Cehennemde kalmak isteyenler hemen insin, çünkü biz cennete gidiyoruz."

Otobüstekilerin yarısı hep bir ağızdan, karmakarışık bir şekilde, "Haleluya –Tanrı'ya şükür– İsa'yı seviyoruz," diye bağırmaya başladılar.

Birkaç kişi indi. Daisy'yle ben kaldık.

Adam, "Tanrı'ya şükür," dedi yeniden. "Bizimle birlikte gelen yeni birkaç kişi olduğunu görüyorum. Umarım hepiniz günahlarınızdan arınmış ve içinizi Kutsal Ruh'la doldurmuşsunuzdur. Eğer sormak istediğiniz bir şeyler varsa, lütfen yanınızda oturanlara sorun. Nereye gittiğinizi çok iyi bilmenizi istiyorum."

Şu anda nereye gitmekte olduğumuzdan mı, yoksa öldüğümüz zaman nereye gideceğimizden mi bahsettiğinden tam olarak emin değildim. Ama, soruların ikisinin de yanıtını bildiğim için kimseye sormadım.

Birkaç dakika sonra, otobüsten inen başka kimseler de oldu.

"Tamam. Bu eski otobüs için dua edelim ve sonra da yolumuza gidelim. Benzinimiz var mı yok mu bilmiyorum. Gösterge çalışmıyor. Fakat, Tanrı bir benzin göstergesiyle sınırlanamaz, değil mi?"

Otobüste yeniden bir "Haleluya" gürültüsü koptu.

Adam bize ateşli bir dua okutmaya başladı. Dua, kalabalıktan çıkan "Tanrı'ya şükür"ler ve içten "Amin"lerle sık sık destekleniyordu.

Hava soğuyordu ve dua çok uzun sürmüştü. Üşümeye başladığımdan, yanımda bulduğum bir battaniyeye sarındım. Sonunda, otobüs çalıştı. Bir şükür tufanı daha koptu!

Praise, diğer oğlanı bizim yanımıza getirdi. Adının Ezra olduğunu öğrendim. Konuşurken, her lafından sonra Praise'in onayını bekliyormuş gibi bir hali vardı. Anlaşılan, Tanrı'nın Çocukları'nın (TÇ) arasına Praise'den daha sonra katılmıştı.

Praise, "Sanırım Miriam, Kutsal Ruh'la tanışmak isteyecektir. Ve Miriam senin koyunun olduğu için de burada olman gerektiğini düşündüm," dedi.

Ezra ve Praise İncil'den bildikleri bütün ayetleri okuyarak, bununla dolmanın ne anlama geldiğini ve daha sonra neler olacağını açıkladılar. Onlara daha önce vaftiz edildiğimi söylediğimde, bunun yeterli olmadığını belirterek karşı çıktılar. Pencereden görünen kirli şehre baktığımda, oradan ayrılıyor olmak bana büyük bir mutluluk verdi. Yüreğimi yeniden Kutsal Ruh'a açmamam için ne gibi bir neden olabilirdi ki? Bu onlar için çok şey ifade ediyor gibi görünüyordu ve muhtemelen de canımı yakmayacaktı.

"Tamam," dedim, "Kutsal Ruh'tan içimi doldurmasını isteyeceğim."

Praise tiz bir sevinç çığlığı attı ve diğer birkaç kişiyi de benimle birlikte dua etmeye çağırdı. Birdenbire, kafamda, omuzlarımda ve sırtımda bir düzine el belirdi. Ezra, Kutsal Ruh'un içimi kaplaması için bir dua okuturken, beni sıkıca tutanlar da "Haleluya –Tanrı'ya şükür– seni seviyoruz İsa," diye şükretmeye başladılar. Bu en aşağı yirmi dakika sürdü. Bütün bu süre içinde gözlerimi kapatmıştım; açtığımdaysa, pencereden dışarı baktım. Kar yağıyordu.

Olay çok sembolik görünüyordu. Gözlerimi şehrin pisliği içinde kapatmış, Kutsal Ruh'la dolduktan sonra, temiz ve kar beyazı yerlerden geçerken açmıştım. Belki de gerçekten Tanrı'nın Ruhu'yla dolmuştum. Bu bana geçenlerde ezberlediğim bir ayeti hatırlattı: "Günahlarınız kıpkırmızı olsa bile, kar gibi aklanacaktır."

Otobüs sık sık duruyordu. Her durduğunda, herkes Tanrı'ya şükretmeye başlıyor, lider ve oğlanlardan bazıları da inip motoru tamir ediyordu. Duyduğuma göre otobüsün benzini gerçekten bitmişti; ama Tanrı, ne kadar dua ettiğimize bağlı olarak, her nasılsa çalışmasını sağlıyordu.

Sonunda, uyuyakaldım. Ancak, tüm bunların benim kaderim olduğuna karar vermiştim bile. Hiçbir yerde kendime göre bir şey bulamadığım halde, hayatımı adayacağım bir şeylerin arayışı içinde değil miydim? Birkaç hafta önce, bu özel grupla ilgili bir film seyrederken böyle bir yerde yaşamak istediğime karar vermemiş miydim? Hayatımın en korkunç ve en üzücü deneyimlerden birini yaşadıktan sonra, manevi ailem olabilecek bu insanlar tarafından kurtarılmamış mıydım?

New York, Ellenville'deki kamp yerine vardığımızda hemen hemen gece yarısı olmuştu. Derin uykudan uyanmanın sersemliğiyle, Praise'i bir yatakhaneye kadar izledim, sonra da yığılıp kal-

dım. Ertesi sabah, bir grup kızın çığlıklarıyla uyandım. "Haleluya –Tanrı'ya şükür– seni seviyoruz İsa," diye haykırıyorlardı. Bu, gün boyunca çok sık tekrarlanan bir şeydi ve bu şükretme seanslarına çok geçmeden ben de katılacaktım.

Kamp, her şeyden uzakta, doğanın içinde, harika bir yerdi. Yazları çok hoş ve dinlendirici bir yer olabilirdi; ancak ne yazık ki, kışın kullanılmak üzere yapılmamıştı ve ana bina haricinde her yer dondurucu bir şekilde soğuk oluyordu. İki tane yatakhane vardı: Büyük olanını kızlar, küçük olanını ise erkekler kullanıyordu. Ayrıca, ormanın içinde birkaç küçük kulübe ve çok şirin bir de bungalov vardı. O soğuk aralık sabahında, dondurucu yatakhaneden çıkıp sıcacık ana binaya girmek beni mutlu etmişti.

Ana binada büyük bir toplantı salonu, çok büyük bir mutfak, özel dersler için ayrılmış bazı odalar, bir banyo ve ikinci bir kat vardı. İkinci katı aylar boyunca görmeyecektim. Bu ilk günlerde, mutfağa ya da toplantı odasına girip çıkıyordum yalnızca.

Sabahleyin, toplantı odası yemekhaneye dönüştürüldü ve burada hep beraber kahvaltı yaptık. Yaklaşık olarak yüz kadar kir pas içinde genç insan bir kuyruk oluşturdu. Ezra içeri girdi ve beni yemek kuyruğuna soktu. Bu arada, bana ayetler okuyordu; oysa sonradan, o ayetleri ezberlemekte olduğunu öğrendim.

"Vay, bu sabah kahvaltıda lokma var, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi, sevinçli bir şekilde. Bidon şeklindeki bir karton kutunun içinde duran hamur işlerinden söz ediyordu. "Biraz almaz mıydın?"

İstemediğimi belirttim. Onun yerine, bir kâse sulu yulaf ezmesi ve hafif bir kahve aldım. Kısa sürede yemek konusunda çok fazla bir tercih imkânı olmadığını öğrendim; ancak, bu ilk günlerde yiyecekler ilgilendiğim en son şeydi.

Ezra, bana biraz abartılı gibi gelen büyük bir keyifle yiyordu yemeğini. Her yemek kuyruğuna girişimde benimle birlikte geliyordu ve ben de, onun aç olduğunu anladığım zamanlarda, payıma düşen her şeyi alıyor ve yiyemediklerimi ona veriyordum. Bunun için gerçekten müteşekkir görünmesine karşın, ağzından yalnızca "Teşekkürler İsa!" sözleri çıkıyordu.

Günün her anında birileri benimle konuşuyordu; Praise, Ezra ya da burada yaşayan iki yüzden fazla insandan herhangi biri. Kasten yalnız bırakılmıyordum ve Daisy'nin de yalnız kaldığını hiç

görmüyordum. Bununla beraber, Praise benimle tuvalete gelince itiraz ettim.

"Pekâlâ, Tanrı'ya şükür! Hemen çıkarım," dedi tatlı bir sesle.

Oldukça ilgi çekiciydi. Komün hayatının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu, esaslı bir örnek gibi görünüyordu. Birlikte yemek yiyor, birlikte çalışıyor, birlikte şarkı söylüyor ve (erkekler, kızlar ve evli çiftler olmak üzere gruplara ayrılarak) birlikte uyuyorduk. Asıl amaç, benim gibi, bütün zamanlarını Tanrı için şahadet etmeye ayıracak yeni müritler yetiştirmek gibi görünüyordu. Tanrı'nın Çocukları'nın ülke çapında bütün büyük kentlerde şahadet evleri açtığını öğrendim. Yeni bir tane de, yakın zamanda Manhattan'da açılacaktı. Buna ilaveten, New York'a haftalık turlar düzenliyor ve her seferinde düzinelerce yeni üye ile geri dönüyorlardı. Bunların büyük bir kısmı, eski uyuşturucu müptelası hippilerdi. Birçoğu günlerce, haftalarca, aylarca kalıyordu ve bu zaman zarfında kimse uyuşturucuya dokunmuyordu. Sık sık, tepeden tırnağa uyuşturucu aramaları yapılıyordu ve içki ya da sigara kullanımı da yasaklanmıştı.

Geldikten birkaç gün sonra —kaç gün geçtiğini sayamaz olmuştum— bir "kız kardeş", "Her Şeyden Vazgeç"e gidip yeni giyecekler almamı tavsiye etti. Burada, İncil'deki ilk müritler gibi, dünyevi mallarımız da dahil olmak üzere her şeyi paylaştığımızı anlattı.

Yanımda yeterince giysi getirdiğimi anlattığımda, onlardan vazgeçmem ya da vermem gerektiğini açıkladı. "Eski şeyler ölmüştür, her şey yenilenir," dedi, II Korintialılar 5:17'den alıntı yaparak.

Bu komüne, ya da onların söyledikleri gibi "koloni"ye katılanların kullanmadığı giysiler, Her Şeyden Vazgeç'te duruyordu. Burası geniş ve düzenli bir odaydı. Erkek giysileri dikkatli bir şekilde katlanıp bir bölüme, kızların giysileri de başka bir bölüme konulmuştu. Beni götüren kız kardeş, birkaç etek almamı önerdi.

Otoriter bir tavırla, "Kızların, sade ve kadınsı giyinmeleri gerektiğine inanıyoruz," dedi, sanki benim modacımmış gibi.

Diğer kızların giydiklerine benzeyen iki tane uzun, şekilsiz etek seçti. İki bluz ve bir de kazak almama izin verdi. Önümüzdeki aylarda, bu beş giysiden ve birkaç iç çamaşırından başka hiçbir şey giymeyecektim. Ayrıca, uzun ve kalın bir de manto verilmişti. Asker ceketim ve sevgili nakışlı kotum benden alınmıştı. Ceketimi

sonradan bir oğlanın üzerinde gördüm, ama kotumu bir daha hiç görmedim.

Anlaşılan, Çocuklar'la bir süre birlikte olanlar "imanlı" oluyorlardı ve ben de bir mürittim. Bir üniversite öğrencisi ve hayatta belirli amaçları olan birisi olarak, New York'tan topladıkları yeni üyelerden farklıydım. Oradaki diğer herkes gibi, Tanrı'nın "seçilmiş kulu" olduğumu söylediler. Tüm bunlar gururumu okşuyordu ve etrafta tanınmaya başlamıştım. Diğerlerinden farklı olduğumu biliyordum —beni bulduklarına şaşırmamıştım! Muhtemelen ufacık bir kızken Pazar okulunda edindiğim alçakgönüllülükle, tüm bunları bir tarafa itmeyi başardım. Küçük ve naçiz bir kulu olan beni seçtiği için Tanrı'ya müteşekkir olmalıydım. Buna layık olduğumu göstermeliydim. İncil diyordu ki, "Siz beni seçmediniz, fakat ben sizi seçtim" (John 15:16)

Bu düşünceleri daha ileri götürüp sonunda Tanrı'nın bu şekilde "insan seçmeyeceği" gibi mantıklı bir sonuca ulaşabilirdim, ancak kendi kendime düşünebilecek kadar yalnız bırakılmıyordum. Yeni bir mürit olduğumdan, yanımda sürekli bir erkek ya da kız kardeş bulunuyordu. Bunlar genellikle, Tanrı'nın Çocukları'nın yaşam tarzını ve inançlarını güçlendirecek ayetler okuyordu. "İnananların tümü bir aradaydı, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı; mallarını mülklerini satıyor ve bunları paylaştırıyorlardı. (Resullerin İşleri 2:44-45) "Bu dünyanın gidişine uymayın: zihninizi yenileyerek kendinizi değiştirin." (Romalılar 12:2). Yeni müritlerin kendi düşünceleriyle baş başa bırakılmamaları gerektiğini öğrendim. Ayrıca, olaylara at gözlüğüyle bakan "dar görüşlü" biri gibi de düşünmemeliydim. Beynimi, İncil'den, maneviyattan ve iyilikten başka bir şey düşünmeyecek bir şekle sokmaya çalışıyordum.

Katılmak için sözlü bir anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum ve hiçbir şey de imzalamamıştım; ancak, bir daha hiç geri gelmeyen sürücü belgem de dahil olmak üzere, sahip olduğum her şeyi gruba verdim. Para kesemde, yalnızca New York'ta dilenerek topladığımız birkaç dolar vardı. Bu parayı da verdim ve bir daha yıllar boyunca param olmadı. Ayrıca, yıllar boyunca bir dükkâna girip bir şeyler almadım, kitap okumadım, radyo dinlemedim ya da televizyon seyretmedim. Zamanımı nasıl geçireceğimi benim yerime kararlaştırıyorlardı; daha doğrusu bunu benim yerime yapmalarına izin veriyordum.

Birçok gece yatağa yattığımda –tek başıma kalabildiğim zamanlar yalnızca bunlardı– artık çok uzaklarda görünen eski yaşantımı gözden geçiriyordum. Önceleri, üniversiteyi bitiremeyeceğim için üzülüyordum, ancak bu düşünceler kısa zamanda çok ama çok uzaklara gidip sonunda bir daha hiç belirmez oldular. Ailemi özlüyor, ama Tanrı'nın Gerçek Ailesi'yle tanıştığıma inanıyordum. Ne de olsa, hep böyle bir şey için dua etmiştim ve Tanrı duaları yanıtsız bırakır mıydı? Bana verilen bir kitapçıkta okuduğum bir bölüm şöyle diyordu:

> Dünyanın en büyük Ailesi'ne, Tanrı'nın Sevgisi Ailesi'ne bağlıyız. Sana, Kendi Ailesi'nin bir üyesi olmak gibi böylesine paha biçilmez bir ayrıcalık bahşettiğine göre, Tanrı kesinlikle senin bunu hak edecek kadar değerli olduğunu düşünüyor olmalı. Bizler, Hıristiyan askerlerin oluşturduğu muazzam bir orduyuz; doğruluk ve Tanrı sevgisi için amansız bir savaş veriyoruz, Babil'in karmaşasına, dünyanın Tanrı ve Hıristiyanlık karşıtı düzenine karşı bir savaş... Bizler, son ruhani devrimin temel taşlarıyız, mızrak uçlarıyız, öncüleriyiz. Biz Kadro'yuz, hepsinin lideriyiz; bu da, yüzde yüzlük bir kendini adama gerektiriyor...

Maddi ve manevi anlamları birleştirerek, kendimize "devrimciler" adını vermiştik. Zor olacağını biliyordum. Bir orduya katılmak, büyük bir dava uğruna kişisel isteklerimde vazgeçmek gibi bir şeydi bu. Ancak bunu yapmam gerektiğini hissediyordum –hayattaki amacım buydu. Ve bana anlattıklarına göre, değişmek için halen yeterince gençtim: Önümüzdeki birkaç yıl boyunca "düzen" düşünceleri içime öylesine işleyecekti ki, hiçbir zaman bir "devrimci" olamayacaktım.

O günlerde yeni bir mürit olarak, sabahları erkenden kalkıp bir saat tek başıma ve sonra da "oymak başı" tarafından idare edilen bir grup kızla birlikte dua ediyordum. Süttozu, lokma ve yulaf ezmesinden oluşan bir kahvaltıdan sonra, kampın temizlenmesine yardım ediyordum. Kampın bazen üç yüz kişiyi barındırdığı oluyor ve oldukça temiz tutuluyordu. Sonra da, İncil derslerinden oluşan uzun bir gün başlıyordu. Verdiğimiz tek ara, bir sandviç ya da bazen meyve salatasından oluşan küçük bir öğlen yemeği içindi. Günün sonunda, mutlaka bir abla ya da ağabeyin refakatinde ayetler ezberliyor, sonra da sessizce İncil okuyorduk; yani, yalnız kalmı-

yorduk. Geç bir vakit yediğimiz akşam yemeğinin, birkaç saat şarkı söylemeyi ve liderimizin mesajlarını içeren "esinlenme" izliyordu. Bu mesajları almaya başladıktan birkaç hafta sonra, en tepedeki liderimizin ve kurucumuzun, kendisine Moses David adını veren bir kişi olduğunu anladım.

Kısaca Mo denilen Moses –Mo mektupları denilen yazılarda anlattığı, öğrettiği ve uyulmasını zorunlu kıldığı– Hıristiyan komün hayatıyla ilgili felsefesini Kutsal Kitap'ın anlattıkları üzerine kurmuştu. Rus Komünistlerin *Komünist Manifesto*'dan, Nazi hareketinin *Mein Kampf*'tan ilham aldığı gibi, Mo mektupları da neye inanacağımızı ve bu inancı nasıl yaşayacağımızı anlatıyordu bize. Bütün diğer devrimci hareketler gibi, Mo mektupları bize dünyayı değiştirme umudunu aşılıyordu. Ancak, arada büyük bir fark vardı –bizim liderimiz doğrudan Tanrı'dan haber alıyordu ve Tanrı hâlâ konuşmaktaydı!

Mo şöyle yazmıştı: "Bizim buradaki vaizliğimizin yüzde doksanı, kiliseyi, kilise cemaatini ve lanetli sistemi kınamaktan oluşur." ("Bir Vaaz Değil, Bir Örnek" J:55) Bu vaazı California'nın Huntington Kıyısı'ndaki bir kafede toplanan hippilere vermeye başladığında, hippiler, kırklı yaşlarının sonuna gelmiş, sakallı ve güneş gözlüklü bu tuhaf adamı dinlemişlerdi. Onlardan biri gibi görünüyordu; yalnızca daha yaşlıydı, daha tecrübeliydi ve insanlık için yazılmış büyük planlardan biri olan –Yeni Ahit'ten– alınmış bir projesi vardı.

Ancak, Mo her zaman bohem bir peygamber olmamıştı. Yetişkin yaşamına, meşhur bir evangelist (gezici vaiz) olan Virginia Brandt Berg adlı annesinin gölgesinde başlamıştı. İddia ettiğine göre, annesi bir trafik kazası sonucunda felç olmuş ve mucizevi bir şekilde iyileşmişti. Bundan sonra daha başarılı bir Hıristiyan evangelist olan annesi, en sonunda *Meditasyon Anları* adlı kendi radyo programını yapmaya başlamıştı. Üçüncü çocuğu (ikinci oğlu), David Brandt Berg, kazanın ardından gelen iyileşme devresinden sonra, 18 Şubat 1919'da Oakland, California'da doğmuştu. Yakışıklı bir şarkıcı olan babası Hjalmer Emmanuel Berg, İsveçliydi ve Virginia'yla tanıştıktan sonra, zengin bir vaiz olan Virginia'nın babası tarafından Hıristiyan yapılmıştı. Virginia ve Hjalmer hayatlarını Hıristiyanlığa adamışlardı. Hjalmer bir rahip olmuş, ancak

Mo'nun anlattığına göre, kendisinden daha başarılı olan karısının yanında hep ikinci planda kalmıştı.

Neticede, David Berg de 1941 yılında, İngiliz-Amerikan Rahiplik Federasyonunun tayini ile rahip olmuştu. Berg, kişisel geçmişini Ocak 1976'da yazdığı "Çobanımız Moses David" başlıklı yazısında ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Bu yazıda iddia ettiğine göre, Monterey Union Lisesi'nden okulun seksen yıllık tarihindeki en iyi dereceyle mezun olmuş ve sayısız üniversiteden burs teklifi almış. Pearl Harbor'ın bombalanmasından birkaç gün sonra askere alınmış, ancak söylediğine göre, insan öldürmeye inanmadığı için, kalbiyle ilgili sorunlar yüzünden terhis edilene kadar, Fort Belvoir, Virginia'daki Amerikan Mühendisler Kolordusu'nda geri hizmette yer almış. Hikâyesine göre, Ordu onun çift taraflı zatürreeden ölmek üzere olduğunu düşünürken, Tanrı'ya kendisine sadakatle hizmet edeceği sözünü verdikten sonra, bir anda iyileşmiş. Birkaç yıl gezici vaiz olarak çalıştıktan sonra devletin terhis olan askerlere tanıdığı bedelsiz eğitim olanağından yararlanarak felsefe, psikoloji ve siyasi bilimler okumak üzere üniversiteye geri dönüp, ciddi bir şekilde sosyalizm ve komünizm üzerine araştırmalar yapmaya başlamış. Daha sonraki bir yazısında şöyle söylüyordu: "Kısa zamanda anladım ki, bu siyasi sistemlerin özgeci bir anlam taşıyan hedefleri, tıpkı Eski Kilise'nin saf Hıristiyan komünizminde olduğu gibi, insanların kalbinde Tanrı sevgisi bulunmadıkça asla gerçekleşemezdi." ("Çobanımız Moses David" 351:18) Herhangi bir diploma almadan değişik üniversitelere gittikten sonra, birkaç yıl özel dersler vermiş. Sonra da, televizyon ve radyolarda evangelistlerle birlikte çalışmış. Hiçbir hizmeti ve işi olmadan kırk dokuz yaşına geldiğinde, emekliye ayrılmış annesiyle birlikte yaşamak üzere, 1968 yılında karısı ve dört çocuğunu California'da Huntington Beach'e getirmiş. Orada, Genç Mücadele adında bir kilise grubunun işlettiği küçük kafede vaazlar vermeye başlamış. Bir defasında bu olayı anlatmıştı: "Kulüpten içeri ilk girişimi hiç unutamayacağım. Ayağımda parçalanmış sandaletlerim, eski püskü ceketim, uzun saçlarım ve ak düşmüş sakalımla içeri girip, sizinle [hippilerle] beraber yere yatmıştım. Ve sizlerden yanımda yatan biri, bana dönüp neşeli bir hoş geldin selamıyla, 'Merhaba babalık, ne uçurdu seni böyle?' demişti." ("Çobanımız Moses David" 351:29)

Onu uçuran, İsa uğruna yapılan sözde devrimdi. Birkaç ay içinde, dünyadan umudunu kesmiş bir avuç dolusu arayış içindeki insan onun öğretilerini izlemeye başlamıştı. O zamanlar, "David Amca" olarak biliniyordu. Evinin kapılarını açmıştı onlara, daha doğrusu annesinin evinin kapılarını. İncil'in öğretisi olduğuna inandığı ortaklaşa yaşam modeli işte böyle başlamıştı.

Pragmatik bir bakış açısından Berg yalnızca doğru zamanda, doğru yerde bulunmuştu. California çiçek-gücü olayı yalnızca uyuşturucu kullananları ve özgürlük arayanları değil, içinde Amerika'nın üst sınıfının kaymak tabakasına ait kişilerin de bulunduğu, ciddi akademik kariyerlerinden ayrılan insanların da ilgisini çekmişti. Zengin ailelerin yetişkin çocukları, ellerindeki bütün mal ve parayı gruba vermişlerdi; bu sayede, Mo hayatının sonuna dek takma adla yaşayacak finansal kaynağı elde etmişti. Yeraltına çekilmeye başlamıştı ve nerede olduğunu da, yalnızca en yakınındaki sadık birkaç kişi biliyordu.

Tanrı'nın Çocukları'na katıldığımda bütün bunlardan habersizdim ve bana Mo'nun İncil'de adı geçen ahir zaman peygamberi olduğu söylenmişti. Şöyle deniliyordu: "Daha sonra, İsrail oğulları dönecek ve Rab'ları Tanrı ile kralları David'i arayacaklar; ve sonraki günlerde Rab'dan ve ulu Tanrı'dan korkacaklar." (Hosea 3:5) Mo karizmatik bir liderdi, ancak takipçilerinin pek çoğu, ben de dahil olmak üzere, onu hiç görmemişti. Bir "kişiliği" takip etmek konusunda içimde şüpheler oluşmaya başladığında, izlediğim şeyin ideal olduğunu, onu belirten kişi olmadığını hatırlattım kendime. Mo'yla hiç karşılaşmadım ve böyle bir istek de hiç duymadım, ama vaazlarında bahsettiği ideallerin dünyayı değiştirebileceğini düşündüm.

Sözde peygamberimiz bizlere yıllar boyunca, daha sonra sekiz cilt olarak yayımlanan yüzlerce mektup yazdı. Mo'nun beynimiz ve vücudumuz üzerindeki kontrolü, kademeli bir süreç içinde gelişti. Başlangıçta yalnızca belirli mektuplarda yazılanları duymama izin veriliyordu ve bunlar, bana onun "devrimci kurallarını" öğretmişti. Bütün derslere gir, İncil'i çalış, şahadet etmeye git; izinsiz hiçbir yere ayrılma; izinsiz gidenler firar etmiş kabul edilecektir; randevulaşmak, sigara içmek, öpüşmek, koklaşmak yasak; liderin sözlerine kesinlikle uy!

Böylesine baskılı bir ortamda yaşamak çok zordu; ancak, ideallerim uğruna bu durumu kabul etmiştim. İlk haftamın sonunda, her nasılsa New York şehrine bir şahadet turuna gitmeyi bekler olmuştum. Ancak hafta sonu geldiğinde, Praise bana kampta kalıp "Ayetlere çalışmam" gerektiğini bildirdi.

Ayetlere çalışmak, İncil okuyup ayetleri ezberlemek demekti. Bana eski bir Kral James İncil'i vermişlerdi ve kendi Yeni Ahit'imse, Her Şeyden Vazgeç odasındaydı. İncil üzerine her gün ders veriliyordu. Her yeni mürit tarafından ezberlenmesi gereken ve yüzün üzerinde ayeti kapsayan bir "fiş kümesi" verilmiş ve her gün en az iki ayet öğrenmem tembihlenmişti.

Bir sabah, tam ezber çalışmaya başlamışken, benim "oymak başım" olduğu daha önceden söylenmiş olan bir kız kardeş, elime bir kâğıt parçası tutuşturdu. Kamptaki sevmediğim tek kız oydu. Benden birkaç yaş büyüktü ve hepimizden daha önemli işleri varmış gibi ortalıkta koşturup dururdu.

"Bu senin yeni ismin," diye kestirip attı. "Bu sabah dua ederken senin için seçtim."

O bildik "eski şeyler ölmüştür, her şey yenileniyor" ayetini aktararak, gruba katılan her yeni müridin, İncil'den yeni bir isim aldığını söyledi. Ben, Vahiyler Kitabı'nda bulunan Crystal, ya da İncil'in her yerinde geçen Joy gibi sevimli bir isim düşünüyordum. Adımı benim yerime başkasının seçeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bana verdiği katlanmış kâğıdı açtım ve okudum: "Jeshanah".

"Jeshanah, İncil'in neresinde geçiyor?" diye sordum.

Bana Tarih Metinleri'nden bir bölüm söyledi. Hangi bölüm olduğunu not almadım ve bir daha sormaya da çekindim. Böylece, yıllar boyu nereden geldiğini bilmeden Jeshanah diye çağrıldım. Çok daha sonra, bunun bir şehir ismi olduğunu öğrendim.

Daisy'ye, benimkinden çok daha sevimli olduğunu düşündüğüm, Yeni Ahit'ten alınma bir isim verilmişti: Berea. Fakat, kendi adını seçemediği için hoşnut değildi; aynı şekilde, gece esinlenmelerinde gitar çalıp şarkı söyleyememek de hiç hoşuna gitmiyordu. "Lider" olarak karşımıza çıkarılan insanlara göre, yeni müritler esinlenme sırasında çalıp söylemeden önce kendilerini "kanıtlamalıydılar". Grubun şarkıları Tanrı'dan esinleniyordu ve ortalıkta "dünyevi müzik" istemiyorlardı.

Mo, "müzik, bu kuşağın dilidir ve biz onu konuşuyoruz," ("Londra" 58:33) diye yazmıştı. "Bizim müziğimiz, insan hakkındaki mesajımıza pek çok kişinin ilgisini çeken bir mucizedir. Onların yüreğini, yaralı ruhunu iyileştiren, bizim mesihliğimizi ve onların kurtarıcıları olduğumuzu kanıtlayan bir büyüdür." ("Teşekkürler ve Yorum" 157:6) Hippiliğin sunduğu seks, uyuşturucular ve rock'n roll'dan hayal kırıklığına uğrayan idealistler için, bu gruptaki müziğin canlı ve umut dolu sesi kesinlikle çok çekiciydi. Mo'nun ilk müritlerinin hepsi bir enstrüman çalıyordu, bu da genellikle gitardı. Birçoğu, onun müridi olmadan önce, başarılı birer müzisyen ve besteciydi. Sert ritimli çağdaş melodiler, on dört yaşında gruba katılmış bir genç adam tarafından yazılmış olan aşağıdakine benzer, akılda kalıcı ve anlamlı ayetlerle desteklenmişti:

Neden katledildiği belli olmayan ıssız bir yoldur yaşam,
Nereye gittiğini bilmesen de, bilirsin yolculuğun sürecek,
Yalnız yürümek istemiyorum dersin,
ama keşke olsa daha iyi bir yuvam,
Ah Tanrım, bu arayış ne zaman sona erecek?

Dünyevi müziğin tehlikeleri İsa'nın İnsanları tarafından bana daha önceden gösterildiği için, bunu kabul etmem pek de zor olmadı. Fakat Daisy, dünyevi olmadığını iddia ettiği şarkılarını çalmayı özlüyordu.

Esinlenme zamanı akşam yemeğinden sonra başlayıp gece geç vakitlere kadar sürerdi. Saatim olmadığı ve etrafta da çok az saat bulunduğu için, saatin kaç olduğunu hiç bilemezdim. Ama sanırım gece yarısına, bazen de sabaha karşı ikiye, üçe kadar uyumadan esinlenmeye devam ederdik.

Esinlenme, yaptığımız diğer her şey gibi, bir duayla başlardı. Kimin yönettiğine bağlı olarak, sık saflarda oturmuş iki yüz, üç yüz kişinin bir saat boyunca Tanrı'ya şükretmesiyle oda adeta sarsılırdı. Şükretmeler biraz durulur gibi olunca, birisi bir dua başlatırdı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sonunda, liderlerden biri gitarıyla bir melodi çalardı. Bu, müziği başlatmak için bir işaretti ve "esinlendirici"liği onaylanmış olan herkes, eline bir gitar alıp, şarkıya katılabilirdi. Şarkıların büyük bir çoğunluğu, yolunu kaybetmiş olmaktan, yalnızlıktan, ya da gerçeği aramaktan ve onu İsa'da

bulup mutlu bir şekilde Tanrı'ya hizmet etmekten söz eden hikâyeler anlatırdı. Bazı şarkılar mahşerden, hızla yaklaşan bir sondan söz ederek insanları Tanrı'ya dönmeleri için uyarırdı. Şarkıların birçoğu, hareketli Çingene ezgileri içerirdi. El ele bir daire oluşturarak ve ayaklarımızı yere vurarak, kendimizce geleneksel Musevi dansı yapardık. Bu canlı olay çok heyecanlı bir hal aldığındaysa, ikili gruplara ayrılıp çiftler halinde birbirimizin elini bırakmadan, daireler çizerek ve sallanarak dans ederdik. Slow dans yapmak, ya da vücut vücuda dokunmak yoktu. Çok masumca ve son derece eğlenceliydi.

Çoğu kez bu toplantılar, seyahat eden liderler olduğunu sonradan öğrendiğim kişiler tarafından yönetilirdi. Bu kişi, erkek ya da kadın, bir konuşma yaparak, bir İncil dersi vererek, ya da Moses David'den bir mektup okuyarak esinlenmeye son noktayı koyardı.

O zamanlar, Moses'ın kim olduğuyla ilgilenmiyordum. Beni daha çok annemle nasıl haberleşeceğim konusu ilgilendiriyordu. Zaman mefhumumu kaybetmiştim ama, Lancaster'den ayrıldığımdan bu yana bir hafta geçmiş olmalıydı. Annem, Berea'yla birlikte New York'a gittiğimizi biliyordu, fakat en geç birkaç gün içinde kendisini ödemeli olarak arayacağımı söylemiştim. Şimdiye kadar çok endişelenmiş olduğunu biliyordum. Buna ilaveten, bizim ailemiz de diğer birçokları gibi, Noel'de hep bir arada olurdu; ancak, bana açıklanan bazı nedenlerden dolayı, TÇ'nin liderleri Noel için eve gitmemi istemiyorlardı. Bana, Noel'in "sistemci" (yani dünyevi) bir düşünce olduğunu ve Noel tatili ruhunu paylaşmanın neredeyse şeytana tapınmayla eşdeğer olduğunu anlatmışlardı. Aslında, onların bu fikirlerine karşı öne sürecek pek bir şey yoktu elimde; çünkü İncil'de, Noel'i kutlama inancında olanlara cesaret verebilecek bir ayet bulamamıştım. Yine de annemi aramayı ve ona nerede olduğumu söylemeyi çok istiyordum. Ana binanın girişinde bir telefon kulübesi olmasına karşın, bütün bu insanların arasında, telefon etmeme yardımcı olacak birisini bulmak oldukça zordu. Hiç yalnız kalmadığım ve param olmadığı için de hiçbir yeri arayamıyordum.

Liderlerden birinin karşısına bu ricamla çıkmaya karar verdiğim gün, fena halde hastalandım. Bütün sabah kustuktan sonra ishal oldum ve her beş dakikada bir tuvalete gitmek zorunda kaldım. Yemek zamanı, yiyeceklere bakamadım bile; ancak, yatakha-

ne çok soğuk olduğu için yemek odasına geldim, sıraya girdim ve yemeğimi oğlanlara verdim. Herkes benimle çok ilgileniyordu, bunu da elleriyle bana dokunarak ve neden hastalandığımı anlayıp, "zaferi kazanmam" için dua ederek gösteriyorlardı. Praise, annemi aramak istediğim için hastalandığımdan şüpheleniyordu ve sürekli olarak ailemden vazgeçmemi söyleyen İncil ayetleri gösteriyordu.

"İnsanın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ya da anayı benden çok seven bana layık değildir: Oğlunu ya da kızını benden çok seven de bana layık değildir." (Matta 10:36-37)

"Ve benim uğruma evlerini, kardeşlerini, babasını, annesini, çocuklarını, ya da tarlalarını bırakmış olan herkes yüz mislini alacak ve kendisine sonsuz yaşam miras kalacaktır." (Matta 19:29)

Tanrı'ya hizmet etmek istediğime karar vermiştim artık ve buna açıkça, geçmiş yaşantımı bir kenara bırakarak yeni bir hayata başlamak da dahildi. Bunun ailemi bir kenara itmek anlamına geldiğine inanmakta zorluk çekiyordum ama işte —İncil'de öyle yazıyordu. Günlerce ağladım. Küçüklüğümü hatırladım, büyüdüğüm zaman misyoner olmak istediğimi anneme söyleyişimi. Bir çığlık atmış, "Böyle bir şey yaparsan bir daha asla suratına bakmam," demişti. Her ne kadar bu beni çok üzdüyse de, kaderim böyleymiş gibi geliyordu. Gittiğim her yerde ağlıyordum, yeni kız ve erkek kardeşlerim de benim için dua ediyordu. Bunun gayet doğal olduğunu söylüyor ve "Savaş olmadan zafer kazanılmaz," diyorlardı.

Bir akşam, girişte yanımda hiç dokunulmamış yemek dolu tabağımla oturuyordum. Bu sırada, genç bir adam gelip yanıma oturdu. Onun bir "ağabey" olduğunu, bunun da en azından birkaç aydır grupta olduğu anlamına geldiğini biliyordum; ancak, yirmi yaşından daha büyük göstermiyordu. Ben yeni bir mürit olduğum için "bebek" sayılıyordum. Onu fark etmemin bir sebebi de yakışıklı olmasıydı, ancak bu tür düşüncelerin aklıma gelmemesi için dua etmeliydim.

"Sorun nedir?" diye sordu nazik bir sesle. Kamptaki diğer insanlar gibi gülümsemediğimi fark etmişti.

Bütün şikâyetlerimi bir çırpıda, kusarcasına söyleyiverdim. "Buna daha fazla dayanamıyorum," diye hayıflandım. "Kendime hiç zaman ayıramıyorum. İncil'den başka bir şey okuyamıyorum. Sevdiğim giysileri giyemiyorum, sevdiğim şeyler hakkında, hatta

konuşmak istediğim insanlarla konuşamıyorum. Ve bu yemek. İğrenç. Yiyemiyorum. Muhtemelen zehirlenmemin sebebi de bu."

Benim için yaptıkları bunca şeyden sonra, nankörlük ettiğimi düşününce kendimi kötü hissettim. Utanç ve kızgınlık dolu duygular gözlerimi yaşlarla doldurdu ve sustum.

Bana sarıldı. O andaki ruh halimle bile bunun yasak olduğunu biliyordum. Alışılmadık bir şekilde yumuşak ve şefkatliydi.

"Hey, bu yemekleri ben de sevmemiştim, ama alışıyorsun. Her zaman böyle olmaz. Burada büyük bir koloninin içindeyiz, ama Boston'daki eve gittiğimde orada gerçekten güzel yiyecekler yedik. Biliyor musun, buraya ilk geldiğimde kimseye çaktırmadan buzdolabından yoğurt çalardım."

"Buzdolabında yoğurt mu var?" diye sordum. Şaşırmıştım, çünkü yoğurt en sevdiğim yiyecekti ve buraya geldiğimden beri hiç görmemiştim.

"Evet, bazen. Üst kattaki hamile kadınlar için alıyorlar. Aslında, yoğurt çalmak gerçekten günah. Ama İsa beni seviyor ve bundan daha büyük günahlarımı affettiği de oldu."

Sözlerine, New York şehrinde mafyaya katılıp korkunç suçlar işlediğini anlatarak devam etti. Uyuşturucu kullanmış, satmış ve daha da kötü şeyler yapmıştı. Ama şimdi, bu Aile'nin ve Tanrı'nın yardımıyla değişmişti. İstediği her şeyi yiyemese ne olurdu ki? Benim gibi insanlara yeni bir yaşam bulmaları için yardımcı olabiliyordu.

Yemek hakkında konuşmasını komik buldum. Belki de buradaki çocukların pek çoğu gibi, o da her zaman açtı.

"Yemeğimi ister misin?" dedim. "Aç değilim."

Yemeği aldı ve geçmişteki günah dolu yaşantısını anlatmaya devam ederek yedi.

"Annen var mı?" diye sordum, gözlerimde yeniden yaşlar belirmeye başlamıştı.

"Tabii ki var."

"Onunla konuşabiliyor musun?"

"Evet. Ona mektup yazıyorum ve New York'a gittiğimde telefon ediyorum."

"Buraya geldiğimden beri annemle konuşamadım," diye ağladım. "Üstelik günlerden ne olduğunu bile bilmiyorum. Noel geçti mi?"

"Yani Noel için anneni aramadığını mı söylemek istiyorsun, üstelik sen bir bebeksin değil mi? Bebeklerin ailelerini aramaları gerekir. Senin oymak başın kim bakayım? Bununla ilgilenmesi gerekirdi."

Ayağa kalktı, koridor boyunca yürüdükten sonra, o yasak merdivenlerden yukarı çıktı. On dakika kadar sonra Hosea adıyla tanıdığım bir lider aşağı indi ve benimle konuştu. O ve karısı benim yaşlarımdaydılar, fakat kılıkları ve görünüşleriyle birer şirket yöneticisi gibiydiler. Daha sonra onların bizim halkla ilişkilerimizi yürüttüklerini öğrendim. Bana karısının aşağı geleceğini, böylece annemi arayabileceğimi ve eğer istersem onu ziyarete gidebileceğimizi söyledi. Noel'in üzerinden iki gün geçtiği de bu arada ortaya çıktı.

Muhtemelen Tanrı'nın Çocukları'nda kalmamı sağlayan şey, bu inceden inceye hesaplanmış kibarlık olmuştu. Onların deyimiyle bir "seçilmiş kişi" olmama karşın, gruptan ayrılmaya ve Tanrı'ya hizmet etmekten vazgeçmeye hazırdım. O zamanlar, zaten hakkım olan bir şeyi yapmama izin verdiklerini anlayamamıştım. Acınacak bir şekilde, bana gösterdikleri sevgi ve ilgiden etkilenmiştim. Üstüne üstlük, "etten aileme" (bu onların lafıydı) geri dönme isteğimin, temiz çarşaflara, sağlıklı yiyeceklere ve daha fazla uykuya karşı duyduğum gerçekten bencil bir istek olduğunun utanarak farkına vardım. Bana öğrettikleri doğal eğilimlerden uzak durma, şeytanı kötüleme ve Tanrısal düşünceleri arama gibi dersler daha da netleşti.

Ertesi gün Hosea ve karısı, söz verdikleri gibi beni arabayla eve götürdüler. Annem beni müthiş merak etmişti, ama neyse ki Daisy annesini aramıştı ve böylece benim de New York'un taşrasında bir yerlerde yaşadığım öğrenilmişti. Kendimi bildim bileli her zaman okuldan söz etmiş olduğum için, bütün ailem bir komüne katılmak için üniversiteden ayrılmama çok şaşırmıştı. Annem her ne kadar cesaretimi kırmaya çalıştıysa da, her zamanki gibi istediğimi yapmama izin verdi. Grubun neyle ilgilendiğini pek bilmiyordu ama en azından "Hıristiyan" olmaları onu rahatlatmış görünüyordu. O zamanlar babam ortalıkta yoktu ve onunla hiç görüşmediğim için de, ne düşündüğünü asla öğrenemedim.

Lancaster'e geldiğimizde ağabeyim Steve evdeydi. Hosea ona İsa hakkında şahadet etti ve ertesi gün, o da bizimle birlikte gel-

meye karar verdi. Hosea'nın, Aile'de kullanılabileceğini düşündüğü, kendime ait bütün eşyaları paketledim.

Yolda benzin almak için durduğumuzda, Steve sigara içmek için arabadan çıktı. Hosea onu durdurdu.

"Steve, eğer bizimle gelmek istiyorsan, sigarayı, içkiyi ve uyuşturucuyu hemen şimdi bırakmak zorundasın."

Konuşmayı büyük bir ilgiyle izledim. Steve'in yıllardır sigara içtiğini biliyordum ve muhtemelen ara sıra uyuşturucu da kullanıyordu.

"Peki," dedi ve sigara paketini çöpe attı.

Kampa geldiğimizde Steve'i erkeklerin bölümüne ayırdılar ve bundan sonra onunla konuşma fırsatını pek bulamadım. "Kutsal Ruh'u özümseyerek geliştiğini" ve şimdiden fiş kümesinin yarısını ezberlemiş olduğunu duydum. Yeni Yıl Arifesi'ne doğru, ikimiz de New York'a gidip şahadet etmek ve yeni müritler toplamak üzere seçilmiştik.

Yolda giderken, kamptaki liderlerden biri bizlere şahadet etme konusunda tavsiyeler verdi. James, yirmili yaşlarının sonunda görünen, yakışıklı bir New Yorkluydu. En iyi nerelerde şahadet edilebileceği ve nerelerden uzak durulması gerektiğini bizlere anlatırken, galonluk bir şarap şişesi açtı ve hepimiz ısınmak için yarımşar kadeh içtik. Aşırıya kaçılmadığı sürece, şarap içmenin yanlış bir şey olmadığını öğrendim. Ne de olsa, İsa'nın ilk mucizesi suyu şaraba dönüştürmek olmuştu. Ancak, bu konuda çok ileri gitmekten çekinmeme gerek yoktu. Bu, altı ay sonraki evliliğime kadar içtiğim ilk ve son yarım bardak şaraptı.

James'i sevmiştim. Diğer liderler kadar sıkı değildi ve Tanrı'ya şükretmesi de herkesinki kadar uzun olmuyor ve sonsuza dek devam etmiyordu. Otobüsten inmeden dualarımızı ettik. Sonra, o da kısa bir dua okudu ve inmemize izin verdi.

Ben bir ablayla, Steve de bir ağabeyle eşleşmiştik. Bu, eve yaptığım yolculuk dışında, kamptan ilk ayrılışımdı. Benimle beraber olan abla oldukça mantıklıydı ve o da en az benim kadar soğukta dolaşmak istemediğinden, zamanımızın büyük bir kısmını otellerde geçirdik. Bir kere tuvalete gittim ve yarısı kullanılmış bir tuvalet kâğıdı rulosunu çantama tıkıştırdım. Bunu, kolonide tuvalete giderken yanımıza almamıza izin verilen üç parça tuvalet kâğıdına ilave etmek için kullanabilirdim. Bütün bu dışarıda geçirdiğim za-

man boyunca, ağabeyimin otobüse dönüp dönmeyeceğini merak ettim.

O gece, Times Square'de kutlama yapan kalabalığın yol açtığı büyük kargaşa nedeniyle, şahadet etmeye çalışmak komik bir çaba halini almıştı. Çünkü şahadet etmek, insanlarla İsa hakkında konuşmak anlamına geliyordu ve bunun için de sakin bir ortam gerekliydi. Erkenden otobüse dönerek, Steve'in geri dönmesini endişeli bir şekilde beklemeye başladım. Sonunda, pişmiş kelle gibi sırıtarak döndü.

"Hey, ne işti ama," dedi. "Her köşede şeytan dürttü. Yani demek istiyorum ki, New York'ta uyuşturucu bulacak birçok yer biliyorum, ama yapamadım yahu."

Çok mutluydum. Kardeşimin uyuşturucuyla bir ilgisinin kalmadığını görmek, benim için her türlü fedakârlığa değerdi.

Bu ilk günlerde TÇ'de yaşamak, tamamıyla yeni bir yaşam tarzı öğrenmek gibiydi. En sonunda, Moses David'in TÇ'yi 1968 yılında California'da, İsa'nın İnsanları adı verilen bir gruptan oluşturmasının hikâyesini öğrendim. Benim katıldığım 1971 yılına kadar, Birleşik Devletler'in her yerinde TÇ komünleri oluşmuştu. En büyükleri, belgesel filmde izlemiş olduğum Texas Soul Clinic ve şu anda benim de yaşamakta olduğum Ellenville'deki komündü. Birkaç ay önce, Moses'ın kendi çocukları, Georgia'da bulunan House of Judah adlı büyük bir İsa'nın İnsanları komününü ele geçirmişlerdi. Bu komüne katılanların birçoğu, değişik kolonilerde lider pozisyonundaydı şu anda. Bizde de onlardan birkaçı vardı, ama liderlerimizin büyük bir kısmı, (eskilerin deyimiyle) Aile'nin içinde üç ya da dört yıldır bulunan gerçek üyelerdi. Bu nedenle, önemli liderlerin birçoğuyla bebekliğimin halen devam ettiği sıralarda tanışabilmiştim. Ne var ki, o zamanlar bu ayrıcalığın değerini anlayamamıştım.

1972'nin Ocak ayında, kendini en fazla adayan bebeklerden oluşan bir grup Montreal'deki bir özel eğitim kampına gitmek üzere seçilmişti. Ağabeyim Steve, Berea (eski Daisy) ve ben de seçilenler arasındaydık. Birçok bebeğin altı aydan önce ezberleyemediği yüz kadar ayet içeren fiş kümesinin tamamını Steve çoktan ezberlemişti. Bunun için de, liderler onun büyük bir öğretmen olacağını düşünüyorlardı. Kanada'daki bir gençlik toplantısına katılmak üzere bir günlüğüne gelen bir kilise grubu olduğumuzu söyleyerek,

sınırdan geçtik. Liderlerimizden biri de Piskoposluğun geleneksel siyah giysilerini giymiş ve beyaz atkılarını takmıştı. Bu hile sayesinde, otobüsteki hiç kimse aranmadan sınırdan geçebilmiştik.

Steve, hapisten yeni çıktığını ve Pennsylvania eyaletinde halen gözetim altında bulunduğunu lidere söylemesi gerektiğine karar verdi. Yasal sorunlar çıkacağından korktukları için onu derhal geri gönderdiler. Aylar sonra öğrendiğime göre, yeni bir koloni kurmak üzere Lancaster'e gitmiş; ancak sonuç olarak, kanun dışı arkadaşlarıyla birlikte eski yaşantısına geri dönmüştü. Onu ancak, on yıl sonra tekrar görebilecektim.

Bu arada, dış dünyayla diğer tek bağlantım olan Berea'nın sorunları vardı. Aile'ye katılmadan önceki erkek arkadaşından hamile olabileceğini düşünüyordu. Gerekçesi bu muydu bilmiyorum ama, soğuk bir Kanada gecesinde kaçtı ve bir daha da geri dönmedi. Montreal'de, epey soğuk geçen bir kış boyunca, kampta geçen bebeklik eğitimim bitti ve baharda Ellenville'e geri döndüm.

Altı aydır gruptaydım ve artık abla olmuştum. Grup lideri olmaya, ya da herhangi bir şekilde liderlik unsurları taşıyan bir şeyler yapmaya hiç istekli olmadığımdan, çocuk yuvasında çalışmak için gönüllü oldum. Baharın gelmesiyle birlikte havalar epeyce ısınmıştı. Bu nedenle, Ellenville şu anda yaklaşık üç yüz müridi ve çocuklarıyla birlikte birçok anneyi barındırıyordu. Kamptaki beş binanın tümü de kullanılmaya başlamıştı: Toplantıların yapıldığı, yemeklerin yenildiği ve liderlerin kaldığı ana bina; erkekler yatakhanesi; kızlar yatakhanesi; ve evli çiftler için ayrılmış birkaç bungalov. Çocuk yuvası, ana binada kurulmuştu ve kısa bir süre sonra, kızlar yatakhanesinin bir bölümü de yuvaya dahil edilmişti. Diğer odalar ne kadar kalabalık ya da rahatsız olursa olsun, yuva her zaman temiz ve düzenliydi. "Eve" benzeyen bir yerde bulunmak hoşuma gidiyordu.

Moses David'in bütün dünyaya yayılıp şahadet etme direktifi doğrultusunda, Avrupa'ya giden liderler ve eşleri kampımıza uğruyorlardı. Etrafta bütün bu liderler ve lider olmak isteyen kişiler varken, kendimi çocuk yuvasında huzurlu ve güvende hissediyordum. Yuvada beni neyin beklediğini biliyordum —kakalı bezler, gaz çıkaran ve salyaları akan bebekler. Dört kız kardeşimin yetiştirilmesine yardımcı olduğum için de, yeni ablaların birçoğuna göre bebek büyütme konusunda daha deneyimli ve bilgiliydim. Liderler

yuvada çalışmazlardı. Aslında İncil okumaktan ve esinlenmeleri yönetmekten başka ne iş yaptıklarından da emin değildim. O sıralar, gruptaki herkesin idealist ya da kendini adamış kişiler olmadığını anlamıştım, ancak bunun beni etkilemesine izin vermeyecektim. İncil'de sözü edilen cemaat ülküsüne sadık kaldım.

Yuvada çalışırken, Aile'ye benim gibi tam olarak uyum sağlayamamış genç bir Yahudi olan Salome'la arkadaş oldum. Zeki ve esprili bir kişiliği olan Salome, yuvada oturup liderlerle dalga geçtiğimiz sıralarda, katıksız müritler için günah sayılabilecek asice sırlarını açıklardı.

Salome'dan başka tek arkadaşım, kampta gece bekçiliği yapan Ben'di. O da Yahudi asıllı, uzun boylu, esmer ve zeki biriydi. Kampa katılalı kısa bir süre olduğu için, hâlâ kendisiyle ilginç sohbetler yapılabiliyordu. Gece yarıları bebekleri emzirmeleri için annelerine getirmek zorunda kaldığımdan, annelerin bebeklerinin bakımını bitirmesini beklerken, sık sık Ben'le konuşma fırsatı bulabiliyordum. Ben'den çok hoşlanmıştım ve bir gün onunla evlenebilme düşüncesi beni eğlendiriyordu. Grup içindeki evliliklerin genellikle liderler tarafından ayarlandığını duymuştum ve erken davranıp bir koca seçersem, bir adım önde olacağımı düşünüyordum. Ancak, Ben kısa bir süre sonra başka bir koloniye taşındığı için, bu düşüncem işe yaramadı.

Erkekler ve kızlar arasında, evlilik harici hiçbir fiziksel temasa izin verilmediğinden, evlilik herkes için büyük bir ilgi alanıydı. Bildiğim kadarıyla, evlenmeden önce kimsenin öpüşmesine bile izin verilmiyordu. Önce liderin ve sonra da kocanın, beraberliğin tartışmasız reisi olması, bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Tanrı'yla konuştuklarını sandığım liderlerle, kadın adına kocası konuşurdu. Yaşamımın geri kalan kısmını, tanrılık taslayan bir adamla geçirmeyi düşünemediğim için, bu konuyu aklıma bile getirmedim. Gruba katıldığımdan bu yana içimde her korku belirişinde Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmiştim. Bütün bu fedakârlıkları Tanrı adına yapıyorsam, O'nun da beni kötü bir yola sürüklemeyeceğinden emindim.

Kur yapma, çabucak gelişiveren bir olaydı. Yakın zamanda evlenmiş olan çiftlerin bir çoğuna, evlenecekleri kişinin kim olduğu evlenmeden bir gece önce söylenmişti. Ruth da onlardan biriydi. Georgia'daki İsa'nın İnsanları evine katılmıştı ve tipik bir güneyli

dilberiydi. Yumuşak sesli, çıtı pıtı ve güzel bir kadın olan Ruth, kaba saba ve gürültücü bir İtalyan-Amerikan meleziyle hiç uyuşmuyordu. Kimi zaman, mutfağa bebekler için bir şeyler almaya gittiğimde, onları kendilerini kimsenin duyup göremeyeceğini sandıkları bir köşede tartışırken buluyordum. Ruth çok mutsuz görünüyordu ve ben de, kendi evliliğimin böylesine kötü ayarlanmamasını umuyordum.

Ara sıra biraz huzur istememe karşın, kampta bir dakika bile sakin geçmiyordu. Yeni bir lider geldiğinde bütün gece esinlenme yapıyorduk. Artık her gece çalan komple bir orkestramız vardı ve Aile'deki en iyi öğretmenler, Danyal, Hezekiel ve Vahiy Kitapları'ndaki ahir zaman kehanetleri üzerine hayranlık verici açıklamalar yaparlardı sık sık. Dünyada hiç kimsenin bilmediği gizli bilgileri bildiğimizi düşünürdük. Doğrudan doğruya Tanrı'dan gelen ayetleri, bizim kendi ahir zaman peygamberimiz Moses David bizzat iletirdi. Onun sözleri Mo mektupları sayesinde tüm kolonilere dağıtılıyordu ve kısa süre içinde, İncil'le aynı itibarı görmeye başlamıştı.

Artık, İncil okumak ve ayet ezberlemenin yanı sıra, Mo mektuplarını okumak da günlük bir gereklilik halini almıştı. Mektuplar genellikle basit, dini öğütler veren bildik şeylerdi, ama bazen çok sivri oluyorlardı. Mektupların söylediğine göre Birleşik Devletler bir Kıyamet'e doğru sürükleniyordu; bu yüzden de, bütün Tanrı'nın Çocukları'na değişik kaynaklardan para bulmaları ve yurt dışına gitmeleri söylenmişti. Aile'de sık sık ahir zaman kehanetlerinden söz ediliyordu ve inansan da inanmasan da, dünyanın yaklaşan sonu hakkında konuşmak bir alışkanlık haline gelmişti. Bana yalnızca birkaç yılımız kalmış gibi görünüyordu. Hatta, bu beni biraz da rahatlatmıştı. Bu fedakârca yaşantıya daha ne kadar dayanabileceğimi bilemiyordum.

"Sistem" işleri yapmasak da, pek çoğumuz kampı ayakta tutabilmek için oldukça yoğun bir şekilde çalışıyorduk. Bakkal dükkânlarından, şarküterilerden ve fast-food lokantalardan her gün yemek dilenen "erzakçılar" adını verdiğimiz bir ekibimiz vardı. New York'a ve civardaki şehirlere haftalık yolculuklar yapıp, İsa'yı anlatarak yeni müritler bulmaya çalışan şahadetçilerimiz vardı. Bildiğim kadarıyla, tek gelir kaynağımızı yeni müritlerin "her şeyden vazgeçmesi" oluşturuyordu; bu kişilerin pek çoğu benim gibi

yoksul üniversite öğrencileri olduğu için de, çok fazla paramız olduğunu sanmıyordum. Sıradan müritler mali işlerle uğraşmadığından, yıllar boyunca para yüzü görmedim.

1972 yazına doğru, Jeremy Spencer liderliğindeki Aile orkestrası Ellenville'e gelmişti. Jeremy meşhur İngiliz rock topluluğu Fleetwood Mac'de slide-gitar çalmıştı ve grubumuza katıldığı sırada, ulusal gazeteler bu olaydan epeyce söz etmişlerdi. Şimdi TÇ'de kendi müzik topluluğunu kurmuş ve büyük bir plak şirketinden albüm yapmak için teklif almıştı. Topluluk, grup içinde büyük liderlerden bile daha fazla gizliliğe ve özgürlüğe sahipti. Güzel bir bungalovda hep birlikte yaşıyorlardı. Davulcu dışındaki tüm topluluk üyeleri evliydi. Topluluğun profesyonel bir stüdyoda çalışmak için Boston'da bir apartman dairesi kiralayacağı dedikodusu yayılmıştı. Kampta her türlü lüksten yoksun bir yaşam sürdüğümüz için, liderlerden ve ağabeylerden uzak bir apartman dairesi, cennetteki bir köşkmüş gibi görünüyordu bana.

Son zamanlarda yuvaya gelen bebek sayısı arttığından, esinlenmelere katılmak ve orkestrayı dinlemek için çok fazla zamanım olmuyordu. Yuvanın iki odasında, yeni doğmuşundan iki yaşına kadar altı ile on arası bebek oluyordu. Büyük bir aile olduğumuz ve çocuklar herkesin çocukları olarak kabul edildiği için de, gece gündüz fark etmeksizin, anneler çocuklarını yuvaya bırakmakta tereddüt etmiyorlardı. Aslında, yalnızca yuvada çalışanlar onlarla ilgileniyordu ve çok az sayıda kişi çalıştığından sık sık gece gündüz görev başında olmam gerekiyordu. Bu yüzden, Jeremy yuvaya beni görmeye geldiğinde çok şaşırdım. Onu daha önce bir kere uzaktan görmüştüm. Kısa boylu ve çelimsiz olması beni şaşırtmıştı. Boynuna kadar inen kahverengi kıvırcık saçları ve neşeli denilebilecek, dostça bakan gözleri vardı. Kampta, mizah pek hoş karşılanan bir şey olmadığından, böylesine neşeli bir gülüşü uzun süredir görmemiştim.

Kuvvetli bir İngiliz aksanıyla, "Selam. Sen Jeshanah'sın değil mi?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Bu gece bir skeçte bize yardımcı olmak ister misin? Küçük bir oyun tasarladık ve bir kız kardeşe ihtiyacımız var. Galiba en uygun kişi sensin."

"Ama, daha önce bir skeçte hiç rol almadım," diye karşı çıktım. Benden daha iyi rol yapacak düzinelerce kız vardır diye geçiriyordum içimden.

"Hayır, hayır. Sen en uygun kişisin."

"Gelip prova yapmam gerekiyor mu?"

"Sadece doğaçlama yapman yeterli. Eminim hemen kapacaksın."

Jeremy çıkıp giderken ben ne yapacağımı düşünüyordum, ama bir bebek ağlamasıyla düşüncelerim dağıldı.

O akşam esinlenmeye gidebilmem için, oymak başım benim yerime yuvada duracak bir kız ayarladı. Orkestrayla bir skeçte beraber olabilmek beni onurlandırmıştı. Onlara her zaman farklı davranılmıştı ve ben de yeteneklerinden ve şöhretlerinden dolayı onlara saygı duyuyordum. Oysa şimdi, bütün koloninin önünde, hikâyesini bile bilmediğim bir skeçte rol yapıyordum. Kısa sürede, skeç konusunun davulcu Cal'ın benimle evlenmesi olduğu anlaşıldı. Cal'ın kayıp bir hippi olarak başlayan, New York'ta bir uyuşturucu müptelası olmasına, daha sonra da otostopla geldiği California'da TÇ ile tanışmasına ve Jeremy'nin topluluğuna katılıp Ellenville'de bir kız kardeşle evlenmesine kadar uzanan hayat hikâyesi anlatılıyordu skeçte. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti ve Caleb'in gözlerine zar zor bakabiliyordum. Acaba bundan haberi var mıydı, yoksa o da her şeyden habersiz miydi?

Akşamın ilerleyen dakikalarında konuşmak için biraz fırsatımız oldu ve eşi olmamı kendisinin istediğini söyledi. Bunun üzerine ne hissettim?

Mo'dan henüz gelmiş olan bir mektup, evliliklerin oldu bittiye getirildiğini belirterek çiftlere üç ila altı aylık bir tanışma dönemi verilmesi gerektiğinden söz ediyordu. Bu kuralın bize de uygulanıp uygulanmayacağını sordum.

"Bilmiyorum," dedi tereddüt ederek; yakışıklı yüzünde, gözleri birer safir taşı gibi parlıyordu. "Biliyorsun, yakında Boston'a gitmemiz gerekiyor. Benimle gelmeni çok isterim."

Koloniden uzak bir apartman dairesinde, Boston'da yaşamayı düşündüm. Bebekler olmadan. Büyük liderler olmadan. Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Tanrı'ya hizmet etmek çok kolay olacaktı, kendimi suçlu hissetmeye başlayabilirdim.

"Evet, ben de isterim," dedim, evlilikten çok, apartman dairesini ve özgürlüğü düşünerek.

Bundan sonraki birkaç hafta boyunca, Caleb'le birlikte biraz zaman geçirmemize izin verildi. Gruba katıldığımdan bu yana altı ay geçmişti ve tüm bu zaman içinde, duygusal bir diyalog kurduğum ilk erkekti, Cal. Birçoğumuz ona Caleb diyorduk. Yalnızca yirmisindeydi ve benden bir yaş büyüktü; ancak, Aile'ye katılalı bir yıldan fazla olmuştu. Bu yüzden de benim için bir ağabey olduğu aşikârdı. Başlangıçta bir süre için, ağabeylere karşı hissettiğim utangaçlık ve çekingenlik nedeniyle onunla iletişim kurmakta güçlük çektim. Ancak, Cal çok sevecen biriydi ve benden saygı göstermemi beklemiyordu. Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyordum. Özgür müzisyen görünümünü kuvvetlendiren uzun sarı saçları serbestçe omuzlarına iniyordu. Gruba katılan oğlanların pek çoğu uzun saçlarını kestirmek zorunda kalmışlardı; ama müzisyenler genellikle, bu kuralın dışında kalırlardı. Cal, yalnızca özgürlüğü temsil etmiyordu, aynı zamanda gerçekten de iyi bir insandı.

Verilen üç aylık tanışma süresi bitmeden, bütün koloninin huzurunda, liderlerden birinin yönettiği bir Aile töreniyle evlendik. Az yer olduğu için, liderler dışındaki evli çiftlerin çoğu yatak odalarını paylaşmak durumundaydılar; yine de bize üç geceliğine kullanmak üzere, çift kişilik bir kulübe tahsis ettiler. İlk gecemizde, Cal çok rahattı. Ben korkmuştum. Bu evlilikti! Evlilik bu grupta ne anlama geliyordu? Komünal bir yaşam sürüyorduk. Kişisel olarak kendimize ait hiçbir şeyimiz yoktu. Evlilik genellikle bir ev ve aile gerektirirdi —birlikte bir yaşama başlamak demekti. Oysa Tanrı'nın Çocukları'na katıldığımda, bu grupta Tanrı'yı izlemek için dünyevi amaçlardan ve mallardan vazgeçen diğer herkes gibi, kendi evime ve aileme sahip olma hakkımdan vazgeçmiştim. Bu hayatı kısa bir süredir yaşıyor olmama karşın, her şeyin gelip geçici olduğunu biliyordum. Belki evlilik de öyleydi.

Cal, evliliğin önemini anlamış görünüyordu —çünkü, evlilik sekse izin veriyordu. Bu açıklamanın onun için yeterli olduğunu sanıyorum, ama benim için değildi. O gece birkaç kere seviştikten sonra, beni uyku tutmadı. Perdesiz, çıplak pencereden gelen ay ışığı, balayı odama göz atabilmemi sağlayacak kadar parlaktı. Yatağın yanında duran, üzerinde küçük bir lambayla, boşalmış iki şarap kadehi olan tahta kutu ve yerdeki şilte haricinde kulübe bomboştu.

İçine tüm özel eşyalarımızı koyduğumuz küçük çantalarımız açık olarak bir köşede duruyordu. Boş bir odaydı ve ay ışığı, evlilik gecemin hiç de şiirsel olmadığını daha da belirginleştiriyordu. Gecenin büyük bir kısmını ne yaptığımı ve niçin yaptığımı düşünerek, uyumadan, yatakta öylece yatarak geçirdim. Cal çok iyi bir insandı, kamptaki oğlanların çoğundan da daha iyi görünümlü ve daha bakımlıydı. Ama ona âşık olduğumu sanmıyordum. Bir abla, romantik aşkın şeytanın yalanlarından biri olduğunu, Tanrı'nın onu sevmemi sağlayacağını anlatmıştı bana. İyi ama, henüz bunu hissetmemiştim ve bir daha sevişmek istediğimi de sanmıyordum. Sabah erkenden kalkıp Cal'ı uyandırmamaya çalışarak, sessizce yuva giysilerimi giydim.

Cal, tam kapıyı açtığım sırada uyanarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yuvaya. Orada çalışıyorum."

"Hayır. Üç gün boyunca çalışmak zorunda değilsin. İzinliyiz ve bu üç günü seninle yatakta geçirmek için kullanacağım," dedi, uykulu bir gülümsemeyle.

Beni yeniden yatağa çekti. Yeni kocam düşünceli, kibar ve sevgi dolu olabilirdi, ama beni hiç anlamıyordu. Duygusal benliğimin onarılmaz şekilde yaralandığını hissediyordum. Bazı şeyleri kendi kendime sorgulamadan evlenivermiştim.

İçimizdeki her şeyin kötü olduğunu ve bunlardan kurtulunması gerektiğini; gerçeğin, ulu Tanrı'yla iç içe bir şekilde, oralarda –benim ulaşamadığım bir yerde– olduğunu telkin eden Mo'nun öğretisinden dolayı, duygularımı anlamayı bile denemiyordum. İçimde hissettiğim bu korkunç boşluğu keşfedemezken, Cal'a ya da bir başkasına bunu nasıl açıklayabilirdim? Bildiğim yalnızca bir tek şey vardı –artık, geri dönüş yoktu.

4

"Bir Kadını" Paylaşmak

Bütün öğleden sonra, şef salatası için sebze doğramıştım, ama en azından çocuklara bakmaktan kurtulmuştum. Mutfaktayken düşünmek için zaman bulabiliyordum, kaldı ki düşünmemize pek izin verilmezdi. Mo bir mektubunda; çok düşünmenin, küçük şeytanları zihninde çay içmeye davet etmek gibi bir şey olduğunu yazmıştı. "Bir sandalye çekip onları davet edersin ve sonra da onlarla uzlaşmaya başlarsın... çünkü gözlerini Tanrı'ya değil, kendine çevirmişsindir —cennete dönük olmak yerine kendi içine dönük olursun" ("Süprüntüler" 33:3). Bu nedenle, sürekli bir şeylerle uğraşmak zorunda olduğumu hissediyordum, yoksa düşünmekle suçlanabilirdim.

Martha arkamdan, "Sebzeleri bu kadar ufak doğramamalısın," diye bağırınca yerimden sıçradım. Dağılan düşüncelerimin değerli Çin porselenleriymiş gibi parçalara ayrıldığını sandım. Martha'nın melek gibi yüzüne bakarken, düşüncelerimin yerlere yayılmış parçalarını benim kadar iyi görüp göremediğini merak ettim.

"Sana şef salatasıyla ilgili talimatları verirken bunu da söylemiştim. Ruh'la uyum içinde ol, Jeshanah."

Martha, topluluktaki solo gitaristin karısıydı ve kendisini topluluğun assolisti saymaktan hoşlanıyordu. Bununla birlikte, bütün kadınlar gibi ev işi yapması gerekiyordu ve mutfaktan sorumlu olmayı seçmişti. Yemekleri planlıyor, alışverişe gidiyor ve başka birilerinin yemeği pişirip ortalığı temizlemesini sağlıyordu. Boston'ın banliyölerindeki orkestra kolonimizin yalnızca bir düzine kadar üyesi vardı. Bu zevksiz ev işlerini dönüşümlü olarak her birimiz yapıyorduk, ama Jeremy ve orkestranın çoğunluğu prova yaptıkları için bu işlerden kurtuluyorlardı. Aynı zamanda yerel kulüplerde

de çalmaya başlamışlardı. Bunu "müzik camiasının içinde kalabilmek" için yaptıkları söylenmişti bize.

Topluluk üyeleri, zamanın basma kalıp müzisyenlerine benziyor ve öyle davranıyorlardı. Fleetwood Mac hayranı olan birisi, Jeremy'yi sahnede gördüğünde hemen tanıyabilirdi. Ufak tefek yapısı, kahverengi, kıvırcık saçları ve izleyicileri Elvis Presley benzeri hareketleriyle eğlendirmesi gerçekten kendine özgüydü. Başçı Sam uzun boylu, esmer ve ırkına özgü bir ten rengine sahip on dokuz yaşında bir Californialıydı. Ön dişleri kırık olduğu için, farklı gülümseyişi hemen göze çarpardı. Ritim gitarist Enoch, yirmili yaşlarının henüz başında, uzun boylu birisiydi. Herkesi dindar olmaya davet ettiği için ona "Papa" diye takılırdık. Martha tombul ve melek yüzlü bir kız olmasına karşın, şeytan gibi acımasızdı. Herkes sürekli dışarıda olduğu için de, ben evin demirbaşı haline gelmiştim.

Jeremy'nin karısı Emma, yeni doğmuş bebeğine baktığı için genellikle mutfakta çalışamıyordu. Liderimiz Bart ve karısı Tirzah, canları istediği zaman yemeğe ya da temizliğe katılıyorlardı. Geriye yalnızca, bakması gereken bir bebeği olan başçının karısı, şoförlüğün büyük bir kısmını üstlenen bekâr kardeşimiz yollar fatihi Abashai ve ben kalıyorduk. Asıl işim Emma'ya çocuklarının bakımında yardımcı olmaktı, ama sık sık yapılması gereken pis ev işlerinde Abashai'ye yardımcı oluyordum. Abashai aynı zamanda erzakçımızdı, dükkânlara ve atölyelere gidip bedava bir şeyler isterdi.

Jeremy ve topluluğu plak yapmak için bir sürü para almış olmasına karşın, orkestra kolonimizin en yetkili kişisi ve aynı zamanda topluluğun menajerliğini üstlenmiş olan Bart, elimizden geldiğince diğer TÇ evleri gibi yaşamamız gerektiğini düşünüyordu. O zamanlar paranın nereye gittiği bana söylenmiyordu, ancak gruptaki diğer evlere göre nispeten daha iyi yaşadığımızı fark etmiştim.

Topluluğun davulcusu olan kocamdan öğrendiğime göre, Columbia Records'la 50.000 dolarlık bir kontrat imzalamışlardı. Aldıkları avansın büyük bir bölümü, topluluğa yeni enstrümanlar ve teçhizat almak için harcanmış, ayrıca Marlborough, Massachusetts'teki bir stüdyoya kayıt ücreti verilmişti. Paranın geri kalan kısmı, kayıt sırasında topluluk üyeleri ve ailelerinin geçimleri için harcanmıştı, ama yaşam şartlarımızdaki iyileşme normal TÇ stan-

dartlarına bağlıydı. Kimsenin kişisel banka hesabı yoktu. Kendime yeni bir giysi bile almamıştım, bana verilenleri giymeye devam ediyordum.

Boston'ın banliyölerinden biri olan Sudbury'de birbirine bitişik iki daire kiralamıştık. On iki yetişkin ve altı çocuk için toplam beş oda, iki mutfak ve iki banyo vardı. Bart, karısı ve tek çocukları üst kattaki dairenin tamamını almışlardı; Jeremy ve beş kişilik ailesi alt kattaki ana yatak odasında kalıyorlardı; Martha, bebeği ve kocası Obadiah diğer yatak odasını almışlardı; Cal ve ben de, Sam, karısı ve bebeğiyle oturma odasını paylaşıyorduk. Abashai ve karısı İngiltere'de olan ritim gitarcı Enoch, aynı zamanda topluluğun prova yaptığı yer olan garajda kalıyorlardı. Odamızı bir çarşafla ikiye bölmüştük. Evliliğimin ilk aylarını, Ellenville'deki kalabalık evli çiftler yatakhanesinde diğer çiftlerle birlikte geçirdikten sonra, bu özel alana sahip olduğum için minnettardım. Sevişirken çıkan seslerden hep utandığım için, ses çıkartmamayı öğrenmiştim.

Son altı ayımı iki-üç yüz insanla birlikte geçirdiğim için, bu yaşam şekli bana lüks geliyordu. Ayrıca, büyük bir kısmını dışarıdan aldığımızdan, yemekler çok daha iyiydi. Abashai'yle birlikte alışverişe gitmek için evden ayrılabiliyor ve bu gezintilerimizde çok eğleniyordum. Şansım yaver gittiği için çok mutlu olmalıydım; ancak, Cal'la evliliğimiz tam bir felaketti. İşin kötüsü, hata bendeydi. Cal beni seviyordu ve kocam olmaktan gurur duyuyordu. Bana çok iyi davranıyor, hatta çok fazla çalıştırılmadığımdan emin olmak istiyordu; bu, benim gibi TÇ hiyerarşisinin dibinde bulunanlar için yaygın bir ikilemdi.

Her şeyin çok yanlış olduğunu biliyordum. Kocamla geçirdiğim ilk geceden bu yana hiçbir şey değişmemişti. O sıralar Cal'la birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyordum, ama geriye baktığımda, bir erkeği koca olarak sevmekten aciz olduğumu anlıyorum. Aile'de, "eş"ine duyduğun sevginin Tanrı tarafından bahşedilmiş bir armağan olduğuna inanılırdı; fakat kalbimde Cal'a karşı özel bir sevgi hissetmiyordum. İsa herkesi sevmemizi söylemişti. "Herkesi" sevmek benim için kolaydı; zor olan kocamı sevebilmekti. Evlenmeye karar verdiğim adamı niçin sevmediğim konusunda hiçbir fikrim olmadığından, bunun belki de herkesin başına geldiğini düşündüm. Belki de aşk eninde sonunda yeşerecekti. Bu duru-

mu hafife almadım ve her gün Cal'ı gerektiği gibi sevmeyişime yeni nedenler, gerekçeler ve mazeretler yaratmaya başladım.

Mo, evlilikler hakkındaki bütün şikâyetlerin sona ermesi gerektiğini yazmıştı. "Bir Araya Getir" başlıklı bir mektupta, kocalardan eşlerine iyi davranmalarını istemiş (Cal zaten öyleydi), ama şunu da eklemişti:

> Bir daha kocasının isteklerine uymak istemeyen bir kadın duyduğumda —önce birkaç tanık huzurunda gerekli ihtarlar yapıldıktan sonra— onu tüm cemaatin önüne çıkarıp, kocasının isteklerine uymasını sağlayacağız... bunu kendi yatak odanızın mahremiyetinde yapmazsanız, hepimizin önünde yapacaksınız!.. İncil'e inanıyor musunuz? Öyleyse niçin yapmıyorsunuz? Her reddedişinizde Tanrı'nın emirlerine karşı çıkıyorsunuz! Canınızın istemesi gerekmiyor... Eğer kocanız ya da karınız, erkek ya da kız kardeşiniz olarak kabul ettiklerinizi bile sevemezseniz, İsa Yolunda Devrim'i nasıl gerçekleştiririz?[123:17-20]

Diğer bir deyişle, hayattaki tek amacım olan misyonerliğe nasıl ulaşabilirdim.

Mo sık sık, insanları evlenmeye teşvik ettiğini inkâr ederdi. Ben de yıllarca, çiftleri rasgele eşleştirmeye çalışanların yalnızca sonunda yetkileri ellerinden alınan bazı üst dereceli liderler olduğuna inandım. Ancak, yıllar sonra Rose'un göz yaşartan hikâyesini duydum. Mo ve özel sekreteri Maria tarafından düzenlenen toplu bir evlilik törenine katılmıştı Rose. Mo, bir çifti nişanladıktan sonra, evlenmek isteyen başkalarının da olup olmadığını sorunca, Rose'dan hoşlanan bir oğlan ayağa kalkıp, kızın omzuna vurmuş. Rose, Mo ve Maria'yı şahsen tanıyormuş ve yardım etmelerini isteyerek onlara doğru bakmış. Maria yardım edeceği yerde, Mo'ya göre, bu oğlanla evlenmesinin Tanrı'nın İsteği olduğunu söylemiş. Birkaç hafta içinde nişanlanmışlar. Bana daha sonra anlattığına göre, o sıralar hayatının sona erdiğini düşünüyormuş. Bütün çiftlerin çok kötü eşleştirildikleri yetmiyormuş gibi, Tanrı'nın Sevgisi'nin herkese ulaşabileceği söylenmişti çoğumuza. Aslında, birbirlerini gerçekten seven çiftleri liderler genellikle ayırıyordu.

Aile'de hâlâ evliliğim hakkındaki düşüncelerimin liderlerim tarafından dikkate alınabileceğine inanacak kadar yeniydim. Gidip Bart ve Tirzah'tan, Cal'dan beni ayırmalarını istedim. Dört aylık

bir denemenin yeterli olduğunu düşünüyordum. Sevecen liderlerim kendi özel işleriyle meşgullerdi. Bart son aldığı elektronik oyuncak olan bir ses kayıt cihazını deniyor, Tirzah da Martha için yeni bir elbise dikiyordu. Giysinin, Aile'ye katıldığım zaman teslim ettiğim elbiselerin birinden alınmış dantelli bir yeleği olduğunu fark etmek beni biraz geçmişe götürmüştü. Evlilik konusundaki duygularımı, umutlarımı, düş kırıklıklarımı ve boşanma isteğimi kekeleyerek anlattım. Benimle konuyu tartışmadılar bile; tek söyledikleri, Ayet'lere biraz daha çalışmam gerektiğiydi. Fakat, Cal'la konuştular.

Kocam, "Belki de bir bebeğimiz olmalı," diye bir öneri getirdi. "Hep başkalarının çocuklarına baktın, kendi çocuğun olmasını istemez misin?"

Çocukların hepimizin çocukları olduğunu göz önüne alarak, bunun eskimiş bir ifade olduğunu düşündüm; ancak, Cal bireyselliğin olmadığı bir ortamda özel kalabilmeyi her zaman başarıyordu.

"Şey, evet, ama dört aydır birlikteyiz ve ben henüz hamile kalmadım," diye yanıtladım, biraz şaşkınca. Aslında henüz yasal olarak evlenmemiştik ve pek çoğumuz da bebekleri olmadan evlilik cüzdanı almıyordu. Aslında Cal, eğer bebeğimiz olursa yasal olarak evli hale gelebileceğimizi söylemeye çalışıyordu. O zaman benim hamile kalmamdan Cal'ın ilave bir çıkarı olabileceğini düşünmemiştim ve sanırım Cal yalnızca liderlerin ona öğrettikleri şekilde konuşuyordu. Muhtemelen bunun ikimiz için de iyi olacağını düşünmüştü, ama bebek sahibi olmak bir evliliği yıkmayı neredeyse imkânsız hale getirirdi. Bu ilk günlerde Mo, bize bebeğin Tanrı'nın evlilik üzerindeki damgası olduğunu öğretmişti.

Cal'ın sorusu, her şeye karşın evliliğimdeki sorunları çözmek için, bebek sahibi olmayı düşünmeye sevk etmişti beni. Aile'ye katılmadan önce böylesine basit bir fikre güler geçerdim; ancak, geleneklerine bağlı, genellikle bunaltıcı derecede sıkı ve sabit görüşlü insanlarla birlikte böylesine kapalı bir topluluğun içinde bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, önemli konularda karar verme yeteneğim oldukça zayıflamıştı. "Verimli olun ve üreyin," diyordu İncil. Eğer bebekleri veren Tanrı'ysa, O'ndan bir bebek istemek işe yarayabilirdi. Bir bebeğim olması için dua ettikçe, bunun hayatta gerçekten istediğim bir şey olduğunu hissediyordum.

İronik olarak, hâlâ Aile'deki her çocuğun manevi olarak hepimize ait olduğunu bilecek kadar da kendimdeydim. İlle de "benim" olması gerekmiyordu. Yatak odamız her sabah yeniden oturma odasına dönüştürüldüğü için, düşüncelerimle baş başa kalabildiğim tek yer olan tuvalette otururken kafamda tartmaya çalıştığım şeyler vardı: *Kendi* bebeğimi kollarımın arasına almanın hayali mutluluğu ve bebeğimin benden alınıp başkaları tarafından bakılması tehlikesi. Böyle bir şeyin olmasını engellemek için de, sürekli olarak "çocuk bakıcılığı hizmetinde" kalmaya karar verdim. Hatta, Aile'nin amaçlarına göre kesinlikle bencillik olan düşüncelerimi haklı gördüm. Annem bana "Miriam" adını vermişti. İncil'deki hikâyede, Miriam Musa'nın kız kardeşidir. Küçük kardeşini nehirde izlemiş, ardından da kardeşini bulan Mısır kraliçesine, dadı olarak kendi öz annesini tutmasını söylemiştir. Alın yazısı Tanrı tarafından muhteşem Mısır sarayında yaşamak üzere çizilen Musa, bu sayede kendi öz Yahudi annesi tarafından yetiştirilmişti. Miriam gibi olabileceğime ve kurnazca davranarak her zaman bebeğimin yanında bulunabileceğime karar verdim. Bebek bakımında uzun süre görev almak isteyen kız kardeşlerin sayısı çok azdı, bu yüzden de herhangi bir sorunla karşılaşacağımı sanmıyordum. Garip ama, Aile içinde nasıl bir politika izleyeceğimi o günlerde henüz tam anlamıyla kestirememiştim. Bu ilk yıllarımda Aile'den ayrılmayı pek aklıma getirmiyordum.

Bebek sahibi olabilmek için Cal ve ben daha fazla uğraşmaya başladık ve doğal olarak da bir ay sonra hamile kaldım. Bir çocuğu dokuz ay boyunca karnımda taşımak, hayatımın en zevkli dönemlerinden biri olmuştu. İdealist ve saf yaradılışımdan dolayı da, artık tatmin olacağımı düşünmüştüm o günlerde. Anne olmak, TÇ'de belli bir saygı görmek anlamına geliyordu ve annelerle çocukların ihtiyaçlarına ayrı bir özen gösteriliyordu. Her gün, bir litre kadar süt ve fazladan meyve ile sebze alıyordum. Gündüzleri şekerleme yapmak için vakit bulabiliyor ve geceleri erkenden uyuyabiliyordum. Hayat oldukça rahat bir hal almıştı ve uzun sürmeyeceğini bildiğim için, elimden geldiğince bunun keyfini çıkarmaya çalışıyordum.

Bebeği New York'taki Troy'da doğurmam planlanmıştı. TÇ'deki bütün kızlar bebeklerini evde doğururlardı ve doğumları yaptırmak için de grup içinde ebeler yetiştirilmişti. Boston bölge-

sindeydik ve aramızda hiç ebe yoktu, ama Troy'da Sheriah adındaki bir kız kardeş daha önce bir doğuma yardımcı olmuştu ve bunun yeterli bir deneyim olduğunu düşünüyorduk.

Doğumun olacağı günü hesapladık ve bu tarihten yaklaşık olarak iki hafta önce Troy'daki eve gönderildim. Doğum sancıları başladığında Cal yanıma gelecekti ve Troy'a gitmeden önce de, bir sulh hakimi Cal'la beni evlendirdi.

Troy'a geldiğimde, doğum sancıları başladığında yardımcı olması için, çocuk bakıcısı liderlerimizin üstüne basa basa tavsiye ettikleri Lamaze'ın nefes alma yöntemini uyguladım. Troy evi çok temiz tutuluyordu ve mutfakta çalışma görevini üstlendiğim için, her gece yerleri silmem gerekiyordu. Bir gece ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerleri sildikten sonra, saat dokuz gibi doğum sancılarının başladığını hissettim. İlk sancıların bir müddet süreceğini bildiğim için yatağa yattım; ayrıca, bazı sancılar yanlış uyarı olabilirdi. Gece yarısı, bunun gerçek sancı olduğunu anladım ve Sheriah'ı uyandırdım. Cal'a telefon edip Lamaze egzersizlerini yapmaya başladığımda, o da doğum odasını hazırlıyordu. Sabaha karşı üç gibi beni masaya yatırdılar. Sheriah karnımı ovalayarak beni hazırlamaya başladı, ancak sancılar o kadar kuvvetliydi ki onu sık sık itekliyordum.

"Cal'ın yetişebileceğini sanmıyorum," dedi. "Kasılmaların oldukça hızlı ve düzenli. Ne hissediyorsun?"

"Zor, çok zor," dedim soluk alış verişlerimin arasında.

Hamile olan başka bir kız kardeş, doğum yaparken beni görmeye geldi. Yanımda duruyor ve kasılmalarımın arasında, ağzıma küçük buz parçaları veriyordu. Buzları çiğniyor ve hızlıca soluma çalışmalarına geri dönmeden önce, serin, taze sıvının tadını çıkarıyordum.

Cal, sabaha karşı saat altı civarı geldi. Bu arada, Sheriah'ın oldukça endişeli olduğunu fark etmiştim. Cal doğum odasına girer girmez ilk gördüğü manzara; açılmış bacaklarım, geniş ve kanlı bir doğum kanalı ve artık bir dakikadan daha az bir sıklıkta gelen kasılmalar arasında oflaya puflaya nefes alan karısı olmuştu.

Sheriah onu dışarı çağırdı.

"Sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi. "Dua etmeni istiyorum. Ben de New York'tan Mary'yi çağıracağım. Komplikasyonlar konusunda benden daha deneyimlidir."

Mary birkaç saat sonra geldi, hemen şaşkın ve bitkin Sheriah'dan görevi teslim aldı. Sheriah'a ağrılarımın başladığını söylediğimden bu yana on iki saat geçmişti ve o bütün gece hiç uyumamıştı. Mary ovalama işlemine taze bir kuvvetle devam etti. Ama öylesine yorgundum ve acı öylesine şiddetliydi ki, ovalamayı hissetmiyordum bile. Zar zor ve şiddetli solumalarımın arasında artık yalnızca dakikada bir gelen kasılmaların her birinden sonra buz parçalarından istiyordum. Hiç kimse bana saatin kaç olduğunu söylememişti, ama pencereden gelen aydınlıktan anladığım kadarıyla, epey bir zaman geçmişti. Çığlık atmamamız gerektiğini de biliyordum. Çocuk doğurmanın vücudun doğal bir işlevi olduğu ve çok fazla acı vermemesi gerektiği söylenmişti. Eğer çığlık atarsam, bu İncil'e karşı inançsızlık olurdu. İncil'de bebekleri Tanrı'nın gönderdiği söyleniyordu, öyleyse neden tasalanıyordum ki?

Ancak acıya daha fazla dayanamıyordum. Son ritmik nefesimi aldım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. Artık Mary'nin, Sheriah'ın ya da Cal'ın ne düşüneceği umurumda değildi.

"İşte —kafası geliyor. Ikın! Ikın," diye bağırdı Mary.

Nefes aldım ve ıkınırken de çığlık attım.

"Bebek kızıl saçlı! Yeniden ıkın!"

Çıldırmışlar mıydı? Ikınacak mecalim kalmamıştı. Yapamayacaktım.

"Ikın! Ikın!"

Karşı konulmaz ıkınma dürtüsü yeniden geldi. Salgı ve kanla kaplı vücudun tamamı dışarı çıkana kadar ıkındım. Mary bebeği görebilmem için havaya kaldırdı. Sonra da göbek bağını kesti ve yıkaması için oğlumu Sheriah'a verdi.

Çok coşkuluydum, ama iş henüz bitmemişti. Çocuk doğurtmak konusunda oldukça bilgili olan Mary ayağa kalkmamı ve çömelmemi istedi, böylece içeride kalan plasenta da çıkabilecekti. Sonra beni yıkadı ve hazırladıkları temiz, yumuşak yatağa yatırdı. En sonunda da bebeği getirdiler.

Dört kiloluk, güzel bir bebekti. Yusyuvarlak kafası, parlak kızıl saçlarla kaplıydı. Cal, bebeğin kızıl saçlı olacağını rüyasında görmüştü ve ona İskandinavların yıldırım tanrısının adını vermek istiyordu. Rüyayı gördüğü gün, İncil'de James ve John'dan "yıldırımın oğulları" olarak söz eden bir ayet okumuştu. Her ne kadar Aile'deki kurala göre, bebeğe yalnızca İncil'den alınma isimler ve-

rilebilse de, ona Thor adını koyduk. Kollarımın arasına yumuşacık yatırıp emzirirken onu öylesine sevdim ki, bir daha hiçbir zaman mutsuz olmayacağımı düşündüm. O an hiç bitmemeliydi, ama Sheriah uzun sürmesine izin vermedi.

"Yataktan kalkıp giyinmelisin," dedi sertçe. "Kötü yırtılmışsın, doktora gitmen gerekecek."

"Doktor" kelimesini söylediğinde ürperdim. Yalnızca, İncil'e karşı inançsız olanların doktora gittiğini biliyorduk. Üç gün boyunca doğum sancısı çeken bir kız kardeşin hikâyesini okumuştuk. Sonunda doktora gittiğinde de, Mo onun manevi bir sorunu olduğunu söylemişti. Benim sorunum neydi? Kimin umurundaydı ki? Bebeğim iyi ve sağlıklıydı. Önemli olan da buydu.

Cal giyinmeme yardım etti ve erkek kardeşlerden birisi bizi en yakın hastaneye götürdü. Cal hemşireyle konuşurken, bir saatten uzun bir süre acil bölümde oturdum.

Sonunda geri geldi ve "Seni almayacaklar," dedi. "Bebeği burada, hastanede doğurmadığın için büyük risk taşıdığını söylüyorlar."

Halsiz olduğumu ve titrediğimi fark ettim. Kan kaybetmeye devam ediyordum. Dikilmesi gereken yırtığın ne kadar büyük olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Yanımızdaki erkek kardeş biraz daha uzakta olan başka bir hastaneyi denememizi önerdi. Oraya vardığımızda ancak ikisinden destek alarak ayakta durabiliyordum. Cal hemşireyle konuşmaya gitti yeniden. Yeni doğum yaptığıma, ancak gelip de halimi gördükten sonra inanabildiler.

"İçeri getirin onu," dediler. Bir saat içinde kibar ve genç bir asistan doktor tarafından yaram dikilmişti. Bize bir doğum uzmanına gitmemizi söyledi, ama gitmedik.

Troy evine geri döndüm ve gecenin geri kalan kısmını, kollarımın arasında rahat rahat uyuyan bebeğimi hayranlıkla seyrederek geçirdim. Ertesi sabah erkenden, Sheriah'ı görmem gerektiğini söylediler. Sheriah ebe olmasının yanı sıra, aynı zamanda koloni liderinin karısıydı.

"Kocam, Cal'la konuştu bile," dedi sertçe. "Bunun için dua etmiştik ve siz ikiniz Tanrı'dan bir cevap almalısınız."

"Neyin cevabını," diye sordum.

"Doğumun niçin bu kadar kötü geçtiğinin," diye yanıtladı, bil-

miyor olmama şaşırmış görünerek. "Bugün bu konu için dua etmeni ve bana bir rapor yazmanı istiyorum."

Dilim tutulmuştu. Bir kadının hayatının kesinlikle en güzel anısı olan ilk çocuğunu dünyaya getirmesi, başka birisinin zalim gerçeğinin zehiriyle bulanmıştı. Artık bu muhteşem deneyim her aklıma geldiğinde, başarısız olduğumu hatırlayacaktım.

Bir hafta içinde Boston'a döndüm ve döndüğüme de şükrettim. "Düzenli" bir evdeki Aile hayatı oldukça disiplinliydi, liderler de oldukça sertti. Troy'da yaşadıklarımdan sonra, müzisyenlerin hâlâ şakalar yapabildiği ve hayata gülebildikleri Boston'daki kolooninin değerini anladım. Jeremy her şeyde komik bir yön bulmayı çok iyi başarıyordu. Tanrı'nın izinden gitmek için şöhreti ve parayı bir kenara ittiği için de, benim için bir ilham kaynağıydı. Liderlerin pek çoğundan tapınma denilebilecek kadar büyük saygı görüyor olması "Fleetwood Mac'den meşhur Jeremy Spencer"ı diğerlerinden biraz daha yüksek bir mevkiye çıkarmış olsa da, o hâlâ genelde bizim gibi yaşıyordu. Akılda kalan yalnızca tek bir istisna vardı.

Bir gün, bazı FBI ajanları gelmişti. Vizeyle ilgili sorunları olan bir İngiliz rock müzisyenini arıyorlardı ve Jeremy'yi arka avluda "mutfak işleriyle" uğraşırken buldular. Akşam yemeği için fasulye ayıklıyordu. Herkes çok sakin davrandı. FBI da, bizim bu tasasız görüntümüzden rahatsız olmuş gibiydi. Her şeyin Tanrı'nın ellerinde olduğunu "bildiğimizi", bu yüzden de insanların yasalarından ve hareketlerinden korkacak bir şeyimiz olmadığını pek anlayamadılar.

Bu olayın ayrıntılarından haberdar değildim. Aslında, evimize gelenlerin FBI'dan olduklarını yıllar sonra bana kocam söyledi. Bununla beraber, Jeremy ve ailesinin evimizi terk ederek Avrupa'daki bir TÇ kolonisine gitmelerinin sebebinin, FBI'ın yaptığı bu ziyaret olduğunu da kocamdan öğrendim.

Jeremy, dünyada önemli adamlarmış gibi görünen bu kişilere de açık yüreklilikle davranınca beni bir gülme tuttu ve geri döndüğüm bu ilk gün, Troy'da kaldığım dört hafta boyunca hiç gülmediğimin farkına vardım. Daha çok çalışmaya ve orkestranın evinde olmaktan bir daha asla yakınmamaya karar verdim.

Ancak benim bulunmadığım süre içinde Boston evindeki hayat değişmişti. Columbia Records'un işleriyle ilgili bazı dedikodular çıkmıştı, bizimle hiçbir ilgisi yoktu ama yine de topluluk alacakları

olan parayı alıp, bir sebepten dolayı Columbia Records'tan ayrıldı. Her şeye rağmen albüm beklediğimiz kadar büyük bir başarı sağlayamadı. Jeremy ve topluluğun kaydettiği hard rock albümden Mo'nun memnun olmadığını duyduk. *Jeremy ve Çocuklar* albümünün çıkmasının ardından yazdığı 15 Temmuz 1973 tarihli, "Konferanslar, Koloniler, Orkestralar ve Otobüsler" başlıklı bir mektupta Mo şöyle diyordu:

> Büyük topluluk havasına girdiklerinden ve sistem onları ele geçirdiğinden beri, bu zavallı orkestralar uzun süredir oldukça kötü durumdalar! Karşı çıktılar ve onlara söylediklerimizi yapmadılar. Bu topluluk üyelerinin istediklerini elde ettiklerini düşünüyorum: Bir topluluk kurmak ve bir plak yapmak istemişlerdi –Ama başarılı olamadılar, çünkü Tanrı'nın yolundan gitmediler... Eğer yalnızca bizim emirlerimize uymayacaklarsa, belki de bu tip adamlar için yardımcı bir koloni oluşturmalıyız. [253:10-11]

Mo sözünü ettiği topluluğun adını söylemediği için, grupta albüm yapmış olan tek topluluk olduğumuz halde, bizi kastettiğinden hiçbir zaman emin olamadık. Mo kendine özgü yargılarında çoğunlukla, suçladıklarının adını vermezdi; ama sonuç olarak hiçbirimiz TÇ'de ikinci sınıf mürit anlamına gelen "yardımcılardan" olmak istemiyorduk. Birbirimizden ayrılmaya ve Avrupa'daki evlere –yeni misyon bölgesine– gitmeye karar verdik. Bu herkes için büyük bir değişiklik olacaktı, ama bir devrimcinin yaşantısının sürekli olarak değiştiğine, geliştiğine ve ilerlediğine inandığımdan benim için bir şey fark etmezdi. Elimizdeki parayla uçak biletleri alınmış ve paranın geri kalan kısmı da, Avrupa'ya gitmek isteyen diğer ailelere verilmişti. Topluluk üyelerinin büyük çoğunluğu, İtalya ya da Fransa'ya gitmeye karar vermişlerdi. Annem Alman olduğu için, Cal ve ben oğlumuz Thor'la birlikte Almanya'ya gitmeye karar verdik.

New York'tan, Thor'un üçüncü ayını tamamlayacağı 1973 sonbaharında hareket etmeyi kararlaştırdık. Yine, herhangi bir para, hatta imzalamam gerekenlerin dışında hiçbir evrak görmemiştim. Muameleleri Cal ve liderler yapıyordu; ben de, iyi bir asker gibi emirleri yerine getiriyordum. Ülkeden ayrılmadan önce akrabalarımızdan alabildiğimiz kadar para ve eşya almamız söylenmişti. Annemle sık sık mektuplaşarak, arada sırada da telefon aracılığıy-

la bağlantımı koruyordum. Son zamanlarda Mo, müritlerin ailelerine ve akrabalarına mektup yazmalarını öğütlediği için, liderler de artık bu tip bir haberleşmeyi destekliyorlardı. Sanırım bunun sebebi de, çocuklarının nerede olduğunu öğrenmek isteyen öfkeli ailelerin yetkili makamlara başvurması sonucu yapılan baskınlar ve araştırmalardı. Kendi adıma, orkestra kolonisinde bulunduğum zaman içinde, annemden gelen hiçbir mektubu omzumun üzerinden bakan bir lider olmadan okuyamadım. Eğer para gönderdiyse, derhal parayı Tanrı'nın işlerinde kullanılmak üzere lidere vermeye zorlanıyordum. Para bana ne sağlayabilirdi ki zaten —dışarı çıkıp da harcayamazdım ki. Kısa bir süre sonra, diğer müritlerin ailelerinden giyecek, kalem, kâğıt gibi *şeyler* istediklerini öğrendim. Cal, az sayıdaki kişisel eşyasını ailesinden yardım alarak çoğaltmayı öğrenmişti. Bebeğimiz doğmadan önce de, ihtiyacımız olan bütün bebek giysilerini ve el yapımı harika beşik göndermişlerdi. Cal'ın ailesi nispeten daha yakında, New York'un taşrasında oturduğu için, Avrupa'ya gitmeden önce onları ziyaret ettik. Gelirleri orta seviyenin üzerinde olduğundan, bize yeni giysiler ve kamp malzemeleri alabildiler. Ayrıca muayeneye gittiğimiz dişçinin ücretini de ödediler; TÇ'ye katıldığımdan beri ilk kez muayene oluyordum. Cal'ın ailesinin evindeyken, kız kardeşim Marlene, kocası ve yeni bebekleri, ülkeden ayrılmadan önce beni görebilmesi için annemi getirdiler. Annemi 1971 yılında "her şeyden vazgeçtiğimden" bu yana görmemiştim. 1973 yılındaydık, ama çok büyük bir hasret de çekmemiştim. Doğal duygularım öyle derine gömülmüşlerdi ki, yalnızca onlara şahadet etmeyi düşünebilmiştim. Kız kardeşim kalbini İsa'ya açtı ve bana anneliğin ve çalışmanın zorluklarından bahsetti. Ona, "Bunun, sistemin içindeki yaşam," olduğunu anlattım. Ne yazık ki, benden iki yaş küçük olan ve benimle birlikte Washington'daki barış yürüyüşüne gelen bana en yakın kardeşime çok fazla sevgi göstermedim. Henüz on sekiz yaşındaydı ve yirmi birinci yaş gününü göremeden, trafik kazasında öldü. New York'taki bu günden sonra onu bir daha hiç görmedim.

Cal, Avrupa'da sınırlardan geçmeye yetecek kadar para, üçer aylık vizeler aldığımızı söyledi. Amsterdam'a indiğimizde, Almanya trenine yetişebilmek için koşuşturmamız gerekti. Yağmurlu ve soğuk bir akşamda Essen'e vardık. Birilerinin bizi alması planlandığı halde, gelen giden hiç kimse olmadı. Saatlerce süren bir bek-

leyişten ve bir sürü telefon konuşmasından sonra, Essen kolonisine ulaştık. Essen, Almanya'nın kuzeyinde, doğal güzellikleriyle tanınmayan büyük bir sanayi şehridir. Fabrikalarla dolu bu şehirde kışın ortasında bacalardan çıkan gri duman gökyüzünün griliğine karışırdı. Alman evleri hakkında en net hatırladığım şey, her pencerede görünen sade, beyaz dantel perdelerdi. Essen'de herkesin dantel perde asması için bir kanun olduğunu düşünmüştüm, ancak daha sonra Almanya'nın her yerinde aynı perdeleri gördüm. Sevimli görünüyor ve kışı Essen'de geçirmenin verdiği kasvet hissini bir şekilde daha dayanılabilir hale getiriyorlardı.

Yeni evimiz, yüzün üzerinde müridi barındıran üç katlı, eski bir okul binasıydı. Mo, Avrupa'daki evlerin liderliğinin kültürü tanıyan ve yörenin dilini bilen yerlilere bırakılması hakkında bir mektup yazmıştı. Bu nedenle güç meraklısı ağabeyler çarçabuk yerli kız kardeşlerle evleniyor, böylece liderliğe devam edebiliyorlardı. Genellikle bu kız kardeşler en fazla üç ay önce Aile'ye katılmış oluyorlardı. Almanya'daki durum esasen bundan ibaretti.

Koloni liderleri Samson ve Naomi'ydi; evi, birlikte Gestapo gibi yönetiyorlardı. Naomi sevimli bir Alman kızıydı ve grup Essen'e ilk geldiğinde babası Aile'ye yardımcı olmuştu. Aile'nin zengin ve sözü geçen dostlarına "kral" deniliyordu. Naomi'nin babası, hatırı sayılır Hıristiyan bir işadamıydı ve bizim grubumuzu da kendilerini dinlerine adamış genç Hıristiyanlar olarak görüyordu. Sonraları, krallarımızın pek çoğu gibi, o da bize karşı tavırlarını değiştirdi. Tatlı dilli, hoş görünümlü bir adam olan Samson, Amerika'dan gelen ilk öncülerdendi ve liderliğin verdiği gücün tadını çıkarıyordu. Bu büyük evde her şey saat gibi işliyordu; müritlerin sürekli olarak etrafı temizlemekle, yiyecek ve diğer ihtiyaçlar için dilenmekle ya da sokaklarda şahadet etmekle meşgul olmaları sağlanıyordu.

Çocuk yuvası, ikinci kattaki en geniş odalardan birinde, kızlar tuvaletinin yakınında yer alıyordu ve beni hemen çalıştırmaya başlamışlardı. Evde halihazırda bir düzine bebek vardı ve bir o kadarı da yoldaydı. Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmamız yasak olduğu ve bebekler Tanrı'nın emanetleri olarak kabul edildiği için de, sürekli doğum oluyordu. Çocuk bakımından anlayan biri, yirmi dört saat boyunca görev yapacağından emin olabilirdi.

Naomi çocuk eğitimi konusunda iyi bir eğitim almamıştı; aslında hiçbir şeyin eğitimini almamıştı ve bu da onda, yenilmesi güç

muazzam bir kompleks yaratmıştı. Birçok liderin karısı Naomi'den daha uzun süredir Aile'deydi ve ablalarından büro işleri, mutfak idaresi, ev temizliği ya da çocuk bakımı konusunda bir tür eğitim almışlardı. Naomi eve bir "prenses" gibi katılmış ve babası da bir kral olduğu için, kendisine özel kişilere gösterilen o tipik şımartıcı muamele gösterilmişti. Bütün bunlar komünist ideallerimi kötü yönde etkilemişti, ancak her zamanki gibi burada da, benim için alınması gereken bir ders olduğunu biliyordum. Belki biraz daha alçakgönüllü olmalıydım. Belki de burada, Essen'de Cal'ı sevmeyi öğrenecektim.

Naomi, Cal'ın ve benim yuvada yatıp kalkmamızı önerdi. Bu bütün gece uyuyamamak anlamına geliyordu. Hepsinin ötesinde, Cal'ın diğer işlerdeki ya da şahadetteki yükünü azaltmıyor ve benim aynı zamanda diğer işlere de yardımcı olmamı istiyordu. Bütün bunlar kronik bir yorgunluğa neden oluyordu.

Alman evi, sokaktan toplanan yardımlar ve o sıralar en gözde para toplama yöntemi olan "yayın satışı" sayesinde ayakta duruyordu. Bu, sokaklarda *Aile Haberleri*'ni ve Mo mektuplarını satmak anlamına geliyordu. Birleşik Devletler'de birkaç kez yayın satışı yapmıştım, ama orkestranın kulüplerde kazandığı paranın bir kısmını kendimize ayırdığımız için, hiçbir zaman belirli bir miktar para toplamak zorunda olmamıştım. Almanya'daysa, herkesin dağıtması gereken belli bir miktar yayın ve toplaması gereken belli miktarda bağış olduğunu öğrendim. Yayınlar, o ülkenin diline çevriliyordu ve böylece, bu kâğıt parçaları şahadet haline geliyordu. Mo, kendisinin "mucizeler yaratan kelimeleri" ile nasıl şahadet yapılacağını anlatan bir dizi mektup yazıyordu ve geçenlerde de bütün müritlerin sokaklarda, hava alanlarında, alışveriş merkezlerinde ya da insanları bir dakikalığına durdurabildikleri her yerde bu kâğıtları "satmalarını" istemişti. Aslında bu yöntem, ilgilenmiş görünen herhangi bir kişiye İsa hakkında şahadet etmeyi içeriyordu. Ancak çoğu zaman para alabilmek için o kadar çok uğraşıyorduk ki, buna zamanımız olmuyordu.

Alman liderliği, her müridin satması gereken yayın miktarını belirlemişti. Miktarlar, her müridin bu şekilde bir şahadet için ayırabileceği zamana göre, liderler tarafından belirleniyordu. Örneğin; sabah erkenden ve akşam geç vakitlerde mutfakta çalışan mütevazı bir müridin, bütün gününü sokakta yayın satarak geçirebile-

ceği varsayılırdı ve bu yüzden de onun payına düşen miktar, günde yüz mektup kadar olabilirdi. Saatler boyunca İncil okuyan, dua eden ve kolonideki hayat hakkında önemli kararlar alan liderlerin payına ise genellikle az bir miktar düşerdi; Cal ve ben aralarda bir yerlerdeydik.

Cal müzisyen olduğu için, bu yeteneğini koloni orkestrasında kullanabileceğini düşündü. Ancak, Alman evinde müzik pek fazla bir değer taşımıyordu, bu yüzden Cal'a prova yapabilmesi için zaman verilmiyor ve onun payına oldukça yüksek bir miktar düşüyordu. Bebek emzirdiğim ve yuvada saatler boyu çalıştığım için, benim payıma düşen miktar azdı. Yine de gerekli satışı yapabilmek hiç de kolay olmuyordu.

Elimde bir paket yayınla kapıdan dışarı adımımı ilk attığım gün, "Ne söyleyeceğim?" diye sormuştum bir kız kardeşe. Soğuk kuzey Almanya havasından koruyabilmek için bulabildiğim her şeyle neredeyse bohça haline getirdiğim Thor'u, rahat edebileceği bir pozisyonda, bebek arabasına koymuştum.

"Sadece ellerine bir kitapçık ver ve şöyle söyle, *Können sie bitte eine spende geben?*" diye yanıtladı, üç aydır burada olan Amerikalı kız. "Anlamı da şudur: "Bir bağış yapabilir misiniz, lütfen?""

"Bunun ne olduğunu ve niçin bağış istediğimi sormayacaklar mı?"

"Ne diyeceğini bilmemen daha iyidir. Yoksa Almanya'nın iş hayatındaki bu insanlar mutlaka itiraz edeceklerdir. Sadece, "Nicht verstehe," (anlamıyorum) de ve eğer ellerini ceplerine atmazlarsa, yürü git. İnan bana, onlarla konuşmak için çabalamaya değmez."

"Eğer koyun olabilecek birini bulursam ne olacak? Şahadet edebilecek kadar Almanca biliyor musun?"

"Hayır, bağış istemekten fazlasını hiç öğrenmedim. Senin de öğrenmen gerekmez. Koyun olabilecek birine rastlarsan, muhtemelen İngilizce biliyor olacaktır. Burada bütün gençler İngilizce bilir."

Söyledikleri doğruydu. İşadamları ya hemen bağış yapıyor, ya da "Git çalış!" anlamına gelen "Arbeite, arbeite!" diye bağırıp çağırıyorlardı. Gençler çok iyi İngilizce biliyordu ve benimle konuşmak isteyenler de yalnızca onlardı. Bağış isteyebilecek kadarından fazla Almanca'yı hiçbir zaman öğrenmedim.

Soğukta, bu sert ve kasvetli şehirde payıma düşen miktarı tamamlamak zor olsa da, yayın satmak için dışarı çıkmayı seviyordum. Yuvadan, koloniden ve özellikle de Naomi'den uzak olmak anlamına geliyordu bu. Benden hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştım; ama belki de, onun hakkında herkes aynı şeyleri hissediyordu. Yuvaya her geldiğinde, bana verecek emirleri oluyordu mutlaka.

Bir gün yuvada, birkaç bebeğin uykuya dalmadan önce huysuzluk ettiği bir sırada beni İncil okurken bulmuş ve "Sence bebeklerin pışpışlanarak uyumaları gerekmiyor mu?" demişti, soğuk ve aceleci bir tavırla.

Bundan sonra bebekleri pışpışlayarak uyutmamız gerekti. Ancak on iki bebeğe karşı yalnızca iki kişi olduğumuz için, bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Niçin şu büyük tahtaya ayetler yazmıyorsun," diye sormuştu başka bir gün de. "Böylece bebeklerle uğraşırken yüksek sesle ezber yapabilirsin. Eminim İncil'i dinlemek, Kutsal Ruh'u özümsemelerini sağlayacaktır."

Böylece, büyük kara tahtaya ayetler yazmaya başladık. Tabii ki, bu ayetlerin her gün değişmesi gerekiyordu.

Yine de, Naomi'nin zavallı çalışanlardan daha fazla isteklerde bulunduğu ofiste ya da mutfakta çalışmak yerine, yuvada çalıştığım için şanslı olduğumu düşünüyordum. Naomi'nin aptalca fikirlerinden dolayı, Cal sık sık mutfaktan büyük bir öfkeyle çıkıp gelirdi.

"Onunla hiçbir konuda konuşamıyorsun," diye yakınırdı. "Fikirlerini kimsenin tartışmasına izin vermiyor."

Cal'ın ülkeyi terk etmek istediği ortadaydı, ama bunu başarmak oldukça zordu. Boston'daki orkestra kolonisindeyken, Cal'ın masraflar için bir miktar para tutmasına izin verilirdi. Bu para aşağı yukarı yirmi dolar civarında olurdu. Fakat Almanya'da topladığımız her markı yetkili birine veriyorduk ve yeterince toplayamayan birisi, para saklamakla suçlanabiliyordu. İncil'de, Resullerin İşleri, 5. Bab'ta anlatılan Ananias ve Sapphira hakkındaki hikâye, Demokles'in kılıcı gibi sürekli tepemizdeydi. "Her şeyden vazgeçmek" konusunda ilk şüphelerimi yaşadığım zaman duymuştum bu hikâyeyi. Görünüşe göre, ilk müritlerden olan iki kişi, sattıkları topraktan elde ettikleri paranın tamamını Peter'e vermemişlerdi. Tanrı da, diğerlerine örnek olması için onları hemen öldürmüştü.

Tanrı'nın birkaç kuruş için böyle bir şey yapacağını sanmıyordum, hem paramız olsa bile nereye gidebilirdik ki? Dünyanın başka bir yerinde bulunan bir evde yaşamak için öncelikle izin raporu gerekiyordu. Bu rapor, şu anki koloni liderinin diğer koloni liderlerine yazdığı tavsiye mektuplarıydı. Bir işe kabul edilmek gibiydi. Tek sabit yuva çalışanı haline geldiğim için de, Naomi'nin benim başka bir yere gitmemi isteyeceğinden şüpheliydim. Kendimi çalışmaya adadığımı düşünüyordu, ama aslında oğluma elimden geldiğince yakın olmaya çalışıyordum, yani planım işliyordu. Almanya'daki yayın satışı yapan koloniye Cal'ın müzisyen olarak verebileceği hiçbir şey yoktu. İşin kötüsü, bir müzisyen olarak daha serbest bir hayata alışmıştı. Bulunduğu yerden nefret etmesinin ve durumunu değiştirmek için bir şeyler yapamamasının doğurduğu gerilim, beyninde, vücudunda ve ruhunda büyük bir ağırlık yaratıyordu.

Yuvadaki yatak odamız, bebeklerin yataklarına tepeden bakan bir tavan arasındaydı. Yere serilmiş bir şiltede yatıyorduk; ancak, çocuk yuvası, soğuk ve esintili binanın en sıcak yerlerinden biriydi. Bebekler sık sık ağladıkları için, Cal bir türlü uykusunu alamıyordu ve bu sorun yaşadığı strese eklenince de, fiziksel açıdan gitgide güçsüzleşiyordu. Bir gün yataktan kalkamadı. Çok kötü bir dizanteriye yakalanmıştı. Bebeklerin yanı sıra, Cal'a da bakmaya başladım. Kimi zaman kirlettiği çarşafları yıkamak zorunda kalıyordum, çünkü koridorun ta öbür ucundaki tuvalete kadar gidemiyordu. Cal'la ilgilenmek ona duygusal olarak daha da yakınlaşmamı sağladı, ama o sıralar bunu anlayabildiğini sanmıyorum. Herhangi bir şekilde bu koloniden kurtulmak onda sabit fikir halini almıştı. Zorlukların bir aileyi çoğu kez birbirine yakınlaştırdığı söylenir. Essen'de yaşamanın verdiği mutsuzluk, Cal'a karşı bir yakınlık hissetmemi sağlamıştı. Ancak, bu yakınlık çok kısa süreli oldu.

Jeremy'nin Paris'te yeni bir orkestra kurduğunu duymasıyla birlikte, Cal'ın mutsuz olduğu bu hayattan kaçıp kurtulabilmesi için bir fırsat belirmişti. Jeremy'ye bir mektup yazdı. Hemen ardından da Mo'nun kızı olan Hopie'den, liderlerimize Cal'ın derhal Paris'e gönderilmesi için bir emir geldi. Bana ve bebeğimize yer olmamasına karşın, Cal daveti kabul etti ve birkaç gün içinde gitti. Paris'te yalnızca kısa bir süre kalabileceği söylenmişti, ama eğer daha uzun kalırsa, bizi oraya aldırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Cal'ın adına gerçekten sevinmiştim ve ayrı kalmamızı

çok fazla dert edinmiştim. Ayrıca Paris'teyken, beni buradan çıkarmak için Essen'de yapabileceğinden daha fazlasını yapma şansı vardı.

Haftalar geçti ve bizi Fransa'ya getirtebilmek için yapabileceği pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Paris'in harika bir yer olduğunu, gittiği evin gördüğü diğer bütün evlerden tamamen farklı olduğunu ve topluluğun muhtemelen yakın bir tarihte stüdyoda kayda gireceğini anlatan mektuplar göndermişti Cal. Bizi özlediğinden hiç şüphem yoktu, ama Paris'te yaptığı bu yeni başlangıçtan dolayı çok heyecanlı olduğu için, karısını ve çocuğunu yanına nasıl alabileceği konusuyla çok fazla uğraşmadığını düşünüyordum. Bize Tanrı'ya güvenmeyi öğretmişlerdi. Cal, Paris'teki evde genellikle müzisyenlerin, şarkıcıların ve onların karılarının yaşadığını yazıyordu. Ahırdan bozma bir yerde yaşıyorlardı ve orada, çocuklar için hiç yer yoktu.

Gerekçesi ne olursa olsun, Cal, Paris'e gidişimi ayarlayabilecek gibi görünmüyordu. Dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Naomi bana yardım etmezdi ve gidebilecek param olsa bile, liderin izni olmadan hiçbir koloniye kabul edilmezdim. Cal Almanya'yı terk ettikten birkaç ay sonra kolonimize gelen bir ziyaretçi lider, bana umut ışığı verdi.

Uzun boylu, zayıf ve genç bir kadın olan Bithia, Londra'dan üst düzey bir liderin karısıydı. O ve kocası, vatandaş olmalarının yanı sıra, TÇ'de bile değer verilen toplumun üst kademelerinde bulunuyorlardı. Seçkin kimseler arasında yetiştikleri için de, Bithia istediği her şeyi yapmaya alışmıştı. Hiçbir lider ona ne yapacağını söyleyemezdi. Bu durumda zorba Naomi ne yapabilirdi ki. Bithia'nın TÇ'ye katılmadan önce doğurduğu üç küçük çocuğu vardı. Çocuklarına ne isterse almaya alışmıştı. Aile'deki diğer herkes gibi komünal bir yaşam sürmeye çalışsa da, çocuklarına bir şeyler almak için ailesinden sık sık para istiyor ve bu parayı liderlere vermiyordu. En küçük çocuğu yuvada uyuduğu için de, Bithia ortalıkta dolanıyor ve benimle konuşuyordu. Birbirine benzeyen asi ruhlarımız olduğunun farkına varmıştık.

"Burası gerçekten sıkı bir koloni, öyle değil mi?" diye düşüncelerini belirtmişti bir gün. Bebeğinin yanı başına, halının üzerine oturmuş ve arkasına yaslanmıştı. Oturuşundan hayatı boyunca rahat bir yaşam sürdüğü belli oluyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdim. Bir yandan da Bithia'nın bebeğini gözlüyor ve annesinin açık kalmış çantasından aldığı kalemi, oğlumun bir tarafına saplamamasına dikkat etmeye çalışıyordum.

"Demek istiyorum ki, Naomi ve kocası, burayı bir cezaevi gibi idare ediyorlar. İngiltere'de durum böyle değil. Bir de Paris'i görsen!" dedi gülümseyerek.

"Paris'teki kolonide bulundun mu?"

"Evet, buraya oradan geldim. Çok sevimli... Biliyorsun, Hopie orada ve Mo'nun kızı olduğu için de, Mo'nun bütün mektuplarını bizlerden önce alıyor. Paris evi, bizim henüz adını bile duymadığımız bir şeyi uyguluyor."

"Ne gibi?"

Bithia beni bir süre süzdükten sonra, söyleyebileceğine karar verdi.

"Şey, 'paylaşma' diye bir şey duydun mu?"

"Ne anlamda?"

"Paylaşma" hakkında bildiklerini anlattı. Komünal cinselliğe yeni bir bakış olduğunu söyledi, ama Paris'te neler olup bittiğini tam olarak açıklamadı.

Her ne kadar, Naomi Almanca bilen bir kız kardeşi yanına alması konusunda ısrar etse de, Bithia Essen'de çıktığı alışveriş gezilerine genellikle beni götürüyordu.

"Hayır, çocuklar konusunda bana yardımcı olabilecek birini istiyorum," diyordu ve her zamanki gibi, istediğini yapıyordu.

Bir gün alışveriş yaparken bana kocamı sordu.

"Sen ve Cal ayrılıyor musunuz yoksa?"

"Hayır, sanmıyorum. Beni Paris'e aldırmaya çalıştığını söyledi."

"Öyle mi?" diye bir kahkaha patlattı. "Bence o Paris'te, büyük olasılıkla bir kadın ve çocuk için tasalanamayacak kadar meşguldür."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Paris'te karılarından uzakta olan birçok erkek var. Etraftaki kızlar da onlara hizmet etmeye oldukça hazır ve nazırlar."

"Cal'ın cinselliği paylaştığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ben bir şey söylemiyorum. Yatak odasında kimin ne yaptığını

bilemem. Bir kocayı Paris'te tek başına uzun süre bırakmazdım diyorum yalnızca."

"Bu konuda ne yapabilirim ki? Naomi, Paris'e gitmeme asla izin vermez." Kocamın neler yaptığından çok, Almanya'dan çıkıp gitmek beni ilgilendiriyordu aslında.

"Senin için bir şeyler yapmaya çalışacağım," dedi Bithia. "Hopie'yle doğrudan doğruya temasa geçebilirim."

Ertesi gün, Bithia heyecanlı bir şekilde yuvaya geldi.

"Dün gece Hopie'yle konuştum," dedi sevinçle. "Bu kız tam bir melek. Sanırım, Paris'te bir yuva oluşturmak istiyorlar ve yuvada çalışacak insanlara ihtiyaçları var. Senin Paris'e gitmen için Naomi'ye bir mektup yazacak."

"Bithia, sen harika bir insansın!" diye bağırdım, ona sıkıca sarılırken.

"Ama, Jeshannah, bak, bu konunun üzerinde durmalısın. Ben birkaç gün sonra buradan ayrılıyorum. Londra'dan yapabileceğim ne varsa yapacağım. Ama Hopie biraz geniştir ve unutabilir."

Bithia birkaç gün sonra gitti ve yollarımız tekrar kesişmeden önce de, Aile'den ayrıldı. Hopie'yle hiçbir bağlantım olmadığı için, dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Birkaç gün sonra Naomi, Hopie'nin beni o akşam saat tam sekizde arayacağını söyledi.

Merakla telefonun başında bekledim. Saat dokuz buçuk gibi aradı.

"Alo. Jeshanah?" dedi, hattın diğer ucundaki çocuksu, tatlı ve ince ses.

"Evet, benim."

"Tanrı'ya şükür. Sesini duymak çok güzel tatlım. Kocan çok değerli biri, sürekli senden söz ediyor."

"Şey, teşekkür ederim. Ben de senin hakkında çok harika şeyler duyuyorum."

"Eh, her şeyin sebebi Tanrı'dır, tatlım. Bizim için iyi olan her şey Tanrı tarafındandır. O ne kadar sevecen, değil mi?"

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun."

"Haleluya! Şimdi, Bithia çocuklardan çok iyi anladığını söyledi. Bithia çok değerli biri, biliyorsun, ayrıca çok da düşünceli. Ona çok güvenirim."

"Ellenville'den bu yana bebeklerle uğraşıyorum."

"Peki şekerim, biliyorsun burada kurulmuş bir çocuk yuvamız yok. Şartlar çok ilkel. Son derece kalabalığız ve yalnızca bir tuvaletimiz var. Kimi zaman yüzün üzerinde insan oluyor, ama bu sayıyı mümkün olduğunca aşağı çekmeye çalışıyoruz artık."

"Ben bir çocuk yuvası kurabilirim. Bu hiç sorun olmaz."

"Eh, bunu daha sonra düşünürüz. Ama bilmeni istiyorum, burası bebeklere göre bir yer değil. Yerlerde uyuman gerekebilir. Hepimiz aynı yemeği yiyoruz. Anneler ve bebekler için ayrı bir buzdolabımız yok."

"Tamam, önemli değil. Yemek işini ben hallederim. Oğlum güçlü ve sağlıklı." Çok uzun bir süredir iman dolu olarak yaşıyordum. Tanrı'nın beni her şeyden koruyacağına inanıyordum, özellikle de Hopie'nin yanında olduğumda. Mo'nun en küçük kızını kendime örnek almıştım. Genç, çalışkan ve içtendi. Sık sık, daha örgütçü tipteki liderlerle başı derde giriyordu, ama bu onu benim gözümde daha kutsal bir hale sokuyordu. Hopie, benden yalnızca birkaç yaş büyüktü; hatta Avrupa'daki evlerin birçoğunun açılmasına ön ayak olduğunu da biliyordum. Mo, bir ülkeye öncelikle şarkı söyleyen kızını ve bir müzisyen grubunu gönderirdi. Başlangıç için bir temel oluşturmak doğrultusunda, o ülkenin belli bir miktar vatandaşıyla temasa geçtikten sonra da, müritlerimizden birçoğu o ülkeye akardı. Onun takımında olmaktan gurur duyuyordum.

"Evet, Tanrı'ya şükür, hayatım. Çok inançlı olduğun görülüyor. Tamam. Naomi'ye seni göndermesini söyleyeceğim. Haleluya! Bu seni mutlu etti mi, tatlım?"

"Evet, tabii," deyiverdim. Naomi hemen yanı başımda durduğundan, Essen'den ayrılacağıma sevindiğimi belli edip etmemek konusunda kararsızdım. Gerçek duygularımı göstermeye karar verdim: "Hopie, orada seninle, orkestra ve kocamla birlikte olmak istiyorum. Bithia, Paris'te Kutsal Ruh'un gerçekten hareketli olduğunu anlattı bana, ben de onun bir parçası olmak ve elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum."

"Tanrı'ya şükret tatlım, edeceksin. Şimdi bana Naomi'yi ver, onunla konuşacağım."

Naomi telefonu her zamanki ciddi ifadesiyle aldı ve bana çıkmamı işaret etti. Bulutların üzerinde yürüyerek yukarıya, kirli kun-

dakların, ılık süt şişelerinin ve ağlayan bebeklerin arasına geri döndüm. Artık bana cennet gibi görünüyorlardı.

Ayrılmak için hazırlanmam ve yuvada yerime bırakabileceğim birini bulmam yaklaşık iki haftamı aldı; sonra Thor'u ve iki çantanın içine sığdırdığım eşyalarımı yüklenip, Fransa'ya giden trene bindim. Yolculuk için gereken evrakları liderlik hazırlamıştı.

Paris benim için bambaşka bir dünyaydı. Paris'te olup bitenler TÇ tarihinde bir dönüm noktası olmakla kalmıyor, daha sonra olacakların da ilk örneğini teşkil ediyordu. Bithia ve Hopie koşullar hakkında doğru söylemişlerdi; ilkeldi ve gerçekten zordu. Şehrin Port de Pantin adı verilen yerinde, Paris'te atların halen kullanıldığı zamanlarda ahır görevi görmüş bir binada yaşıyorduk. Ahırlar çabuk ve ucuz bir şekilde, su ve doğal gaz gibi temel yaşam şartlarını karşılayabilecek hale getirilmişti. Yemeklerimizi yediğimiz, toplantılarımızı ve esinlenmeleri düzenlediğimiz, kısacası her türlü ihtiyaç için kullandığımız büyük bir odamız vardı. Arkada küçük bir mutfak ve evli çiftlerin yalnız kalabilmesi için çeşitli köşelerde aceleyle inşa edilmiş birkaç oda vardı. Cal ve bana bu odalardan birini vermişlerdi. Odaya, çift kişilik bir şilte ve çantalarımız sığabiliyordu ancak. Şilte, beton zeminin büyük bir kısmını kaplıyordu. Bu yüzden, Thor'un emeklerken pürüzlü betonun üzerinde dizlerini zedelemesini engelleyecek şekilde, çantalarımızın yerini her sabah yeniden düzenliyordum. Aslında hiç de fazla emeklememiş, on aylıkken yürümeye başlamıştı. Emekleyebileceği çok az yer olduğu için mi diye hep merak etmişimdir.

Üst kat müşterek tuvaletti ve gizlilik için yalnızca bir tek perde asılmıştı. Hemen yanındaki kapı kızlar yatakhanesiydi. Erkekler aşağıdaki ana odada hep birlikte uyuyorlardı. Liderler, kızlar yatakhanesinin yanına inşa edilmiş iki odada kalıyorlardı. Ziyaretçi liderler ve müritler gelip gittikleri için, koloninin nüfusu her gün değişiyordu; sabit nüfus elli civarındaydı. Evin "çobanlığı"nı üstlenen evli bir çift, ana liderler Hopie ve kocası Joab başka bir yerde yaşıyorlardı. Evli müzisyenler karılarını Londra'da, ya da daha önce neredelerse orada bıraktıklarından, bu kolonide yalnızca liderlerin yanında karıları vardı. Benim gelmeme izin vermeleri bir mucizeydi.

Açıkçası, kişinin günlük hijyen ihtiyaçlarını sağlaması oldukça zordu. Herkese, yayın satışı için dışarıdayken kafelerin ya da lokantaların tuvaletlerini kullanmaları öğütlenmişti. Duş almak için de, civardaki halka açık banyolara gidiliyordu.

Yemekler için belirli bir zaman yoktu. Kahvaltı genellikle kuru üzümlü, fındıklı ya da mevcut olan herhangi bir kuru meyveyle birlikte bir gece öncesinden süte yatırılmış yulaf unundan oluşurdu: "Müsli" adını verdiğimiz bu uydurma karışım, bir gece öncesinden hazırlanıp buzdolabına konulduğu için, herkes yemeğini istediği zaman yiyordu. Bununla birlikte masa öğle vakti toplanıyordu. Bu tahıl karışımından çok hoşlandığımı ve her sabah aynı şeyi yememize rağmen hiç bıkmadığımı hatırlıyorum. Essen evinin tersine, insanlar acıktıklarında aşçıbaşından yemek isteyebiliyorlardı. Aşçıbaşı birkaç günde bir değiştiği için de, yemek bittiği takdirde suçlanacak kimse olmuyordu. Bununla beraber, mutfaktan sorumlu sabit bir kişi atanmasından sonra serbestçe buzdolabını karıştırma olanağı ortadan kalktı. Orkestrada olmayan hemen herkesin öğleye kadar sokaklarda yayın satması, ya da yemek toplaması gerekiyordu. Benden başka anne olan yalnızca bir kişi vardı ve biz kendi programımızı kendimiz yapabiliyorduk. Essen'de, bir şeyi istemek yerine onun için dua etmeyi öğrenmiştim. Bu nedenle, geçici bir süre için orada bulunan diğer anne bizim için özel ayrıcalıklar talep etmedikçe, sıradan şahadetçiler gibi davranıyordum. Bütün topluluğun, müzisyenlerin ve şarkıcıların, Hopie ve kocası Joab tarafından idare edilen kendi programları vardı. Cal'ı ise yalnızca geceleri görüyordum.

Yaşam koşullarının zor olmasına karşın, Paris'te bulunmaktan çok mutluydum. Bu şehir keşfedilmeyi bekleyen bir hazineydi ve beni sürekli kontrol altında tutan bir liderlik de yoktu. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, ihtiyaç duyulan şeylerin –yiyecek, giyecek, kişisel eşyalar– yayın satışından elde edilen parayla satın alınabileceğini anladım. Akşamları esinlenmeye katıldığım sürece, istediğim hemen her şeyi yapabilirdim. Bu programlama, organizasyonda kaos yaratıyordu, ama benim gibi özgür fikirli insanlar için burası tam bir sığınaktı. Fazladan yiyecek alacak param elbette ki yoktu, ama bu sorunu kısa sürede çözdüm.

Fransızca olarak bağış istemeyi öğrendikten sonra, iyi bir yayın satıcısı olarak tanıdığım Elam'la ortaklık kurdum. Kendisi,

Mo'nun liderler haricindeki müritlerin de gelmesine izin verdiği zamandan bu yana Avrupa'daydı. Üç dil biliyordu. Göze batar derecede yakışıklı olduğu için de, genellikle, şahadet ettiği kişileri kadınlar arasından seçerdi. Parlak ve canlı Paris şehrinde kısa bir süre geçirdikten sonra, kadınlarla erkekler arasındaki ilişkilerin, birbirlerini hiç tanımasalar bile, çabucak romantik bir hal aldığını keşfettim. Bir gün Elam'ı Parisli bir güzeli büyüleyerek beş dakika içinde on frangını alırken seyrettim. Fransızları nasıl etkileyeceğini bilmiyorsan, genellikle oldukça züppe davranırlardı. Elam bana bir kelime bile söylemeden insanları cezbetmeyi öğrettiği için şanslıydım. Sezgilerime dayanarak bunu yapabiliyordum, ama sanırım Paris'te yaşamanın bununla bir ilgisi vardı.

Elam'la birlikte eser satışına ilk çıktığımızda, Thor'u da portatif bir bebek arabasına koyup yanıma aldım. Ayrıca bütün yedek giysileri, bezleri, kavanoz dolusu yiyecekleri, kurabiyeleri ve Mo mektuplarını omzuma astığım bir çantaya koydum. Bebeği hazırlamam gerektiği için gecikmiştik, ama Elam bunu sorun etmedi. Güne başlaması için herkese birer metro bileti veriliyordu. Elam, mektupları metro istasyonunda dağıtıp bağış istemeye başladı. İstasyondan çıkana kadar biraz para toplamıştı.

"Hadi, bir şeyler yiyelim," diye bir öneride bulundu. Bir peynircive girip, bir parça gravyer peyniri aldık. Sonra da bir fırına girip sıcak bir baget ekmeği istedik.

"İşte," dedi, bana bir parça peynir ve ekmek uzatarak, "ekmeğin içine koy ve erimesini bekle, çok lezzetlidir."

Dediğini yaptım. Hayatımda yediğim en güzel yemeklerden biriydi. Sıcak ekmek, peyniri çok hoş bir şekilde eritmişti. Taze ekmeğin o güzel kokusunu asla unutamayacağım. Kalabalık St. Michel Bulvarı'nın bir köşesinde durup, büyük bir iştahla yemeğimizi yedik. Avrupa'ya geldiğimden bu yana ilk kez bir dükkândan kendi başıma yiyecek almıştım. Almanya'da, topladığımız parayı harcamamıza izin verilmezdi ve kolonide yemek olduğu sürece başka yerden yemek alamazdık. Bu mütevazı yemek armağanının hoşuma gittiğini anlamış görünüyordu Elam. Aile yaşamında öyle anlar vardı ki, en basit ve insani durumlarda doğru insanlar arasındaki birliktelik, komünal yaşamın sert gerçeklerinin evrensel ruhla sonsuz bağlantıya geçmek için bir basamak gibi görünmesini sağlardı.

Tabii ki o zamanlar bu gibi anları böylesine tarif edemiyordum, ama çok özel olduklarını biliyordum. Bu da onlardan biriydi.

"Baksana, hiç Yunan tatlısı yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, o da ne ki?"

"Bekle de biraz para toplayayım."

Elam birkaç kişiyi durdurup bir miktar daha mektup sattı. Sonra beni bir dükkâna götürdü ve baklava adı verilen bir şey satın aldı.

"Bu muhteşem," dedim. Ağzım susam ve balın egzotik lezzetiyle doluydu.

Ayrıca Orangina adı verilen bir içecek aldı. Bir cins köpüklü portakal suyuydu ve en sevdiğim alkolsüz Fransız içeceği haline geldi.

O zamanlar Thor hemen hemen bir yaşındaydı ve kendi yediğim şeylerden küçük küçük doğrayıp ona da yedirebiliyordum. Ona tatlıdan bir parça verdim. Çok sevmiş olmalı ki, parmaklarında kalan yapış yapış kırıntıları bile yaladı.

Hava kararmıştı, ama Latin mahallesinin sokakları sanki daha da kalabalıklaşmış gibiydi. Esinlenme başlamadan önce yanımızda biraz parayla eve dönebilmemiz için, eser satışına başlamamız gerektiğini düşünüyordum. Elam niçin endişelendiğimi anlayarak gülümsedi ve o anda kendimi ona çok bağlı hissettim.

"Tasalanma," dedi, "burada diğer kolonilerde olduğu gibi satmamız gereken zorunlu bir miktar yok. Burası, Aile'de bulabileceğin en özgür yer. İmkânın varken tadını çıkar. Ayrıca, eğer bir şey toplayamazsan bendekinin yarısını sana veririm."

Elam, Paris evi konusunda haklıydı. Ne yazık ki sonsuza dek böyle kalmadı; ama henüz özgürken, bunun tadını sonuna kadar çıkardım.

Bir gece Joab, "Tek Kadın" adında yeni bir Mo mektubu okudu bizlere. Joab, karısı Hopie'den en az on yaş büyük, iri yarı ve kıllı bir adamdı. Onunla uzun süreli bir konuşma yapmamış olsam da, sert görünüşünün altında oldukça kibar biri olduğunu biliyordum. Bu yeni mektup hakkında "bu bir bomba," ve "devrim artık eskisi gibi olmayacak," gibi şeyler söyleyerek, günlerce bizi heyecan içinde bıraktı. Joab en eskilerimizden biriydi, Aile'ye Devrim adı verildiği zamanlarda katılmıştı. En sevdiği şey de cümlenin ortasında durup, "Bu bir Devrim," diye bağırmaktı. Elli kişi kadar

vardık ve hep bir ağızdan, "İsa için!" diye bağırarak karşılık verirdik. O gece iki dakikada bir bağırmıştı.

"Hazır mısınız, kardeşlerim?" diye sorarken, koyu renk gözlerinin içi heyecanla gülüyordu. "Bu mektup koyunları keçilerden ayıracak."

"Tek Kadın," herkesin herkesle evli olmasından ve küçük bencil evlilik birimlerine bağlı kalmamaktan söz ediyordu.

> Tanrı, küçük bencil dünyevi aileleri parçalıyor ve onların verimli parçalarıyla da daha büyük bir birim oluşturuyor –tek bir Aile. Onları, Tek Kadın– Tanrı'nın Kadını –İsa'nın Gelini haline getirmek için birçok kadının eşleriyle ilişkilerini mahvediyor!.. Başka bir deyişle, kişinin kendi karısına, kocasına ya da çocuklarına özel bir sevgi beslemesi komün yaşamının temellerini sarsıyor. [249:9,12]

Ruhen zaten Aile'deki herkesin birbiriyle evli olduğunu düşündüğümden, bu mektupta çok sarsıcı bir yön bulamadım. Ancak zamanla, bizi üçlü evliliklere ve grup sekse yönelterek tarihimizin en önemli mektuplarından biri oluverdi.

Aile içinde yeni özgürlükler kazandığımız sıralarda başka mektuplar da geldi: "Devrimci Kadınlar," "Devrimci Seks," "Aşk Işığı," "Kıskançlık," "Âşık Kadınlar." Bu özgürlüğün büyük bir kısmı seks üzerinde odaklanıyordu; hatta mektuplarda söylendiği üzere cinsel serbestlik, manevi gelişime giden bir yol gibi görünüyordu. Erkeklerin ilgisini çekmeleri ve bu ilgiyi koruyabilmeleri için, kadınlara daha seksi giyinmeleri, daha seksi davranmaları söyleniyordu. Çiftlere, kıskançlığın kibir ve "özel mülke sahip olma bencilliği" olduğu söyleniyordu. Kocasını başka bir kadınla "paylaşmak" istemeyen bir kadını azarlamışlardı. O sıralarda, TÇ üyelerinin ortalama yaşları on sekiz ile yirmi beş arasında olduğundan, bu tür serbestlikler hoş karşılanıyordu. Aile'nin başlangıcından bu yana geleneksel ahlak kuralları ile sınırlandırılmış olduğumuzdan, seks konusundaki bu yeni özgürlükler sapkınlık gibi değil, heyecan verici, hatta çekici görünüyordu. Aslında, seks konusundaki her yeni devrim İncil'den bir ayet, ya da hikâyeyle destekleniyordu. Hazreti Süleyman'ın Şarkısı'nda sevişmekle ilgili pek çok şey anlatılıyordu ve Eski Ahit'teki atalarımızın birkaçı da, televizyonda izlediğimiz birtakım çağdaş vaizlerden daha ahlaksız gibiydiler. Günümüzdeki

ahlak yapısının, İncil'de yer alan, Kral Davud'un sokaklarda çırılçıplak dans etmesi, ya da başka erkeklerin karılarıyla yatağa girmesiyle ilgili hikâyeleri onaylamayacağını iddia edebilirim.

İncil'e dayandırılamayan herhangi bir yeni vahiy, İsa'nın sözleriyle destekleniyordu: "Hâlâ size söyleyecek çok şeyim var, ama şu anda bunları kaldıramazsınız." (John 16:12). İsa'nın müritlerine anlatamadığı şeylere bizim şu anda hazır olduğumuz ima ediliyordu ve Mo bunları bize açıklıyordu. Üstelik, o günlerde cinsel paylaşım yalnızca liderlik pozisyonuna ulaşmış insanları kapsıyordu. "Özgür aşk" felsefesini henüz bir hippiyken duymuş ve denemiştim, pek matah bir şey gibi de görünmemişti gözüme. Belki de, liderlerimiz gibi yalnızca manevi yönden gelişmiş kişiler içindi. Doğuştan meraklı bir kişiliğim olmasına karşın, herhangi bir erkek kardeşle cinselliği paylaşmaya pek hevesli değildim. Yine de Mo'nun karısı Maria'nın bir kadın olarak cezbedici güçlerini kullanıp erkekleri İsa'ya yönlendirmesini anlatan "Flörtçü Küçük Balıkçık" kavramı ilgimi çekiyordu. Bu şahadet şeklini denemeye başladığımız tarihten bir yıl önce, Ocak 1974'te yazılmış olduğu halde, mecazî anlamda, bir balıkçının (Mo veya diğer bir erkek lider) oltaya (Tanrı sevgisi) taktığı yemle (kadınlar) "balık avlaması" (erkekler) bende anlaşılmaz bir merak uyandırmıştı. Acaba bu konu neden ilgimi çekmişti? Bir kadının bir erkek tarafından başka erkekleri avlamak için kullanılması beni nasıl büyüleyebilmişti? Görüntü klasik bir pezevenk-fahişe örneğiydi, ama ben bunu anlayamamıştım. Anlayabilmiş bile olsaydım, Tanrı'nın kendi zaferi için, şeytanın kullandığı her oyundan yararlanabileceğini çoktan öğrenmiştik. Mo bize, seks konusunun şeytanın tekelinde olduğunu öğretmişti ve biz de bunu Tanrı'nın hükümranlığına geri getirecektik.

Pek çoğumuz gruba katılmadan önce cinsel özgürlüğümüze kavuşmuştuk, ama ilginçtir ki bu yeni izni en aşırı noktalara kadar kullananlar, en dindar temelleri olan kişilerdi. Seks, yaşantımızda giderek daha büyük bir yer kaplamaya başladıkça fark ettim ki, mektuplara en çok uyan kişiler, hiçbir zaman benim gibi "yoldan" çıkmamış ve iyi bir kilise eğitimi almış Hıristiyanlardı. Örneğin; Mo'nun daimi sevgilisi Maria, Aile'ye katılmadan önce sürekli olarak kiliseye gidermiş ve ilk cinsel deneyimini Mo'yla yaşamış. Liderlerin sevgilisi olarak bildiğim kızların pek çoğu, hatta Mo'nun

evine gidenler bile eski kilise "azizeleri"ymiş. Cinsel özgürlükten gerçekten zevk mi aldıklarını, yoksa yalnızca itaatkâr olmaya mı alıştırıldıklarını bilemiyorum. Bu mektuplara uymamın nedeni kısmen, otoriteye her zaman isyan etmiş olmamdı; ayrıca bu şekilde, iyi bir mürit olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum. Bilinmeyen bir nedenle erkeklere cinsel olarak "vermek"ten ibaret bir yaşama boyun eğdiğimden, seks ve paylaşım konusundaki yeni kavramlar beni rahatsız etmiyordu. Aslında Mo mektuplarını izlemek, onları sokaklarda satmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Kocam bu yeni mektuplarla benim ilgilendiğimden daha fazla ilgilenmişti. O zamanlar mektupların kopyası bize verilmediğinden, Cal tekrar tekrar okuyabilmek için kopyaları ele geçirmeye çalışıyordu. Bana çok gizli bir sır verirmişçesine söylediğine göre, Paris evinde liderler arasında bazı dolaplar dönüyordu. Özellikle Mo'nun kızı Hopie ve kocası Joab, bekâr kardeşlerimizle gayet yakın ilişkiye girmişlerdi. Burası evim gibi olduğu için de, bütün bunlar hevesimi kırmıştı. Aile'ye İskandinavya'da katılmış Beth adlı bekâr bir genç kadının yatakhanede uyumadığını fark ettim. Liderlerin ofisinin arkasında kendine ait küçük bir yatak odası vardı. Paris'te birçok evli adamın karılarından ayrı olarak yaşadığını biliyordum ve cinsel paylaşım konusunda "tek kadın" ilkelerine bizim kolonimizde ne kadar uyulduğunu merak ediyordum. Acaba yakın zamanda Cal'ı birisiyle paylaşacak mıydım? Doğrusu, bunu düşündükçe kıskançlık ya da endişe belirtisi hissetmiyordum. Yirmi bir yaşında bir kadın olarak, daha çok meraktan, kendime paylaşacak kimi bulabileceğimle ilgileniyordum. Oysa o sıralar, hayatım boyunca yanımda bulunacak bir eş bulmak için ciddi bir arayış içinde olmam gerekirdi; ama ne yazık ki, benim için çoktan birisini seçmişlerdi.

Bir erkek kardeşle arkadaş olma fırsatını pek bulamadığımdan, cinsel paylaşımın ilişkileri nasıl samimileştirebildiğini anlıyordum. Oldukça yoğun bir yaşantımız vardı –herkes zamanının büyük bir kısmında ev işlerinde çalışıyor, şahadet ediyor ya da toplantılara katılıyordu– bu nedenle arkadaşlıklar kurmaya fazla zaman bulamıyorduk. Cinsel paylaşım, birbirimizle bütünleşmenin getirdiği temel duyguların yanı sıra, daha derin arkadaşlıkları teşvik etmenin bir yolu olarak görünüyordu. Bir erkekle yakınlaşmak için herhangi bir cinsel istek ya da heyecan duymuyordum. Ayrıca o sıralar

hiç kimseye karşı bir fiziksel çekim hissetmesem de, konuşacağım biri olsun istiyordum. O noktada bütün bunlar liderlere ait ayrıcalıklar olduğu için de, yalnızca hayal kurmaktan öteye gidemiyordum. Aslında sonradan öğrendiğime göre bu cinsel deneyim, liderlerin toplandığı yerler olan Paris kolonisinde, Londra evlerinde ve İtalya'daki büyük kolonide uygulanmaktaydı yalnızca. Cal, paylaşım hakkında birbirine ters düşen umutlar ve endişeler dile getiriyordu. Kendi adına bu fikirden hoşlandığını düşünüyorum, ancak bir başkasının benimle sevişmesine izin verecek gibi görünmüyordu. Bununla beraber, bütün günümüz dolu olduğu için bu konuyu uzun uzadıya düşünemiyorduk; Cal'ın bütün günü orkestrayla prova yapmakla, benimki ise Paris'i keşfetmek ve Thor'u bir çingene olarak yetiştirmekle geçiyordu.

Paris'teki günlerim heyecan vericiydi. Fransızca öğreniyordum. Ayrıca kültürüm artıyordu; bu da, genç ve meraklı bir Amerikalı kız için tam anlamıyla macera demekti. Oldukça pahalı olan müzelere gidebilmek için ne param ne de zamanım vardı, ama Paris sokakları tek başına kültür demekti. Gitgide sevmeye başladığım bu renkli şehirde dolaşmaktan büyük bir zevk duyuyordum. Thor'u şehirdeki her parka götürmüştüm, meşhur Jardin des Tuileries'te de ilk kez bir midilliye binmişti. Kalabalık açık hava kafelerinde otururken, Thor'la paylaşabildiğim bir içecek olan sütle karıştırılmış çilek şurubunu zevkle yudumlar, hemen yanı başımdaki yalnız insanın açlıktan ölmek üzere olan ve keşfedilmeyi bekleyen bir ressam olduğunu düşlerdim.

Öncelikle şahadet etmekle ilgilenmem gerektiği için, bu gibi düşlerden uzak durmaya çalışırdım. Sokaklarda, satış yapmaktan daha iyi şahadet ettiğime inanıyordum, yani birisine Mo mektupları satmaktansa, manevi konuşmalar yapmakta daha başarılıydım. Aslında, kayıp ruhları şeytanın elinden kurtaran bir çeşit melek olduğumu düşünüyordum. Örneğin; bir akşam metroda tren beklerken, peronda bir aşağı bir yukarı dolanan genç bir adam gördüm. Onunla konuşmak için içimde karşı konulmaz bir istek oluştu. Yanına yaklaştıkça yüzünde fark ettiğim sıkıntılı ifade, konuşma isteğimi daha da arttırdı. Gülümseyerek yaklaştığımda, korkuyla geriledi, ama çok rahat fark edilen Amerikan aksanımı duyunca rahatladı. Neticede, şahadet ortağım da yanımızda olduğu halde bir sıraya oturduk ve saatler boyunca adama İsa'dan söz ettim. Düzelte-

meyeceği bazı sorunları olduğunu ve bu yüzden kendini bir trenin önüne atarak hayatına son vermeye karar verdiğini öğrendik. Bu tip bir olay Paris metrosunda pek rastlanmayan bir şey değildi. Ben yanına gittiğim sırada, kendini gelecek ilk trenin önüne atmak için sinirli adımlarla kenara doğru yaklaşıyormuş. Tabii ki, konuşmamız düşüncesizce davranmasını engellemiş, ya da en azından ertelemiş ve kalbini İsa'ya açmasını sağlamıştı. Daha sonra, evimize birkaç kez ziyarete geldi.

Genç ve sevimli bir Fransız kadını olan Caroline de, yardıma ihtiyacı olduğu sırada şahadet yaptığım insanlardan biriydi. Küçük bir çocuk ve yolsuz bir sevgiliyle acil zamanlarda ve zor günlerde kullanmak üzere biriktirdiği tüm ümitleri tüketmişti. Ona, Rue Montmartre'ın köşesinde rastlamış ve Tanrı'dan söz etmiştim. Şahadet ortağımı ve beni küçük dairesine götürdü, orada saatlerce konuştu. Küçük kızının babası hapisteydi. Şu andaki erkek arkadaşı da ona çok kötü davranıyor ve hiçbir maddi destekte bulunmuyordu. Kızı için iyi bir ev ve Tanrı'nın onun hayatı ile ilgili isteği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Birkaç gün içinde Caroline işinden ve erkek arkadaşından ayrılarak, kızıyla birlikte yanımıza taşındı.

Dünyadaki amacımız, doğru yoldan ayrılmış insanlara Tanrı'nın onlar için ne istediğini göstermekti. Beni Aile'ye bağlayan bu tip işlerdi. Halen insanlara elle tutulabilir bir şekilde yardım edebildiğim için de, TÇ'nin kötü yanları bile önemsiz görünüyordu.

Paris evinde şımartılmış müzisyenler ve en radikal liderlerimizle birlikte yaşadığım için, yayın satıp para kazanmak gibi günlük can sıkıcı işlerden kurtulmuştum. Tabii ki her gün satmamız gereken belli bir miktar yayın ve kazanmamız gereken belli miktarda para vardı, ama kolonide bir sokağın köşesinde dört saat boyunca durup da yalnızca iki tane Mo mektubu satabilen Jeremy gibi kardeşlerimiz olduğu sürece, miktar belirlenmiş olması oldukça komik geliyordu bize. O zamanlar farkına varmadığım, hatta hiç düşünmediğim bir nokta vardı: Mo'nun kızları, oğulları ya da kraliçelerinden birisi gibi gerçekten önemli liderlerin olduğu yerlerde, her zaman için evin ayakta durabilmesi için yeterli para olurdu. Bizlerin sahip olmadığı bir nakit akışları olduğu apaçık ortadaydı.

Belki de Paris evinde ana lider olarak Hopie'nin bulunması bizim en büyük şansımızdı.

Moses David'in en küçük kızı, TÇ'de karşılaştığım en anlaşılmaz fenomenlerden biriydi. Doğru ve güzel olan her şeye karşı aptalca bir ilgim olduğundan, Hopie benim için insan kılığında en temiz, en saf ve en cömert sevgiyi temsil ediyordu. İnce telli saçları, yüzünün köşeli hatlarını yumuşatıyordu; bu da, kaç yaşında ya da ne gibi sorunları olursa olsun, komşu evde oturan iyi kız görünümü veriyordu ona. Uzun yıllar boyunca onun çok yakınında oldum. Bütün hatırladığım, huzuruna her çıkışımda gördüğüm gülümsemeler ve sevgi dolu bakışlarla birlikte söylenen nazik sözlerdir.

Mo'nun çocuğu olduğu için, Hopie "kraliyet ailesi"nden sayılıyordu. Mo kısa bir süre önce de en büyük kızı olan Esther'i, Aile'nin Kraliçesi ilan etmişti. Bu kararın hayata geçirilişinin hikâyesi bir mektupta anlatılıyordu. Sonradan "kraliçeler" daha da çoğaldı. Mo'nun diğer üç çocuğu, Hopie, Benjamin ve Joshua'nın da kraliyet ailesinden oldukları kabul ediliyor, bu nedenle de eşleriyle birlikte üst düzey lider sayılıyorlardı. Kraliyet ailesindekilerin pek çoğunun metresleri ya da âşıkları vardı ve bunlar da bir tür soylu sınıfına giriyordu.

Aslında eklenen unvanlar, Aile'nin geri kalan kesimi için pek bir anlam ifade etmiyordu, çünkü Mo'nun yetişkin çocukları zaten her zaman lider grupta bulunmuşlardı. Mo'nun kızı yaşındaki metresi Maria sürekli onunla birlikteyken, sevgiyle Havva Ana diye hitap ettiğimiz asil çocuklarının annesi ve resmi karısı genç sevgilisiyle kolonileri dolaşıyordu. Bu tip ilişkilerin ise dine aykırı değil de aydınlatıcı olduklarını düşünüyor, ama unvanları aptalca buluyordum. Paranın bir yerlerde gizlendiğini biliyordum; çünkü, asiller ve liderler çok fazla seyahat ediyor, ayrıca istedikleri her şeyi alabiliyorlardı. Ancak, miktarın çok büyük olduğunu düşünemiyordum. O kadar çok satış yapmıyorduk, öyleyse bütün bu para nereden geliyor olabilirdi? Çok zengin insanların Aile'ye katıldığını biliyordum, belki de bütün paralarını gruba vermişlerdi. Bir zamanlar oldukça zengin olan Jeremy Spencer'ın bütün varlığını Tanrı yolunda kullanılması için verdiğini biliyordum ve bu da içimi rahatlatıyordu. Jeremy, benim yaşadığım evde kalıyordu ve tıpkı benim gibi, sokaklara çıkıyordu. O kadar parayı bağışlamış olması-

na karşın böyle yaşayabiliyorsa, parayı kimin kontrol ettiği konusunda niçin endişelenecektim ki? Gruba tüm verdiğim, eski bir gitar ve modası geçmiş birkaç giysi olmuştu. Bununla beraber, para konusundaki şüphelerim Hopie'yle tanıştıktan sonra yok oldu. Onu kutsal bir prenses olarak görüyor ve huzurunda bulunmaktan da şeref duyuyordum. Paris'e Hopie sayesinde gelebilmiştim.

1970'lerin ortalarına doğru TÇ, kolonilerimizin ve müzisyenlerimizin bulunduğu Avrupa'nın büyük şehirlerinde diskolar açmaya başladı. Başlangıçta Poor Boy Club (Fakir Çocuklar Klubü) diye adlandırılan bu hafta sonu diskoları, müzik dinleyip dans etmek isteyen her yaştaki gençlerin uğrak yeri haline geldi. Aile'nin kendi müzisyenleri olduğundan eğlence için herhangi bir para harcanmıyordu ve çok fazla yatırım da yapılmamıştı. Şehrin ucuz semtlerinden birinde büyük bir salon kiraladık. Yayın satanların eline kulübün tanıtımını yapan el ilanları verip sokakta dağıtmalarını söyledik. Kapıda da, ufak bir giriş ücreti alıyorduk. Diskomuz kısa sürede haftanın en önemli olayı haline geldi. Elimizin altındaki bedava insan gücüyle de, Parisli gençler için düzenli gidilen bir yer halini aldı.

Cal şimdi de, Paris'teki diskoda çalan orkestranın davulcusu olmuştu. Londra'daki liderler, daracık elbiseler giyerek sahnede dans eden go-go kızların çok büyük müşteri çektiğini söyleyince, Hopie benim de bir go-go kız olmamı önerdi. Bu yeni rol bana hem kolay görünmüştü, hem de orkestrayla birlikte prova yapmam gerekeceği için, yayın satmaktan kurtulmamı sağlayacaktı. Benim için mükemmel bir çıkıştı ve profesyonel dans kariyerime ulaşmama zemin hazırlamıştı. Provaya genellikle Thor'u da getiriyordum ve disko gecelerinde başka bir kız kardeşin yanına bırakıyordum.

Dans ne kadar önem kazanırsa kazansın, benim asıl işim yuvayla ilgilenmekti. Paris evinde çocuk sahibi olan kadınların sayısı arttığı için, bebekler sorun haline gelmeye başlamıştı. Neyse ki, Paris'te yaşadığım süre içinde çocuklar arasında asla büyük bir hastalık ya da kaza yaşamadık, bunu da Tanrı'nın himayesine borçlu olduğumuza inanıyordum. Avrupa'nın büyük bir kısmında olduğu gibi, Fransa'da da sağlık hizmetleri ücretsizdi ve kendi kendini iyileştirebilecek imana sahip olmayan herhangi bir üyemiz, istediği zaman doktora gidebilirdi. O zamanlar niçin bu hakkı kazandığımızı ya da bununla ilgili Fransız kanunlarını anlayabilmiş değil-

dim; ancak, gruptaki annelerimizin pek çoğunun Fransa'nın tıbbi konukseverliğinden yararlandığını biliyordum. Ayrıca, aşı yaptırma konusunda Fransa'da çok sıkı kanunlar vardı. Bundan dolayı da, yasal bir sorun yaratmamak için, Thor'u ve diğer bebekleri yerel kliniklere aşı yaptırmaya götürüyorduk. Bununla beraber, Paris ahırlarını çocukları barındırabilecek bir yer haline getirmenin ilk adımı, Rahab'ın gelmesiyle atıldı.

Çok uzun zamandır Aile'de bulunan, uzun boylu ve tatlı bir kadın olan Rahab, Moses David'in oğlu ve aynı zamanda da veliahtı olan Benjamin'le evliymiş bir zamanlar. Benjamin kısa bir süre önce, İsviçre'de bir dağda yaptığı yürüyüş sırasında, dağdan aşağı düşerek ölmüştü. Mo yazdığı bir mektupta, oğlunun bu dünya için fazla iyi olduğunu ve ruhlar aleminin kuvvetlerine katılmaya gittiğini açıklamıştı. İntihar ettiği yolunda bazı iğrenç dedikodular yayılmıştı. Rahab, Paris'e yeni bir eş ve küçük bir bebekle gelmişti. Mo'nun oğluyla evlilik yaptığı için yarı asil sayılırdı ve bu yüzden de kendisine liderlik görevi verilmeliydi. Hopie onu bir yuva kurmakla görevlendirerek, Paris'teki çocuk bakım bölümünün başına getirdi. Sorun, Rahab'ın bu konuda çok az deneyimi olmasıydı; örgütlenme ve programlama becerisi hiç yoktu, oysa bunlar bir çocuk bakımı programının en önemli parçalarıydı. Bu deneyim eksikliğinin Joab hemen farkına vardı ve Rahab'la daha yakın çalışmamı söyledi. Birkaç gün toplantı yaptıktan sonra, Paris'in dünyevi iyilikler yapabilmek için fazlasıyla ruhani olan liderlerin gönderildiği bir yer olduğuna karar verdim.

Rahab'la birlikte, kızlar yatakhanesinin yanındaki küçük odada bir yuva oluşturduk. Aynı zamanda, Cal ve ben burayı yatak odası olarak kullanıyorduk, ama Cal bundan pek hoşlanmamıştı; ancak, bütün gün provada olduğu için yalnızca uyurken rahatsızlık çekiyordu. Yuva, bir duvar boyunca dizilmiş tek kişilik şiltelerden, ortada duran yumuşak bir kilimden, bebek bezlerini değiştirmek için kullandığımız iki masadan ve kirli bezleri attığımız kapaklı çöp kovalarından oluşuyordu. Yumuşak bir zemini vardı, böylece bebekler ilk adımlarını güven içinde atabiliyorlardı. Bir yaşını biraz geçmiş olan Thor, yuvadaki bebeklerin en büyüğüydü. Biri Rahab'a, öbürü de başka bir kadına ait olan diğer iki bebekse, genellikle anneleriyle birlikte uyuyorlardı. Bebekler genellikle yetişkinlerin programına uyuyor, ancak biraz daha erken uykuya yatıyorlardı.

Gönüllü bekâr kız kardeşler de, uyumadan önce bebeklere ayetler okuyorlardı.

Resmi olarak, yuva günde yirmi dört saat kullanılabilirdi; ancak yalnızca, seyahat eden liderler ve müritler yuvayı gece kullanıyorlardı. Evdeki tek banyonun tam karşısında olduğu için de, bebekleri yıkamak için yuvaya su getiriyorduk. Bebeklerin eşyalarını ve giysilerini de büyük bir leğenin içinde yıkıyorduk. Daha büyük ve zengin yuvalarda çocuklar için kullanılan Montessori donanımının pahalı olduğu için alamıyorduk. Bu yüzden de mutfaktan çeşit çeşit kavanozlar, tavalar, plastik tabaklar ve kaşıklar getirmiştik. Bebeklerin oynaması için de garip şekilli karton kutularımız vardı.

Rahab benim, yuva / yatak odamda saatlerce kalıyor ve bana Aile'nin "yeni" manevi gelişimini anlatıyordu. Her şeyi tinselleştirirdi. Ben de onun her zaman böyle mi olduğunu, yoksa Kanada'da tanıştığım ve ruhani bir kişi olarak hatırladığım ölmüş kocasından mı bunu öğrendiğini merak ederdim. Bebeklerin önlüklerindeki lekelerden, Fransız politikacı Georges Pompidou'nun yakın zamandaki ölümüne kadar her şeyin Rahab için tinsel bir anlamı vardı. Çocuk bakımı üzerine çok az konuşulurdu. Rahab, örgüt başkanlarının ve Mo'nun yaşadığı Londra evinden geldiği için de, bildiği bazı kraliyet sırları vardı.

"Esther'in bu aralar kiminle yattığını biliyor musun?" demişti alaycı bir şekilde. Ben de o sırada, yere serdiğimiz fazladan battaniyelerin üzerinde yatmakta olan son bebeği uyutuyordum. Son günlerde, toplantılara katılmak için Paris dışındaki kolonilerden gelen birkaç anne olduğundan, yuva gündüzleri biraz kalabalıktı. Bebekleri gece de burada bırakıp bırakmayacakları konusunda endişeleniyordum, ama Rahab fazlasıyla ruhani bir kişilik olduğu için umursamıyordu.

"Şey, sanırım kocası Jacob'la," diye yanıtladım. Bir kraliyet dedikodusu anlatacağını anlamıştım.

"Oh, hayır. Jacob, Enoch'un ilk karısı Pearl'le yaşıyor. Biliyorsun, bu Enoch'a yapılacak en kötü şeydi. Demek istiyorum ki, Pearl'ün yalnızca Jacob'un sekreteri olmakla yetinmediğinden her zaman şüphelenmişti. Ancak, Mo kraliyet ailesinin eşleri ve metresleri olduğunu açıklayana kadar gerçekten bilmiyordu, değil mi? Yani, Pearl şu anda Jacob'ın ikinci karısı ve bir bebek bekliyor. Jacob'ın karısı Esther de, Hosanna ile seyahat ediyor. Duyduğum

kadarıyla yine hamileymiş; ama tabii ki, bebeğin babasının kim olduğundan kimse emin değil."

Bu duyduklarım Paris evi için bile radikal bilgilerdi. Kraliyet ailesinin bir üyesi, hatta metres bile olmadığıma göre, özel yaşantılarıyla ilgilenmemem gerektiğini bilerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Londra evinin, şehvetin sınırlarını Paris evinden daha fazla zorladığını duymuştum. Ancak ben, buradaki öncülük görevimize kendimi adadığım için, Londra'daki asilleri ve yaptıklarını umursamıyordum bile. Beni ya da oğlumu etkilemediği sürece, diğerlerinin yaptıkları hiçbir şeye karışmamak gibi bir tutumum vardı genelde. Farkına varamadığım tek şey, hiçbir kadının bir ada olmadığıydı —özellikle de bir komünde yaşıyorsa.

"Bebeklere karyola almak için para istemeli miyiz sence?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "Bebekler yerde yatmasalar daha iyi olur ve karyolada yatakta olduklarından kesinlikle daha güvende olurlar."

"Tamam, bu konuyu Joab'la konuşurum. Evet, Beth'i tabii ki Joab hamile bıraktı. Hopie'nin bu konuda ne yapacağını merak ediyorum. Ama Benjamin hayatta olmadığına göre, sanırım artık onların işlerine karışmayacağım. Havva Ana yakında buraya geliyor. Onunla çok iyi anlaşırız. Sanırım ondan beni de yanında götürmesini isteyeceğim."

"Buradaki çocuk bakım programı ne olacak?" diye sordum.

"Sen halledersin. Çocuk bakımından hiç hoşlanmıyorum. Bildiğin gibi, iş vermiş olmak için beni buraya koydular. Umarım Esther'le çalışmak zorunda kalmazsın. Yanında çalışanlara karşı çok zalimdir."

Almanya'da zaten bir zalimle çalışmıştım ve bir başkasını daha istemiyordum. Yine de, Esther Kraliçe'mizdi ve Paris şehri Aile'nin dikkatini çekmeye başladığı için, yakın zamanda asillerin ziyareti ile şereflendirilecektik.

İlk gelen Mo'nun asıl karısı oldu. Mo'nun ilk karısı olmasına karşın —boşandıklarını da sanmıyorum— hiçbir zaman kendisine Kraliçe denilmemiş, hep Havva Ana olarak bilinmişti. Elli yaşlarında, zarif görünümlü bir kadındı. Yirmi beş yaşlarında bir genç adamla birlikte seyahat ediyordu. Kızı Hopie gibi, o da sürekli gülümsüyor ve cesaret verici sözler söylüyordu. Artık insanları daha iyi tanıyabiliyordum ve Havva Ana gözüme yaşlı değil de, unutul-

muş görünüyordu. Kendi yaşındaki seksi Fransız kadınları gibi çekici giyinmiyordu. Mektuplardan öğrendiğime göre, kilisede büyümüştü ve Mo henüz yeni bir vaizken evlenmişlerdi. Aile tarihini anlatan mektuplarda, kilisede piyano çalarken çekilmiş resimlerini görmüş ve bu kadar köklü bir Hıristiyan olan bu kadının, nasıl olup da kocası başka bir kadınla yaşarken, böylesine genç bir adamla seyahat edip seks yapabildiğine şaşırmıştım. Hippi idealleri beni bu tür şeylere toplumsal açıdan hazırlamıştı, o ise benden çok daha radikaldi. Bu zavallı kadın bunu nasıl yapabiliyordu? Bunun gerçekten Tanrı'nın işi olduğuna inanmış olmalıydı. "Papazlık" görevi aradığı dönemlerde, Mo'yla birlikte Amerika'yı bir uçtan öbür uca kat etmiş ve ona dört çocuk doğurmuştu. Mo, Tanrı'nın Çocukları'nın başlangıcını oluşturan California gençliğinde nihayet aradığını bulduğunda, ergenlik çağına gelmiş çocuklarıyla birlikte, kaybolmuş hippilere şahadet etmişti. Havva Ana'nın o günlerde sahne ışıklarından pay aldığını sanmıyorum, ama belli ki hakkını bugünlere saklamıştı. Gittiği her yerde toplantılar düzenliyor ve saatlerce konuşuyordu. Onun hakkında ne düşüneceğimizi bilemiyorduk. Bana anlatıldığı kadarıyla, "Eski Kilise ve Yeni Kilise Üzerine Tanrı'nın Kehaneti" başlıklı 1969 yılının ilk mektubunda, Mo, Havva Ana'yı "yaşlı kilise", Maria'yı da "yeni kilise" diye adlandırmıştı. Fakat, ona bir anne gibi saygı göstermemizi söylemiş ve konuşmalarını da Havva Ana mektupları adıyla yayınlamıştı. Diğer zamanlardaysa, Havva Ana ve beraberindeki erkeğin mektuplarda belirtilen kurallara uymadıkları ve üyelikten çıkarılmaları gerektiği konusunda uyarılmıştık. O sıralarda, Paris'te hâlâ saygınlığını koruyordu.

İlk karşılaşmamızda, "Buraya gel tatlım. Bugün çok sevimli görünüyorsun. Evli misin hayatım?" demişti.

"Evet, Cal'la evliyim."

"Ah, davulcuydu, değil mi? Peki hayatım, onu gözünün önünden ayırmasan iyi edersin. Biliyorsun, yakışıklı bir genç. Mutlu musun, tatlım?"

Aslında mutluluk hakkında çok fazla düşünmemiştim. Tanrı'nın İsteği'ni yerine getirdiğimi düşünüyordum, bu yüzden de mutlu olmalıydım. Duraksadığımın farkına varmıştı.

"Tamam, endişelenme hayatım. Tanrı sana daha iyisini vermeden elindekini almaz," dedi, mahşerî bir ses tonuyla. Mo'nun bü-

tün çocuklarını doğurduktan sonra bir kenara atılmış olduğunun farkına vardım bir anda; belki, o da mutlu değildi. Her zaman yaptığım bir zihinsel devinimle, aklımın bu olguyu işlemesini engelledim.

Ne zaman Paris'e bir lider gelse, Hopie ve Joab büyük bir parti düzenlerdi ve herkes bu soylu kutlamalara katılırdı. Gece geç saatlere kadar müzik çalınır, dans edilir ve Fransa'da olduğumuz için de bol bol şarap içilirdi. Müzik ve televizyon yapımcılarıyla iyi ilişkiler kurmaya başladığımızdan, Aile'deki liderlerin hepsi Fransa'ya gelmek istiyordu. Oldukça ünlü bir Fransız şarkıcı ve onun yapımcısı, bazılarımızı sokakta şarkı söylerken görmüş ve bir müzik grubu olarak lanse edilmemiz konusuyla ciddi olarak ilgilenmişti. Fransa'nın küçük eğlence dünyasında, onların işin içinde olmaları başarı anlamına geliyordu. En iyi şarkılarımızdan biri olan "You Gotta Be A Baby"yi şimdiden kayıt etmiştik bile. Ayrıca birkaç radyo ve TV programına da konuk olmuştuk. İnsanlarla bağlantı kurma ve halkla ilişkiler konusunda Hopie her zaman çok başarılıydı, ama kırtasiye işlerinde ve yasal işlemlerde pek güvenilir olduğu söylenemezdi. Vietnam'da savaşmış olan kocası Joab da, bir idareciden çok bir fikir adamı olduğu için, sözüm ona idareci dâhilerimiz Esther ve kocası Jacob'un yakında buraya gönderileceklerini biliyorduk.

Esther tıpkı Kupa Kızı gibi, "delirmiş bunlar" diye bağırarak geldi. Mo'nun evimizi düzene sokması için onu Paris'e gönderdiği hakkında dedikodular duymuştum. Sebebi ne olursa olsun, Esther geldikten sonra evdeki hava oldukça gerginleşmişti. Ufak tefek bir kadındı ve narin görünüşünden dolayı, Aile'nin Kraliçesi olarak elinde bulundurduğu o korkunç gücü hiç belli etmiyordu. Sevecen, özgür ve tatlı dilli Hopie'yi tanıdıktan sonra, Kraliçe'nin eziyetini çekmeye hazır değildim. Avrupa'yı artık merkez edinmiş olan Aile'nin her türlü meselesi hakkında tam yetkiye sahipti. Esther, yanında en küçük çocuğu ve peşinde bir çocuk bakıcısıyla geldi evimize. Diğer çocuklarının hepsi de, bir yıl önce kendisinin kurduğu ve Italya'da bulunan büyük çocuk bakım merkezinde bakılıyordu. Çocuk bakımı konusunda yaptığı her şey tezatlarla doluydu. Ama yine de, büyük yuvalar ve çocukların çoğunun gittiği okulları kurma görevi onundu. Aile içinde konuşulanlardan duyduğuma göre, bu yuvalar çok temiz ve düzenliydiler. Çocuklar iki yaşından itibaren

Montessori tarzı sınıflarda eğitiliyorlardı ve yuvalarımız da, okullarımız da en modern şekilde kurulmuşlardı. Eğer bir karşılaştırma yapacak olursak, Paris'teki yuva hiç de kullanışlı değildi, ama en azından bebekler geceleri anneleriyle uyuyorlardı —buna mecburduk, çünkü hiç karyolamız yoktu. Ellenville'deyken bütün gece bebeklerin başında beklediğimi ve bebeği başka bir yerde ağlarken, bir annenin onu merak etmeden nasıl uyuyabildiğini anlamaya çalıştığımı hatırlıyordum. Thor gecenin bir yarısında ağlarken ona sıradan bir yuva çalışanının şefkat göstermesini istemiyordum. Anlayabildiğim kadarıyla, büyük ve düzenli yuvalar anneyle bebeğin ayrılması anlamına geliyordu. Bilinçli olarak ya da bilinçaltında böyle bir şeyin benim başıma gelmesini istemiyordum. Bugüne dek Thor'u gece gündüz yanımda tutmuştum, ancak Esther'in Paris'e gelmesi, Thor'la aramdaki yakın ilişki için sonun başlangıcı demekti.

Esther, Paris'teki liderlerle büyük bir toplantı düzenleyerek yuvanın içinde bulunduğu perişan durumu anlattı. Özellikle yapısal programlama, karyola, yatak, oyun yeri ve Montessori donanımı, hatta eğitici oyuncak eksikliğinin üzerinde durdu. Ayrıca, diğer bütün Aile evlerine birer mektup göndererek, Paris yuvasını bir yuvada yapılmaması gerekenlerin örneği olarak gösterdi.

En sonunda yuva çalışanlarını cezalandırmak için yuvaya geldiğini hatırlıyorum. "Kızlar, bebekleri yerlerde uyuttuğunuza inanamıyorum. Tanrı'nın çocuklarına bakmak için, hatta herhangi bir çocuğa bakmak için bu iyi bir yol mu sizce? Kızlar, siz nasıl yetiştirildiniz ki?" diye çıkışmıştı.

O sıralarda, yuvada benden başka genç bir anne daha vardı. Esther'in gelişinden hemen sonra, Rahab kendisini uygun bir şekilde başka bir eve transfer ettirmişti. Beni yalnız bıraktığı için ona içerlemiştim, ancak yıllar sonra Rahab'ın Esther'den niçin böyle apar topar kaçtığını öğrendim. Öyle görünüyordu ki, kendi öz görümcesi Esther, Rahab'ın ilk çocuğunu ondan almış ve yetiştirmesi için başka bir kadına vermişti. Esther kraliçemiz olduğu için de, Rahab sesini çıkaramamıştı.

"Ellenville'de eğitim gördüğünü duydum, Jeshanah. Orada çok iyi bir yuva olduğunu biliyorum. Pearl de Londra'ya giderken Ellenville'e uğramış ve çok etkilenmişti. Eminim sen daha iyi bilirsin. Niçin burada sıcak suyunuz yok? Niçin çocukların yiyeceklerini

koymak için ayrı bir buzdolabınız yok? Ayrıca bir daha asla Aile'nin hiçbir evinde bebeklerin yerlerde uyuduğunu duymak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Sanki benim elimde yuvanın koşullarını düzeltebilmek için gereken güç varmış gibi konuşuyordu. Önemsiz hizmetlilerin, yalnızca kendilerine söylenenleri yerine getirdiğini biliyor olmalıydı. Evin lideri bana bebekleri yerde yatırmamı söylemişse, öyle yapmak zorundaydım. (Aslında yerde yatıyorlar demek de yanlıştı, çünkü temiz çarşafların ve şiltelerin üzerindeydiler.) Onlardan biri kendi öz çocuğumdu ve doğduğunda el yapımı bir beşiği vardı. Oğlumun yerde yatmasından elbette hoşlanmıyordum, ama o "devrimci bir bebekti" ve Aile'de işleri devrimci bir anlayışla yapıyorduk. Bu da liderlerin sözünden dışarı çıkmamak ve hiç soru sormamak anlamına geliyordu. Esther'in liderlikten başka hiçbir şeyden haberi olmadığı için, halkın nasıl yaşadığını bilmiyordu belki de.

"Kendi bebeğimi sizin yuvanıza bırakamazdım. Seyahat edeceğimi öğrenir öğrenmez, gidip hemen portatif bir karyola aldım," diye ekledi. "Kızlar, kendinizi nasıl savunacaksınız bakalım?"

Karşılık vermemek için resmen dişlerimi sıkıyordum. Biz basit hizmetçilerin cebinde, bankada, yastık altında ya da herhangi bir yerde karyola alacak kadar paramız olmadığını ona söyleyemezdim. Annemin özellikle bebek için yolladığı parayla bile, izin istemeden bebek giysileri alamıyordum.

"Hemen bu konu hakkında dünyaya mektup yazacağım," dedi, bütün dünyaya yayılmış Aile'yi kastederek. "Böyle bir şeyin tekrarlanmaması gerektiğini herkesin bilmesini istiyorum." Bebeğini İtalya'daki çocuk bakım merkezinin güvenli ortamına geri götürmek için, bizim o harika Paris evimizden ayrıldı ve karyola yokluğundan söz ettiği mektubu yazdı. Aile'deki yarım akıllı birinin bile, yuva çalışanlarının tek başlarına gidip de karyola alamayacağının farkında olduğunu düşünerek kendimi rahatlatıyordum. "Ekmek yoksa, pasta yesinler!" demek gibi bir şeydi bu.

Tam teçhizatlı yuvalardan hoşlanmamanın altında daha derin endişeler yatıyordu. Esther yanında yalnızca en küçük bebeğini getirmişti; ancak, o Avrupa'da dolaşırken, İtalya'da bıraktığı dört ya da beş çocuğu daha vardı. Thor'u da kurumlaşmış yuvalara bırakmam gereken günlerin geleceğini biliyordum. Korkularım haklı

çıktı. Bir yıl içinde, Esther'in eğitimli çocuk bakıcıları Paris'e gelip, yuva ve okullar kurdular. On sekiz ayını doldurduğunda, Thor'u Paris'in otuz kilometre kadar dışında kurulmuş olan okula bırakmak zorunda kaldım. Her gidişinde ağlıyordu ve ben de ayrılığımız konusunda "devrimci" gibi davranmaya çalışıyordum. Yalnızca hafta sonlarında Thor'un benim yanımda kalmasına izin veriyorlardı ve ben de müzik dünyasının içine daha çok girdikçe, hafta sonlarımın büyük bir çoğunluğu koşuşturma içinde geçiyordu. Bir düzine kadar yeni yürümeye başlamış bebekle aynı odayı paylaşıyor olsa da, Thor'un artık en azından bir yatağı olduğunu; poposuna yediği şaplaklar ve diğer disiplin önlemleriyle büyütülse bile, yine de düzenli bir programa kavuştuğunu ve Montessori eğitimi aldığını düşünerek kendimi avutuyordum. Ancak, düştüğü ya da canı yandığı zaman onu kucaklamak için yanında değildim; lazımlığını kullandığında ona "aferin" diyemiyordum; ya da "öğretmenlerini" şaşırtarak, henüz nasıl yapacağını öğrenmediği halde sayıları toplamayı başardığında, zekâsını takdir edemiyordum. Yaşam hakkında kederle ya da keyifle keşfettiği her yenilikte, onun yanında olmak istiyordum, ama Esther'in ziyaretinden sonra, çocuk bakımından geçici olarak uzaklaştırılmıştım. Oğlumla birlikte yuvada kalma planım işe yaramamıştı. Şimdi, becerikli bebek bakıcısından çok, "acılı" Miriam örneğine uyuyordum. Hayat bana kolay çözümleri olan, kolay sorunlar sunmuyordu.

Esther iyi bir denetim yaptığını söyleyip ayrıldıktan sonra, Hopie bizleri görmeye geldi.

"Üzülme tatlım, Tanrı yalnızca dayanabileceğini bildiği insanların önüne zorluklar çıkartır. Sen güçlü bir kız kardeşsin ve Tanrı'ya daha çok hizmet edeceksin."

Hayal kırıklığına uğramış her erkek ya da kız kardeşe defalarca söylendiğini bildiğim halde, İncil'den alınmış bu sözler beni cesaretlendirdi.

Sonuçta, mali işlerimizle uğraşan erkek kardeş, yeterli paramız olmadığını söylediği için karyolalar hiçbir zaman alınmadı. Bu nedenle, birkaç gün ayet satışı yapmak yerine bedava bebek karyolası bulabilmem için yanıma eksikleri tamamlamakla görevli bir yardımcı verdiler.

Esther gittikten sonra, Paris evi eski eğlenceli günlerine geri döndü. Müzisyenler ve şarkıcılar iki tane başarılı plak çıkardılar,

ama hiçbirimiz paranın nereye gittiğini bilmiyorduk. Liderlerimiz, sistem yapımcılarıyla birlikte kontratlar üzerinde çalışıyorlardı ve bu arada, bütün Gösteri Grubu'na, yani bize normal müritler gibi satış yapmamız ve kendi payımıza düşen miktarı doldurmamız söylenmişti. Esther tarafından alınmış idari bir karar olmalıydı bu. Günlerimizi prova yaparak ve payımıza düşen büyük miktarları kazanmak için satış yaparak geçiriyorduk.

Son günlerde, gereken miktarı toplayabilmek için, "çalgıcılık" denilen yöntemi kullanıyorduk. Bir şarkıcı ve bir toplayıcı olmak üzere ikili gruplar halinde, sokak kahvelerine girip şarkı söylüyorduk. Bizi izlemek zorunda kalan bir seyirci kitlesinin karşısında, gitar eşliğinde birkaç parça çalıyorduk. Sonra da, toplayıcı elinde bir şapkayla masaları dolaşarak para topluyor ve Mo mektuplarını dağıtıyordu. İyi bir günde, 100 franklık payımızı birkaç saat içinde toplayabiliyorduk. Özellikle okulların henüz açılmadığı günlerde, Thor'u da bir pusete koyup yanımda götürüyordum. Tabii ki yağmurlu ya da evden çok geç çıktığımız günlerde bu, sorun oluyordu. Aynen, metro vagonlarında şarkı söylemeye başladığımız o olaylı akşamda olduğu gibi.

Cal ve ben solo gitaristimiz Nahum'u bizimle birlikte çalgıcılık yapmaya davet ettik. Harika gitar çalan, esmer ve dalgın bir adamdı. Hafta sonu olduğu için yuva kapalıydı, bu yüzden Thor'u da yanımda getirmiştim. Çalgıcılık yapılabilecek en iyi zamandan bir saat geç başlamamızın yanı sıra, hava da oldukça soğuktu ve yağmur yağıyordu. Hiçbirimiz eskiden yaptığımız gibi insanların ellerine zorla Mo mektuplarını tutuşturup bağış toplamaya çalışmak istemiyorduk. Gördüğümüz gezgin hippiler gibi, metro istasyonunun koridorlarında şarkı söylemeyi denedik, ancak çok az insan durup bakıyor ve bunların da çok az bir kısmı bağış yapıyordu. Tentelerin altına kurulmuş kafelerde bağış yapacak insanlar bulabileceğimizi düşündüğümüz Champs-Elysées'ye giden metro seferini beklemek için bir sıraya oturduk. Bu sırada Cal'ın aklına parlak bir fikir geldi.

"Niçin vagonların içinde şarkı söylemiyoruz ki?" dedi. "İnsanlar orada hiçbir yere kaçamazlar."

"Bu harika bir fikir!" dedim, cesaret vermeye çalışarak. "Ben para toplarım, Cal da puseti tutar."

Hepimizin toplaması gereken belli bir miktar olduğu için, denemeye değerdi. Yarı dolu bir vagona girip, uykulu yolcuları gafil avladık. Hep birlikte vagonun ön tarafında durduk. Nahum gitarda bir şeyler çaldı, Cal kaymasını önlemek için puseti tuttu ve ben de vagondakilere seslendim: "Bonjour. Nous avons quelques chansons pour vous." ("Merhaba, sizler için hazırladığımız birkaç şarkımız var.") Hepimizin birden söylediği, Nahum'un da yolcuları gitarıyla esir aldığı üç şarkıdan sonra, sepetimi yolcuların burunlarına sokarcasına uzatıp, daha onlar istemeden yayınları veriyordum. Herkese mektuplardan dağıtıp gülümseyerek bağış istiyordum. Bütün bunlar beş durak boyunca sürdü. İşimiz bittiğinde "*Merci*," dedim ve bir sonraki vagona geçtik.

Bir sonraki metroyu beklemek için sıralardan birine oturduğumuzda, Cal meraklı bir şekilde "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Sepeti ona verdim ve içindeki paraları saydı. Yirmi franktan fazlaydı.

Nahum, "Vay be. Yalnızca on dakikada sürdü. Payımıza düşen miktarı bir saat içinde toplayabiliriz," dedi. Hakikaten de, bir saatten daha kısa bir süre içinde 176 frank topladık. Her yeni vagonda işler daha da iyiye gidiyordu. Tanrı bizimleydi!

Son vagondan da indikten sonra, rahatlamış bir şekilde metro istasyonundaki sıralardan birine oturduk.

"Bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Nahum. Bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini düşünüyordu. Cal ise biraz daha yüce gönüllüydü.

"Bence bunu liderlere anlatalım ve bırakalım kararı onlar versin. Satış yapmak için çok az vaktimiz olduğuna göre, metro vagonlarının orkestra üyelerinin özel bölgesi olması çok işimize gelir."

Bütün Paris evleri, sokaklarda satılan mektup ya da kafelerde söylenen şarkılar sayesinde ayakta duruyordu. Ancak, sayımız çok arttığı için —1974'le 1976 arasında beş yüzün üzerine çıkmıştı— eser satmaya ve şarkı söylemeye en elverişli yerler artık doymaya başlamıştı. Biz metroda şarkı söylemeyi keşfetmeden önce, bütün Paris bölgelere bölünmüştü ve en iyi çalgıcılık yapılacak yeri kapabilmek için evler arasında bir çekişme yaşanıyordu. Bir ara Paris'te, üç ayrı Gösteri Grubu evi ve bir kere bile gitmediğim birkaç tane de sıradan ev vardı. Aile üyelerinin birçoğu şarkı söylemeyi ve

bir miktar gitar çalmayı öğrendiğinden, payına düşen miktarı tamamlamak için metrolarda çalıp söyleme yönteminin rağbet göreceği kesindi.

"Anneler de bu işe dahil edilmeli," dedim. Dans ettiğim için orkestra elemanı olarak kabul edilsem de, paylarına düşen miktar herkesinkinin yarısı olmasına karşın, gerekli miktarı toplamanın anneler için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu yüzden, bu ilave yükün azaltılması için, bunu bir fırsat olarak görmüştüm.

Ev liderimiz Micah'a olup biteni anlattık, ama kısa sürede duyuldu ve Paris'teki bütün Aile üyeleri bir ay içinde metrolarda çalıp söylemeye başladılar. Paris'teki baş lider değiştikçe, metrolarda kimlerin şarkı söyleyebileceğini belirleyen kurallar da değişiyordu. "Yalnızca orkestra" kuralının geçerli olduğu dönemde, sıradan Aile üyeleri arasında hiç de kardeşçe olmayan duygular görülmeye başladı. Tabii ki bütün bu planlar metro yetkililerine hiç sorulmadan yapılmıştı. Yıllar boyunca onlarla kedi-fare oyunu oynadık, gözlerimiz sürekli olarak metro polisini arıyordu. Defalarca bizi merkeze götürüp, vagonlarda şarkı söyleyemeyeceğimizi belirttiler. Yalnızca metro istasyonlarının arasındaki geçitlerde söyleyebilirdik. Bütün bunlar, bizim zamanımızı harcamaktan başka bir şeye yaramıyordu. Metrolar vazgeçilemeyecek kadar kârlıydı. Paris'ten ayrıldığım güne kadar, yirmi dakikalık durak aralarıyla şehrin banliyölerine işleyen yepyeni RER'de şarkı söyledik.

Her akşam, elimizde kalan yayınlarla birlikte topladığımız parayı da teslim ederdik. Ancak, eserleri yalnızca raporlarımızdaki tutanakları doldurmak için tükettiğimizi herkes bilirdi. Payımıza düşen miktarı tamamlamadan eve dönmememiz gerekirdi, ancak bu kurala genellikle uyulmazdı. Bunu uygulamak yerine, elimizden ayrıcalıklarımız alınırdı. Örneğin, bir keresinde Cal payına düşen miktarı gereken zamanda tamamlayamadığı için Mont-St.-Michel'e yapılacak geziye gidemeyeceği söylenmişti. Bunun üzerine o gece orkestradan Breeze ve Abraham adlı bir başka çift onun yerine işi bitirmek için dışarı çıktı. Genellikle metroda birlikte şarkı söyleyen Cal ve Nahum, polis tarafından yakalanarak karakola götürülen yegâne kardeşlerimizdi. Görevliler vizelerinin süresinin çoktan geçtiğini fark ettiklerinde, neredeyse ülke dışına gönderiliyorlardı. Ancak, topluluğun önemli elemanları olduklа-

rından, yapımcılarımız devreye girerek hepimiz için birer vize aldılar.

Aile'ye dahil olmayan yapımcılarımızın mali açıdan bizim için ne yapıp yapmadığını hiç bilmezdim. Bununla beraber, her turneye gidişimizde liderler ve yapımcılar göz alıcı otellerde kalırken, biz ucuz yerlerde gecelerdik.

Kutsal Ruh müziği gözetiyordu ve albüm yayınlamak için ilk büyük kontratımızı yaptık. Gösteri Grubumuzun adı, "Tanrı'nın Çocukları" anlamına gelen "Les Enfants de Dieu"ydu. İlk albümümüz ve single'ımız "My Love Is Love" ve "Liberty," Fransız gençliği tarafından çok sevildi. Yapımcılarımızın ilişkileri sayesinde de radyo programlarından, Fransız televizyonundan davet alıyorduk. Konser vermek için, Fransa'nın ünlü Europe One turuna da davet edildik. 1976 yılında İspanya, Hollanda, Belçika, Almanya ve İngiltere'yi kapsayan bir turneye çıktık.

Fransızlar "gala" adı verilen canlı gösterilere çok meraklıydı. Bu, Las Vegas şovlarıyla, konser arası bir şeydi. Birçok Fransız sanatçı kış aylarını Paris'te geçirir, televizyon ve radyo programlarına katılır, ya da yerel tiyatrolarda sahne alırdı. Sonra da, yazın düzenledikleri bir galanın ardından turneye çıkarlardı. Bu gösterilerde müzisyenlere, vokalistlere, ses teknisyenlerine, ışık teknisyenlerine ve genellikle dansçılara ihtiyaç duyulurdu. Aile'mizdeki yetenek ve eleman sayısı göz önüne alınırsa, bir gala düzenlemek bizim için çocuk oyuncağıydı. Galalarımız bizim için gerçekten keyifli bir esinlenme zamanıydı. Ne de olsa, yıllardır bildiğimiz bir şeydi. Paris Aile'sindeki herkes katılmak istiyordu. Gösterilerimiz İtalya ve İngiltere'de de duyulduğunda, gösteride yer alabilecek kişiler Paris'e gönderilmeye başlandı. Tabii ki, Kraliçe Esther de kısa bir süre sonra, kadınlarımızdan birinin evli olduğu bir düke ait olan İtalya'daki kalesinden çıkarak, olaylara katılmak için Paris'e geri döndü.

Gösteri Grubu ilk kurulduğu zaman, yuvadaki işime devam ediyordum. Kadın şarkıcıların birçoğunun çocuğu vardı ve bebeklere bakmak için bana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuluyordu. Ayrıca, Thor bir yaşını biraz geçmişti ve elimden geldiğince, onun bu sevimli halinin tadını çıkarmaya çalışıyordum. New York'un Wall Street finans merkezine benzeyen bir yer olan Paris'in Bourse bölgesinde, "izinsiz olarak yerleştiğimiz" yedi katlı

bir binada yaşıyorduk artık. Esther'in eğittiği kız kardeşler tarafından en üst katta bir yuva kurulmuştu. Yuva müfettişi benden yuvada kalmamı rica etti ve ben de sevinerek kabul ettim. Ancak, Hopie dansçı aradıklarını duyduğu zaman beni önermişti. Geri kalan kızların hepsi hem geri vokal yapıp, hem de dans ettiklerinden, grupta şarkı söylemeyen tek kişi haline geliverdim.

Yapımcı dans edişimi beğendi ve beni solistin yanına, ön sıraya koydu. Esther geldiğinde, beni arka sıralara aldırdı ve yerime kendisi geçti. Dans eğitimi görmediğimden ve birlikte çalıştığımız profesyonellerin bunu kısa sürede fark edeceklerinden emin olduğum için, hiç aldırış etmedim. Esther de dahil olmak üzere hepimizin ne kadar amatör olduğunu anlayacaklardı.

Derme çatma gösterimiz radyo programları ya da küçük sahneler için iyiydi, ama yapımcılarımız ulusal televizyona çıkacağımızı söylediklerinde bir koreograf bulmamızı istediler. Aile'ye katılmadan önce profesyonel bir dans öğretmeni olan, Ellenville'deki eski yuva arkadaşım Salome İtalya'dan bize gönderildi.

Salome biraz değişmişti, ama yine de onu gördüğüme çok sevinmiştim. İki yıldır İtalya'da en üst düzeydeki liderlerle birlikte çalıştığından, asiliğinden bir şeyler kaybetmişti. Aynı zamanda, hatırı sayılır bir şekilde kilo almıştı ve içimizdeki en iyi dansçı olmasına karşın, yapımcılar onu genellikle sahneden uzak tutuyorlardı. Salome hem harika, hem de çok duygulu bir öğretmendi. Hiçbir eğitimim olmadığını bildiği için, beni bir kenara çekti ve içimdeki doğal yeteneğin ortaya çıkmasını sağladı. Her zaman, Salome'un benim iyilik perim olduğunu düşündüm. Biraz caz, biraz da modern dans öğrendik; esneme hareketleri ve çeşitli egzersizler yapıyor, her gün sekiz ila altı saat arası çalışıyorduk. Tabii ki, Esther provalara çok az geliyordu ve bu yüzden sahnede sorun yaşayacağını biliyordum.

Fransa'nın en popüler gösterisi olan Guy Lux şovu için ilk sahne provamızda, TV yapımcısı Esther'i ön sıradan aldı ve beni de arkalardan öne getirip onun yerine koydu. Dans edemediği apaçık ortadaydı, en basit hareketleri bile yapamıyordu. Yapımcı elbette ki onun bizim kraliçemiz olduğunu bilmiyordu. O günden sonra hep en ön sırada oldum, eski profesyonel dansçılar grubumuza katıldığında bile yerimi kaybetmedim. Gösteri Grubumuzdakilerin sayısı, şarkıcılar, müzisyenler, dansçılar, teknisyenler, menajerler

ve liderler dahil olmak üzere yirmiyle otuz kişi arasında değişiyordu. Şarkıcılar arasında başrolü kapabilmek için rekabet tabii ki vardı ama en büyük savaş liderler arasındaydı.

Esther sonunda Paris Gösteri Grubu'nun yönetimini kız kardeşi Hopie'nin elinden aldı. Hopie, kendisinin bir öncü olduğunu açıkladı ve dizginleri kendi isteğiyle bıraktı; ardından da, hiç duyulmadık bir Arap ülkesine yeni bir görev için gitti. Esther artık sürekli bizimle birlikteydi. Bebeğini ve özel bir yuva çalışanını yanında getirmiş, beş çocuğundan geri kalanını da İtalya'daki okulda bırakmıştı. Kendi yetiştirdiği kişilerin kurduğu iyi bir yuva olmasına karşın, bebeğini sıradan çocuk bakıcılarına emanet etmemişti. Sonraları, daha tanınmış olmaya başladığımızda, henüz gençlik çağına ilk adımlarını atmış olan en büyük kızını, gösteride şarkı söylemesi için getirdi.

Bu ilk günlerde Thor'a çok fazla zaman ayıramadığım için, yuvaya yardımcı olmam gerektiğini söyleyerek Gösteri Grubu'ndan ayrılmaya çalışmış, ama sonuçta hem sahne çalışmalarında hem de yuvada görev almak zorunda kalmıştım. Hafta içi, provamız olduğu günlerde bağış toplamaya gitmem gerekmiyordu; ancak evde oturduğumuz günlerde bu görevi yerine getirmek durumundaydım ve Thor'u da yanımda götürmem gerekiyordu. Küçük oğlum daha iki yaşına gelmeden çalgıcılık yapmayı öğrenmişti.

Sürekli olarak Aile liderlerinin denetimi altında bulunduğumuz için TV'de görünmenin, şovlarda yer almanın ve kayıtlara girmenin eğlencesinin ve çekiciliğinin tadını tam olarak çıkaramıyorduk. Nasıl davranmamız gerektiği tam olarak belli değildi. "Normal" TÇ üyeleri gibi yaşamamıza rağmen, halkın karşısında ünlü bir star gibi davranmamız gerekiyordu. Giysi alabilmek için halen kendime ait param yoktu. Bütün giysilerimizi ya Esther alıyordu, ya da Salome'un çizdiği ve bir terzi kadının diktiği kostümleri giyiyorduk. Güzel görünmemiz gerekiyordu; ancak, bir şeyler alacak paramız olmadığından, güzelin ne anlama geldiğini bilemiyorduk. Bir gün, turneye gitmek üzere otobüse eşyaları yüklerken, Esther de otobüsün önünde durmuş, *nasıl davranmamız gerektiği* konusundaki alışıldık konuşmasını yapıyordu. Yaklaşık bir ay boyunca güney Fransa'da olacaktık ve iki yaşındaki oğlumdan bu kadar uzun bir süre ayrı kalmak istemiyordum; yine de turneye gitmemem söz konusu olamazdı. Bu turnede, Kraliçe Esther de dahil ol-

mak üzere, benden başka annelerin de olacağı söylenmişti. Eğer onlar çocuklarından ayrı kalma fedakârlığını gösterebiliyorlarsa, bunu ben de yapabilirdim.

Otobüsün içinde ilerlerken, Esther bacaklarıma baktı ve herkesin içinde, "Jeshanah, sen külotlu çorap giydin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, basit bir cevap gerektiren samimi bir soru olduğunu düşünerek.

"Bacaklarına bir şey giymediğine inanamıyorum. Terbiyeli bir kız hiçbir yere çıplak bacaklarla gitmez, Jeshanah," dedi ve ardından da, Tanrı'nın Aile'sini temsil eden Gösteri Grubu'ndaki hiçbir kızı bir daha çıplak bacaklı görmek istemediğini anlattığı on dakikalık bir konuşma yaptı. Eğer böyle bir şey olursa, o kişi hemen Gösteri Grubu'ndan çıkarılacaktı.

Ayağa kalkıp, otobüsten inmek istedim. Gösteri Grubu'nda olmuşum olmamışım umurumda bile değildi. Aslında o anda, yatağıma uzanmış, oğlumun uyanmasını bekliyor olmayı tercih ederdim. Ama en çok, elimi kaldırıp da sorulması gerektiğine inandığım şu soruyu sormak isterdim: "Özür dilerim, ama külotlu çorap alacak parayı nereden bulacağız?" Param olmadığı için alamadığım şeyler yüzünden Esther beni herkesin önünde ikinci defa rezil ediyordu. Bana en son verilen külotlu çorap çoktan yarım düzine yerinden kaçmıştı ve hiç kimse yenisini vermemişti. Ayrıca, külotlu çorap giymemizi söyleyen bir kural da okumamıştım. Cevap vermedim. Niçin olay yaratacaktım ki? Sanırım, Esther ön sırada yer aldığım için bana karşı gereksiz bir kin duyuyordu; ama o da benim kadar iyi biliyordu ki, yapımcılar bırakıp gitmeme izin vermezlerdi. Bir sürü para ödenmiş olan afişlerin hepsinde benim yüzüm vardı, öyleyse gösteride yer almalıydım. Ama yine de, halen birilerini kovabilme gücünün olduğuna inandırmak istiyordu herkesi.

Esther'in fiili hakaretlerinin yanında, Mo'nun o sırada yazdığı mektuplar çok zararsız görünüyordu. Paris Gösteri Grubu'nun, Fransa'da *Sound of Music* ailesiyle karşılaştırılabilecek kadar iyi şarkı söyleyen bir grup olarak tanınmaya başladığı sıralarda, Mo, etli-butlu güzellerden oluşan bir haremi, şahadetin *yeni bir türüne* öncülük yapmaları için, İspanya yakınlarındaki bir adaya götürmüştü. Aydınlatıcı deneyimlerini bir dizi mektup aracılığıyla yavaş yavaş Aile'yle paylaşıyor ve bizi bu yeni radikal şahadet yöntemine alıştırıyordu. O sıralar dans ve gösteri dünyasıyla öylesine meşgul-

düm ki, neler olduğunun çok zor farkına varabildim. Ben, günlerimin yarısını esneme hareketleri yaparak ve yeni danslar öğrenerek, diğer yarısını da oğlumun büyüyüşüne yetişmeye çalışarak geçirirken, etrafımda cinsel bir devrim oluyordu. Londra ve İspanya'da "flörtle balık avlama" denilen bir şey gelişmekte olduğunu biliyordum, ama o kadar meşguldüm ki merak bile etmemiştim. "Flörtçü Küçük Balıkçık," "Aşk Bakışı," ve "Aşk Işığı" isimli mektupları aldığımızda tarafsız olarak okudum. Benim zaten yapmakta olduğum şeyler yeniden kaleme alınmış gibiydi; insanların kalbini sevgiyle −tabii ki "Tanrı'nın Sevgisiyle"− kazanmak. Bu yeni yöntemle Mo'nun nereye varmak istediği, mektupların Kral Arthur dizisini aldığımız zaman kafama dank etti.

Kısa bir süre sonra, *vücudumu* Tanrı'nın en yüce emri olduğu iddia edilen şeye teslim ederken, bu karanlık, yüz kızartıcı mektuplar yaşantımın yön gösterici ışığı haline geleceklerdi. Ama bütün bunlar gerçekleşmeden önce, hiç değilse ruhumun derinliklerinde bana ait bir ses olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Bundan sonraki üç yıl boyunca, seçtiğim bu garip yaşantı içinde kendi sesimi tanıyabilmek için uğraştım. Tüm duyabildiğimin çok derinlerden gelen zayıf bir çığlık olmasına karşın, beni kendime bağlı tutmak için yeterliydi. Yıllar boyunca bu çığlığın kaynağını bulmak için, çok derinlere inmeyecektim. O günlerde yüzeysel çatlaklarla ilgileniyordum. Kendi ruhumda çatlamalar vardı ve bu çatlamaları durdurabileceğimi −bir şeylerle doldurabileceğimi düşünüyordum; daha da büyüyüp derinleşebilecekleri aklımdan bile geçmiyordu. Çatlaklardan biri, Cal'la olan ve ikimiz için de duygusal bir baskı yaratan sevgisiz evliliğimiz sayesinde oluşmuştu. Giderek hayatımın her yönünü etkilemeye başlıyordu. Belki de o zamanlar kendime biraz kulak verip o zor fark edilen sesi duyabilseydim, kendim için daha yaratıcı çözümler bulabilirdim. Ancak, yönümü Aile'nin çizmesini bekliyordum.

5

"Tanrı'nın Yosmaları"

Esther'e kafilemizin yönetiminde yardımcı olmak üzere, Paris'e gönderilen Micah'a, "Gösteri Grubu'ndan ayrılmak istiyorum!" diye yakındım. Micah, Aile'ye katıldığından bu yana birtakım duygusal ve manevi sınavlardan geçmişti. Evliliğin halen kişisel bir seçim olduğu zamanlarda evlendiği karısının elinden alındığı ve Mo tarafından Aile'ye yeni katılan bir adama verildiği kulaktan kulağa yayılmıştı. Micah'ın iki çocuğu, halen başka bir adamla evli olan eski karısının yanındaydı ve Londra'da yaşadıkları için, onları çok az görebiliyordu.

Micah, yine de, olumlu bir görüntü çizmeye çalıştığı için, her zaman güler yüzlüydü. Meksika kökenli, sağlam yapılı, yakışıklı ve genç bir adamdı. Ayrıca, kabiliyetli bir müzisyen ve besteciydi. Ele avuca sığmaz Gösteri Grubu'nun idaresine yardımcı olmak için biçilmiş kaftandı. Kendisine bir şeyler danışan kişilerle sağlam ilişkiler kurardı. Dengeli ve adil bir lider olarak ün saldığı için de, sorunlarımı ona açmakta bir sakınca görmedim.

Micah, Aile'ye katılan eski bir gece klübü şarkıcısı ile kısa bir süre önce evlenmişti. Eşi şimdi Gösteri Grubu'ndaydı. Geniş ve süslü iç çamaşırlarını gösterideki bütün kızlarla paylaşması için Salome tarafından ikna edilene kadar, Talitha tam bir primadonna'ydı. Onunla aynı beden giyindiğim için bunlardan bana da verilmişti ve hayatımda sahip olduğum en güzel iç çamaşırlarıydı. Bunun bir lütuf olduğuna inanıyordum, çünkü hiçbir zaman dışarı çıkıp iç çamaşırı satın almama izin verilmemişti. Dükkânlardan ve fabrikalardan bedava topladığımız, ya da liderlerimizin bizim için satın aldığı iç çamaşırlarıysa çok sevimsiz şeylerdi.

Gösteri Grubu'ndan ve kocamdan ayrılmak istediğimi Micah'a söylediğimde, buna karar verebilme yetkisinin olmadığını anlattı ve beni daha yüksek bir makama, Esther'in ilk eşi ve tabii ki Mo'nun damadı olan Jacob'a gönderdi. Bizimle birlikte kalmamasına karşın, Paris'in Bourse bölgesinde yaşadığımız binada büyük bir bürosu olan Jacob, otuzlu yaşlarına gelmişti. Aile'deki ilk müritlerden biriydi ve benden on yaş kadar büyüktü. Azalmaya yüz tutmuş saçları ve göbeği yaşını belli ediyordu. Daha çok dünyevi bir işadamı gibi görünüyordu, ama biz öyle olmadığını biliyorduk. Jacob, o sıralar Aile'deki üçüncü en yetkili kişiydi.

"Cal'la ilişkim iyi değil," diye açıkladım. "Sürekli kavga ediyoruz. Hatanın genellikle bende olduğunu bilmeme karşın elimden bir şey gelmiyor. Ayrıca, oğlumdan ayrı kalmak da hoşuma gitmiyor. Bütün bu provalar, gösteriler ve ayrıca şahadet yüzünden ona çok zor zaman ayırabiliyorum." Liderlerin hemen hepsi en az bir kez eş değiştirdiğine göre ben de kendi eşimden kurtulabilirim herhalde, diye geçiriyordum içimden.

Jacob, dikkatle dinledi.

"Niçin bu kadar mutsuzsun?" diye sorması, kendimi özel biri gibi hissetmemi sağladı. Gözlerimden yaşlar boşandı. Belki de iyi bir nedenim yoktu, ama gerçekten mutsuzdum.

"Bilmiyorum," dedim, anlaşılması zor bir sesle.

"Öyleyse… seni ne mutlu eder?"

Bir an için düşündüm. "Bütün gün çocuklarla olmak istiyorum sanırım," diye mırıldandım kararsızca. Beni çocuk bakımından alan kişinin onun karısı olduğunu biliyordum.

Çocuk bakımı, Paris'te saygın bir konum haline gelmişti. Bourse'daki binamızın en üst katı küçük bebekler için bir yuvaya dönüştürülmüştü. Thor artık şehir dışındaki okula gittiği için bütün bir hafta evden uzak oluyordu ve hafta sonları gösterim olduğundan, onu yalnızca hafta içi okula uğradığım zamanlarda görebiliyordum. Oğlumla birlikte olmayı çok istiyordum ve çocuk bakımında çalışmak da bana bu şansı verebilirdi.

"Oğlunla daha fazla zaman geçirmek istemeni anlayabiliyorum," dedi. "Sanırım bu makul bir istek."

Bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Karısı Esther bile çocuklarını görmek için benim kadar zaman ayırmıyordu. Thor'la çok fazla ilgilenmem kınandığından, Jacob'ın beni bencil olduğum ve feda-

kârca davranmadığım için azarlayacağını düşünmüştüm; oysa, halime üzülmüş görünüyordu. İlk kez bir liderin, insanın çocuğuyla daha fazla beraber olmayı istemesi gibi sıradan bir orta sınıf hassasiyetini dikkate aldığına tanık oluyordum. O bir babaydı. Belki de yaşadığım karmakarışık duyguları anlayabiliyordu. İçinde bulunduğum çıkmazı sezmiş olması beni etkilemişti.

"Çocuk bölümüyle ilgili bir projen olması neyi değiştirir ki? Bu, Gösteri Grubu'ndan ayrılabileceğin anlamına gelmez, ama şahadet etmeyebilirsin. Bu hoşuna gider mi?" diye sordu.

Bunun bir başlangıç olduğunu düşündüm. Çocuklarla ilgili bir proje, Thor'u daha fazla görebilme fırsatı verirdi bana. "Evet, harika görünüyor."

"Tamam, yarın gel ve Pearl'ü gör. Ne yapman gerektiğini ona söyleyeceğim."

Jacob'ın ikinci "karısı" olan Pearl, Paris'te çok gelişmiş olan çocuk bakımıyla ilgili her şeyin başıydı. Zengin bir aileden geliyordu ve Aile'ye katıldığı zaman, Tanrı'nın Çocukları aleyhine yürütülen kampanyada anne ve babası oldukça etkin bir rol almıştı. Duyduğuma göre, Birleşik Devletler'deki kimi evlerimize polisle birlikte birkaç kez baskın yapmışlar; ancak, Pearl artık reşit olduğu için, onu Aile'den isteği dışında çıkarabilmek için oldukça uzun yasal işlemlerle uğraşmaları gerekmiş. Paraları ve nüfuzları sayesinde, Amerika'da bize ciddi sorunlar yaratmak üzerelermiş. Pearl'ün anne ve babasının ısrarları üzerine, New York eyaletinde bizim için bir araştırma başlatıldığı söylenmişti bana. Bu yüzden de Pearl, çarçabuk Avrupa'daki gizli bir eve gönderilmiş, çiçeği burnunda kocası Enoch ise Boston'daki orkestra evimizde kalmıştı. Londra'da Jacob'un ikinci eşi olduğunu sonradan öğrendik. Bebek gibi yüzü, bakımlı saçları ve teniyle inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Jacob'la evlenerek Aile'de elde ettiği yüksek konuma saygı duyuyordum. Tahmin ettiğim gibi soğuk ve resmiydi. Giysilerinden ve makyajından anladığım kadarıyla, bizim hiçbirimizin sahip olmadığı ayrıcalıkları vardı.

Ertesi gün onu görmeye gittiğimde, "Jacob, sana çocuklarla ilgili bir proje vermem gerektiğini söyledi. Neyi kastettiğini biliyor musun?" dedi.

Jacob'ın nasıl bir amacı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden de kendi düşüncelerimden bahsettim. "Şey, sanırım her

anne kendi Montessori setine sahip olsa daha iyi olurdu. Böylece, çocuklarını hafta sonları evlerinde de eğitebilirlerdi. Ayrıca bunun, çocukları okula gelmeyen misyon bölgesindeki anneler için de çok yararlı olacağını düşünüyorum."

Pearl şaşkın ve düşmanca bir ifadeyle baktı bana. "Tamam. Yarın bana ne yapmak istediğini anlatan bir rapor verebilirsen, ben de incelerim. Eğer Jacob çocuk bakımı konusunda bir projen olduğunu söylüyorsa, öyle olmalı!" diye iç çekti.

Bütün gece uyumadan, projemi anlatan bir rapor yazdım ve ertesi gün teslim ettim. Sayma çubukları, zımpara kâğıdından harfler ve rakamlar, toplama küpleri, giyinmeyi öğreten resimler gibi okul öncesi çağındaki çocuklar için eğitim araçlarının koyulabileceği, ayakkabı kutusu büyüklüğündeki tahta bir sandığın taslağını içeriyordu raporum.

Birkaç gün sonra Jacob beni bürosuna çağırdı. "Pearl sana hoşlanacağın bir görev verdi mi?" diye sordu.

"Şey, ona bir rapor verdim ve beni tekrar çağıracağını söyledi."

"Yakında çağırır. Bu arada seninle diğer sorunun konusunda konuşmak istiyordum. Akşam yemeğe çıkıp bu konuyu konuşalım mı?"

Bir sorunu konuşmak için liderlerle "akşam yemeğine çıkmayı" o güne dek hayal bile etmemiştim. Çoğunlukla akşam yemeğinde bir şey konuşulacaksa, bunu ya Aile'nin yemek odasında ya da liderin bürosunda yapardık. Bu farklıydı. Jacob beni güzel bir Fransız lokantasına götürdü ve ne istersem yiyebileceğimi söyledi. Daha önce bu tür bir lokantada hiç bulunmadığım için, menüde yazanları anlamakta zorluk çektim. Bunun üzerine kendini beğenmiş bir şekilde iç çekerek benim yerime sipariş verdi.

Yemek boyunca, evliliğimde niçin mutsuz olduğumu konuştuk. O günden sonra da, peş peşe akşam yemekleri yedik ve sonunda beni dairesine davet etti. Liderlerin kendi daireleri olduğunu fark etmemiştim. Hepsinin başka yerdeki ayrı bir kolonide yaşadığını sanıyordum. Artık, Jacob'ın benim üzerimde bazı emelleri olduğunu fark etmeye başlamıştım; bununla beraber, "Tanrı'nın gizemli işler yaptığı" ve neyi nasıl yaptığını sorgulamamamız gerektiği öğretilmişti bize —yalnızca kabul etmeliydik. Yaşantımın değişmesi için dua etmiştim. Belki de Tanrı'nın dualarıma verdiği cevap buydu. Bu nedenle Jacob'un arkasından gittim ve bunu niçin yaptığını

sorgulamak yerine, her şeyi büyük bir serüven olarak gören o doğal halime geri döndüm. Çok hoş ve sıcak bir oturma odası olan, tek yatak odalı bir daireye götürdü beni.

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Bilmem ki. Sen nasıl istersen."

Bana portakal suyuyla karışık bir votka verdi. Aile'ye katıldığımdan bu yana ilk kez sert bir içki içiyordum. Her içtiği içkiyle dili biraz daha çözülüyordu. Karılarıyla sorunları olduğundan söz etti. Bilindiği gibi Esther artık onunla ilgilenmiyordu ve genç bir adamla seyahat ediyordu. Pearl'ün, bulunduğu mevki yüzünden kendisiyle evlendiğini düşünüyordu. Kendisine ilgi gösterecek, tatlı ve sıcak bir kadına ihtiyacı olduğunu söylemeye çalışıyor gibiydi. Benim neremi tatlı ve sıcak bulduğunu anlayamıyordum. Ne de olsa, kocamdan ayrılmaya çalışıyordum.

"Biliyorsun, bu Aile'deki liderlerin hepsinin de yeni karıları var. Yakında bütün Aile'de duyulacaktır, ama Mo, bu 'tek kadın' fikrini önce bizlerin denememizi istiyor. Kraliyet ailesine mensup olmak hiç de sandığın kadar kolay değil."

Liderimiz ve peygamberimiz hakkında böylesine saygısızca konuştuğuna inanamıyordum. Korkutucu ve heyecan vericiydi. Alkol, aldığım devrimci eğitimi uyuşturmaya başlamıştı.

"Jeshanah, sana iyi bakacağım," dedi, boynumu beceriksizce öperek. "Artık Aile'de hiçbir konuda endişelenmene gerek olmayacak."

Jacob'a karşı hiçbir istek duymuyordum, ama yine de beni yatak odasına götürüp sevişmesine karşı çıkmadım. Tek düşündüğüm, kolonideki güvenli evime geri dönebilmekti. Utanmış ve aşağılandığımı hissetmiş, ama sebebini anlayamamıştım.

Jacob sözüne sadık kaldı ve bana çocuk bakımıyla ilgili büyük bir proje verdi. Gösteri Grubu'nun dansçılarından birine böyle bir sorumluluk verilmesi Pearl'ü pek memnun etmemişti, ama yine de kendisine söyleneni yaptı. Proje sayesinde çok meşgul ve hoşnuttum. Üretken bir şeyler yaptığım için kendimi yararlı hissetmeye başlamıştım. Marangozla birlikte, kırsal kesimdeki anneler için bir düzine Montessori seti tasarladık ve ürettik. Tipik bir komünist bürokrasisi örneği olarak, haber anında yayıldı ve liderlerin karıları setleri istediler. Sonuçta liderler setlere el koydu ve çok azı gerçekten onlara ihtiyacı olan annelere verildi.

Diğer sorunumu çözmek için Jacob, Cal'la buluştu ve ayrılmayı denemesini istedi. Ne tartışıldı, ya da Cal nasıl bir tepki verdi bilemiyorum. Ancak Cal, kuzey Paris'te yer alan Colombes'teki Gösteri Grubu'nun ana binasında kalmaya başladı ve ben de Paris'in güneyinde bir banliyö olan Sceaux'daki eve taşındım. Thor bir hafta sonunu benimle, diğerini ise Cal'la birlikte geçiriyordu.

Jacob beni düzenli olarak dairesine götürüyordu. Artık genellikle akşam yemekli açılışı yapmıyorduk. Belli aralıklarla içki içmeye de başlamıştım ve kimsenin Jacob'la aramda geçenleri öğrenmemesi için dua ediyordum. Ancak tabii ki, Cal dahil, herkes biliyordu. Cal, kendisinden önce Micah ve diğerlerinin yaptığı gibi, acıyı ve utancı kahramanca karşıladı. İyi devrimciler gibi, liderliğin emirlerine uymuştu. Eminim ki, benim gibi Cal da bütün yakınmalarını Tanrı'ya yapmıştı. Şikâyet edebilirdi, ama Jacob gibi yüksek derecede bir lider karşısında hiçbir işe yaramazdı. Topluluktan da ayrılabilirdi, ama oğlumuzu asla bırakmayacağını biliyordum. Kendimden utanıyordum, ancak ne yapmam gerektiğini tam olarak bilemiyordum. Bunu ben başlatmıştım ve sonuna kadar da götürecektim. Belki de kör gibi tökezleyerek ilerlemek, hiç tanımadığın karanlık bir sokakta durmaktan daha iyiydi.

Montessori projesi bittikten sonra, yazmaya başladım. Mo'nun bazı basit mektuplarını çocuklar için hikâye şekline sokmak gibi bir düşüncem vardı. Çocukların özellikle kendileri için yazılmış Aile öykülerine ihtiyaçları olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle, Mo mektuplarındaki ahlaki değerlere dayanan bir dizi hayvan masalı hazırladım. Hiç kimseye sözünü etmediğim bu proje, Jacob'la gitgide derinleşen ilişkim gibi yaşantımın gerilimli yönlerinden uzaklaştırıyordu beni.

Ayrıca geceleri hayatımı ve olayları gözden geçiriyordum. Cal kesinlikle kötü bir koca değildi. Her zaman kibar ve saygılı olmuştu. Bazı erkeklerimizin karılarından birçok istekleri olurdu, ama Cal'ın buna benzer bir tavrı asla olmamıştı. Bize, "ev"lerinin içinde (hiçbir zaman kendi evimiz olmadığı için, bu laf bana yatak odasını ifade ediyordu) erkeklerin karılarına hükmedeceği öğretildiğine göre çok daha fazlasını isteyebilirdi. Ama bunu yapmamıştı ve ben de istediği seksi vermeye daha fazla *zorunlu* hissetmiştim kendimi. Duygularını incitmemek için bu konuyu onunla tartışmamıştım, oysa, şimdi onu daha fazla incitiyordum.

Bir gün, Jacob beni arabasıyla Sceaux'dan aldı. Yalnızca liderler arabalarımızı özel işlerinde kullanabilirlerdi ve Jacob'ın kullandığı otomobil, daha önce Aile'de gördüğüm mütevazı arabalardan biriydi.

"Birkaç günlüğüne İsviçre'ye gidiyorum," dedi. "Geri döndüğümde benimle yaşamaya başlamanı istiyorum."

Çocuklar için yazdığım ilk hikâyeyi yeni bitirmiştim ve kendimi iyi hissediyordum. Aile'de olunabileceği kadar özgür ve bağımsızdım. Çocuk bakımına girmeyi başarmıştım ve orada iyi bir geleceğim olduğuna inanıyordum. Jacob'ın nüfuzu sayesinde, oğlumu okulunda hafta içinde de ziyaret edebiliyordum. Yeni keşfedilmiş bir *joie de vivre* (yaşam sevinci) hissediyordum. Niçin Jacob'la yaşamak isteyecektim ki? Zaten iki tane karısı vardı. Niçin bana ihtiyacı olsundu? Ayrıca sevmediğim bir adamla tekrar birleşmeme ne gerek vardı?

Tepkisinin ne olacağını hiç düşünmeden, birdenbire, "Bunu yapmak istemiyorum," deyiverdim.

Bir an için tamamen yıkılmış göründü. Sonra yeniden sakin haline büründü.

"Jeshanah, fazla bir seçeneğin yok. Ya benimle yaşarsın, ya da Cal'a geri dönersin. Yaklaşık bir hafta burada olmayacağım, ama geri döndüğümde cevap vermeni istiyorum."

Söylediklerini düşünmeme fırsat vermeden, evin yakınlarında bir yerde beni indirdi.

"On frank'ın var mı?" diye sordum.

Gülümsedi ve isteğimi karşılamaktan duyduğu sapkın bir sevinçle elini cebine attı.

Arabadan indim ve bir şişe şarap almak için bakkala girdim. Evimizin yakınında küçük bir park vardı ve yaşadığımız yerin yakınlarında asla şahadet etmediğimiz için de, orada tanıdık birileri tarafından görülme korkusu olmadan rahatça sarhoş olabilirdim. Daha önce böyle bir şey hiç yapmamıştım; ancak, Jacob'la sık sık görüştüğüm için, alkolden oldukça hoşlanmaya başlamıştım. Parktaki sıralardan birine oturdum ve şişeyi açarak, beynimin içinde hapsettiğim bütün düşüncelere ulaşmak amacıyla içmeye başladım. Her suçluluk duygusunu, kendimde bulduğum bütün hataları ortaya çıkarttım ve buruşturulmuş bir paçavra gibi başımdan attım. Kocamı terk etmiştim; insan hangi dinden olursa olsun, bu büyük

bir günahtı. Zina yapmıştım, bu da en kötü günahlardan biriydi. Sonra, Isa'nın zina yapmış bir kadının taşlanmasını engellediği aklıma geldi. Yoksa bu kadın liderliğin emirlerine uyuyordu ve İsa da bunu biliyor muydu? Duyduğum uyuşukluk hissi içinde, "artık hiçbir şeyin önemi yok" diyebilen sarhoşların ayrıcalığıyla, bütün düşüncelerimi bir kenara fırlattım.

Boş mideye bütün bir şişeyi içtiğim için, eve gitmek üzere ayağa kalkınca kendimi kötü hissettim. Eve girdiğimde herkes akşam yemeği için masaya oturmuştu. Yanlarından çabucak geçip, banyoya gittim ve kustum.

Vicdanımı boşaltıp temizledikten sonra, haftanın geri kalan kısmını metroda şarkı söyleyerek ve Thor'u görmeye giderek geçirdim. Jacob döndüğü zaman, Colombes evinde bir toplantı düzenledi. Esther'den Gösteri Grubu'nu ilgilendiren haberler getirmişti. Esther, muhtemelen çok çalışmanın neden olduğu bir hastalık yüzünden, İsviçre'de bir hastaneye yatırılmıştı. Onun için dua edip oruç tutmalı ve daha çok İncil okumalıydık. Ne zaman bir lider, özellikle de Mo'nun kendisi hastalansa, bunun suçunun bir kısmı da müritlerine yüklenirdi.

Colombes evine geldiğimde, Jacob kapıda bekliyordu. "Kararın nedir?" diye sordu.

"Yapamam," diye yanıtladım ve gözlerinin içine bakmadan, diğerlerinin peşi sıra toplantı salonuna girdim. Bu ikilemi diğer yanıtlanamaz sorularla birlikte beynimin arka odalarına saklamıştım ve cevabım da doğrudan kalbimden kopup geliyordu. Daha sonra Cal ve ben, Jacob'ın üst kattaki geçici ofisine çağırıldık.

Cal neler olup bittiğini biliyordu, ancak sadık bir devrimci gibi, bunu Tanrı'nın bir sınaması olarak görmeye çalışıyordu.

Jacob bana hiç bakmadan, "Özür dilemek istiyorum, Cal," dedi. "Senin gibi ben de Jeshanah'a yardımcı olabileceğimi sanmıştım. Ama öyle görünüyor ki, benim yardımımı da istemiyor. Onu geri almanı istiyorum. O senindir. Ona iyi bak. Güçlü bir kocaya ihtiyacı var."

Cal, gözlerimi yakalamaya çalışarak bana doğru baktı. Jacob'ın beni böylesine zalimce geri vermesini hiç beklemiyordum. Hayatımı kiminle paylaşacağım konusunda tercih hakkım yoktu. Öfke, utanç ve şaşkınlık yüreğimde büyük yaralar açarken yere bakıyordum. Hiçbir şey söyleyemezdim. Boğazımda önüne gelen her şeyi

yutmaya hazır dalgalar gibi, kocaman ve kontrol edilemez hıçkırıklar düğümleniyordu.

"Bu konuyu konuşmanız için burada ikinizi bir süre yalnız bırakacağım. Cal, sen Sceaux'a taşınabilirsin, ya da Jeshanah buraya gelebilir, seçim sizin." Jacob ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Cal boğazını temizledi ve "Beni niçin sevmiyorsun?" diye sordu. "Sanırım ben seni sevdim."

Ruhumdaki acıları gözyaşlarına dönüştürerek, "Bilmiyorum," diye hıçkırdım. "Sanırım aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Kendimden ve her ne hale geldiysem ondan nefret ediyorum."

Gözlerimden yaşlar akarak toplantı odasına geri döndüm. Hiç kimse bana bir şey sormadığına göre, anlaşılan neler olup bittiğinden herkesin haberi vardı. Belki de onlar benden daha iyi devrimciydi.

Cal, Sceaux'a taşındı. Kendimize evin bodrum katında bir oda oluşturduk. Zamanımın büyük bir kısmını tek başıma mektup okuyarak, ya da yeni hikâyeler yazarak geçiriyordum. Cal beni tanımaya çalışıyordu, ama ben içine kapalı bir insandım. Sayıca çok olan sorularımın pek azının cevabı vardı ve konuştuğum hiç kimse de bana daha fazlasını veremiyordu. Cal gizlice, Richard Adams'ın *Watership Down* (*Geminin Batışı*) adlı kitabını getirdi odamıza ve bir solukta okudum. Nereden bulduğunu sorduğumda, James Cagney'i taklit ederek, "Bağlantılarım var, bebek," diye yanıtladı. Daha çok okumak isterdim, ama eve kitap sokulmasına izin verilmediği için, Cal bir yenisini getirmedi.

Cal ve ben tekrar birleştikten birkaç hafta sonra, evimizin lideri bizimle konuşmak istedi. Yüzüne baktığımda, başımın belada olduğunu anladım.

"Jeshanah, bu mektubu Mo daha yeni gönderdi ve içinde senin adın geçiyor."

Sesinden, bunun gurur duyulacak bir şey olmadığını anladım.

"Benim çıkmamı ister misiniz?" diye sordu, Cal.

"Hayır, Jeshanah'ın bu konuda her türlü yardıma ihtiyacı olacak sanırım. Bu mektubu okumanız için bırakacağım. Bitirdiğinizde lütfen bana geri ver Cal. Bütün koloniye okumam gerekiyor."

Sessizce ve korkuyla oturduk. Cal, "İsteksiz Kunduz" adlı yeni mektubu yüksek sesle okudu. Yazdığım çocuk hikâyeleri hakkındaydı. Hikâyede, kendisine isim arayan bir kunduz, ölçülü olmak

üzerine bir ders alıyor. Yayın bölümümüzdeki editörler çok sevmiş olmalılar ki, en iyi ressamlarına resimlemeleri için vermişler ve çocuklar için büyük, renkli bir kitap hazırlamışlar. Bir sürpriz olarak da, onay vermesi için Mo'ya göndermişler. Mo da onlara, aynı zamanda bütün dünyadaki Aile'ye, bu mektubu göndermişti.

Editörler, Tanrı'nın parasını ve zamanını böylesine değersiz bir hikâyeyle harcadıkları için azar işitmişlerdi. Özel görevlerinden alınmış ve güya idrak yeteneklerinin gelişmesi için gizli bir ülkeye misyonerlik yapmaya gönderilmişlerdi. Mo, beni de mektupta açıkça küçük düşürüyordu. Benim bir ahmak, kötü bir yazar olduğumu söylüyor ve muhtemelen de hikâyeyi bir yerlerden çaldığımdan söz ediyordu. Böyle saçmalıklar yazdığıma göre, büyük olasılıkla küçükken tanrısal olmayan masalların etkisi altında kaldığımı; hikâyemin Mo mektuplarıyla hiçbir ilgisi bulunmadığını ve vahiylerinin ruhani mesajını anlamadığımı söylüyordu. Gösteri Grubu'ndaki herkesin yeniden İncil okumaya başlamasını; prova yapmaya, şarkı söylemeye ve dans etmeye daha az zaman ayırmasını öneriyordu.

Cal'ın bütün bunları bana zorlukla okuduğunu söyleyebilirim. Oldukça iyi bir hikâye yazdığımı biliyordu. Hikâyem o kadar iyiydi ki, editörlerimiz hiçbir Mo mektubuna yapmadıkları kadar büyük bir prodüksiyon yapmışlardı; hataları da bu olmuştu zaten. Başka birinin yazısını alarak, büyük ve ayrıntılı bir yayın ortaya çıkardıkları için Mo gücenmişti. Oysa onlar, Mo'nun bundan etkileneceğini düşünmüşlerdi; ne de olsa hikâye Mo'nun bir mektubundan esinlenmişti. Ancak o öfke saçıyordu ve şimdi dünyanın her yanındaki Aile üyeleri, hiç kimsenin yazdıklarını Mo'nunkilerden üstün görmemeyi öğrenmişlerdi.

Bu aşağılanmayı, Mo'nun değinmediği, ama yaptığımı bildiğim bütün kötü şeyler için bir ceza olarak gördüm. Mo, Tanrı gibi uzak ve her şeyi kapsayan bir kişilikti; Tanrı'yı hiç görmediğim gibi, Mo'yu da hiç görmemiştim. Başlangıçta, onunla bir gün tanışmak isteyeceğimi düşünmüştüm; ancak, sürekli olarak yanındaki insanların hatalarından şikâyet ettiği mektuplar yazdıkça, gözden uzak olursam gönülden de ırak olacağımı düşünmeye başlamıştım. Grubumuzda Tanrı'yı temsil ettiğine göre, büyük bir hata elbette ki gözünden kaçmayacak ve sert bir şekilde cezalandırılacaktı. Tıpkı Tanrı'nın yaptığı gibi! Hepsi İncil'de yazılıydı. Mo'ya uzun bir özür

mektubu yazdım. Şahsen yanıt gönderdi. Mektubumun bazı yerlerine kırmızı mürekkeple "Amin" yazmıştı; sanırım buralar onayladığı yerlerdi. Sonuna da birkaç kelime eklemişti. "Amin" yazdığı kısımlar şunlardı:

> Kunduz hakkındaki o hikâyeyi yazdığım için çok üzgünüm. Sizin ve Tanrı'nın beni affetmesini diliyorum. ... Çocukluğumda gerçekten de aptalca hikâye kitaplarının ve masalların etkisi altında kaldım, ancak hatırladığım kadarıyla buna benzer bir hikâye okumadım. ... Tanrı'nın bu hikâyeyi okumuş her çocuğun kalbini ve aklını doğru yola yöneltmesi için gerçekten dua ediyorum. ... Bu pisliğin yalnızca O'nun Sözlerinin taze sularıyla temizlenebileceğini biliyorum. ... Affınıza sığınarak, benim için de küçük bir dua etmenizi tüm kalbimle rica ediyorum.

Mo, mektubumun üzerine kırmızı mürekkeple şunları yazmıştı:

> Senin için çok dua ettik ve ediyoruz... Seni gerçekten seviyor ve azarladığımız için üzülüyoruz –Ancak, bu gerekliydi. Şimdi seni gerçekten sevmeme izin ver– Sevgilim ol –Ve *O'nun* Yedi sarılışı, öpüşü, sevişi ve tek yüce BÜYÜĞÜ –her zaman için– Baba 31/1/76

Zaman yaraları sardı, ama mektuptan sonra "İsteksiz Kunduz" kız olarak tanındım. Bazılarımızın Baba demeye başladığı Mo, şimdi bana liderler aracılığıyla kişisel mesajlar gönderiyordu. Adımı daha önceden duymadıysa da, artık duymuştu.

Her nasılsa hakkımda söylenenler kısa sürede unutuldu. Kral Arthur dizisi olarak bilinen mektuplar sonunda Aile'ye dağıtılmaya başlamıştı. Herkes, kendisi için bunun ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışıyordu.

Kral Arthur mektupları insanları bizim inandıklarımıza doğru çekmeye yarayan yeni bir yöntem açıklıyordu. Buna "flörtle balık avlama" ya da kısaca "avlanma" deniliyordu. Mo bu mektuplarda, Aile'yi İsa'nın İnsanlarını barındıran radikal bir komünden, kutsal bir seks tarikatına çeviren yeni öğretileri ayrıntılarıyla ortaya seriyordu. Erkekleri Tanrı yoluna çekmek için kullanılacak olan bu yeni yöntemi ilk deneyen kadın, Mo'nun sekreteri, seyahat arkadaşı ve sevgilisi Maria olmuştu. Onunla hiç karşılaşmadım, ama onu

görenlerin şahit oldukları kadarıyla pek de sevimli bir kadın değildi. Mo'nun kendisi, Maria'nın sessiz, gösterişsiz, dişlek ve çok kötü görünümlü bir kız olduğunu yazmıştı. Mo, kızı sıkı bir rejime sokarak, nasıl giyinmesi gerektiğini anlatarak, saçını yapmasını öğreterek, ona bolca sevgi vererek güzelleştirmiş ve yüzünün gerçekten de ışıldamasını sağlamıştı. Sürekli gülümsüyordu ve artık eskisi gibi utangaç değildi. Mo, Aile'ye yeni üyeler kazandırmak için Maria'yı da yanına alarak dans derslerine ve balolara katılıyordu. Biraz talihsiz birisi olan Arthur'la karşılaştıklarında, Mo'nun isteği üzerine, Maria Arthur'u yatağa götürmüş ve onu Tanrı'nın Sevgisi'yle tavlamıştı.

Bunun nasıl vuku bulduğu Kral Arthur mektuplarında ayrıntılarıyla anlatılıyordu. Mo, Arthur'u baştan çıkarması için Maria'yı yollamıştı. "Balık avlama" benzetmesi, İsa'nın İncil'deki "erkek avcıları" olma konusundaki emirlerinden ahlaksızca esinlenilerek alınmıştı. Arthur oltaya takılmıştı. Mo, sevgili Maria'sından bu adam için vazgeçmeyeceğinden, onun yerine Micah'ın karısı güzel Beth'i alıp Arthur'a takdim etmişti. Beth, Arthur'e istediği her türlü seks ilişkisini sunduktan sonra, adamı Aile'ye katılmaya ikna etti. Bizzat Mo tarafından "avlandığı" için, Arthur artık "kral" olarak tanınıyordu.

Seksi dinle karıştırmanın bir skandal yaratacağı kesindi. Mo, bir grup genç ve cazibeli kadını yeni yöntemi açıkça denemek ve öğretmek üzere Afrika açıklarında bir ada olan Tenerife'e götürdükten sonra, basın olaya ciddi bir ilgi göstermeye başladı. Neticede, Almanya'daki *Stern* gibi ciddi dergiler, küçük adaya muhabir ve fotoğrafçı göndermeye başladılar. Mo'nun basında yer alan ilk fotoğrafı, onu bir sürü kadının arasındaki yaşlı ve dindar bir guru olarak gösteriyordu. Üzerinde uzun, siyah bir cübbe, yanında da Maria vardı ve etrafı yakaları açık kadınlarla çevrilmişti. Mo kısa sürede, şehirde dedikodu konusu oldu. Muhabirler ve polisler tarafından kuşatıldığı için, adadan kaçmak zorunda kaldı. Ama gitmeden önce, orayı lanetlemeyi ihmal etmedi. Mo orayı temelli olarak terk ettiği gün, ada esrarengiz bir şekilde çok büyük bir uçak kazasına sahne oldu.

"Flörtle (balık) avlama"nın beni nasıl etkileyeceğini merak ediyordum, ancak benden sekiz yaş küçük olan on altı yaşındaki öz kızkardeşim Ruby'nin yaz tatilini benimle birlikte geçirmek üzere

geleceğini öğrenmek bana bu konuyu unutturdu. Yıllar boyunca, annemle bağlantımı mektuplarla sürdürmüş ve gerek Cal'ın gerekse benim, kiliseler tarafından yayımlanan TÇ karşıtı makalelerde okuduğu yoldan çıkmış, çılgın insanlar olmadığımıza onu inandırmıştım. Annem bizim iyi Hıristiyanlar gibi hareket ettiğimize inanıyordu, ya da en azından inanmak istiyordu. Bu yüzden de, Ruby yazın beni ziyarete gelip gelemeyeceğini sorduğunda, annem razı olmuştu.

Ruby de her zaman biraz asi olmuştu ve —benim gibi— okulda hiçbir gruba dahil olamamıştı. Ayrıca, çok da güzel bir sesi vardı ve ona hemen metroda bizimle birlikte şarkı söyletmeye başladık. Komün hayatından hoşlanmıştı. Aradan bir ay geçtikten sonra da, Aile'ye katılmak istediğinden söz etti bana. Bunu evimizin liderleriyle görüştüm ve her nedense, Ruby'nin Hollanda'da yeni müritler için kurduğumuz koloniye gitmesi gerektiğini söylediler. Sanırım onu ablasının koruyucu kollarından uzaklaştırmak istiyorlardı.

Amsterdam'da Ruby'ye, kendi başına üye toplayamayacak kadar yeni olmasına rağmen, Aile'de bu iş için kullandığımız yeni yöntemleri öğrettiler. Bu arada, "flörtle (balık) avlama" hakkındaki bütün mektuplar Amerikan basınına sızdırılmıştı ve kiliseler herkesi bizim şeytani yöntemlerimiz konusunda uyarıyordu. Annem hemen bizim evi aradı ve Ruby'nin geri dönmesini istedi. Kardeşim yanımda olmadığı için yapabileceğim tek şey, Ruby'nin kısa sürede eve geri gönderileceğini söyleyerek annemi sakinleştirmekti. Annem çok sinirlenmişti ve Ruby'yi Paris'e getirtip oradan da eve gönderdik. Sanırım küçük kız kardeşim Aile'de olup biten her şeyi tam olarak anlamamış olsa da, kendine yetecek kadarını öğrenmişti ve hayatının sonuna kadar da unutmayacaktı. İyi ile kötüyü ayırt edebilmesi, benim gibi onun da yıllarını alacaktı ve reşit olduğu zaman Aile'ye katılacağına söz vererek Amerika'ya döndü. Hiçbir zaman katılmadı. Söylemeye gerek yok ama, bu olay bundan sonraki yıllarda akrabalarımla ilişkilerimin iyice gerginleşmesine yol açtı.

Aile'ye robot gibi itaat edişim, bir süre sonra sınırlarına kadar zorlandı. Zengin İtalyanların Gösteri Grubumuzu izlemeye geldiklerini duymuştuk. Bu adamlar üst tabakalardan geldikleri ve ülkelerinde nüfuz sahibi kişiler oldukları için de, istedikleri herkesle istedikleri her şeyi yapmamız söylenmişti. Bunlardan biri olan Fla-

vio'ya "kral" deniliyordu; bu da, bize maddi yardımda bulunduğunu gösteriyordu. Aslında bu unvan son günlerde bol keseden dağıtılıyordu. "Kralların" birçoğu bize hiç katılmamış, ama dost kalmak istediğimiz kişilerdi.

Flavio, Paris bölgesindeki gösterilerimizden birini izledikten sonra, Ben adındaki bir idareci soyunma odasına beni görmeye geldi.

"Flavio bizimle kulübe gelmeni istiyor," diye haber verdi.

"Cal'a sordun mu?"

"Akşam evde olman gerektiğini, Flavio'nun geceyi Magdalene ile geçireceğini söyledik."

Ya emirlere uyacağımı ya da sonunda Aile'den ayrılmak zorunda kalacağımı öğrendiğim için, artık verilen emirlere uymaya alışmıştım. Ayrıca hepimiz Paris'te avlanma yapıldığını biliyorduk. Bu olayda yer almam benden hiç istenmediyse de, bunun yalnızca bir zaman sorunu olduğundan emindim. Aile adındaki sosyal bir deneye katılmaya karar vermiştim ve bu yalnızca başka bir değişkendi; hiç kimse beni zorlamıyordu. Herkes yeni deneylerden kaçarsa nasıl yeni bir toplum başlatabilirdik ki? Kuşkusuz, garip ve aykırı bir şey gibi ama sınırların ötesinde yaşamak da buydu işte. Aile ideolojisini inanarak kabul ettiğim için, tıpkı hayatını feda eden bir asker gibi, ben de vücudumu teslim ettim. Ayrıca, Flavio da hiç fena değildi. Çekici ve tatlı bir İtalyandı. İlk kez bir partide karşılaşmıştık ve onunla konuşmaktan hoşlanmıştım. Kocama âşık değildim ve bu konuyu hiç konuşmamış olmamıza karşın, Cal böyle bir şeyin olacağını en az benim kadar biliyordu.

Kulübe gittim. Flavio yalnızca benimle dans etti. Geceyi benimle geçirmek istediği ortadaydı. Ben, Cal'dan izin almak için Sceaux'a gönderildi ve başka bir erkek kardeş, bana kocamın izin verdiğini söyledi.

Bir arabayla Colombes evine götürüldüm ve Flavio'yla birlikte, önceden hazırlanmış olan mavi odaya gittik. Bir erkeğe canlı yem olarak ilk sunuluşumdu bu. Jacob'la yaşadıklarım sırasında, ahlak sınırlarını zaten aşmıştım. Mo mektupları, hem aklımı toplamama, hem de seksle ilgili konularda nasıl bir yol izlemem gerektiğine yardımcı olacak ayrıntılı açıklamalar içeriyordu. "Devrimci Seks" ve "Devrimci Sevişme" gibi mektuplar sayesinde, sevişme konusunda bilmediğimiz her şeyi öğrendik. Arthur mektuplarında ve

daha sonra Tenerife'den yazdığı mektuplarda Mo, erkeklere masaj ve oral seks yapmayı ve onların hoşuna giden diğer seks oyunlarını ayrıntılı olarak açıklıyordu. Ancak, anal seksten ve sadomazoşizmden uzak durmamızı söylüyordu ve ben, bir erkeğin vahşileşmesinden hiç korkmuyordum; oysa belki de korkmalıydım. Asıl görevimin Tanrı'ya şahadet etmek olduğunu biliyordum. Mektupların genelde şahadet edilmiş erkeklerden söz etmesine karşın, seviştiğimiz sırada Tanrı'nın İnayeti'nin üzerimizde olacağını söylüyordu Mo. Bundan pek emin değildim; ama yine de, o ilk gece ne korktum ne de utandım.

Hiçbir duygusal bağ, ya da ahlaki bir ikilem olmadığı için, üzerime düşeni yapmakta hiç zorlanmadım. Her zamanki gibi, herhangi bir doğum kontrol yöntemi uygulamadığım halde, hamile kalma endişesini bile duymadım. Flavio'ya kadınlarımız tarafından daha önceden de şahadet edildiği ortadaydı ve kurtuluş mesajını biliyor gibi görünüyordu; sanırım zaten kurtarılmıştı. Bu beni rahatlatmıştı, çünkü ona vaaz veremeyecek kadar yorgundum. Son derece yakışıklı ve şimdiye kadar gördüğüm bütün erkeklerden daha iyi bir fiziğe sahip olmasına karşın, zevk aldığımı hatırlamıyorum. Yıllar boyunca seksten hiç zevk almadım. Önceleri bu bir görevdi, sonra bir araç ve en sonunda da ağır bir yük halini aldı. Ama o kadar iyi zevk almış taklidi yapıyordum ki, çoğu defa kendim bile inanıyordum.

Ertesi sabah uyandığımda, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Flavio halen uyuyordu ve uyanıp da beni çağırmadan önce yataktan kalktım. Cal'a geri dönmem gerektiğini biliyordum. Muhtemelen bütün gece boyunca dolanıp durmuş ve geri gelip, halen ona ait olduğumu kanıtlamam için kendisiyle sevişmemi beklemişti. Sessizce giyindim ve metro bileti alabileceğim birilerini bulmak için aşağı indim. Ben, mutfakta oturmuş kahve içiyordu. Bütün gece hiç uyumamıştı.

"Dün geceki kargaşayı duydun mu?" diye sordu.

"Hayır, ne oldu ki?"

"Cal geldi ve seni yataktan çekip almak için yukarıya çıkmaya kalkıştı. Onu zor durdurabildik."

"Ama onaylamıştı."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Micah."

"Ondan onay almadık, almamıza da gerek yok zaten. Mo bütün yetkiyi bize verdi," diye açıkladı Ben. "Cal kapıyı kırmakla tehdit etti. Onu sakinleştirdim ve eve götürdüm. Hadi gel, seni bırakayım."

Eve dönerken yol boyunca, bütün olanlar benim suçummuş gibi, Cal'a iyi davranmam ve istediği her şeyi yapmam doğrultusunda öğütler verdi Ben. Zaten gecenin yarısını uykusuz geçirmiştim ve şimdi de, Cal'la barışmak için birkaç saat daha harcamam gerekiyordu. Son yirmi dört saatin yarattığı fiziksel yorgunluk, duygusal konuları düşünecek hal bırakmamıştı bende. Bana söylenen neyse onu yapmıştım. Tanrı'nın iyi bir askeri olmuştum. Bir yandan da "Hey, vücudunu veren benim – işi ben yaptım! Cal için telaşlanmaya ne gerek var?" diye düşünüyordum. İşin doğrusu, vücudum önce Tanrı'ya, sonra Aile'ye, sonra da kocama aitti. Aslında Tanrı ve koca kısmı İncil'de yer alıyordu; Aile kısmını biz ilave etmiştik.

Ben, benimle birlikte içeri geldi ve bundan sonra evlilik dışı bütün ilişkilerimden, özellikle de Aile dışındaki erkeklerle ilgili olanlardan Cal'ın sorumlu olabileceğine dair söz verdi. Bu sözler üzerine, benim balıkçılığımı Cal üstlendi ve ilk zamanlarda beni kimseye vermeye kıyamadı. Cal, Gösteri Grubu'ndaki en kıskanç koca olarak ün saldı. Anlayabildiğim kadarıyla, diğer kocaların karılarını paylaşma konusunda Cal'ınkilere benzer sorunları yoktu. Kadınların pek çoğu geceleri düzenli olarak erkek liderlerle kulüplere giderken, ben yalnızca Cal yanımdaysa çıkabiliyordum.

Tabii ki sabah ben dönünceye kadar Cal oldukça sakinleşmişti. İlk önce ateşli bir şekilde sevişmek istedi. Sonra bütün olan biteni dakikası dakikasına anlattırdı. Flavio nerelerime dokunmuştu? Ben onun nerelerine dokunmuştum? Kaç kere? Soruları bitmek bilmiyordu. Yalnızca bir gece öncesi olmasına karşın, her ayrıntıyı hatırlayamadığım için bazı kısımları uydurdum. Benim için o kadar önemli değildi. Oğlumun gıdıkladığım zaman nasıl güldüğünü, ya da kuvvetli bacaklarını tıpkı bir marangozun çekici gibi her basamağa vura vura tek başına merdivenin tepesine nasıl tırmandığını sorun bana, size anlatayım. Fakat seks? Benim için her defası birbirinin aynıydı.

Arzu sözcüğüne hiç değinilmedi. Eğer değinilseydi, Flavio'yu kendisinden zerre kadar fazla arzulamadığımı Cal'a dürüstçe söy-

leyebilirdim. Eğer birileri bana arzu hakkında bir şeyler sormuş olsaydı, arzunun cinsel ilişkilerimde yeri olmadığının çok daha önceden farkına varır ve niçin böyle olduğunu anlamaya çalışırdım. Gençliğimde, cinselliği hippiliğin ayrılmaz bir parçası olduğu için yaşamak istemiştim; evliyken, evlilik kurumunun bir parçasıydı; Aile'deyse şahadetin ve diğerlerine gösterilen sevginin bir parçasıydı. Sevişmeyi arzuladığımı ya da uyarıldığımı hiç hatırlamıyorum. Dokunulmak ve kucaklanmak –şefkat görmek– istiyordum, ama mahrem dokunuşların aynı zamanda değişmez bir biçimde seks anlamına da geldiğini öğrendim. Eğer Cal bana bu soruları sormuş olsaydı, belki de sorunu anlayabilirdik; ancak, Cal onu hâlâ sevip sevmediğimi bilmek istiyordu. Bunu sorduğuna inanamıyordum. Onu terk etmeye çalıştığımı hatırlamıyor muydu? Onun karısı olarak devam etmeye beni Jacob'ın zorladığını hatırlamıyor muydu? Bütün bir yaşam boyunca sürecek romantik ve derin bir aşk yaşamak istediğini biliyordum, ama Aile'nin kurallarından benim kadar o da haberdardı: Kayıtsız şartsız herkesi sevecektik. Ona Aile diliyle yanıt verdim.

"Evet, seni seviyorum!" dedim, şahadet etmek için dışarıya çıkmadan önce bir süre dinlenmeme izin vermesi umuduyla. Beni kollarına aldı ve kendimi çok rahatsız hissettim. Ben kimdim? Beni kollarının arasında tutan bu adam kimdi? Birçok açıdan, şahadet etmek için bir geceliğine bir yabancıyla beraber olmak, kocanın yanında kendini her gece bir yabancı gibi hissetmekten daha iyiydi. Kadınların büyük bir çoğunluğunun kocalarını tanımadığını ve evlenmeden önce duyduğum bütün o romantik aşk hikâyelerinin, bize anlatılan diğer her şey gibi, sistemin yalanları olduğunu düşünerek sık sık kendimi teselli ediyordum. Yıllar sonra, iyi niyetli insanlar bana, "Kocanı nasıl bu kadar incitebildin?" diye sorduklarında, bunu yanıtlamaya çalışmadan önce bir iç çekecek ve benim için yanıtlanması gereken tüm karmaşık soruları aklımdan geçirecektim. Örneğin: Koca ne demektir, tarif et. Aşkı tarif et. Acıyı tarif et. Anlamı nedir? Ve buna benzer sorular. Bunun yerine, şu basit yanıtı verdim: "İkimiz de Aile'deydik. Anlatması çok uzun sürer."

Flavio'yla yaptığım başlangıçtan sonra, Aile'ye üye kazandırmak için cinselliği kullanıp kullanmamak konusunda kendi içimde bir savaş verdim. Bahane mi yaratıyordum bilmiyorum ama, so-

nunda sevdiğim erkeklere cinsellik aracılığıyla yardımcı olduğuma karar verdim. İsa'nın kurtuluş mesajına inanıyordum ve bu erkekler kalplerini İsa'ya açmasalar bile, en azından mesajı duymuş oluyorlardı. Bir gün hatırlayacaklardı. Bununla beraber, liderlerin cinselliği güçlü dostlar edinmek ve bağlantılar kurmak için kullandıklarını yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım. Kocam da, "balık avı"nın insanları Tanrı'nın ailesinin içine çekmek için kullanılacak en son çare olduğunu düşünüyordu. Avlanmanın amacı giderek anlamını yitiriyordu.

6

Krallıkta Flörtle Balık Avı

Yabancılara sunulan cinsel lütuflar hızla, Tanrı'nın varlığına şahadet etmekte kullandığımız başlıca yöntem halini alıyordu. Sahne çalışmalarımız bile Paris'in en gözde gece kulüplerini dolaşarak sunduğumuz şeylere ilgi gösteren erkekleri toplamanın yanında geri plana düşmüştü. Gösterilerde yer alan kızlar zengin ve ünlü kişilerle çok kolayca görüşebiliyorlardı, bu nedenle yanlarına bir balıkçı alarak düzenli olarak dışarıya çıkmaya başladılar. Cal, kulüplerde sabahın üçüne kadar oturmaktan sıkılınca, hangi adamla yatacağım konusunda en son kararı kendisinin vermesi koşuluyla, bir avlanma takımıyla birlikte dışarı çıkmama izin vermeye başladı. Eğer yanımızdaki erkek lider, bir adamın bizim özel aşk armağanımızı almaya değecek biri olduğuna karar verirse, yanımda kocamı da getireceğimi bildirerek, onunla bir randevu ayarlamam için talimat almıştım. Bu, kulağa tuhaf geliyor tabii ki, ama Fransızlar benim tahmin ettiğim kadar şaşırmıyorlardı. Cal'la evliyken yattığım erkeklerin pek çoğu önce kocamla tanışmışlardı. Bizi iten gücün, genellikle, başka hiçbir yerde rastlayamayacağımız bir erkek sınıfına ulaşabilme imkânı olduğuna yürekten inanıyorum. Para toplamak için hâlâ şarkı söylemeye çıkıyorduk ve bildiğim kadarıyla, bu ilk yıllarda kulüplerde buluştuğumuz adamlardan para almıyorduk. Şahadet gerekçesinin dışında, nüfuzu olan ve bize politik olarak destek verebilecek ya da müzik piyasasında yardımcı olabilecek erkeklerle de tanışmak istiyorduk.

Önüme çıkan her erkeğe seks sunmak gibi bir isteğim olmadığı için, bazen balığı grubumdaki diğer kadınlara geçiriyordum. Böylece piste çıkıp dans edebiliyordum. Dans, kendimi ifade edebilmem için tek yol haline gelmişti ve müziğe göre hareket etmek de,

ayin yapıyormuşçasına bir etki bırakıyordu üzerimde. Tek başıma dans etmekten hoşlanıyordum ve kalabalık disko pistleri de, birkaç dakikalığına kendi başıma kaldığımı hayal edebilmek için bulunmaz bir fırsat sunuyordu bana. Aile'nin sürekli kontrolünden ve şahadetin o hiç eksilmeyen baskısından kurtulmamı sağlayan bir olanaktı. Bugün, dansı hâlâ bir kaçış aracı olarak kullanıyorum.

Genellikle dört ya da beş kızdan ve yalnızca bir tane balıkçıdan oluşan gruplar halinde çıktığımız için, erkek kardeşlerimiz görevlerini sırayla yerine getiriyorlardı. Balıkçılık pek de sevilen bir görev değildi. Esasen balıkçı, yanında bir sürü kızla bir kulübe girip erkekleri ayartmak için hemen ortalıkta dolanmaya başlayan bir pezevenk gibi görünüyordu. Cal kısa sürede, erkeklerle yatmak için değil de, dans etmekten hoşlandığım için kulübe geldiğimi fark etti ve sanırım bu onun için işleri biraz daha kolaylaştırdı. Geceleri dışarı çıktığımızda, Thor ya okulda ya da başka bir kız kardeşin gözetimi altında uyuyor oluyordu ve bu nedenle oğluma verebileceğim bir zamanı harcamış olmuyordum. Bir Aile annesi için mükemmel bir görevdi. Önceki gece dışarı çıkmış olan kadınlar, gündüzleri üzerlerine düşen ev işlerini yapmak, şahadet etmek ya da prova yapmak gibi görevlerden muaf tutuluyorlardı. Ben de, bu boş zamanlarımı metroya atlayıp, okula Thor'u görmeye gitmek için kullanıyordum.

Seksi yem olarak kullandığımız ilk günlerde, asıl amaç erkekleri kalplerini İsa'ya açmaya razı etmekti. Bunu genelde onlarla yatağa girmeden yapabiliyorduk ve ben de bunu çok iyi beceriyordum. Tanrı'nın *İnayetinin* üzerimizde olması hakkında düşündüklerimizi anlamakta zorlananlarla yatıyordum yalnızca. Birçoğu, birkaç yakın danstan sonra İsa'yı kabul etmeye hazırdı zaten. Özellikle ilk günlerde, dans ederken hiç durmadan İsa'dan ve Tanrı'nın Sevgisi'nden söz ediyordum. Adamın ikinci bir dans teklifi, ne anlattığımızı bildiğini ve Tanrı'yla ilgilendiğini gösteriyordu. Sonraki danslarda, daha az konuşuyor ve adamın bana dokunmasına daha çok izin veriyordum. Fransız erkekleri dokunma konusunda hiç de utangaç değillerdir; Fransız kadınları da dokunulmaktan hiç sıkılmazlar. Fransız kız kardeşlerimizin benden çok daha fazla adamla yattığının farkına varmıştım. Bir gece, birkaç erkeği arkadaşlarıma tanıştırmak için masamıza davet ettim. Kimi zaman, başka bir kadın devreye girerdi; özellikle de, adam yalnızca

Fransızca konuşuyorsa. Bu gibi durumlarda, Fransız bir kız kardeşin bu adama şahadet etmesini tercih ediyordum. Diğer durumlarda, grubumuzda bulunan erkek o adamla sohbete başlar ve genelde de bir gecede arkadaş oluverirlerdi. Aslında Cal da masamıza getirdiğim birkaç adamla kalıcı dostluklar kurmuştu. Neyse ki akşamın sonuna doğru, adam kurtuluş mesajının tamamını duymuş olurdu. Mesaj temel olarak Protestan inancıyla paraleldi: Bir günahkâr olduğuna, İsa'nın senin günahların yüzünden öldüğüne ve seni kurtarabileceğine inan; böylece, yeniden Tanrı'yla birleşip cennete gidebilirsin. Bir kişinin inandığının kanıtı, inancının göstergesi olarak, kalbini İsa'ya açtığını yüksek sesle söylemesiydi. Kulüplerde konuştuğumuz binlerce erkeğin yarısından fazlasının kalplerini İsa'ya açtıklarını iddia edebilirim. Tabii ki, bu basit duayı gerçekten inanarak tekrarlayıp tekrarlamadıkları tartışmaya açıktır; yine de, biz her zaman iyimserdik.

Erkek karşı çıkar ya da mesajla ilgilenmezse, genellikle onu bırakıp dans için başka bir eş bulurduk. Yine de, birçoğu daha sonra yine masamıza gelir ve bu defa karşı çıkmazlardı; biz de yeniden düşünüp mesajımızı beğendiklerini varsayardık.

Aslında bir adama seks sunmak, genelde balıkçının kim olduğuna bağlıydı. Mo'yla birlikte kulüplerde bulunmuş yüksek düzey liderlerin bazıları, adam İsa'ya kalbini açmış olsa bile, kızları çabucak verirlerdi. "Hadi, ona iyi bir muamele çek," derlerdi kıkırdayarak, "Bunu hak ediyor." Ya da adamın Tanrı'nın sevgisi için daha çok kanıta ihtiyacı olduğunu, bu yüzden de onunla yatağa girmek gerektiğini söylerlerdi. Yanlış bir şeyler yapmaktan korkan orta düzeydeki liderler, kadınları vermek konusunda çok daha dikkatliydiler. Mo, bu yeni yöntem hakkındaki istatistiksel bilgilerle çok ilgileniyordu ve bu yüzden de Aile'de Avlanma istatistikleri ayrıntılı olarak tutulmaya başlandı. Şahadet edilen balıkların sayısı, sevgi sunulan balıklar ve kurtarılan balıkların hepsi istatistiklere dahil ediliyordu. Kadınlar her gecenin sonunda bir rapor dolduruyorlardı. Bunlar toplanıp sıralanıyor, sonra da Dünya Hizmetleri adı verilen İsviçre'deki genel merkezimize gönderiliyordu. Bu raporlar, her ay evimizin lideri tarafından hazırlanıyor ve vergimiz (evin toplam gelirinin %10'u) ve dünya çapındaki çalışmalar için bağış olarak topladığımız parayla birlikte gönderiliyordu. Kısa bir süre sonra, *Aile Haberleri* dergisinde dünyanın her tarafından "Avlan-

ma" şahadetleri yer almaya başladı. Bunların bazıları Mo'nun emirlerine uyarak cinselliği başkalarıyla paylaşmaya başlayan karı-kocaların "deneme ve zaferleri"nden söz ediyor; diğerleri ise daha önce hiç ulaşmadığımız bir gruba dahil bazı orta yaşlı, katılaşmış iş adamlarının kalplerini İsa'ya açarak yaşamlarını değiştirdiklerini anlatarak bu yöntemin işe yaradığını kanıtlamaya çalışıyordu. Tıpkı her yeni teorinin somut örneklerle desteklendiği gibi, seks yoluyla mürit toplama fikri de bu tanıklıklarla destekleniyordu ve birkaç yıl içinde bu yöntem günlük yaşantımızın bir parçası haline geldi.

1970'lerin ortalarında, cinselliği kullanarak yeni müritler kazanmaya çalıştığımız sıralarda, Mo İsrail'in Arap ülkelerine karşı tutumunu kınadığını anlatan bir dizi mektup yazdı. 1971 yılında İsrail'e yaptığı ziyaretteki can sıkıcı karşılama nedeniyle hâlâ kızgın olduğundan, "Çöküş" başlıklı bir mektupta, orada Hıristiyanlık için bir şeyler yapabilmeyi gönülden istediğini anlattı. Bize, "İsa'yı iki bin yıldır tanıdıktan sonra, [İsrail] hâlâ isyan içinde! Eğer yeryüzünde mazereti olmayan bir ulus varsa Yahudilerdir... 'Sizler Kutsal Ruh'u her zaman reddediyorsunuz'" (66:16) diye yazdı. O zamandan sonra bütün bunların Mo açısından sadece, bir "Hıristiyan Yahudi" olduğunu iddia ettiği için, eskiden çok sevdiği Yahudiler tarafından kabul edilmemesinden kaynaklanan bir sinir krizi olduğuna inanmaya başladım. İsrail'de koloni kurma yolundaki başarısız girişimi dolayısıyla oldukça sinirlenen Mo, daha sonra Libya'nın terörist lideri Muammer Kaddafi'nin etkisi altına girdi. Konuştuğum birçok grup üyesinin anlam veremediği, oldukça garip bir ilişkiydi bu.

Mo'nun karmakarışık politik mantığını kavrayabilmek için çok uğraşıyorduk. Bizler, 1973 yılında basılan "İsrail Kuşatıldı" gibi Mo mektuplarını krallığın okumasını, incelemesini ve üzerinde düşünmesini sağlamaya çalışan köylülerdik, işçi sınıfıydık. Bu mektupta Mo, İsrail'in Sovyetler Birliği, Libya ve diğer Arap ülkeleri tarafından kuşatılıp ele geçirileceğini söylüyor ve (sanki Tanrı, Kral James'in ağzıyla konuşuyormuş gibi) şu kehanette bulunuyordu: "Bu nedenle ortaya çıkacağım ve kendilerine İsrail adını veren sizleri, şeytanın çocuklarını yok edeceğim. Sonra da ülkemi, siz Tanrı'nın düşmanlarını, Tanrı'nın oğlunu çarmıha gerenleri ve Kralınızı reddedenleri affedebilmeleri için hak edenlere geri vere-

ceğim!" ("İsrail Kuşatıldı" 281:63). Mo, İsrail hakkındaki mesajın dünyadaki tüm caddelerde dağıtılması konusunda ısrar etti ve bu da, başta Paris evi olmak üzere, Aile'ye ait evlerin başına çeşitli sorunlar açtı. İsrail mektuplarını Hindistan'da yaptığımız misyonerliği anlatan belgelerin arasına koyarak insanlara dağıtıyor ve böylece, Yahudi aleyhtarı vurgulamaları yumuşatmaya çalışıyorduk. Ancak, Mo radikal bir konuyu ele aldığında, mesaj ağdalı bir hal alana kadar buna bağlı kalırdı. Bu yeni Arap taraftarı konumu da, Müslüman dünyasının en güçlü liderlerine kadar ulaştı.

Kaddafi, Mo'yu ve ailesini konuk olarak Libya'ya davet etti. Mo, 1975 Haziran'ında gezisini anlatan bir mektup yayınladı. Bu mektup Tanrı'nın Çocukları Gösteri Grubu'nun sonunun geldiğini işaret ediyordu. Yapımcılarımızın hepsi de Yahudi'ydi ve hemen bütün desteklerini çektiler.

Bu sıralarda, Gösteri Grubu'nun büyük bir kısmı daha başka şeylere yönelme zamanının geldiğini düşünüyordu. Dört yıldır şarkı söylüyor, dans ediyor, kayıt yapıyor ve sahneye çıkıyorduk. Plaklar ve albümler yapmış, Fransa'nın bütün önemli şehirlerinde sahne almış, ülke çapında yayın yapan TV ve radyoda neredeyse her hafta bir programa katılmıştık. Fransa mesajımızı duymuştu ve ayrıca İsrail mektupları yüzünden Fransa'daki günlerimiz sayılıydı. Bu yüzden hepimiz yeni görev bölgeleri aramaya başladık. Başlattığımız birçok başarılı projenin Mo mektuplarıyla yok edilmiş olmasına karşın, bundan Tanrı'nın orada devam etmemizi istemediği anlamını çıkararak kendimizi kandırmaya alışmıştık.

Hareketsiz dönemlerimiz sırasında, liderler elimizde kalan plakları satmak için Gösteri Grubu'ndan oluşturdukları takımları görevlendirdiler. "İman gezileri" adını verdiğimiz bu yolculuklara ikili gruplar halinde gidiyorduk. Bize hiç para verilmiyordu; yalnızca, elli ile yüz arası plak satmamız söyleniyordu. Plaklar, Mo mektuplarından daha çok gelir getirdikleri için genelde başarılı oluyorduk.

Bu gezilerden birine, dans arkadaşım Jonathan'la birlikte çıkıp Güney Fransa'ya gittik. Jon her zaman için en sevdiğim erkek kardeşlerimden biri olmuştu. Aile'ye katılmadan önce eşcinsel eğilimleri olduğunu kabul ediyordu, ama artık evliydi ve çocukları vardı. Jon tanıdığım herkesten daha eğlenceliydi. Zeki, esprili ve çok ciddi olmayan birisiydi. En iyi yönü her zaman için maceraya hazır ol-

masıydı. Uzun boylu, narin ve oldukça kibar görünümlü genç bir adam olan Jon nasıl başarabiliyorsa, modaya uygun giyiniyordu. Özenle kesilmiş saçlarından, manikürlü ellerine ve ütülü gömleğine kadar, her zaman kusursuz bir görünümü oluyordu. Genelde, giysisine zarafet katmak için de, bol bağlanmış bir atkı kullanıyordu.

Dans arkadaşım olarak, önemli gösteriler sırasında benim hatalarımı örtmek için yeni dans adımları keşfedebiliyordu. Jon, ne olursa olsun dansı hiçbir zaman kesmememi söylerdi.

Jon'la birlikte güney Fransa'ya yüz tane plak satmak üzere bir iman gezisi yaptığımızda, Côte d'Azur'deki gece kulüplerine gitmeyi kararlaştırmıştık. Eğer bütün plakları satabilirsek, Jon Roma'ya gitmek istiyordu. Ben hepsini satabileceğimizi hiç sanmıyordum. Ayrıca, Thor hafta içi okuldaydı ve ben de hafta sonundan önce evde olmak istiyordum. Ancak, Côte d'Azur'deki ilk günümüzde bütün plakları sattık.

Gecenin geç bir saatinde, tenha bir St.-Tropez caddesinde, Jon bana bütün plakları sattığımız takdirde Roma'ya gitmek için söz verdiğimi hatırlattı. O gece bir vasıta bulursak gidebileceğimizi söyledim. Roma yaklaşık beş yüz kilometre uzaktaydı.

İlk aracın geçmesi için on dakikadan fazla bekledik. Sonunda, kırmızı bir araba köşeyi yavaşça döndü ve önümüzde durdu.

Göz kamaştırıcı spor arabanın direksiyonundaki adam: *"Dove vai?"* (Nereye gidiyorsun?) diye sordu.

"Roma," diye yanıtladı Jon.

"Si, si. Ben de."

İtalyan'ın İngilizcesi çok zayıftı, ama Jon adamın doğrudan Roma'ya gittiğini ve bizi götüreceğini anlayacak kadar İtalyanca biliyordu.

Daracık arka koltuğa sıkıştım ve daha Fransa'dan çıkmadan uykuya daldım. Uyandığımda Roma'daydık. Jon'un eski bir arkadaşının yaşadığı Aile kolonisinde üç gün kaldık. Hafta sonu Thor'u görebilmem için Paris'e tren bileti satın almamıza yetecek parayı toplamak amacıyla sokaklarda İtalyanca yayın sattık.

Paris'e döndüğümüzde, Côte d'Azur'ün güzelliğini düşünmekten kendimi alamadım. Sanat müzelerine hiç gitmediğim halde, oradaki yaşama, denizin doğal güzelliğine, sahile ve Provans'ın o

şahane manzarasına âşık olmuştum. Birkaç hafta içinde, oraya tekrar bir iman gezisi yapmak için Cal'ı razı ettim.

Yolculuk bu defa o kadar kolay olmadı. Cal ve ben Paris'ten ayrılmak için güçlükle vasıta bulabildik. Akşam karanlığında, kendimizi Grenoble yakınlarında uyuyacak yeri olmayan küçücük bir köyde bulduk. İri yarı, kaslı ve kuvvetli Alman aksanıyla konuşan bir adam, köyün dışında bulunan kendisine ait çiftlik evinde kalmamızı önerdi.

Adamla birlikte daha da ıssız bir yere doğru giderken, ikimiz de bir şeyden şüphelenmedik. Çiftlik evinden çok bir kulübeye benzeyen, köhne ve her şeyden uzak binanın önünde durdu.

"Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diye ısrar ederek, gazeteler ve giysilerle dolu darmadağınık bir odaya soktu bizi. Kabul etmek zorunda hissettik kendimizi; ancak, özellikle de epeyce alkol almaya başladığı zaman, ikimiz de adamın hareketlerinden şüphelendik. Onun deli olduğunu düşünmeye başladık ve sonunda kim olduğunu anlattığında, korkumuz iyice arttı.

"Ortalıktaki gazeteleri görüyor musunuz?" dedi. "Almanya'da süregelen terör eylemlerinden söz ediyorlar. Daha önce bu konu hakkında bir şey okudunuz mu?"

Haberleri pek fazla takip etmiyorduk ve olumsuz yanıt verdik.

"Okuyun onları," diye ısrar etti yeniden. Gerçekten de gazetelerde terörizm üzerine işaretlenmiş makaleler vardı.

Sosisleri ve ekmeği kesmek için kullandığı kocaman kasap bıçağıyla işaret ederek, "Benden söz ediyorlar," dedi gururla.

Bütün vücudumun titrediğini hissettim. Cal da sinirli sinirli konuşmaya başlamıştı.

"Şey, belki de sabahı beklemek yerine şimdi gitsek daha iyi olacak."

İriyarı adam çoktan sarhoş olmuştu ve geceyi orada geçirmemiz için ısrar etti. Onu, küçük ve dağınık kulübede uyuyacak çok az yer olduğu için, arabada uyumamıza izin vermesi için razı ettik.

İkimiz de uyumadık ve güneş doğar doğmaz, yola kadar sessizce süründük. Görünürde hiçbir araba yoktu. Yarım saat kadar sonra, bir aracın geldiğini gördük. Araba durduğunda, gelenin Alman olduğunu fark ettik. Ayılmış görünüyordu. Terörist hikâyesinden hiç söz etmeden, bizi anayola kadar götürdü. Orada St.-Tropez'ye gidecek bir araç bulduk. Bu olaydan sonra ikimiz de

daha dikkatli davranmaya başladık ve her nedense, Cal beni diğer erkeklere daha rahat sunmaya başladı. Belki o da benim gibi, Tanrı'nın bizi çok tehlikeli olabilecek bir durumdan kurtardığını düşünmüştü.

Eski ve ünlü St.-Tropez kasabasına vardığımızda, çıplaklar kampında tatil yapmak üzere oraya gelmiş olan Amerikalı bir avukatla tanıştık. Tatlı dilli, ağırbaşlı, kırk yaşlarında bir adamdı. Bütün gün bizimle konuştu ve o geceyi kiraladığı bungalovunda geçirmemize izin verdi. Uyku tulumlarımızla halının üzerine kıvrıldıktan sonra, Cal bana adamın yatağına girip oral seks yapmamı söyledi. Cal galiba sık sık sevişmemize karşın üç yıldan fazla bir süredir ondan hamile kalmamış olduğum için, başkasından hamile kalmamdan korkuyordu. Avukatın şaşırdığını söylemeye gerek yok, ama karşı da çıkmadı. O gün, zaten Tanrı'nın Sevgisi'nden haberdar olmuştu ve bunun, olayın yalnızca bir parçası olduğunu söyledim. Sonra da gidip, duygusal bir rahatlamaya ihtiyacı olan Cal'la seviştim. Hiç kimsenin beni duygusal olarak rahatlattığını sanmıyorum. Bu duygu olmadan yaşamaya alışmıştım.

Biz güneyden döndükten hemen sonra, Aile Monte Carlo yakınlarında bir ev kurmaya karar verdi ve Cal, taşınmamız için gerekli hazırlıkları yapmaya başladı. Paris'ten ayrılmamız için bizi teşvik eden liderlerimizden onay almamız gerekiyordu. Yanımıza Thor'u da alarak, Nice evinin liderleriyle buluştuk. Monte Carlo yakınlarında bir ev bulana dek, yanlarında kalabileceğimizi söylediler.

Güneye taşınmak ikimizi de heyecanlandırmıştı. Les Enfants de Dieu (Tanrı'nın Çocukları) kesinlikle bitmişti ve Gösteri Grubu dağılıyordu. Dört yıldır birlikte çalıştığımız ve birlikte yaşadığımız insanların birçoğunu bir daha görmeyecektik; ancak, devrimci hayatın bir parçasıydı bu.

Nice'deki ev oldukça küçüktü. İki yatak odalı ve tek banyolu bir apartman dairesinde, bir bebeği olan İsveçli bir çift ve Mara adlı bekâr bir Fransız kız kardeş yaşıyordu. Yeni bir çevrede evliliğimizle ilgili sorunların azalacağını düşünüyorduk, ancak tam tersine, bütün bir gün birlikte çalışmak sorunları çoğalttı. İsveçli çiftin de kendi sorunları var gibi görünüyordu ve bizimkilerle hiç ilgilenmediler. Gelişimizden birkaç hafta sonra, Mara bana bir sır verdi: Tanrı, Mara'ya rüyasında kocam Cal'la evleneceğini göster-

mişti. Aile'de üç kişilik evliliklere izin verildiği için, bu o kadar garip bir durum değildi.

Nice'de bulunduğumuz süre içinde, sokaklarda Mo mektupları satarak geçimimizi sağlıyorduk. Ama akşamları Mara ve ben kulüplere gidiyorduk, Cal da evde üç yaşına gelmiş olan Thor'la kalıyordu. İçkilerimizi hep tanıştığımız adamlar ısmarlıyordu ve kimi zaman daha ileri derecede şahadet edecek bir adam buluyordum. Bu, adamı Cal'la tanıştırmam ve eğer Cal evet derse geceyi onunla geçirmem anlamına geliyordu. Bu adamların çoğu turist olduğu için de, genellikle otel odalarında kalınıyordu. Evden uzak kalmam gerektiği zamanlarda, Mara Cal'la cinselliği paylaşıyordu. En sonunda Cal'la üçlü birliktelik hakkında konuştum.

"Mara seninle evleneceğine inandığını bana çoktan anlattı Cal. Seninle çok fazla zaman geçirdiği için, belki onu da evliliğimize dahil etmeliyiz." Üçlü birliktelikler, evlilik ilişkilerinde en iyi seçeneklerden biri olmaya başlamıştı. Avlanmanın uygulandığı evlerden birçoğunda bu olay sıradan bir hal almıştı. Bizim tarikatımızda ve sonradan öğrendiğime göre birçok diğer tarikatta, üç kişilik evlilikler (her zaman değil ama genellikle iki kadın ve bir erkekten oluşuyorlardı) işe yarayan bir çözümdü. Bunun nedeni belki de kadınların işine ve çocuklara daha fazla yardımcı olup kocaya da daha düzenli seks sağlamasıydı.

"Bilmiyorum," dedi Cal. "Bu benim için büyük sorumluluk."

Kafasında başka bir şey olduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordum Cal'ı.

"Onu beğenmiyor musun?" diye sordum. Mara benden dört yaş daha genç, zarif bir Fransız kadınıydı ve birçok kişi, birbirimize kardeş kadar benzediğimizi söylemişti. İkimizin de uzun sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Ben biraz daha uzundum, ama aynı beden giyiyorduk ve ikimiz de dans etmeyi çok seviyorduk.

"Evet, onu çok beğeniyorum."

"Pekâlâ, sorun seks mi?"

"Hayır tabii ki, seninle olduğundan daha farklı. Ama yine de güzel."

"Üçlü birlikteliklere inanmıyor musun?"

"Bu konuyu ben de düşünüyordum tabii ki. Eğer Monte Carlo'ya taşınırsak oldukça işe yarar. Ancak... senin için kaygılanıyorum."

"Ah, benim için fark etmez. Hiç etmez. Benim için endişelenme. Mara'yı çok seviyorum."

Bunu söylediğim anda Cal'ın yüzünün kızardığını görebildim.

"Beni sürekli olarak bir başkasıyla paylaşmak senin için sorun değil, öyle mi? Biliyorsun, evlilik konusunda ciddiyim. Eğer onunla evlenirsem, bu sürekli olur."

"Tabii ki anlıyorum. Benim için fark etmez. Yani, ilgili olduğunu ve ona iyi bakacağını biliyorum."

"Seninle de ilgilenmek istiyorum."

"Benim için üzülme. Özel bir ilgiye ihtiyacım yok. Kıskançlık da yapmayacağım."

"Benim söylemek istediğim de bu, Jeshanah. Sanırım umursamıyorsun. Benden duygusal olarak uzaklaşmak için bir yol mu bu?"

Yüzüme soğuk su atılmış gibi oldum. Beni kendime getirdi. Cal'ın başka bir karısı olması olasılığı beni heyecanlandırmıştı, ama bu fikrin niçin bu kadar hoşuma gittiğini durup düşünmemiştim hiç. Gerçek bir devrimci olduğum için böyle olduğunu sanmıştım. Ama gerçeğin ortaya çıktığı bu dakikada, Cal'ın eşi olma yükünü benimle paylaşacak birinin beni rahatlatacağını anlamıştım. Yine de bunu ona asla söyleyemezdim, çok incinirdi. Aile'de başka üçlü birliktelikler de vardı ve Aile dergisi bu konuyu destekleyen yazılarla doluydu. Aşka dayanmayan evlilikler için mantıklı bir çözüm olduğunu düşünerek bu konuya sarılmıştım. Ne yazık ki Cal, bana hiç de devrimci olmayan bir şekilde âşık görünüyordu. Bu nedenle onu rahatlatmaya çalıştım.

"Cal, zaten Thor her zaman bizi birbirimize bağlayacak."

"Onunla evlenirsem beni terk etmeye çalışmayacak mısın?"

"Onunla gerçekten evlenemeyeceğini biliyorsun. Bu yasal olmaz."

Güldüm, ama Cal hâlâ çok ciddiydi.

"Tamam, bu konu hakkında liderlerle konuşacağım."

Mara, bunun olacağını bildiğini söyledi. Onu da ekibimize katarak, yeni bir ev kurmak için yeterli yardımı edinmiştik. Böylece, henüz Nice'deyken bile ayrı bir "ev"deymiş gibi yaşamaya başladık. İki kişi şahadet etmek ve para kazanmak için dışarı çıkıyor, diğerimiz de evde Thor'la kalıyordu. Monte Carlo'da küçük bir ev bulmak için dua etmeye başladık.

Monte Carlo'ya ilk gidişimizde, Mara ve ben Jean'le tanışmıştık. Jean, Monegasque'ın yerlisiydi ve elli yaşına yaklaşmıştı. Mara ve ben yirmi beşin altındaydık. Jean beni beğenmiş görünüyordu, ama Mara'nın arkadaşlığından daha çok hoşlanmıştı. İkisini Fransızca konuşurken dinlediğimde, eğitim ve kültür eksikliğimin acı bir şekilde farkına vardım. Benim üniversiteye gitmiş olmama ve Mara'nın liseyi bile bitirmemiş olmasına karşın, edebiyat, tarih, müzik ve sanat konularında benden çok daha fazla bilgiliydi. Jean'la tartıştıkları konuların yanına bile yaklaşamazdım. Kendimi geliştirmek zorunda olduğumu hissettim. Ama bunu nasıl yapabilirdim? Mo mektupları dışında hiçbir şey okumamamız gerekiyordu. İsteksiz Kunduz olarak daha önce yaşadıklarımdan sonra, kesinlikle kitap okumamalıydım. Bunun yerine, tanıştığım insanlardan elimden geldiğince kültür ve bilgi edinebilmek için daha dikkatli olmaya başladım. Bu, kendi bilgilerimi artırmanın yanı sıra, insanları daha fazla incelememi sağladı ve şahadet görevime harika bir katkıda bulundu.

Monte Carlo'da bir ev bulmak için ettiğimiz dualara kısa sürede karşılık geldi. Mara'nın bir arkadaşı, Monte Carlo'da bir apartmanın bodrum katının sahibiydi. Daire iyi durumda değildi, ama ev sahibi eğer hale yola sokarsak parasız oturabileceğimizi söyledi. Hemen kabul ettik ve valizlerimizden başka birkaç eşya daha alarak Monaco prensliğine taşındık.

Thor üç yaşındaydı. Ona her gün birkaç saat matematik ve okuma yazma öğretiyordum. Kimi zaman dilenmeye ve yayın dağıtmaya giderken, onu da yanımızda götürüyordum; ama genelde, evde Cal'ın yanında kalıyordu. Monaco'nun harika parklarında ve kumsallarında her gün dolaşıyorduk. Her yerin yürüme mesafesinde olması, arabamız olmadığı için büyük bir kolaylıktı. Mara çoktan Monegasque'le bir taksi şoförüyle yattığı için, uzak bir yere giderken taksiye para vermemiz gerekmiyordu.

İlk "balık"larımızın arasında İtalyan bir işadamı, Amerikalı bir avukat ve ünlü bir aktrisin oğlu da vardı. Tanrı'nın mesajına ulaşabilmeleri için hepsine de cinsel aşk sunulmuştu. Bu ilk balıkların hiçbiri bize para vermedi. Bizi sık sık ailecek yemeğe götürdüler ve hediyeler aldılar. Marketten yapılan alışverişler, ayakkabılar ve Thor'a alınan bir yatak gibi hediyelerdi bunlar. Aile'deki kadınların çoğu balıklarıyla birlikte epey bir zaman geçiriyorlardı; bu yüz-

den de "hediye" aldığımız zaman, bunun Tanrı'nın nimeti olduğunu düşünüyorduk.

Aramızda yalnızca üç yetişkin olduğu için, içimizden iki kişi onayladığında adamla yatmamız gerektiğine karar verdik. Temiz kalmaya dikkat ediyorduk ve Mo cinsel yolla bulaşan hastalıkları kontrol ettirmemiz için doktora gitmemizi söylediğinden, birimizin sağlıkla ilgili bir sorunu olduğunda hemen onunla ilgileniyorduk. Her nasılsa, ya ettiğimiz dualar nedeniyle ya da şansımız yaver gittiği için ciddi bir sorunumuz olmadı.

Jet sosyeteyle ilk kez tanıştığımda tam anlamıyla şaşkına döndüm. Bir kulüpte tanıştığım ilginç bir Amerikalı telefon numaramı almıştı. Ertesi akşam aradı.

"Alo, Jeshanah'la mı görüşüyorum?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Beni hatırladın mı? Ben, Tony."

"Evet, sesini yeniden duymak çok güzel."

"Bu gece bir partiye gitmek isteyebileceğini düşündüm. Bir arkadaşım Cannes'da harika bir parti veriyor. Bir saat içinde sana bir şoför ve araba gönderebilirim."

Cal'ın onaylayıp onaylamayacağını bilmeden, "Evet, çok isterdim," dedim. "Nasıl giyinmeliyim?"

"En güzel neyin varsa onu giy. Herkes çok şık olacak."

Zaman belirledik ve ona adresimi verdim. Sonra da Cal'la konuşmaya gittim.

"Mara'nın da gelip gelemeyeceğini sormalıydın," diye azarladı. "Biliyorsun ki ilk kez çıktığın insanlarla tek başına olmandan hoşlanmıyorum." Aile'de yerleşmiş bir kuraldı bu. Gruptaki ilk günlerimizden beri, İsa'nın şahadete gönderdiği müritleri gibi ikişer ikişer çıkmamız söylenirdi. Ayrıca, "İblis kükreyen aslan gibi dolaşarak, yutabileceği birini arıyor" (Petros'un 1. Mektubu 5:8) denildiği için güvenliğimiz açısından ve birbirimize manevi görevimizi hatırlatmamız için bir arada durmamız söylenmişti. Aslında vücudumla verdiğim bu yeni hizmete başladığımdan beri, Aile dışından biriyle hiçbir zaman tamamen yalnız kalmıyordum. Bahanelerim hazırdı.

"Şey, Mara geçen akşam onunla tanıştı. Bunun ilk çıkış olarak sayılacağını düşünmüştüm."

Mara'nın gelip gelemeyeceğini sormayı niçin unuttuğumu bilmiyordum. Belki de onu yanımda istememiştim. Mara kendimi ikinci sınıf hissetmeme neden oluyordu ve daha sonra gecenin değerlendirmesini yaparken çoğu kez hatalarımı gösteriyordu. Ayrıca, Monaco'ya taşınmakla elde ettiğim kişisel özgürlüğün tadını çıkarmak istiyordum.

"Ne giyeceksin?" diye sordu Mara. Giyim konusunda benden daha zevkli olduğunu biliyordum.

"Jeanie'nin bana verdiği giysiyi giymeyi düşünmüştüm," diye yanıtladım. Fransa'da ünlü bir şarkıcı olan Jeanie, Paris'ten arkadaşımızdı. Bize sık sık "eski" sahne giysilerini verirdi ve bu giysileri genellikle liderler kendilerine alırlardı. Her nasılsa, önünde derin bir yırtmacı olan uzun bir ipek giysi, bedenime uygun olduğu için bana verilmişti. Bu elbise içinde her yerim görünüyordu ve onu kulüplere giderken hiç giymemiştim. Mara bunun çok gösterişli olduğunu düşündüğü için yüzünü buruşturdu.

"Jeanie, bu giysiyi sahneye çıkarken giyebildiğine göre, eminim ki bu gece için de uygundur." dedim. "Zaten giyebileceğim başka bir şey de yok."

Asıl sorun mantoydu. Bej bir yağmurlukta karar kıldık. Sahip olduğum en yeni şey olmasına karşın, modası çoktan geçmişti. Ben ayrılmadan önce hep birlikte dua ettik, ama biraz endişeliydim. Cal ve Mara tek başıma çıkmamı kesinlikle uygun bulmuyorlardı. Cannes'da nereye gittiğimi bile bilmiyorduk. İlk defa güvenlik konusunda endişe duymaya başladım, ama belli etmemeye çalıştım. Ne de olsa, tek başıma gitmek benim fikrimdi.

Her buluşmadan önce olduğu gibi, banyo yaptım. Belime kadar gelen saçlarımı her zamanki gibi serbest bıraktım. Son kullandığım şampuan saçlarıma hacim kazandırmıştı. Biraz da makyaj yaptım: ruj, gölgeleyici ve maskara sürüp, biraz da koku sıktım. Dışarı çıkarken giydiğim siyah ayakkabılar elbiseye uymuştu, ama biraz eski yüzlüydüler. Üzerinde, Mo'nun bizlere yazdığı kişisel aşk mektuplarında genellikle çizdiği sembol olan altından bir kalp ve içinde bir çember bulunan kolyeden başka takı takmamıştım. Kolyeyi bana Paris'te iyi kalpli bir bayan lider vermişti. Bundan başka sahip olduğum tek mücevher de, David'in Harp'ı adını verdiğimiz bir Aile sembolüydü. Cal benim için özel olarak yapmıştı. Dışarı

çıkmadan önce aynaya bir bakıp da yağmurluğun ne kadar eski-püskü göründüğünü fark edince, çıkarıp elime aldım.

Beni alan şoför, Cannes'a kadar olan yaklaşık bir saatlik yolculuğumuz boyunca benimle hiç konuşmadı. Ormanın içine doğru giden dar bir yola saptığında rahatsız oldum ve nerede olduğum hakkında adamdan bilgi almaya çalıştım.

"Gittiğimiz ev kime ait?" diye sordum.

"Öğreneceksiniz," diye yanıtladı kaba bir şekilde.

Neredeyse kaçırıldığımı düşünecektim. Belki de şoför bir pornografi çetesindendi. Aslında, Tony denilen bu adamı çok iyi tanımıyordum ve şimdi düşündükçe biraz karanlık biri gibi geliyordu.

Ağaçlık ve özel bir yolda birkaç dakika gittikten sonra, kocaman beyaz bir konak belirdi. Etkileyici Roma sütunlarının süslediği, çok iyi ışıklandırılmış bir verandanın önünde durduk. Uşak olduğunu sandığım bir adam, arabanın kapısını açtı.

Diğer insanların seslerini izleyerek, havuzlu avluya açılan bir odaya girdim. Pelüş halılarla kaplı odada yaklaşık beş kanepe takımı ve sedirler, ayrıca ordövrlerle donatılmış, meşe ağacından yapılma bir masa vardı. Dışarıda, üst katta bir havuz ve avlu gördüm. Etrafta Tony'yi aradım. Son derece güzel genç kadınların yanı sıra, genelde zenci ve Arap'a benzeyen adamlar vardı ortalıkta. Herkes benden daha zarif giyinmişti ve parıldayan mücevherleri bana küpe bile takmadığımı hatırlattı.

"Jeshanah, buraya gel," dedi, Tony olduğu anlaşılan bir adam. Onu yalnızca önceki gece, karanlık bir kulüpte görmüştüm. Gri saçlarını ve yaşının izlerini taşıyan güneş yanığı yüzünü yeni fark ediyordum.

Utangaç bir şekilde oturduğu kanepeye doğru yürüdüm.

"Jeshanah, karımla tanışmanı istiyorum," dedi, beni karısına ve orada bulunan diğer birkaç kişiye takdim ederken. Bu ilginçti işte. Daha önce bir balığın karısıyla hiç tanışmamıştım, ama kısa bir süre sonra da Tony'nin balık olmadığını anladım.

Tony arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti ve ben de, burada ne aradığımı merak ederek oturdum. Yüzü Barbie bebeklerine benzeyen bir kadın oturuyordu yanımda. Onun Amerikalı olduğunu duyunca rahatladım. Modellik yapıyordu, ama sonradan bana anlattığı kadarıyla, boyu kısa olduğu için yalnızca yüzünü, ellerini ve ayaklarını kullanıyordu.

"Ayaklara ne kadar talep olduğunu duysan şaşarsın," dedi. "Ama yüzümün daha fazla fotoğrafının çekilmesini isterdim. Eğer Paris'te daha fazla iş alamazsam, tamamen buraya taşınmam gerekebilir. Sen ne iş yaparsın?"

Fransa'da yaşamamın nedeni olarak her zaman yaptığım açıklamayı yaparak, "Eskiden dansçıydım," dedim. Şu anda ne yaptığımı sormaması beni şaşırttı.

Bir garson gelip bize içki ikram etti. Ben istemedim, ama yanımdaki kadın elindeki boş bardağı vererek yerine yeni bir içki daha aldı.

Onun, yanında başka bir sarışın kadın bulunan, iri ve siyah bir adama sürekli olarak baktığını fark ettim.

"Benim istediğim o," dedi. "Özel konuğun o olduğunu duydum." Adama cilveli bir şekilde gülümsedi.

Zenginlik ve lüksle Paris'te olan tanışıklığım bile beni bu kadarına hazırlamamıştı. Bu ev, Paris'te birkaç kez gittiğim ünlü Hôtel George V'ten bile daha lüks döşenmişti. Bütün bu zenginlik bana *La Dolce Vita*'yı hatırlattı, ama her şey daha moderndi. İlk kez, gerçek hayattan ne kadar uzak kalmış olduğumu fark ettim. İsa'nın İncil'de bizlere dediği gibi "dünyaya ait değil"dim, ama bunun da ötesinde dünyaya her zamankinden daha fazla yabancılaşmış hissediyordum kendimi. 70'li yılların sonlarıydı ve yedi yıldır sosyal açıdan tamamen tecrit edilmiş olarak yaşıyordum; dışarıdakilerle ancak şahadet aracılığıyla iletişim kurabiliyordum. Mara'nın gelmediğine sevinmiştim. Dış dünyadan bu kadar çok insanın arasında ilk defa yalnız kalıyordum ve eğer burada olsaydı, asla bu yabancılaşmanın farkına varamayacaktım. Asla burada ne aradığımı düşünmeye zorlamayacaktım kendimi. Ne zaman yanımda başka bir kız kardeş olsa, kendimi "eksikleri tamamlamak" zorunda hissediyor ve Tanrı'nın İsteği'nin yerine gelmiş olduğundan emin olmak istiyordum. Tek başımayken, Ailem için bir şeyler yapma baskısını üzerimde hissetmiyordum ve bütün bu insanların manevi açıdan benim hakkımda ne düşündükleri umurumda bile olmadığından, yerine getirmem gereken bir görev de yoktu.

Ilk önce, neler olduğunu tam olarak anlayamadım. Tony karısıyla birlikteydi, bu nedenle, olay gerçek bir partiye benziyordu. Fakat öte yandan, Afrikalı seçkin bir kimse gibi görünen o adamla flört etmeye çalışan şu model kız vardı. Erkeklerin tamamı bir sü-

rü takı takmışlardı; üzerlerinde elmaslar olan kocaman yüzükler ve altın zincirli kolyeler. Bütün kadınlar manken gibi görünüyorlardı. Makyajları kusursuzdu, giysileri moda dergilerinden çıkmış gibiydi ve hepsinin saçları mükemmeldi. Kendimi çok yetersiz hissettim. Onlarla karşılaştırıldığında annesinin elbiselerini deneyen küçük bir kız gibi duruyordum. Tony düşüncelerimi dağıttı.

"Jeshanah, dün geceki kadar neşeli değilsin. Gel, seni Amir'le tanıştırayım."

Beni masaya götürdü ve Kuveytli bir Arap'la konuştum. Haritada, Kuveyt'in nerede olduğunu bile bilmiyordum. Neyse ki, yemek dağıtılmaya başladı ve herkes gayet resmi bir şekilde yediği için, ne yapacağımı düşünmekten kurtuldum. Amir'den biraz bilgi edinmeye çalıştım, ama benimle ilgilenmediği ortadaydı. Boyu 1,80'in üzerinde olan, dikkat çekici, kızıl saçlı bir kadını süzmekle meşguldü. Benim fiziksel niteliklerim, bu kadınların sunduğu görüntü yanında pek sönük kalmıştı.

Ayrıca, bu adamlardan hiçbirinin Tanrısal bir mesajla ilgileneceklerini de sanmıyordum. Masada oturmuş, adını bile bilmediğim yemekleri yerken, Aile'ye katılmadan önce beynimin arka odalarına sakladığım, bana burada neler olduğunu açıklayabilecek bir anı, bir bağlantı, biraz bilgi bulmaya çalıştım. Nasıl davranmalıydım? Benden ne bekleniyordu? Bütün insan etkileşimlerinin sosyal açıdan tanımlanmış olduğunu öğrendiğimiz bir sosyoloji dersini hatırladım. Bize öğretilen rolü oynarız; ancak, bazen rolümüzü kendimiz seçebiliriz. Bu teoriden ne sonuç çıkıyordu? Daha fazlasını öğrenmiş olmayı isterdim. Harikalar Diyarı'nda bir sürü garip tiple birlikte, Kraliçe'nin masasında oturan Alice gibi hissettim kendimi. Düşüncelerimi yanımda oturan kişi böldü. Kısa boylu, saçları dökülmeye başlamış, şişmanca bir adamdı ve aşağıya dansa gelip gelmeyeceğini soruyordu.

Beni aşağıya; diskjokeyi olan, kulüp büyüklüğünde bir diskoteğe indirdi. Odanın bir tarafına kurulmuş platformun üzerindeki sandalyelerden birine oturdum, adam da barın etrafındaki bir gruba katıldı. Değişik kadınlar teker teker ayağa kalkıp, oturan adamların önünde dans ediyorlardı. Tanışmış olduğum Amerikalı modele bakındım, ama ortalıkta yoktu. Gösterdiği Afrikalı adamın da ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Birisi, kalkıp dans etmem gerektiğini söyledi. Dansın benim için kolay bir şey olmasına ve müziği bile dinlemeden vücutlarını saçma sapan sallayan bu kadınların hepsinden daha iyi dans edeceğimi bilmeme karşın, Kral Herod'un karşısındaki Salome gibi dans etmediğim sürece, dansımın bu adamlar tarafından beğenileceğini hiç sanmıyordum. Bunun için henüz hazır değildim. Sandalyemde oturmaya devam ettim. Onların dünyasına girmek bana çok cazip görünmüştü ve şimdi bu kadınların kibarca, sosyetik tele-kız diye adlandırılan çok pahalı fahişeler olduklarını anlıyordum. Mo'nun mektuplarında sözünü ettiği bu değildi. Bu rolü oynamamayı seçebilirdim. Kendimi son derece tedirgin hissederek, bütün gece yerimden kımıldamamaya karar verdim. Şoför (tabii hâlâ buradaysa) beni eve götürene kadar kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini umuyordum.

Buradan nasıl ayrılacağımı düşünürken, orta yaşlı, kısa boylu ve tıknaz olan Ortadoğulu bir adam gelip yanıma oturdu. Küçük ve yuvarlak yüzünün her yanına ay ışığı gibi yayılan, harikulade, sıcacık bir gülümseyişi vardı. Her nedense ona güvenebileceğimi hissettim.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Endişeli görünüyorsun."

"Evet, aslında, burada ne aradığımdan pek emin değilim."

"Bu insanlar benim arkadaşlarım. Korkma, sana zarar vermezler."

"Daha önce hiç böyle bir partiye katılmamıştım. Genelde kendi arkadaşlarımla olurum."

"Evet, belki bir gün ben de senin arkadaşlarınla tanışırım. Şimdi rahatla. Kimse sana zarar vermeyecek." Dizime hafifçe vurdu ve gitmek için ayağa kalktı.

O ayrıldıktan hemen sonra, başka bir adamla konuşmakta olan uzun boylu sarışın gelip yanıma oturdu.

"Erkek arkadaşımı tanıyorsun galiba." dedi kendini beğenmişçe.

"Hayır, onu tanımıyorum. Erkek arkadaşın mı? Kim o?" diye karşılık verdim masumca.

"İyi ama, partiyi veren kişi o. Bu evin sahibi. Onu gerçekten tanımıyor musun?"

"Hayır. Beni Tony çağırdı ve kimin partisi olduğunu da söylemedi."

Kız, benim kesinlikle rakip olmadığımı anladı.

"Iyi ama, o Adnan Kaşıkçı," diye karşılık verdi, adamı tanımam gerekiyormuş gibi.

"Hiç duymadım," dedim.

Kafasını arkaya atıp güldü.

"O yalnızca dünyanın en zengin adamı, hepsi bu. Sen nerede yaşıyorsun? Uzun süre burada kalırsan, mutlaka onun adını duyarsın." Yanımdan ayrıldı ve "erkek arkadaşı"na doğru gidip kel kafasına işveli bir öpücük kondurdu.

Bazı insanların gitmekte olduklarını görünce rahatladım. Üst kata çıkıp mantomu ve şoförü sordum, ama ismini bilmediğim için beni kimin getirdiğini bulmak oldukça uzun sürdü. Bütün diğer kızlara kürklerini giymeleri için yardım edilirken, ben mütevazı yağmurluğumu giymiş olarak girişte beklemek zorunda kaldım.

Sonunda şoförüm bulundu ve yenilmiş ama daha bilge bir ruh hali içinde, Monte Carlo'ya geri götürüldüm.

Monte Carlo'daki görevimiz olan seçkin çevrelere girme işini ilk defa başardığımız için, hikâyem Cal'ı heyecanlandırmıştı. Bütün gece durum değerlendirmesi yapmış ve bizlerin, yani Aile'deki kadınların, bu güzel modellerin erkeklere verdiklerinden daha fazlasını verebileceğimiz sonucuna varmıştım. Ama o ortamlara daha rahat girip çıkabilmemiz gerekiyordu. Partilere gidip de neredeyse birer malmışız gibi seçilmeyi ve bize para ödenmesini bekleyemezdik. Bu insanlarla daha özel bir biçimde nasıl tanışabilirdik? Bir strateji belirlemeye çalışan gerillalar gibi, bu konuyu akşam yemeğinde tartıştık. Cal, Aile'nin genel merkezi olan "Dünya Hizmetleri"ne bu konuda yazıp, para istemeyi düşündü. Her ev, gelirinin yüzde onunu "Dünya Hizmetleri"ne gönderiyordu ve bu para, üst düzeydeki liderlerin geçimini sağlamak, basım işlerinin maliyetini karşılamak ve ihtiyacı olan misyon bölgelerine gönderilmek amacıyla kullanılıyordu.

"Dünya Hizmetleri bize niçin para göndersin ki?" diye sordum. "Biz bir misyon bölgesi değiliz."

"Tabii ki misyon bölgesiyiz," dedi Cal. "Bu pahalı kulüplere girmeliyiz ve eğer doğru insanlarla tanışacaksak, ben de sizinle gelmeliyim."

Mara, Cal'a hak verdi ve genel merkeze bir mektup gönderdiler. Bildiğim kadarıyla hiçbir cevap alamadılar. Mara'nın her za-

man için nasıl Cal'ın tarafında olabildiğini merak ediyordum. Aynı şekilde düşündükleri için mi, yoksa Cal'ın her söylediğini destekleyerek ona yakınlaşmak istediği için mi böyle davranıyordu, emin değildim. Esasında sosyal eşitliğe inandığım ve özellikle de dışlanan hem ben olduğum için, üç kişilik grubumuzdaki bu kuvvet dengesizliğinden hoşlanmıyordum. Bunu Mara'yla konuştum ve benim Cal'a karşı saygısızca davrandığımı söyledi. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamış olsam da, bu konu ikimizin arasında bir ayrılık yarattı. Sanırım, biz kadınların aynı tarafta yer alacağımızı düşünmüştüm; ama o, "evin reisi" olarak tayin edilmiş kişinin yanında yer aldı. Mara, yıllar sonra bana, evliliğimize ilk katıldığı zamanlarda üçlü birliktelikten hoşlanacağını düşündüğünü, ancak Cal'a karşı olan sevgimin eksikliğinin farkına vardığında, ona duygusal olarak daha fazla bağlandığını anlattı.

Kiraladığımız apartman dairesi, üç aylık sıkı bir çalışmadan sonra tamamen yenilenmişti. Bu daireyi bize bedava veren genç adam yeni halini o kadar çok beğendi ki, yeniden oraya taşınmaya karar verdi. Gidebileceğimiz başka bir yer bulmamız için de bize bir ay süre tanıdı. Monte Carlo'daki kiraları karşılayamazdık tabii ki; hatta Monaco'nun civarında bulunan küçük köylerdeki kiralar bile bizim verebileceğimiz miktarın üzerindeydi. Bu konu için dua ettikten sonra, Paris'te bizimle birlikte çalışmış bir çift aracılığıyla, Tanrı dualarımıza yanıt verir gibi oldu.

Abraham ve Breeze çocuksuz, özgürlüğü seven çok yetenekli insanlardı. Paris'teyken, onlarla Aile üyelerine tanınan sınırlar içinde arkadaşlık etmiştik. Abe asla ev kurallarına uymazdı —her zaman odasında saklı içki ve çerez bulunurdu. Ayrıca dünyevi bir müzik arşivi de vardı. Bir müzisyen olduğu için bu ayrıcalığa sahipti. Etkileneceğimi düşündüğümden çok fazla dünyevi müzik dinlemekten çekiniyordum, ama sohbet etmek için sık sık Abe'in odasına uğruyordum.

Breeze orkestranın Hollanda'da verdiği bir konserden sonra, Paris'e gelmişti. O da Gösteri Grubu'nda yer almak istiyordu ve Abe de bunun için bir fırsat kapısı gibi görünüyordu. Bir şarkıcı ve kemancı olarak gruba dahil edilmiş, ardından da Abe'le evlenmişti. Abe'e âşık olabileceğini düşünmüştüm, ama İtalya'daki liderlerden biriyle gizlice seks yaptığını biliyordum. Gizliydi, çünkü önce Abe'den onay almamıştı. Dış gebelik nedeniyle hastaneye kaldırıl-

ması gerektiğinde, Abe her an yanında bulundu ve ona sürekli olarak sevgi gösterisinde bulundu. Bereeze'in, aynen benim gibi, gizlice seks yaptığı için cezalandırıldığı sonucuna vardım. Açıkça yapıldığı ve tarafların hepsinin anlaştığı sürece, cinsel paylaşım ahlaka uygun görünüyordu.

Les Enfants de Dieu dağıldıktan sonra, Abe ve Breeze birkaç evde yaşamayı denemiş, ama sanatçı oldukları için katı kurallar yüzünden kendilerini huzursuz hissetmişlerdi. Monte Carlo'da bir ev açtığımızı duyunca, gelip gelemeyeceklerini sordular. Sevinerek kabul ettik. Ekibimizde iki müzisyen olursa, kiramızı ödeyebilecek parayı kazanabilirdik. Tanrı bize yardımcı olduğuna göre, doğru yoldayız demekti.

Beşimiz birden, oğlum Thor'la birlikte 1978 kışında, Eze-sur-Mer'in güzelim yamaçlarında üç yatak odası olan bir eve taşındık. Kış aylarında diğer evlere oranla daha ucuz bir kira bedeli olan, villa adı verilen küçük bir ev kiralamıştık. Yaza henüz altı ay vardı ve o zamana kadar başka bir şeyler bulacağımızı düşündük.

Eze'de, Cal ve Mara'yla tartıştığım kötü zamanlar haricinde, oğlumla çok güzel günlerim oldu. Küçük kumsalın ve sahildeki eski köylerin doğal güzelliğinden kuvvet alıyor gibiydim. Artık dört yaşına gelmiş olan oğlumu yanıma alıyor, St.-Jean-Cap-Ferrat boyunca, sahildeki patikada uzun yürüyüşler yapıyordum. Bu sayede, iki insan arasında olabileceğini daha önceden düşünemeyeceğim bir şekilde yakınlaştık onunla. Thor, farkında olmadan, yaşama nedenim haline geldi.

Cal ve Mara, "koloni çobanları" yapılmışlardı. Bunun başlıca nedeni, zamanlarının büyük bir kısmını evde geçirip, Mo mektuplarını okumaya, rapor yazmaya, dua etmeye ve ev liderlerinin yapması gereken diğer işlere kendilerini adamalarıydı. Yapılacak her türlü işe —örneğin, paranın nasıl harcanacağına— onlar karar veriyordu. Ayrıca, kiminle yatağa girmem gerektiğini de onlar belirliyordu. Cal'ın bu yetkiye sahip olmasına aldırmasam da, cinsel ilişkilerim hakkında Mara'nın ona fikir veriyor olması beni rahatsız ediyordu.

Üçlü bir evliliğimiz olduğu için Monte Carlo'da hepimiz aynı yatakta yatıyorduk, ancak şimdi Mara hamileydi ve daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Uyuduğum yeri değiştirmeyi ve

Thor'un odasındaki bir yatakta yatmayı kabul ettim. Thor'la oyun oynamak ve ona ders çalıştırmak için zaten her sabah erkenden kalkıyordum. Kimi zaman Cal kendisiyle yatmamı istiyordu, ama neredeyse her gece dışarı çıkıyordum ve eve döndüğümde o uyumuş oluyordu; bu yüzden, isteği hiç gerçekleşmedi. Mo mektuplarından bildiğim kadarıyla, cinsel paylaşım birçok evde erkek ve kız kardeşler arasında genel bir âdet halindeydi, ama bizim Abe ve Breeze'le böyle bir durumumuz yoktu; onların kendi yatak odaları vardı ve bunun nedeni zinanın vicdanımızı rahatsız etmesi değildi. Mo şöyle diyordu: "Musa'nın kuralları geçerliliğini kaybetmiştir. Geçerli olan Aşk'tır, bundan başka Kanun yoktur." ("Düşmanlarımızı Nasıl Yanıtlamalıyız – Seks Yapmalarını Öğütleyin" 2475:28) Sanırım Thor'u izlemek, şarkı söylemek, şahadet etmek, kulüplerde "avlanmak" ve başka erkeklerle yatmakla, paylaşma için zaman ayıramayacak kadar meşguldüm.

Nice'te, Abe bazen karısı Breeze'le şarkı söylemeye giderdi. Ama yaptığımız en kârlı işin, Breeze'in ve benim Nice ve İtalya arasındaki Côte d'Azur boyunca uzanan seçkin kafelerde şarkı söylememiz olduğu da ortadaydı. Breeze'in harika bir sesi vardı ve çok da iyi bir müzisyendi. Benimse doğal, içten gelen bir enerjim ve "her şeyin mümkün olduğu"na dair çocukça bir inancım vardı. İkimiz birlikte restoranları ve kafeleri neşe ve sevgiyle dolduruyor, ardından da mütevazı masraflarımızı karşılamaya yetecek kadar parayla oradan ayrılıyorduk.

Kayıp ruhları avlamaya çıktığımızda ise, erkekler aileyle tanışmaları için eve davet ediliyorlardı. Aile'deki hamile kadınlar geceleri dışarı çıktıkları ve *Aile Haberleri*'nde hamile kadınların cinsel paylaşımları hakkında birçok beyan bulunduğu halde, Mara hamileliği ilerledikçe yorgun olduğunu ileri sürerek genellikle evden çıkmıyordu.

Erkeklerin de kadınları Aile'ye dahil edebilmek için cinselliği kullanmaları caizdi. Bu, arada sırada gerçekleşiyor olmasına karşın, yine de zaman kaybından başka bir şey gibi görünmüyordu ve çok nadiren başvurulan bir olay halini almıştı. Aile'ye hiç katılmayan erkeklerden dünyaya gelen çocuklara "İsa bebekleri" adını vermeye başlamıştık. Amacımız, bu çocukları kendi çocuklarımız gibi sevmek ve öyle muamele etmekti; ama aslında kendi çocuğumuz değillerdi ve birçok İsa bebeği, psikolojik yönden rahatsızlık-

ları olan gençler olarak yetişti. Bense, hiçbir doğum kontrol yöntemi kullanmadığım halde, yedi yıl boyunca tekrar hamile kalmadım.

Bir gün trenle yolculuk ederken, benden daha genç yaşlarda, genç bir İngiliz öğrenciyle tanıştık. Bu öğrenciye şahadet ettim, ama sekse ihtiyacı olmadığını düşündüm. Cal'ın düşüncesiyse tam aksi yöndeydi. Yeni dostumuz evimize geldi ve Cal'dan İncil dersleri alıp kalbini İsa'ya açtıktan sonra, yolculuk etmekten vazgeçip bizimle kalmaya karar verdi. Bakir ve benden genç olduğunu biliyordum. Sekse gereksinim duyması için bir neden göremiyordum; ayrıca, zaten kalmaya karar vermişti. Ama Cal ve Mara, onun fiziksel aşka ihtiyacı olduğunu ve bunu benim vermem gerektiğini düşünüyorlardı.

Bu zavallı gencin, bilgili bir abla olarak bana karşı duyduğu bir tür doğal güveni yok etmekte olduğumu hissettiren bir sezgi vardı içimde. Onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğimi, hatta devamlı bir seks partneri bile olmayacağımı biliyordum. Masum bir bakir olduğundan, seksin onun için "ihtiyaçlarını karşılamaktan" daha derin bir anlam ifade edeceğini hissediyordum. İstemeyerek de olsa, bana söyleneni yaptım ve öğrenci benim aşkımdan yanıp tutuşmaya başladı. Benim yalnızca Tanrı'nın Sevgisi'nin bir ifadesi olduğumu, birbirimiz için yaratılmadığımızı anlatabilmek için saatler boyunca konuşmak zorunda kaldık. En sonunda anlatmak istediğimizi anladı ve bizimle kalmaya devam etti. Sonra da, İsviçre'deki liderlerden biri oldu. Grubun içinden birinin bakış açısından bu, "yöntemin" işe yaradığını kanıtlıyordu.

Bu arada, Cal'la aramızda aleni ve hararetli anlaşmazlıklar başladı. Cal, ondan daha da uzaklaştığımı düşünüyor, bense onun beni kullandığını hissediyordum. Mara barış istiyordu ve bir iki aylığına Paris'e gitmek istediğimde, Cal'ı bu konuda ikna etti.

Nice tren istasyonunda Thor'dan ayrılmam gereken o mutsuz günü iyi hatırlıyorum. Cal onu almama kesinlikle izin vermeyecekti, ama birkaç hafta sonra Mara'nın oğlumu bana göndereceğinden emindim. O çelimsiz haliyle, benim hareketli oğlumla kesinlikle baş edemezdi. Yalnızca kısa bir süre için ayrı kalacağımı düşünsem de, acıklı bir ayrılma oldu.

İncecik, neredeyse korku dolu bir sesle, "O çantayla nereye gidiyorsun anne?" diye sordu.

"Bir süre Paris'te kalacağım tatlım."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Bu defa olmaz canım. Belki yakında," diye geveledim çatlak bir sesle ve onu yanaklarından şefkatle öptüm.

Psikolojik durumumdaki çelişkiler duygularımı tüketmişti ve olup bitenleri düşünebilmek için Paris'te zamanım olacağını umuyordum. Hem sevmediğim bir adamla evli olmanın acısını çekiyor, hem de seçmediğim bir sürü erkeğe vücudumu sunuyordum. Eze'de, neredeyse tek başıma evin geçimini sağladığım halde, kişisel tercih hakkımı hemen hemen hiç kullanamadan yaşarken kendim için hiç şans görmüyordum. Paris'teyken en yakın olduğum erkek kardeşlerden biri olan James'den, kısa süre önce çok hoş bir mektup almıştım ve küçük bir tatil yapmamı öneriyordu. Bu bana garip gelmişti. Aile'de kimse tatil yapmazdı, ama mektuptaki bir şeyler, onun Aile'de tanıdığım herkesten daha özgür olduğunu hissettirdi bana. Paris'teki küçük evlerinde benim için yerleri olduğunu yazıyordu şimdi de. Hiçbir şey olmasa bile, düşünmek için biraz zaman bulabilirdim. Tanrı'nın bana Thor'u vereceğine her zaman inanmıştım —ne de olsa, bütün bunları O'nun için yapıyordum!— ancak oğlumu yanıma alabilmek için bir yol bulmalıydım.

Yine de trene girip arkama baktığımda, Thor'u uzun bir süre için terk ediyormuşum hissine kapıldım. Cal sıkıca oğlunun omuzlarını tutmuştu, ama Thor'un gözleri benim üstümdeydi. Gözyaşlarımla düşüncelerimi bir kenara itip trene bindim.

James, Gösteri Grubu zamanından hatırladığım aynı tatlı ve becerikli kardeşti. Aile'nin verdiği pek çok kadınla birlikte olmuş birkaç zengin tanıdığı vardı Paris'te. Paris'e vardığımda bu adamlar beni de istediler. Ne yazık ki, ortalıkta bulaşıcı bir cinsel hastalık dolaştığının farkına varmadan önce onlardan biriyle yattım. Evimizdeki kadınlardan biri bu hastalığa yakalanınca, James beni Paris'in en gösterişli semtlerinden birindeki özel bir doktora götürdü. Bunun bir servet tutacağını biliyordum ve müşterilerimizden birinin ödediğini düşündüm. Gösteri Grubu'yla çalıştığım zamanlarda, Fransa'nın yerlisi olmayan aile üyelerine, ücretsiz tıbbi ve sosyal hizmetler kazandıran bir *carte de séjour* çıkarmışlardı. Ancak Gösteri Grubu dağıldıktan sonra, *carte de séjour*'um yenilenmemişti. Yabancı ülkelerden birçok üyemiz, Fransız kızlarla evlenerek *carte de séjour* almışlardı ve böylece Fransa'da doğan bütün çocuklar tıbbi hizmetlerden ücretsiz olarak yararlanabiliyordu.

James, biraz endişeli olduğumu fark etti. Thor doğduğundan beri hiç doktora gitmemiştim ve morale ihtiyacım vardı. Beni rahatlatmaya çalıştı.

"Endişelenme," dedi. "Doktora şahadet edebilirsin. Koyun olabilir."

Doktor benimle ayrıntılı bir görüşme yaptı. Bir kısmımızı daha önceden görmüştü ve neler olup bittiğini merak ediyordu. Her şeyi açıkladım.

"Görüyorsunuz, insanın bütün ihtiyaçlarını Tanrı'nın sağladığına inanıyoruz. Eğer birini sevdiğimizi söylüyorsak, bu kişiye Tanrı'nın Sevgisi'nin bir ifadesi olarak niçin seks sunmayalım?"

"Ama bu seksi kime sunacağınızı nasıl seçiyorsunuz?"

Tabii ki bu seçimi her zaman liderler yaptığından, benim için zor bir soruydu; ama bunu bir yabancıya belli etmemeliydim.

"Tanrı'nın Sevgisi hakkında daha fazla şeyler öğrenmek isteyen herkese, bu sevgi seks yoluyla gösterilebilir," dedim biraz tereddüt ederek.

"Bunun için para alıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, asla para almayız."

Bana karşı dürüst olabileceğini fark ederek, "Ama tedavi ettiğim erkeklerden bazıları belli ki zengin kimselerdi," dedi. "Şüphesiz, grubunuz zengin erkekleri hedef alıyordur."

Zavallı genç öğrenci ile yakın geçmişteki deneyimimi hatırlayarak, "Aslında öyle değil," diye yanıtladım. "Ama çoğunlukla, Tanrı'nın gerçek sevgisine en çok zengin kişilerin ihtiyacı oluyor. İncil'in söylediği gibi, zengin bir adamın cennete gitmesi, bir devenin iğne deliğinden geçmesinden daha zordur."

Nedense bunu mantıklı bir cevap olarak gördü ve onaylarcasına başını salladı.

"*Alors*. Sağlığın yerinde. Bu hapları almaya devam et ve önümüzdeki cuma günü son randevuyu almak için sekreterimi gör. Geri kalan laboratuvar raporlarını o zamana kadar almış olurum."

Cuma günü yeniden geldiğimde, sokaklarda yayın satıp şahadet ederek yoğun bir gün geçirmiştim. Bekleme odası loştu ve sekreter yoktu. Doktor arka taraftaki ofisinden çıktı.

"Merhaba Jeshanah. Sekreterimin bu gece bir yere gitmesi gerekiyordu, o yüzden erken çıkmasına izin verdim. Ama uzun sürmez. Buraya gel."

Peşinden, arkadaki muayenehanesine doğru gittim.

"Bir şeyin yok gibi. Şanslısın."

"Tanrı'ya şükür," dedim ister istemez.

"Yine de düşünüyordum. Tanrı'yla çok ilgiliyim ve senin açıkladığın gibi, O'nun Sevgisi hakkında daha çok bilgi almak isterdim."

Bir saniye için ona kuşkuyla baktım. Bir doktordu. Cinsel hastalığı olan erkeklerle kısa bir süre önce yatmış olan biriyle niçin seks yapmak istesindi ki?"

"Aman, kimin umrunda," diye düşündüm. Bunu neden yaptığımızı ona açıklamıştım ve şahadet edilmekle ilgilenmiyor gibiydi. Hoş görünümlü bir adamdı. Evli olup olmadığını merak ettim. Eh, bunu yapmak beni incitmezdi. Son zamanlarda ondan iki kat ağır ve yaşlı erkeklerle beraber olmuştum. Bu deneyimlerden sonra, onun temiz ve sağlıklı vücudu bir hoş geldin manzarası gibiydi. Bununla beraber, "kısa yoldan" cinsel şahadet yaptığım ilk deneyimimdi. Ofiste olduğumuz için, ona oral seks sunmanın daha kolay olacağını düşündüm ve birkaç dakika içinde işimiz bitti. Oradan çıktım ve onu bir daha da görmedim. Paris'e olan bu yolculuğum, bana en azından kendi kendime bazı kararlar verebileceğimi göstermişti.

Paris'te sekiz hafta geçirdikten sonra, düşünebildiğim tek şey Thor'a geri dönmekti. Güney Fransa'ya trenle gitmeye karar verdim. James'in evinde özgürce yaşadığım için, kendi kendime bazı kararlar verebileceğimi biliyordum. Cal'a telefon etmeyi denedim, ama telefon kesilmişti. Telefon faturasını ödemek için yeterli paraları olmadığını düşünerek, ne zaman orada olacağımı bildiren bir mektup yazdım. Ama Nice'teki istasyona vardığımda beni bekleyen hiç kimse yoktu. Cal'ın numarasını yeniden aradım, ama halen kesikti. Şimdiye dek mektubumu çoktan almış olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden de beni karşılamaya neden kimsenin gelmediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. En sonunda, o bölgedeki liderlerimiz Peter ve Sheila'yı aramaya karar verdim.

"Merhaba, Jeshanah. Tanrı'ya şükür! Sesini duymak çok güzel. Neredesin?" dedi, telefondaki tatlı ses.

"Nice'teki tren istasyonundayım. Cal'ın beni karşılayacağını düşünmüştüm, ama burada kimse yok. Sanırım bir otobüse atlayıp Eze'e gideceğim."

"Hayır tatlım," dedi Peter paralelden. "Taşındıklarından haberin yok mu?"

Kalbime hançer saplanmış gibi oldum.

"Taşındılar da ne demek? Thor nerede? Niçin bana söylenmedi?"

"Oradan bir yere ayrılma, gelip seni alacağız," dedi Sheila. Gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

Yarım saat sonra geldiler. O zaman, Cal'ın ve bütün evin dağlarda "bir yere" taşındığını öğrendim ve Cal nerede olduklarını bilmemi istemiyordu.

Endişeli bir şekilde, "Cal umurumda bile değil," dedim. "Oğlumu görmek istiyorum. İki aydan uzun bir süredir onunla birlikte olmadım. Onu hemen görmek istiyorum!"

"Jeshanah, bu konu hakkında Cal'la konuşacağız. Şimdilik bizimle kalabilirsin. Biz de bu işi halletmeye çalışacağız."

"Ne demek çalışacağız? Sizler buranın liderlerisiniz. Eğer Thor'un beni görmesi gerektiğini söylerseniz, Cal buna uymak zorunda."

Hepimizin mektuplarda okuduğu, ama yalan olduğunu bildiğim kelimelerle, "Mo liderlerin müritlere emir vermemelerini, onları ikna etmelerini söylüyor. Ne de olsa bizler sizin hizmetinizdeyiz," diye yanıtladı hiç düşünmeden. Şimdiye kadar hiçbir lider bana hizmet etmemişti. Paris'teyken kendi başımaydım, James bana ne yapmam gerektiğini asla söylememişti ve bu da, eski özgür kişiliğime biraz olsun geri dönmemi sağlamıştı. Asla beynimin yıkandığını düşünmememin bir sebebi de buydu. Aile'deki yaşamım sırasında kimi zaman, daha önce olduğu gibi kendi kararlarını kendisi veren bir kişi gibi net olarak düşünebiliyordum. Ama yönlendirildiğimi biliyordum ve bu liderler Thor'u kullanarak beni nasıl yönlendirebileceklerini çok iyi biliyorlardı.

Sheila, yumuşacık bir sesle: "Jeshanah, tatlım, Tanrı zamanı gelince her konuyla ilgilenecektir," dedi. "Bunun için dua edelim ve Tanrı'nın İsteği'nin ne olduğunu öğrenelim."

O'nun İsteği'nin ne olduğunu öğrenmek istemiyordum. Thor'u görmek istiyordum. Cal'ın oğlumla birlikte ortadan kaybolması yaptığımız anlaşmada yoktu. Bu haksızlıktı. Aile'nin bana yardım etmesi gerekiyordu. Ama onların kendi işleriyle ilgilendiklerini kısa sürede anladım. Hayatımda birçok defa olduğu gibi, idealizm

duvarlarımın gözlerimin önünde çöktüğünü görüp parçaları toplamak için eğildim. Hâlâ ayakta tutulması gereken idealler vardı. Cal ve liderler bana karşı oynuyorlardı, ama ben kendi kalbimde her şeyi Tanrı adına yaptığımı biliyordum. Tanrı tabii ki yenik düşmeme izin vermeyecekti. "Yılan gibi açıkgöz, güvercin gibi saf" (Matta 10:16) olunması gereken bir zamandı bu ve bu yüzden de liderlerim benimle konuşurken itiraz etmeden dinledim. Oğlumu görebilme konusunda giderek artan umarsızlığımla ilgilenmek yerine, Peter bana özel bir görevle Monaco'daki bir evin başına geçeceğimi söyledi.

Thor hakkında bir şeyler sormamak için dudaklarımı ısırıyordum.

"Peter ve ben, Monaco'daki bir dairede birkaç gün geçireceğiz. Bizimle gelebileceğini ve birlikte dışarı çıkabileceğimizi düşündük," dedi Sheila, heyecanlı bir biçimde. Ardından da sanki beynimi okumuş gibi, "Tabii ki neticede Thor'u görebilmen için ziyaret izinlerini almaya çalışacağız," dedi; belki de, gözlerimdeki acıyı görebilecek kadar duyarlıydı.

"Jeshanah, burada her şeyin Tanrı'nın kontrolü altında olduğunu anlamanı istiyorum," diye ekledi, Peter. "Belki 'sert bir tabir' olacak ama, Thor'un şu anda senden ayrı olmasının Tanrı'nın İsteği olduğuna inanıyorum. Böylece Tanrı adına çalışmak için daha çok zamanın olacak ve bu uğraş için en azından ilk başlarda, sana çocuksuz olarak ihtiyacımız var."

Aynı hikâyeyi dans ettiğim zamanlarda kim bilir kaç kere duyduğumdan Peter'ın haberi yoktu. Gösteri Grubu'nda üç yıl boyunca süren en parlak dönemimizde, gelen her lider kimbilir kaç kez işlerim dolayısıyla Thor'dan vazgeçmem gerektiğini söylemişti. Birçok kez, oğlumu Tanrı'dan daha fazla sevmekle suçlanmıştım. Hem Tanrı'nın işini, hem de annelik yapabilmek için büyük bir çaba harcamama rağmen, Tanrı hâlâ kıskanç görünüyordu. İncil'in söylediği gibi, "Ben, Tanrı'nız, kıskanç bir Tanrı'yım... ve hiçbir Tanrı'nın önüme geçmesine izin vermeyeceğim." Gerçekten de oğlumun bir tanrı olabileceğini mi anlatmak istiyordu?

"Tanrı'nın Abrahım'ı nasıl denediğini hatırla," dedi Sheila. "İzak'tan vazgeçmek zorundaydı, ama oğlu ona geri verildi."

Eski Ahit'te yer alan o hikâyeyi biliyordum. En çok zorlandığım hikâyelerden biriydi. Sevgi dolu bir Tanrı, bir insanı neden

böyle bir denemeye tabi tutmak isteyecekti ki? İnanmalı mıydım? Seçeneklerim nelerdi?

"Biliyorum, Sheila. Oğlumla defalarca bu denemeye tabi tutuldum," diye yanıtladım hüzünle.

Peter, 'lider her şeyi bilir' ifadeli sert sesiyle, "Belki de henüz zaferi kazanamamışsındır," diye yanıtladı. "Belki de, kalbinde ondan vazgeçene kadar bu devam edecek."

Yaptığı bu yorum, kendimi dikenli tel üzerinde oturuyormuşum gibi hissettirdi. Seçim yapmakta zorlandığım için, teller üzerinde oturmak sürekli tekrarlanan bir görüntüydü. Bir yanda Tanrı'nın ve TÇ'nin vaat ettiği bolluk ve refah ülkesi, diğer yanda ise dünyanın pis ve umutsuz hali vardı. Hangi tarafa sıçramalıydım? Thor'un hangi tarafta yaşadığına bağlıydı ve *bu* bana hiçbir zaman açıklanmamıştı. Tek yapabileceğim, daha net görebilene kadar bu sivri kaygan dikenlere tutunmaktı.

"Biliyorum Peter. Lütfen benim için dua et," dedim, duymak istediklerinin bu olduğunu düşündüğüm için değil, dua edilmesini gerçekten istediğim için.

Gerçekten de önümüzdeki birkaç günü dua ederek geçirdik. Büyük bir taşınma olurken, ya da yeni bir işe girişilirken yapılan alışılmış bir şeydi bu. Bütün iki yüzlülüğüne karşın, Tanrı'nın Çocukları gerçekten de duaya inanıyordu. TÇ'yi bu kadar büyüten kişiler, birçok saatlerini açıkça dua ederek geçiren kimselerdi genellikle. Sessizce dua ettiğim saatler boyunca, Thor'un nerede olduğunu bulabilmek için plan yapmaya çalışacaktım.

Cal'ın ve bütün koloninin Nice ve Antibes arasındaki dağlarda bir yere taşındığını öğrendim. Breeze ve erkekler sahildeki restoranlarda çalıyorlardı ve Mara da yakında doğuracaktı. Sabit ve dikkatli manevralar yaparak, sonunda Sheila'yı Cal'dan beni aramasını istemeye razı ettim. Telefon edeceği gece merakla telefonun başında bekledim. Telefonun çalışı kalbimin hızla atmasına yol açtı.

"Alo," dedi, uzaktan gelen bir ses. Belli ki kötü bağlantı yapılmış bir kulübeden arıyordu. "Jeshanah'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim. Cal, Thor yanında mı? Onunla konuşabilir miyim? Lütfen konuşmama izin ver. Bunu bana yapma! Lütfen?" Elimde olmadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Oysa ki, kendi kendime ağlamamam gerektiğini söylemiştim.

Cal'ın sessizliğinden hissettiklerime saygı duyduğu anlamını çıkardım, ama yanılıyordum.

"Hayır, Jeshanah. Thor sen olmadan çok daha iyi. Artık seni sormuyor bile. Biliyorsun, üç aydan fazla oldu. Mara'ya anne diyor."

Bana söyleyebileceği en yaralayıcı ve en iğrenç şeydi bu. Hıçkırıklarıma engel olamadığım için konuşamıyordum.

"Belki de bu iyi bir fikir değildi," dedi Cal, soğuk bir sesle.

"Hayır... lütfen kapatma. Lütfeeeeen, Cal, kapatma."

"Seni yarın aynı vakitte arayacağım. Mara'yla konuşmam gerekiyor," dedi ve telefonu kapattı.

Sheila'nın kapının hemen dışında olduğunu biliyordum, ama kendime engel olamıyordum. Yatağa düştüm ve ağladım, ağladım.

Sonunda gerçek dünyaya döndüğümde, yüzümü sildim ve Sheila'yı görmeye gittim. En yumuşak kalpli insanı bile sertleştirebilecek Aile kurallarını yıllarca izlemiş olmasına rağmen, Sheila hâlâ cana yakın görünüyordu. Ayrıca, şu anda sahip olduğum tek arkadaş da oydu.

"Oğlumu görmeden yaşayamam," diye açıkladım çok duygusal olmamaya çalışarak. "Yalnızca onu görmek istiyorum. Hepsi bu."

Sheila'nın hiç çocuğu yoktu ve benim hissettiğim annelik içgüdüsünü anlayabilmesi muhtemelen zordu.

"Ama Tanrı'nın ellerinde, Aile tarafından bakılıyorsa ve iyiyse, neden onu görmen gerekiyor?" diye sordu.

Neyse ki, gözyaşlarımı tüketmiştim o günlük, ya da kendimi buna inandırmıştım ve ona ağlamadan cevap verebildim.

"Hayatımın bu bölümünde herhalde zayıfım, Sheila. Herhangi biriyle yatabilirim. Biliyorsun, bütün gece uyumayabilir ve her gece dışarı çıkıp şahadet edebilirim. Ne kadar çok özveride bulunduğumu biliyorsun; beni burada istemenin nedeni de bu. Söz veriyorum, benden istediğin her şeyi yapacağım! Ama Sheila, yalnızca Thor'u görmeye ihtiyacım var, hepsi bu kadar. Eğer onu görmezsem, burada kalıp bunları yapamam."

"Peter'la bu konuyu konuşacağım," diye yanıtladı. "Ama sonuçta, kararı verecek olan Cal'dır. Bu tür şeyleri zorla kabul ettirmemize izin verilmiyor artık."

Bütün gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Zorla kabul ettire-

memeleri, yalnızca Cal'ın Aile'den ayrılmasıyla olabilirdi ve bu durumda bundan kuşkulanmıştım.

Cal'la konuşup konuşmadıklarını bilmiyordum. Daha sonra, Abe'in beni telefonda ağlarken duyduğunu ve oğlumu görebilmem için Cal'ı ikna etmeye çalıştığını duydum. Yıllar sonra Mara, avlanma için gerekli olduğumdan, Thor'u almalarını kendilerine liderlerin söylediğini anlattı. Cal ertesi gece aradı ve Thor'u yalnızca bir saatliğine Nice'deki halka açık bir parka getireceğini söyledi.

Bu bir saatin her dakikasını hayatım boyunca kalbimde, Thor'un doğum dakikalarıyla ilgili anılarımın hemen yanında saklayacağım. Buluşma Nice'in merkezinde, Place Massena yakınlarındaki bir parkta olacaktı. Güneşli bir gündü ve ince bir ceketle uzun bir etek giymiştim. Parka giderken merakla etrafıma bakınıyor, her kızıl saçlı çocuğun Thor olduğunu zannediyordum. Yaklaşık beş yaşındaydı ve üç ayda ne kadar büyüdüğünü merak ediyordum. Beni tanımayabileceğini düşünüyordum. Yirmi beş yaşındaydım ve olduğumdan daha genç gösterdiğim söylenirdi, ama kendimi çocuğunu Soykırım'da kaybetmiş ve hayatta olduğunu daha yeni duymuş olan çökmüş, yaşlı bir kadın gibi hissediyordum. Çok acıklıydı, ama gerçekti.

Thor'u bir sokak öteden gördüm. Cal, oğlumun elini çeşmenin altına tutuyordu.

Ona doğru koşarak: "Thor," diye bağırdım.

Sesimi duyunca döndü ve babasının elini bırakıp bana doğru koştu.

Bir dizimin üzerine çöktüm ve kucağıma doğru bütün gücüyle koşarken kollarımı açıp bekledim. Boyu biraz uzamıştı ve daha da gürbüzleşmişti; ama yüzü hâlâ bebek gibiydi ve zekice gülümsüyordu. Gözlerim dolmuştu, ancak birkaç dakikalığına mutluydum.

Sergilediğimiz bu tertemiz duygusallık Cal'ı etkiledi ve periyodik olarak Thor'u görmeme izin verdi. Umut verici bir başlangıçtı ve kabul edip, ona bol bol teşekkür etmekten başka yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyordum.

Bu duygu yüklü buluşmadan sonra eve doğru yürürken, Tanrı'nın beni gerçekten sevdiğini hissettim. Balinanın karnında üç gün geçirdikten sonra beni karanlıktan çıkardığına göre, Tanrı'yı memnun edecek bir şeyler söylemiş olmalıydım. Gökyüzünün mavisinden, esen hafif rüzgârın yanaklarımdaki yumuşaklığından ve

oğlumun kulaklarımda çınlayan gülüşünden yeniden zevk alabilirdim. Tanrı beni seviyor olmalı diye düşündüm. Aile de bana karşı çok iyiydi. Feda edilen ne olursa olsun, O'nun adına ve O'nun işleri uğruna özel bir hizmet yapmaya davet edilmiş olduğum için müteşekkirdim, çünkü Kutsal Kitap'ta söz verdiği gibi, önünde sonunda kalbimin isteklerini bana vereceğini biliyordum artık! Dürüstçe bu konuyu düşünürsem, Tanrı'nın Sevgisi'ni tanımadığım kimselere vermek benim için kesinlikle bir fedakârlık sayılmazdı. Doğrusu, Aile'de yaptığım en kolay işti bu.

7

Ağı Atmak

Monaco'da bana katılmak üzere Sharon seçilmişti. Paris'ten yeni gelmişti ve tam hatırladığım gibiydi, yalnızca biraz zayıflamıştı. Zamanında bizim bayan assolistimizdi, ama kendini beğenmişlik yapmayan ender şarkıcılardan biriydi. Uzun boylu, sarışın ve iri yapılıydı. Sahnedeyken bana bu haliyle hep bir opera şarkıcısını hatırlatırdı. Sahnede değilken utangaç, kendine güveni olmayan, aileye ve arkadaşlarına tamamen sadık birisiydi. Benim bildiğim kadarıyla, kendi mutluluğu için yaptığı tek şey bestecilerimizden biriyle yaşadığı ilişkiydi. Adama deli gibi âşık olduğu için, onun yerine sıska, kadınsı görünümlü ve kendinden epey küçük Timothy'yle evlenmesi herkesi çok şaşırtmıştı. Âşık mı olduklarını, yoksa evliliklerinin onlara telkin mi edildiğini hiç bilmedim, ama herkes tarafından garip bir birleşim olarak görülüyorlardı. Timothy, Sharon'a kesinlikle tapıyordu. Sharon da ona sevgi dolu ve saygılı davranıyordu.

Timothy, Sharon ve ben çok iyi anlaşıyorduk; birkaç gün içinde de, Monte Carlo'daki en iyi restoranlarda şarkı söylemeye başlamıştık. Gözümüzü ayıramadığımız av bölgesi Jimmy'z'e girebilmek için daha ayrıcalıklı bağlantılara ihtiyacımız olduğunda, Sharon'un film yapımcısı olan arkadaşı Pierre bize yardım etti.

Sharon, akşam buluşmalarına benim de gelip gelemeyeceğimi sorduğunda, "Tabii ki, istediğiniz kadar kız getirin," dedi Pierre, coşkulu bir şekilde. Bizimle Café de Paris'te buluştu. Oldukça gösterişli giyinmişti. İri yarı, yakışıklı denebilecek, son derece güler yüzlü bir adamdı. Sharon'la ne kadar dikkat çekici bir çift oluşturduklarını fark etmemek imkânsızdı. Kimi zaman, Sharon eğer Aile'ye katılmamış olsaydı ne yapardı diye merak ederdim. Elbette

ki, katı Katolik yetiştiriliş tarzı, onu özel bir kulübe girebilmek için Fransız film yapımcılarıyla yatmaya hazırlamamıştı.

Jimmy'z'in küçük, karanlık ve neredeyse gizlenmiş denilebilecek girişinin önünde beklerken, kapıdaki bekçi sürgülü göz deliğinden bakıyor ve özel kulübe giriş izninin verilip verilmeyeceğine karar veriyordu. Kapıda sıramız gelmeden önce, oldukça renkli giyinmiş bir grup "güzel insan" yanımızdan geçerek kapıya vurdu ve içeri alındı. Onlardan birinin Andy Warhol olduğunu fark ettim. Beyaz ve kendine özgü saç şeklinden tanımıştım. Sıra bizdeydi ve ben bu çok özel olan gecede Pierre'in bizi içeri sokabileceğinden şüphe etmeye başlarken, o hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu.

Pierre kapıya vurdu. Kapıdaki göz deliğinin sürgüsü sessizce kenara kaydı ve o tanıdık gözler üç kişilik grubumuzu dikkatle inceledi. Pierre bekçiye duyamadığım bir şeyler söyleyince kapı hemen açıldı, biz de içeri alındık. Hole girerek, Pierre ve Sharon'ın ardından öteki odaya geçtim. Tanıdık yüzler görebilmek için etraftaki masalara bakıyordum, ama sanki herkes gözünü bize dikmiş gibiydi. Küçük dans pistinin tam yanında yer alan, kavis şeklinde dizilmiş VIP masalarına götürüldük. Masada Pierre'i selamlayan sevimli bayan, Fransa'nın en ünlü sinema oyuncusu Catherine Deneuve'dü. Masasına oturduğumuzda tanıştırıldık. Onu filmlerde göründüğünden çok daha zarif, nazik ve güzel buldum.

Ünlü oyuncuyla oturduktan sonra, özel kulübe girmekte bir daha hiç güçlük çekmedik. Jimmy'z'e girebildiğimize göre, kendimize bir masa ayırtmalıydık, çünkü aksi takdirde sürekli olarak bir adamın bizi masasına davet etmesini beklememiz gerekecekti. Barda durmak, Jimmy'z'de daha düşük bir statü anlamına geliyordu; masamız olursa, etrafı daha iyi izleyip hedefimize uygun bir seçim yapabilirdik. Orada ne yaptığımızı biliyorduk, ama balıklar bilmiyordu. Şarkı söyleyerek kazandığımız paradan biriktirdiklerimizle bir şişe votka alarak, bir masaya oturduk.

O zamanlar yattığım erkeklerin bir listesini yapmam imkânsız. Çok daha sonra Aile'den ayrıldığımda, her şeyin yalnızca bir hayal olduğuna kendimi inandırmaya çalışırken, Hıristiyan bir papaz beraber olduğum bütün erkeklerin isimlerini hatırlamamı ya da yüzlerini gözümün önüne getirmemi, sonra da o adamı içimden söküp atmamı istedi. Bunun yalnızca imkânsız değil, aynı zamanda yorucu ve iç karartıcı olduğunu anladım ve beynimin içinde Monte

Carlo günlerine ulaşır ulaşmaz, içimdeki şeytanları kovma uğraşından vazgeçtim. Insanı anılarına geri götüren bu yöntemi uygulamayı bıraktığıma hiç pişman olmadım; çünkü, bunun suçluluk duygusu yarattığını ve zamanında o erkekler için hissettiklerimle tamamen çatıştığını düşünüyordum. Onlar şeytan ya da beni ele geçiren kötü ruhlar değildi; doğrusu, sahip olmaya inanıyorsam (bundan emin değilim), bu adamlara iyilik ruhu ile ben sahip olmuştum. Yaptığım her şeyi sevgi *ile* ve sevgi *için* yapmıştım. O sıralarda tanıştığım bütün sosyetik tele-kızların hissettiği dehşet ve aşağılık duygusundan beni koruyan şeyin, imanım olduğunu düşünüyorum.

Tanrı'nın Çocukları, herkesten farklı bir dünyada yaşadığımıza kesinlikle inanıyorlardı. Dışarıdaki bu maddi ve günah dolu sıradan dünyaya, yalnızca daha çok insanı sonunda karşılaşacakları manevi ölümden kurtarmak için adım atıyorduk. Aslında, ölümün kendisi daha yüksek bir manevi gerçeğe giden bir basamaktan başka bir şey değildi —dinlerin birçoğunda bulunan bir öğretiydi bu. Ama bizler, İsa'nın kurtuluşunu kabul etmeden ölmenin cehenneme gitmek anlamına geleceğine inanıyorduk. Artık bütün bunlardan çok uzak kaldığım için, buna gerçekten ne kadar inandığımı söylemek oldukça güç. Ama biliyorum ki gerekçelerim bedensel zevklere ya da duygusal etkilenmelere dayanmıyordu. Yıllar boyunca seksten hiç zevk almadığım gibi, çıktığım erkeklere karşı en ufak bir istek bile duymadım. İffetli bakire rolünü üstlenmiştim ve vücudumu kutsal bağlılık ile evlilik bağı mahremiyetinin sapkın bir birleşimi olan, Tanrı'nın sevgi hediyesi olarak sunuyordum. Sonunda bütün kızlarımızın seks konusunda pek de saf ve masum olmadıklarını anlamış olsam da, duygularımla misyonumu birbirinden öyle iyi ayırabilmiştim ki, çiftlerin yaşayabilecekleri romantik aşkın anahtarını hiç kullanmadan kaybettim.

Beraber olduğum erkekler misyonumun farkında değildiler ve bu nedenle de her birinin tepkisi farklıydı. Yine de bu erkekleri şu şekilde gruplandırabilirim: (1) özgür seksi kullananlar (bunlar genellikle unuttuğum erkeklerdir); (2) benden gerçekten hoşlanıp romantik yaklaşımları olanlar (en iyi hatırladıklarım bunlardır); (3) ruhani mesajımı tahrik edici bulanlar (bunlara acırım ve hayal kırıklığıyla hatırlarım); (4) maalesef, Aile'ye değil de bana âşık olanlar. Bunlar, sevgi anlayışlarının benim telkin etmeye çalıştı-

ğımla aynı olmadığını fark eder etmez bir daha cinsel ilişkiye girmediğim erkeklerdi. Oysa bana gerçekten yardımcı olabilecek kişilerdi. Aile'nin kontrolünden çekip alabilmek için uğraşacak kadar ilgilenmişlerdi benimle, ama ben gerçek aşkı tanıyamayacak kadar duygularımdan uzaklaşmıştım.

Monte Carlo'daki üç kişilik küçük "evimizi" kurduktan sonra, birkaç ay içinde, Cap Martin'in lüks ve yalnızca özel konutların bulunduğu bölgesinde bir apartman dairesi bulduk. Burası, İtalya'dan önceki son Fransız yarımadasının sahili boyunca uzanan milyoner malikânelerinin arasında kalan birkaç basit evden biriydi. İki daireye bölünmüştü ve biz alt katı kiraladık. Depozito için Timothy'nin babasından yüklüce bir yardım aldık. Sharon ve Tim'in çok güzel bir kızları olmuştu ve bu yüzden Tim'in babası onların bir yere yerleştiklerini görmek istiyordu. Ev, bizi Monaco'ya götürebilecek otobüslerin geçtiği bir durağa yürüme mesafesindeydi. Monaco, Fransa'dan ayrı olduğunu varsayan bir prenslikti, ama ulaşım konusunda Fransa'nın kamu taşımacılığı hizmetlerinden yararlanıyordu. Kılıfın içine düzgünce yerleştirilmiş bir-iki gitar taşıyarak ve Fransa'daki yıllarımızda topladığımız şık giysilerimizi giyerek, daha çok insanla tanışabilmek için genellikle otostop yapıyorduk. Geceleri şarkı söyledikten ya da kulüplere gittikten sonra, tanıştığımız bir adamdan bizi eve bırakmasını istiyor, ya da daha önce müşterimiz olmuş bir taksiciyi kullanıyorduk.

Tenerife'de fotoğrafı çekilip bütün Avrupa basınında yer aldığından bu yana, Mo tamamen yeraltına çekilmişti. Ama cesaret verici mektuplarının bize ne kadar çabuk ulaştığına bakılırsa, yakınlarda bir yerdeydi. Bu beni biraz ürkütüyordu. Mo'nun canı istediği zaman kadınları "haremi"ne almak için evlerinden ayırdığını biliyordum. Onun evinde yaşam çok kısıtlayıcı, cinsel faaliyetlerin ise utandırıcı biçimde apaçık ortada olduğunu düşünüyordum. Benim yaptıklarım göz önüne alındığında, bu sofuluk taslamak gibi görünebilir; ama onun evinde, orada yaşayan çocukların önünde çırılçıplak dolaşmak gibi benim yapabileceklerimi bile aşan bazı şeyler oluyordu.

Mo, son zamanlarda, evindeki kadınlarla cinsel ilişkilerini apaçık anlatan mektuplar gönderiyordu. Kimi zaman, özellikle de eğer kadın Mo'yu herhangi bir şekilde memnun edememişse, anlatımlar hiç övücü olmuyordu. Tanıdığım genç bir kadın, Mo'nun

evinde yaşamak yerine geri dönüp bebeğinin babasıyla oturmayı tercih ettiği için mektuplardan birinde şiddetle eleştiriliyordu.

Artık, Mo hakkında sürekli bir kararsızlık içindeydim; ona inanıyor muyum, yoksa ondan nefret mi ediyorum bilmiyordum. Sanki bize güzel bir yol göstermiş, sonra da bunu yok etmiş gibiydi; ama çeşitli nedenlerle ona bağlılığımızı sürdürüyorduk. Tam bu sıralarda, liderlerimizin birinden Tim aracılığıyla bir haber aldım.

Bir sabah Tim tereddütlü bir şekilde, "İsteksiz Kunduz'un yazarı olduğunu sana hatırlatmamı istediler. Bu yüzden manevi gelişimini yakından takip etmeliyiz."

Sharon da, "Ama bu senin şimdi de doğru davranmadığın anlamına gelmiyor, Jeshanah. Yalnızca, burada yapmakta olduğumuz işe zarar verecek bir şeyler olmayacağından emin olmak istiyoruz," diye ekledi, tatlı bir sesle.

Timothy, işe yarar bir çözüm bulmuş olduğu için memnun görünerek, "Daha çok İncil okuman gerektiğini düşünüyoruz. Her gece dışarı çıktığın için genellikle sabah dualarını kaçırıyorsun. Sanırım sabah dualarını öğlene alacağız, böylece hepimiz katılabiliriz."

"Şimdi bisikletle gezmeye çıkabilir miyim?" diye sordum. Birkaç dakikalığına uzaklaşmak istiyordum. "Yanıma bir Mo kitabı alıp yolun aşağısındaki çimenlikte okuyacağım."

Sharon hemen atılarak bunun iyi bir fikir olacağını söyledi. Gösterişli komşu mahallelerden bisikletimle geçerken, yalnızca hizmetkârların oturduğu bölgeleri görebiliyor ve bu arada, Tim'in mesajını düşünüyordum. Mo'nun beni etrafında istemediği anlamına geliyordu kesinlikle. Oğluma yakın olduğum sürece benim için sorun yoktu. Ya Mo, Tanrı'nın çocuğunu yetiştirmek için gerektiği kadar ruhani olmadığımı düşündüyse? Niçin dönüp dolaşıp yazdığım o hikâyeyi gündeme getiriyordu? Bunun için affedilmemiş miydim? İncil'e göre bu günahtan arınmış olmalıydım.

Muhtemelen birilerinin özel mülkü olan bir meyve bahçesinde durdum ve bir zeytin ağacının altına oturdum. Elimdeki kitapçıktan en "yumuşak" Mo mektuplarından birini açtım ve okumaya çalıştım, ancak gözyaşlarım görmemi engelliyordu. Kitabı kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bunlar çaresizlik ve şaşkınlık gözyaşlarıydı. Yaşantıma bir anlam aradım ve yalnızca Thor'u bulabildim. Oğlum mutlu ve sağlıklıydı. Onun yakınındaydım ve eğer

gerektiği kadar iyi birisi olursam, bana söylenenlere uyar ve özveride bulunursam, henüz farkına varmadığım günahlarımdan pişmanlık duyarsam, onu bir gün geri alabilirdim.

Hıçkırıklar sona erdiğinde, etrafımdaki güzel görünümlü çitleri, bakımlı çimenleri ve zorlu bir yaşamı akla getiren girintili çıkıntılı gövdeleriyle resmedilmeye değer güzellikteki zeytin ağaçlarını hayranlıkla seyrettim. Kendimi toparladıktan sonra, bisikletime atlayıp Cap turuma devam ettim.

Bisikletten inip yoluma yaya olarak devam ederken, Provence'den gelmiş bir misafir olan Sophia adında bir kadına rastladım. Ertesi gün ziyarete gelmeye ve gelirken ev sahibini de getirmeye söz verdi.

Sharon, Tim ve ben, ayrıcalık taşıyan bu özel semtte oturan biriyle tanışma olasılığı karşısında heyecanlanmıştık, ama Charles'la karşılaşmaya da hazır değildik. Kafamızda sert ve ağırbaşlı bir üst düzey yönetici tipi ya da belki parıltılı bir Hollywood sahtekârı canlandırmıştık. Oysa ki ertesi gün Sophia, iddiasız görünümlü, tanışırken biraz kekeleyen genç bir adamla çıkageldi.

Charles, orta boyun biraz üzerinde, normal yapılı birisiydi; kahverengi saçları klasik ve kısa kesilmişti. Ürkütücü biçimde Anthony Perkins'in bir sapığı canlandırmadığı zamanlardaki haline benziyordu. Yakışıklı olduğunu düşündüm. Acayip görünümü de onu daha çekici kılıyordu. Son derece duygulu ve anlayışlı birine benziyordu. Bu bileşimin normal hayatı daha zorlaştırdığını düşündüm. Charles'ı daha iyi tanıdıkça, hiçbir şeyi "normal" görmeyerek bu zorluğun üstesinden geldiğini fark ettim. Ancak ondan sonra bu lüks hayata ayak uydurabilmişti.

Charles'a büyükbabasından karmakarışık bir kraliyet hikâyesinin yanı sıra, bir asalet unvanı ve yüklüce bir de miras kalmış. Gayri meşru bir çocuk olarak anne baba sevgisini yaşayamadan, Avusturya-Macaristan İmparatoru II. Franz Joseph'in, bizzat asalet unvanı verdiği zengin bir Macar Yahudisi tarafından evlat edinilmiş. Macar asilzadenin annesi bir Hapsburg'muş ve babasının da Kraliçe Victoria'nın oğlu Edward, yani Kral VII. Edward olduğu söyleniyormuş. Kraliçe özel bir ferman çıkartarak, bu yabancı unvanın getirdiği haklardan ve ayrıcalıklardan İngiltere'de yararlanmasını sağlamış. Ama babalık konusu hiçbir zaman sonuca ulaşmamış.

Atası olmaya en büyük aday ise Avusturyalı-Macar baronun kendisiymiş.

Büyükbabası Charles'a ayrıca Cap Martin'de büyük bir arazi ve muazzam bir villayı da kapsayan bir doğal hayatı koruma vakfının sorumluluğunu devretmişti. Charles burada hem yaşıyor, hem de korunmaya alınmış birtakım hayvan türlerini besliyordu. Ama mütevazı tutumu ve çapaçul görünümü, onun Avrupa'nın en eski asalet zincirlerinden birinden geldiğini tahmin edebilmeyi imkânsız kılıyordu.

Charles ve ben hemen yakın bir arkadaşlık kurduk. Büyükbabasının kâhyasının kızıyla evlenmiş, ama evlilikleri uzun sürmemişti. Yolda konuştuğum genç kadın Sophia'nın, Charles'ın Fransa'da üzüm toplarken tanıştığı ilginç bir kişi olduğu ortaya çıktı. Bana yıllardır görüştüklerini anlatmış olmasına karşın, birkaç hafta sonra gitti ve onu bir daha hiç görmedim. Tabii ki, Sophia gittikten sonra, Charles ve ben birlikte daha çok zaman geçirmeye başladık. Şatosuna yaptığım ilk akşam ziyaretini, hayatımın en hüzünlü ve en esrarengiz anlarından biri olarak hatırlıyorum.

Kocaman şato, anayoldan dönemeçli bir yolla ayrılmıştı. Akşamın mavi ve mor renkli karanlığında ilk kez gördüğümde, sanki vahşi ormanın ortasına kurulmuş Drakula'nın kalesi gibi gelmişti bana. Gri renkli taşlar, şatonun ağır kapılarının önündeki küçük gölde yaşayan parlak pembe renkli flamingolarla tam bir çelişki oluşturuyordu. Hizmetçilerin mutfağından geçen arka girişten girdik, aslında evdeki tek mutfak da buydu. Kalenin inşa edildiği günlerde, soylular herhalde kendi yemeklerini pişirmek zorunda değillerdi. Oysa ki, Charles misafirlerini ağırlamak için bu mutfağı sıkça kullanıyordu. Aslında, Barok tarzında oldukça şatafatlı döşenmiş odaların birçoğunu Charles hiç kullanmıyordu. O gece beni, bitişiğindeki küçük odayı yatak odası olarak kullandığı kütüphaneye götürdü. Bulunmak istediğim yerin kütüphane olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı ve beni memnun etmek ister gibi görünüyordu. Karanlık odayı aydınlatarak, kitaplara göz atmama izin verdi. Onlara tereddütle dokundum. Aile'de birkaç kez kitapların yakıldığını görmüş ve okumaktan, özellikle de bunlar gibi kadim bilgelik içeren kitapları okumaktan korkar olmuştuk. Chiero'nun el falı konusunda bir kitabı özellikle ilgimi çekmişti.

"El falıyla ilgilenir misin?" diye sordu Charles. Arkamdan o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, korkudan sıçradım. "Ah, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, yani, evet. Sanırım ilgileniyorum. Bu kitap çok ilginç görünüyor," dedim. Bir yandan da yaşam çizgisi, kader çizgisi ve diğer çizgileri gösteren sayfaları çeviriyordum. Bizim aslında İncil'de ya da Mo mektuplarında yazanlar dışında hiçbir şeye inanmadığımızı söylemeli miyim diye düşünüyordum; ancak, bunun gerçekten ilginç bir şeyler keşfetmek için ender bulunur bir fırsat olduğunu düşünerek, bu konuyu daha sonraya bıraktım.

Charles sükûnet içinde, "Kız kardeşim diğer birçok faldan başka, el falına da bakardı. Yunanistan'a taşındı ve kız arkadaşıyla birlikte bir bar açtı," dedi.

"Ya? Hâlâ orada mı? Yunanistan'a gitmek isterdim."

"Hayır! Birkaç yıl önce intihar etti. Aslında, sanırım bu kitap ona ait. Alıp okumak ister misin?"

Kafamdan korkunç düşünceler geçti. Charles'ın kalesine tek başıma gitmemem konusunda Tim beni uyarmıştı. Sharon ve o, Charles'ın burada büyük sırlar sakladığını düşünüyorlardı. Kara büyü ya da ona benzer bir şeyler biliyor muydu acaba? Ateşin yarattığı ürkütücü gölgeler, kitap raflarında dolaşan hayaletler gibi görünüyordu. Eğer bu kitabı alırsam beni ele geçirmiş mi olacaktı? Charles'ın gözlerinin içine baktım ve kız kardeşiyle ilgili anıların getirdiği hüznün yanında yalnızca içten bir bağlılık gördüm.

"Ah Charles, bu harika olurdu. Ama bu kitap kız kardeşine ait, senin için sorun olmasın? Eminim senin için özel bir anlamı vardır."

"Sen de benim için özelsin Jeshanah. Odadaki yüzlerce kitap arasından bunu seçtin, öyleyse almalısın."

"Tamam, ama geri getireceğim. El falına bakmayı öğreneceğim ve bir gün seninkine de bakacağım."

O akşam eve, Aile *dışından* bir arkadaş bulmuş olmanın verdiği karmaşık duygular içinde döndüm. Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.

Öğlen duamız sırasında, bir önceki gece olup biteni konuşuyorduk. "Bu kitabı bilmiyorum," dedi Timothy. "Ya içinde garip bir ruh varsa? Eşyaları bir araç olarak kullanan ruhlar konusunda Mo'nun söylediklerini biliyorsun."

"O zaman onun için dua edebilir ve içindeki ruhun çıkmasını sağlayabiliriz," diye yanıtladı Sharon. "Mo'nun büyükannesi de el falı bakar." Sharon'un bir arkadaş olarak bana yardım etmeye mi çalıştığını, yoksa içinde gizli kalmış bir asilik mi olduğunu hiç anlayamadım.

"Evet. Mo, Madam M'ye kendi el falını baktırırmış," diye ekledim. Bu kitabı okumak için artık içimde dayanılmaz bir istek vardı.

Charles'la dostluğumuzu devam ettirmek istememize karşın, bize çok yakın oturduğu için, Timothy ve Sharon ona Tanrı'nın Sevgisi'ni vermenin tehlikeli olacağını düşünüyorlardı. Charles'ın sorduğu sorulardan da rahatsız olmuşlardı. Öğrenmeye meraklı birisiydi ve caddenin hemen aşağısında oturduğu için, yaptığımız her şeyi gözleyebilirdi. Birçok ülkede yasadışı oturulduğu, görünürde hiçbir destek bulunmadığı ve çocukları okula ya da doktora götürmek gibi yasal zorunluluklara uyulmadığı için, Aile doğal olarak çok evhamlıydı ve bir yabancının günlük işlerimiz hakkında bilgi edinmesi söz konusu bile olamazdı.

Sharon, karıştığı için özür dilercesine, "Senden fiziksel bir şey elde etmeye çalıştı mı, Jeshanah?" diye sordu.

Charles'ın beni öptüğünü hatırlayarak, "Hayır, pek sayılmaz. Filmden sonra bir kere öpüştük, ama çok utangaçtı ve zorlamak istemedim," diye yanıtladım. "Arabada elimi tutarken, elleri ve dudakları titriyordu. Onun baştan çıkartmam gereken birisi olduğunu düşünmedim. Öyle savunmasız görünüyordu ki."

"Jeshanah, her yalnız kaldığınızda ona şahadet et. Eğer o zaman seks isterse, bunun ne için olduğunu biliyor demektir ve eğer istemezse biz nedenini biliyor olacağız."

"Neden?" diye sordum. Timothy'nin nasıl bir mantık yürüttüğünü merak ediyordum.

"O zaman bir koyun demek değildir de ondan."

Maalesef, Timothy'nin bu basit önerisi izleyebileceğimiz en iyi yoldu. Genellikle yanlış gerekçelerle, doğru önerilerde bulunurdu. Eğer Charles'la yatarsam, başka birçok erkekle daha aynı şeyi yaptığımı öğrendiğinde çok incineceğini hissediyordum. Yeni ve tek arkadaşımı incitmek istemiyordum. Yıllar boyunca Charles'la çok yakın bir ilişki sürdürmüş olmama karşın, hiçbir zaman onunla cinsel ilişkiye girmedim. Böyle bir şeyi zaten o da istemedi. Bir erkek

ve bir kadın arasında ender rastlanabilecek, platonik ve derin bir ilişkimiz oldu.

Sharon, Timothy ve ben, Monte Carlo'da 1978 kışına kadar, kendimizi değişik bir şarkıcı topluluğu olarak kabul ettirmiştik. İki kişilik bir ekip olarak çıkıyorduk ve sırayla birimiz evde bebekle kalıyordu. Yakınlardaki restoranların çoğunda —bu zahmete değecek kadar müşteri vardı— ve Monte Carlo'da casino'ların bulunduğu bölgedeki lüks restoranların bir kısmında şarkı söylüyorduk. Sharon'ın mükemmel yeteneği varken, bana fazla bir iş düşmüyordu; o şarkı söyledikten sonra parayı topluyor, yeni ilişkiler kuruyor ve sorusu olanlara yanıt veriyordum. Şarkı söylemeyi bitirdikten sonra genellikle, oturup birer içki içmek ve kulüplerin dolmasını beklemek için Café de Paris'e gidiyorduk. Artık her gece içmeye alışmıştım. Hiçbir zaman çok fazla içen birisi olmadıysam da, bir bardak şaraptan sonra daha iyi şahadet edebildiğimi fark etmiştim. Lüks ve gözde bir yer olan bu kafede oturmak bile, birçok insanla tanışmamızı sağlamıştı. Buzları eritmek için yeni bir yöntemim vardı artık. Av için uygun görünen birini fark ettiğim zaman, gidip el falına bakılmasını isteyip istemediğini soruyordum.

Bir akşam, üçüncü ya da dördüncü içkimi içerken, arka taraflarda duran ve herkesten daha tasasız görünen kalabalık bir grup gördüm. Kalkıp dosdoğru masalarına gittim. Gözüm, oldukça iyi terbiye görmüş, asil birisi olduğunu tahmin ettiğim, kısa boylu ve adaleli bir adamın üzerindeydi.

Elini alıp, merakla inceleyerek, "El falınıza bakılmasını ister misiniz?" diye sordum. İfadesiz gözlerle bana baktı.

"Bakabilir misin?" diye basit bir karşılık verdi. Hazırlıksız yakalanmıştı.

Elini bir süre inceledim. Masadaki diğer insanlar el falının geçerliliğini tartışmaya başlamışlardı. Chiero'nun kitabını tamamen hatmetmiş ve çizgilerin hepsini öğrenmiş olduğum halde, iyi el falı bakmak pratik yaparak gelişebilecek bir şeydi. Büyük bir kısmı sezgilere ve duygulara dayanıyordu. Onun küçük ve kare biçimli elini, kendi ince-uzun elimin içinde tutarken, bu asil elin sertliği beni şaşırtmıştı. Kare şekilli düz tırnaklı parmakları, kısa ve kıllıydı. Kan ve paraya dayanan asalet unvanları ve seçkinlik hakkında düşündüklerimi söylemek için yeterinden fazla malzeme vardı elimde.

Gözlerimi avucundan ayırmadan, "Sizde bir köylünün elleri var," dedim. Elinin bir an için titrediğini sonra rahatladığını fark ettim.

Arkadaşlarından, karşı çıkan birtakım sesler yükseldi.

Masanın diğer ucunda oturan ufak tefek bir kadın, "Asil bir eli tanımanı engelleyen bir bağlantı mı var Tanrı'yla aranda?" diye cıvıldadı. Belli ki benden söz edildiğini daha önce duymuştu.

"Bu, iş yapan bir el," diye devam ettim. "Geçmiş günlerde tarlada çalışmış olmalısın. Bugün bu el fabrikalarda çalışıyor olmalıydı, ama alın yazın yardım etmiş gibi görünüyor." Atalarını ne derece doğru tahmin edebildiğimi bilmiyordum. Yıllar sonra, meşhur ailesinin bir zamanlar "köylüler hanedanı" olarak bilindiğini öğrenecektim.

Bu onun için yeterli gibi görünüyordu. Elini çekti.

Adı André olan beyefendi içki ısmarladı.

"Jeshanah, Sharon, ne içersiniz?" diye kibarca sordu. Muhtemelen hâlâ otuzlu yaşlarda olmasına rağmen, aşırı yanık yüzü erken yaşlanmanın izlerini taşıyordu. Bense, herhalde makyaj yapmadığım ve berbere gitmediğim için, yirmi altı yaşında, hâlâ masadaki herkesten daha genç görünüyordum. Söylediklerim için üzülmeye başlamıştım. Sözlerimin onu bir şekilde etkilediği ortadaydı. Hep birlikte partiye onun evinde devam etmeye karar verdiklerinde, bizi de davet ettiler.

André, Monte Carlo'daki en gösterişli apartmanlardan birinde oturuyordu. Denizi, dağları ve ünlü Monte Carlo Grand Prix'sini izleyebilecek bir konumdaydı. Bu dairenin bir servet değerinde olduğunu biliyordum. André hem soylu, hem de genç jet sosyete arasında iyi bir yer elde edebilecek kadar zengindi. O akşam evine birkaç manken davet etmişti. Bunlardan birisi bir "James Bond kızı"ydı. Sinemaya çok sık gitmediğim için onu tanımam imkânsızdı, ama kızı böyle tanıtmışlardı.

Bu kalabalığın arasında kendimi rahatsız hissettiğimden, Sharon'un birkaç şarkı söylemesini önerdim. André'nin bizi çözebilmek için dikkatle dinlediğini fark ettim. İnsanlar geliyor ve gidiyordu. Ben de birkaç kez gitmek için izin istedim, ancak André ısrarla kalmamı istedi. Sonunda Sharon beni bir kenara çekti.

"André oltaya takılmak istiyor," dedi, liderlik rolüne bürüne-

rek. "Ben eve gitmeliyim, ama sanırım sen burada kalmalısın. Bir daha mesajı bu şekilde duyma şansı olmayabilir."

Casino bölgesinden çağırılan bir şoför Sharon'ı götürdü. André'nin benim kalmamı neden istediğini merak ediyordum. Son birkaç saattir benimle pek ilgili gibi görünmüyordu. Herkes gittikten sonra, birden benim orada olduğumu fark etti.

"Şu el falına bakma yeteneğinden bahset bakalım," dedi. Uykusuzluktan gözlerimi açık tutmakta zorlandığımı pek önemsemiyor gibiydi.

"Şey, daha yeni başladım. Elini yanlış okumuş olabilirim. Bir unvanın ya da onun gibi bir şeyin olduğunu biliyorum."

"Aslında, Napolyon'un soyundan geliyorum. Gel, sana göstereyim."

Elimden tutup dairesini gezdirdi ve ünlü atasından miras kalan her şeyi gösterdi. Gereğince hayranlık gösteremeyecek kadar yorgundum ve sanırım bu durumu, bilgisizlik ya da deneyimsizlik olarak aldı. Turumuz yatak odasında bitti. Odada Napolyon'a ait olduğunu iddia ettiği küçük, kayığa benzeyen komik bir yatak vardı. Tam bana uygun görünüyordu ve üzerine uzanabileceğimi umuyordum, çünkü çok yorgundum. Gerçekten de, birlikte uzandık ve ona robot gibi, bizim aslında Tanrı'nın elçileri olduğumuzu anlattım. Monte Carlo'daki kayıp ruhlar için gönderilmiş Tanrı'nın Sevgisi olduğumdan söz ettim. Gözlerim kapalıydı. Duydu mu, anladı mı ya da önem verdi mi bilemiyorum, ama ona anlattığımı biliyorum. Sonra da seviştik.

Sabah eve döndüğümde, Sharon ve Tim mutfak masasına oturmuş kahvaltı ediyor ve yüksek sandalyeye oturttukları bebeklerini doyuruyorlardı. Ay çöreği yiyip kahve içerek Monte Carlo jet sosyetesiyle birlikte geçirdiğimiz geceyi konuştuk ve bu insanların, üzerinde yoğunlaşmamız gereken kişiler olmadığı konusunda mutabık kaldık. Hayatlarının bu noktasında Tanrı'ya ihtiyaçları olmayacak kadar zengin, genç ve güzel görünüyorlardı. Biz misyon peşinde koşarken, onların yalnızca eğlendiğine karar verdik.

Kısa bir süre sonra, Mo bize Monte Carlo'daki evin Aile içinde bir sır olarak kalması gerektiği söyledi. Ne var ki, Monaco'nun öbür tarafında Cap Ferrat'ta yaşayan Cal ve Mara için bu bir sır değildi. Thor'un anne ve babasının dünyanın en güzel ve en özel iki Cap'inde yaşadığını söyleyerek eğleniyordum. Beni asıl endişe-

lendiren, Mara ve Cal'ın Thor'u onların evinde ziyaret etmekle yetinip asla kendi evime getirmememi istemeleriydi.

Durumun niçin böyle olduğunu basitçe açıklamak imkânsız. Cal, Paris'e geçici olarak gittiğimi bilmesine rağmen, Thor'u terk ettiğimi iddia ediyordu. Thor'u benden intikam almak için kullandığını biliyordum. Fakat iyi bir eş olmadığım için kendimi suçlu hissediyordum ve bunun için de Cal'ın duygularını incitmemeye dikkat ederek, Thor'un velâyetini almaya çalıştım. Cal kartlarını kendisine üstünlük sağlayacak bir şekilde oynamıştı. Oğluma fiziksel olarak sahip çıkmasının yanı sıra, liderler de Thor'un Cal'ın yanında kalmasını tercih etmişlerdi. Hâlâ, Tanrı'nın önceliği kendisine vermemi istediğini söylüyorlardı. Dolayısıyla da, şimdilik, her zaman olduğu gibi, tek üstünlüğüm vücudumdu. Liderlerin istedikleri buydu —Tanrı adına tabii ki.

Her boş günümü oğlumla geçiriyordum, hatta sık sık geceleri de onun yanında kalıyordum. Cal'ın sonbaharda Thor'u Fransız okuluna göndermeye niyetli olduğunu biliyordum, ama yine de ona İngilizce okuma yazma öğretmeye ve matematik dersleri vermeye devam ettim. Beş yaşındaki bu küçücük tombul beden enerji doluydu. Sık sık Cap'ta uzun yürüyüşlere çıkıyor, balıklara bakmak ya da bir kaplumbağa bulmak için duruyorduk. Thor'un çok büyük bir hayal gücü vardı ve korsan, asker ya da şövalye olduğunu düşlemekten hoşlanıyordu. Diğer bütün rolleri ben oynuyordum —kötü adam, tehlikedeki genç kız, düşman, korunmaya muhtaç zavallı yaşlı kadın. Geceleri Thor'un beyaz bir ata bindiği ve Prenses Chiara'yı (Paris'te arkadaşlık ettiği küçük kızın adıydı bu) kurtarmak için başka bir dünyaya uçtuğu hayali öyküler uyduruyordum. Birbirimize kuvvetli bir bağla bağlanmıştık ve önümüzdeki zor yıllarda ikimizin de bu ilişkiye ihtiyacı olacağı için, bu kez bu bağın değerini çok iyi biliyordum. Thor'un benim evimde kalamıyor olmasına hâlâ üzülüyordum. Onun odasında uyuduğum bir sabah, herkes henüz derin uykudayken kalktım. Thor'u uyandırdığım sırada, dışarısı hâlâ biraz karanlıktı.

Gözlerini açıp da, gülümseyerek bana baktığında, "Şşş, ses çıkarma Thor," dedim.

"Seninle hiç kimse uyanmadan, bir macera yaşayacağız. İster misin?"

Küçük kızıl saçlı başını evet anlamında salladı ve gözlerini

ovuşturarak yataktan dışarı fırladı. İçine birkaç parça giysisini koyduğum küçük bir sırt çantasını Thor'un omzuna astım. Bir bavul taşıyarak şüphe uyandırmak istemiyordum. Avluya açılan Fransız yapımı kapılardan ayaklarımızın ucuna basarak çıktık. Thor sessiz olmayı çok iyi başarıyordu. Kalbimin heyecanlı atışını duyabiliyordum. Thor'u kaçırmayı planlıyordum.

Yola doğru ilerlerken, sürekli arkama bakıyordum. Eğer bu yaptığım Tanrı'nın İsteği değilse, O'nun mutlaka arkamdan yetişmeleri için birilerini uyandıracağını düşünüyordum. Hiç kimse gelmedi. Ana yola ulaşır ulaşmaz otostop yapmak için işaret etmeye başladım. Cap yolundaki trafiğin büyük bir bölümü, orada çalışmaya gelen insanların arabalarıydı, yani dışarı çıkan araba pek yoktu.

"Niçin otobüse binmiyoruz?" diye sordu Thor.

"Çünkü çok erken tatlım. Otobüsler henüz çalışmaya başlamadı. Ama bu bir macera. Değişik bir şeyler yapmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, ama karnım aç."

"Tamam, buradan gidecek bir araba bulur bulmaz bir yerde bir şeyler yeriz."

"*Religeuse* yiyebilir miyim?" diye sordu. En sevdiği Fransız pastasını istiyordu.

"Yanında süt de içersen, istediğin kadar yiyebilirsin tatlım."

Cap'tan ayrılana kadar güvende olmayacaktım. Sonunda, gri bir Mercedes geldiğini gördüm. Çılgın gibi el sallayarak onu durdurdum.

"Trene yetişmem gerekiyor," dedim. "Bizi tren istasyonuna götürebilir misiniz?"

Şoför bizi alıp Beaulieu istasyonuna bıraktı. Hangi yöne olursa olsun, gelen ilk trene binmeye karar vermiştim. Neyse ki, ilk tren, benim de gitmem gereken yön olan İtalya'ya doğru gidiyordu. Menton istasyonunda indik ve Cap Martin'e giden ilk otobüse bindik.

Thor'la birlikte eve geldiğimde, Timothy ve Sharon henüz kahvaltı ediyorlardı. Ben Timothy'nin omzunda ağlarken, Sharon küçük oğlumu kollarına aldı.

"Timothy, lütfen benimle kalmasına izin ver. Yalnızca hafta sonları için istiyorum. Lütfen yardım et."

"Sana yardım edecek," dedi Sharon. "Oğlunu hafta sonları alabilmeni sağlayacağız, Jeshanah. Söz veriyorum."

Sharon sözünü tuttu. Timothy, Peter ve Sheila'yı aradı ve onlar da Cal'ın çok kızacağını bildikleri için hemen geldiler. Cal eve geldi ve her yeri aradı, ama Thor'un ve benim saklandığımız üst kattaki komşunun dairesine çıkmak aklına gelmedi. Yerimizi bulacağından korkan Peter ve Sheila, Cal'a sakinleşmesini ve eve gitmesini söylediler. Neticede, Peter ve Timothy, Cal'ı zorla eve götürdüler. Cal'ın sergilediği itaatsizlik sayesinde, liderlerin desteğini kazanmıştım. Thor'u hafta sonlarında görmeme izin vermediği sürece, sonsuza dek gizli bir yerde Thor'la beraber kalacağımı söylediler Cal'a. Kabul etti.

Hafta sonları Thor'la birlikte olmak, benim için cennet gibiydi. Artık Breeze ve Abraham daha sık geliyorlardı. Önceleri Thor'u alıkoymadığımdan emin olmak için, daha sonraları ise normal misafir olarak geldiler. Breeze, benim Eze-sur-Mer'de birlikte şarkı söylediğim eski ortağımdı. Bizimle birlikte kulüplere daha sık gitmeye başladı ve bu da yeniden hamile kalmış olan Sharon'un yükünü biraz hafifletti. Hepimiz, Sharon'ın tek gecelik bir ilişki sonucunda hamile kaldığından şüpheleniyorduk. Timothy bunu Tanrı'nın gerçek bir askeri gibi karşıladı. Sharon'la ilgilendi ve yeni bebeğe kendi öz kızıymış gibi davrandı.

Breeze keman eğitimi almıştı, ama şimdi şarkı sözü yazıyor, beste yapıyor ve gitar çalıyordu. Benden daha kısa boylu ve daha topluydu, ama güzel yönlerini göstermesini çok iyi biliyordu. Iri, kahverengi gözlerini ortaya çıkaran ağır bir makyaj ve omuzlarına kadar gelen kumral saçlarına perma yapıyordu, böylece saçları dalga dalga yüzüne iniyordu. Giydiği açık yakalı ve dar kıyafetler iri ve dik göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Breeze, erkeklerin dönüp bir daha bakmalarını nasıl sağlayacağını çok iyi biliyordu.

Aile'de benimle çalışmış olan diğer birçok kızın tersine, Breeze'in aptalca bir rekabet endişesi yoktu. Aksine, benim makyaj yapma ve giyinme konusundaki bilgisizliğimi görünce, bana çeki düzen verme işini üzerine aldı. Belime inen saçlarımı birkaç parmak kesip kıvırmayı önerdi. Deneyimli bir terzi olarak, benim için, hatlarımı ortaya çıkaracak ve kalçamın çıkıntısına dikkat çekecek giysiler dikti. Uzun bacaklarımı gösterecek daha kısa etekler giymem için de beni cesaretlendirdi. Breeze'in yanında kendimi gü-

vende hissediyordum ve fikirlerine de neredeyse Sharon'ın fikirlerine güvendiğim kadar güveniyordum. Bu evde yaşayanların, gerçek kardeşlik sevgisi idealine daha önce yaşadığım evlerden daha fazla sarıldığını düşünüyordum.

Breeze'in de ekibimize katılmasıyla birlikte, üzerinde *AŞK ŞARKILARI*, IMPRESARIO: JESHANAH yazılı, altında ev telefonumuz bulunan pembe kartvizitler bastırmıştım. Adımız artık profesyonel şarkıcı olarak geçiyordu ve bu da, kendimizi özel partilere daha kolay davet ettirebileceğim anlamına geliyordu. Bu kartvizitleri sürekli yanımda taşıyor ve herkese dağıtıyordum. Monte Carlo'da geçirdiğimiz zaman boyunca bu, pek çok etkinlikte paravanımız oldu.

Breeze'in evimize katılması için Peter ve Sheila'dan gelecek son onayı beklerken, Salim'le tanıştım. Seçkin Avrupa çevrelerinde iyi tanınan, gösterişli bir kişiydi. Ulusal bir dergide, Paris'teki bir yüksek sosyete partisi hakkında bir yazının yanında, Salim ve karısının fotoğrafını görmüştüm bir kez. Onun ayrıcalıkları hakkında bildiğim tek şey de bundan ibaretti. Kısa süre içinde, onun uluslararası finans dünyasında en çok korkulan ve saygı gösterilen sermayedarlardan biri olduğunu öğrendim. Ancak, o zamanlar zenginlik ve materyalizm bana fazla bir şey ifade etmediği için, ne iş yaptığıyla ya da özel hayatıyla hiç ilgilenmedim.

Daha önce de anlattığım gibi, bana seks karşılığında para veren ilk kişi Salim'di. O zamana kadar paralarını aldığım erkekler bunun kira, yiyecek ya da Aile'nin diğer ihtiyaçları için kullanılacağını biliyorlardı. Beni alışverişe götürmelerini isterdim ve tabii ki bazıları bebek giysileri, çocuk ayakkabıları ya da blender aldığımı görünce şaşırırdı. Bu çok belirgin bir fark gibi görünmeyebilir, ama para yerine ihtiyacın olan şeyleri almak, olayı seks karşılığı para almaktan biraz daha yumuşak bir hale getiriyordu. Bununla beraber, Salim'le tanıştığım sıralarda, bu iş için para almamız gerektiğini söyleyen mektuplar almaya başladık Mo'dan! "Tanrım, yeterince avlanma hizmeti sağlıyor ve yük taşıyorsun, artık para alma zamanı!" ("Ödenmesini Sağla!" 684:11). Kadınlar, aşk sunmanın karşılığında para almaya başladılar ve sonunda Aile kendine ait eskort hizmetlerini kurdu. Salim'den para almak hem benim hem de Monte Carlo'daki işimiz için bir dönüm noktasıydı. O, Monte Carlo'daki ilk daimi balığım olmuştu. Neticede, onun teşekkürünü he-

diyelerle gösteren bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm, ama ayrıca birtakım Ortadoğulu milyarderlerle tanışmamı da sağladı.

Salim'i ve yaşam tarzını daha iyi tanıdıkça Lord Byron'a atfedilen, Mo'nun da mektuplarında altını çizdiği şu satırları hatırlardım: "Şöhretin her damlasını içtim ve her türlü zevki tattım, ama yine de susuzluktan ölüyorum" ("Savaş ve Barış" 255:98). İstedikleri her türlü maddi zenginliği elde etmiş olan bu insanlarla tanıştıkça, kendimi onların harap olmuş ve susamış ruhlarına yaşam suyu getiren bir merhamet meleği gibi hissediyordum. Bu duyguyu paylaşırlar mıydı bilemiyorum, ama neler hissettiğimi kesinlikle bilmelerini sağlıyordum; özellikle de, mektuplarımı ve şiirlerimi kendisi için yazdığım Salim'in. Aslında, ona yazdığım bir kartı bütün yakın tanıdıklarının görebileceği bir yere, masasının üzerindeki camın altına konulmuş görünce, bana gerçekten önem verdiğini düşünmüştüm.

Şiir gönderdiğim tek kişi Salim değildi; tersine, tanıştığım erkeklere notlar göndermek şahadet yöntemimin bir parçasıydı. Beraber geçirdiğimiz bir geceden sonra genellikle, bana adamı ya da beraber yaşadığımız deneyimi hatırlatan kendi seçtiğim sevimli bir kart gönderiyordum. Kurtuluş mesajına bir gönderme yapan veya Tanrı'nın Sevgisi'ni anlatan bir dörtlük, ya da Mo'dan birkaç satır yazıyordum. Ancak, uzun süreli ilişkimize dayanarak, Salim için özel şiirler yazmaya başlamıştım. Bunlar bilinen aşk şiirlerinden değildi. Kendi yazdığım ve Salim'e gönderdiğim uzun bir şiirden alınmış şu bölüm gibi, sonsuz yaşamın "daha yüksek krallıklarındaki" tinsel aşkı açıklıyorlardı:

Bu yüksek dağ başından görülen manzara,
Dünyanın adaletsizliğini açıkça gözler önüne seriyor,
Eğer kalbin kırıksa, ağlayalım,
Acı için, ıstırap için, bütün ölenler için,
Açgözlülük için, bencillik için, doğru olmayan şeyler için,
Gözyaşlarımız bu gece hiç dinmeyebilir.

Beni milyarderlerle tanıştırmış bir milyonere yazdığım bir şiirdi bu. Bu milyarderlerden bazıları servetlerini silah tacirliği yaparak kazanmakla suçlanmıştı. Onlara manevi bir içgörü kazandırdığıma inanıyor ve zenginden alıp fakire verdiğimi düşünerek vicdanımı

rahatlatıyordum. Bana verdiği paranın tek kuruşunu kendim için harcamadığımı öğrendikten sonra, Salim bana özel hediyeler almaya başladı.

Bir akşam otel odasında giyinirken, "Sana verdiğim parayla kendine hiç giysi aldın mı?" diye sordu. Üzerimde, o ana dek belki de on defa gördüğü, en güzel giysim olduğunu düşündüğüm elbisem vardı.

"Hayır, her şeyi Tanrı yolunda kullanılmak üzere veriyorum. Bunu biliyorsun."

"Ama sen de Tanrı için çalışmıyor musun?" diye karşılık verdi. Onunla paylaştığım bu hayale katılmaya çalışıyordu.

"Neye ihtiyaç olduğuna hep beraber karar veriyoruz. Giysiye ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Seni cezbeden giysilerim miydi?" diye sordum gülümseyerek.

Salim belli belirsiz gülümsedi ve bitişikteki oturma odasına geçti.

Gitmeye hazırlanmış olarak odaya girdiğimde, "Hiç Yves Saint Laurent'e gittin mi?" diye sordu. Yakınlardaki St.-Laurent-du-Var adlı küçük bir köyden söz ettiğini sandım.

"Sanırım bir kere gitmiştim," diye yanıtladım.

Salim, "Bu gece oraya gidip bir elbise almanı istiyorum," diye devam etti. "Seninle daha sonra Jimmy'z'de buluşuruz. Ne istersen al."

"Bu gece gitmek için biraz uzak değil mi?" diye sordum, hâlâ köyden söz ettiğini düşünüyordum.

"Hayır, caddenin tam karşısında. Halil seni oraya götürür," derken yüzünde alaycı bir ifade vardı. Bahsettiği şey hakkında bir fikrim olmadığını anlamaya başlıyordu.

Halil, Salim'in sağ koluydu. Beni, Hôtel de Paris'in tam karşısındaki, Christian Dior ve Yves Saint Laurent imzalı giysilerin sergilendiği iki *haute couture* mağazasına götürdü. Salim'in neden söz ettiğini anlayınca kendimi aptal gibi hissettim. Mara ve ben bu vitrinlere sık sık bakardık ve bana hangi giysilerin zevkli, hangilerinin zevksiz olduğunu gösterirdi. O anda da giysi seçerken, keşke yanımda olup bana yardım etseydi diye düşündüm. Keşke yanımda Halil'den başka biri olsaydı, onun fikrini sormaya çekiniyordum. Ama ondan başka kimse olmadığı için, yine de sordum.

Beni komik gösteren bir düzine egzotik ve rengârenk giysi de-

nedim. Halil de, bana uygun olmadıklarını onayladı. Sonra da, Dior'un yanındaki daha klasik tarzdaki bir mağazaya gitmemizi önerdi. Birkaç gece giysisi seçmeme yardımcı oldu ve sonunda incecik askıları şeffaf bir pelerinle örtülen, nakışlı şifonla kaplanmış siyah satenden sade bir giyside karar kıldık. Halil elbiseye uyacak ayakkabılar almamı önerdi. Çok yüksek topuklu siyah süet ayakkabılar, o güne dek sahip olduğum en güzel ayakkabılardı.

Beni bambaşka biri haline getiren giysilerle kulübe geldiğimde, Salim oldukça memnun görünüyordu. O akşam, beni masada bulunan Nice'in belediye başkanı ve başkanın eşiyle tanıştırdı. Onlara, oğlumun sürekli olarak yanımda taşıdığım fotoğraflarını gösterdim. Belediye başkanının Amerikalı eşi bunun çok hoş bir şey olduğunu söyledi.

Salim bir başka vesile ile Paris'te keşfettiği çağdaş bir ressamın sayılı sayıda basılmış imzalı bir resmini aldı bana. Salim, tablodaki sahipsiz görünen, göğüsleri yeni bitmeye başlamış çıplak kızın, kendisine beni hatırlattığını söyledi. Resimdeki kız uzun saçlarının arasına çiçekler takmış, kalçalarının etrafına doladığı kumaş parçasının kenarına da bir çiçek buketi sıkıştırmıştı. İncecik sol koluna bir asma dalı sarılmıştı ve sağ elindeki güvercine tatlı tatlı bakıyordu. Figür, mavi bir fonun üzerine hafifçe resmedilmişti. Bu resim, Salim'in benim için hissettiklerini, söyleyebileceği ama hiçbir zaman söylemediği bütün kelimelerden daha iyi anlatıyordu.

Bana ilk parayı veren kişinin neden gecelik bir müşteri değil de Salim olduğunu hep merak etmişimdir. Monte Carlo günlerimde yaşadığım kutsal fahişelik kavramıyla ilgili şüphe dalgaları süresince, işin kutsal yanı üzerinde yoğunlaşmamı sağlayan ve acı çeken beynimi bir fahişe olmadığıma inandıran şey, genellikle Salim'in özel ilgisi ve aramızdaki tinsel olduğunu varsaydığımız bağlantıydı.

8

Kutsal Fahişelik

1979 yazında, Monaco'ya bağlı bir Fransız köyü olan Beausoleil'e taşınmıştık. Yeni evimizde daha fazla odamız vardı. Peter ve Sheila bize Monte Carlo'da kutsal fahişe olarak denememiz için kız kardeşler gönderdikleri için, bu çok işe yarıyordu. Onlardan biri Sheba'ydı. Buz gibi bir güzelliği vardı ve kocasının eşcinsel olduğunu yeni keşfetmişti. Mo, o günlerde herkesi şaşırtarak, eşcinsel ilişkilere geçici olarak göz yumuyordu. Aslında, lezbiyen ilişkileri her zaman destekleyen Mo, erkeklerin kadınlarla olmalarını tercih ediyordu. Kendi evindeki genç bir adamla olan yakın ilişkisi, Mo'nun bu konudaki fikirlerini değiştirmeye başlamıştı ve bunu bir mektupta ayrıntılı olarak anlatıyordu. Mo'nun kendisinin de eşcinsel ilişki kurup kurmadığı kesinlik kazanmamış olsa da, sevgi ile yapılan *hiçbir şeyin* günah olamayacağı yolunda bir öğreti geliştirmişti. Bu da, grubumuzdaki eşcinsellerin ortaya çıkmalarını sağlamıştı. Kocasının erkekleri yalnızca ruhen sevmediğini fark eden Sheba'nın olayında olduğu gibi, birçoğu evliydi ve çocukları vardı.

Sheba'nın güzelliği nefes kesiciydi, ama pek sokulgan değildi ve çok az konuşurdu. Liderler bizim zaten iyi bir ekibimiz olduğunu düşündükleri için –küçük, birbirimizi destekleyen, etkili bir ekiptik ve yaptığımız her şeyin sevgi için olduğuna inanmıştık– kısa süre sonra başka bir eve transfer edildi. İncil'deki deyişlerle ifade edersek, Breeze, zengin ve güçlü erkekleri eğlenmek ve kendi itibarını yükseltmek için avlayan Delilah türünden bir baştan çıkarıcıyı temsil ediyordu. Sharon, sürekli çile çeken Meryem Ana gibiydi, seçildiğinde fedakârlığa hazırdı. Ben de Maria Magdalena'ydım, mantıklı düşünmenin ve mantıksız eylemlerin acı dolu birleşimini simgeliyordum. Cinsel zevkler sağlamak gibi dünyevi

görevleri yerine getirirken, beynimi ve ruhumu bedenimden ayırmıştım.

Yeni evimizdeki küçük çalışma odasının, Thor'un odası olmasını talep etmiştim. Sonbaharda okula başlamadan önce Thor gelip benimle kalmıştı. Bu arada Cal ve Mara ev arıyordu. Thor'a neredeyse her gün ders çalıştırıyordum. Matematikte ve okumada çok ilerlemişti, ama onun Fransızca öğrenmesini istiyordum. O sıralar, Aile'nin bütün evlerinde yalnızca İngilizce konuşuluyordu. Thor, Fransa'ya daha bir yaşına bile girmeden gelmiş olmasına karşın, neredeyse hiç Fransızca bilmiyordu. Thor'u bir Katolik okulunda sınava sokmuştum ve daha henüz beş yaşında olmasına karşın ikinci sınıfa alınmıştı. Okulun başladığı sıralarda Cal hâlâ ev bulamadığı için, Thor'u Katolik okuluna kaydettirdim. Bu Aile kuralarına ters düşüyordu, ama yakınlarda hiçbir TÇ okulu yoktu.

Ne yazık ki, Thor'u ikinci sınıfa alırken hiç kimse onun Fransızca bilmediğini hesaba katmamıştı. Matematik dersinde başarılı olduğu halde, başka bir şey anlamadığını hiç kimseye söyleyememişti. Ayrıca, evimizde hiç Fransız yoktu ve bu yüzden Cal ve Mara, Antibes'te ev bulup Thor'u geri istediklerinde razı oldum. Birçok zengin ailenin çocuklarını yatılı okullara gönderdiğini düşündüm; zaten Thor çok uzakta olmayacaktı. Hafta içinde onu ziyarete gidebilir, hafta sonlarında da yanıma alabilirdim. Eğer Fransa'da okula gidecekse, ödevlerinde ona yerel dilde yardım edebilecek Mara gibi birisine ihtiyacı vardı.

Aile'de çok uzun süre yaşamış birisi olarak, şaşırtıcı bir şekilde Thor'un okuldaki başarısıyla yakından ilgileniyordum. Aile onun için bir şeyler yapmasa bile, kendisini kurtaracak iyi bir eğitim almasını ve o günlerde Tanrı'nın Çocukları'nda yetişen birçok çocuğa benzememesini istiyordum. Mo'nun 1993 yılında İsa'nın geri geleceğine ilişkin kehaneti bile −ki Thor o zaman yirmi yaşında olacaktı− beni yıldırmıyordu. Mo'nun kehanetlerinin daha önce de yanlış çıktığı olmuştu. Amerika'yı yok edeceğini söylediği Kohoutek kuyrukluyıldızı konusunda yanılmıştı örneğin. Ne zaman kehanetleri yanlış çıksa, ya söylediklerini yanlış anladığımızı ya da Tanrı'nın bizlere acıdığı için zaman tanıdığını söylerdi. Bize, Tanrı'nın Yunus Peygamber'e günahkâr Nineveh şehrinin yok edileceğini haber vermesini söylediği hikâyeden söz ederdi. Gerçekleşmeme olasılığını göz önünde bulundurarak kehaneti dile getirmek is-

temeyen Yunus Peygamber, söylemeyi kabul edene kadar balinanın karnında üç gün geçirmek zorunda kalmıştı. Sonra da Tanrı şehri bağışlamış ve yok etmemişti. Oğlumun işini şansa bırakmıyordum. Bir yetişkin olduğunda ortalıkta Tanrı'nın Çocukları diye bir şey kalmayabilirdi. O sıralar bunu düşünmemiş olsam da, oğlumu hem Aile içinde, hem de Aile dışında bir yaşama hazırlıyordum.

Thor, otobüsle kırk beş dakika uzaklıkta çok hoş bir kasaba olan Antibes'te ev bulan Cal ve Mara'nın yanına taşındı. Eski Gösteri Grubu'ndan bir çiftle birlikte oturuyorlardı ve Cal yerel bir müzik kulübünde devamlı bir şarkıcılık işi bulmuştu. İyice yerleşmişlerdi ve evleri bir aile saadeti resmini andırıyordu. Thor'un eğitimi için ihtiyacı olan desteği ve baba disiplinini alacağını düşünüyordum, bu yüzden giderken sorun çıkarmadım. Hafta sonlarında ve tatillerde Thor'u Monaco'ya götürebileceğim konusunda Cal'dan güvence almıştım. Bu arada, hafta içleri de onunla birlikte olmak için sık sık, gidiş-dönüş bir buçuk saat süren bir yol katediyordum. Normal bir işte çalışmamam, ya da şahadet etmem gereken belli bir süre olmaması sayesinde bunu gerçekleştirebiliyordum. Ortaçağa ait mimari eserlerle dolu olan Eski Antibes'te Thor'la birlikte uzun ve neşeli yürüyüşler yaptıkça, hayatımın olağanüstü olduğunu düşünüyordum.

Monaco'da, Timothy'nin ısrarı üzerine, "flörtle balık avlama"yı anlatan mektupları ciddi bir şekilde incelemeye başladık. 1974'te yazılmış ve ilk mektuplardan biri olan "Aşk Kanunu" adını taşıyan mektupta şöyle deniliyordu: "Sizi kurallardan kurtaracak olan O'nun Sevgisi'yle kurallara çok mu fazla bağlısınız? İhtiyacı olan bir erkek ya da kız kardeş için hayatınızı —ya da hatta karınızı— teslim etmeye hazır mısınız? Bir yatak sizin çarmıhınız olabilir mi? İsa şöyle diyordu, 'Eğer bir insan, benim uğrumda hayatını verirse, bu onun hayatını kurtaracaktır. Tanrı'yı sev... ve komşunu da kendinmiş gibi sev' (Matta 22:37-40)." ("Aşk Kanunu" 302c'den alıntı). Bu Mo mektupları, çıplak vücutları oltalarla delinmiş ve seksi giysiler içinde, davet edici bakışlarla erkeklere olta atan kadın çizimleriyle resimlenmişti, başlık olarak da "İsa'nın Oltacısı" yazıyordu. Avlanma deneyimlerinin her ayrıntısını anlatan uzun mektuplar, şöyle vurgulanmıştı: "Balıkçınızın erkekleri yakalamasına yardımcı olmak için Isa yolunda her şeyi yapmaya, hatta olta ile

çarmıha gerilmeye, canlı bir yem olmaya hazır mısınız?" ("Flörtçü Küçük Balıkçık" 293). Daha sonraları, kadınlar cinsel yolla bulaşan hastalıklar kapmaya başladıklarında, fedakârlığımız İsa'nınki ile kıyaslanmıştı: "İsa'nın bizim günahlarımızın cezasını çektiği gibi, biz de hem kendimizin hem de onların kurtarılabilmesi için onların günahlarının cezasını çekiyoruz." ("Elem" 569:108) Mo, yine de, bir doktora görünmemizi öneriyordu.

Artık balıklarımızdan para alabileceğimiz söylendiği için, Aile'yi dünyanın her yanında sıkıntıya sokan maddi zorluklar önemli ölçüde azalmıştı. TÇ merkezi bizim küçücük Monte Carlo evimizden, üçüncü dünya ülkelerindeki daha fakir misyon bölgelerine dağıtılacağı varsayımı ile, çok fazla para bekliyordu. Bu, ne de olsa, kâr amacı gütmeyen kuruluşların çoğunda karşılaşılan bir durumdu. En azından, kazandığım paranın bir kısmını her zaman acıdığım fakirler alacaktı. Bizden istenen yüzde onluk verginin yanı sıra, İsviçre'deki merkezimize bazen, aylık yazışmalarımızda bize bildirilen bir isme düzenlenmiş American Express çekleriyle para gönderiyorduk.

Para aldığımız en cömert kişilerle, Sharon'ın ve Breeze'in şarkı söylemekle görevlendirildikleri partilerde tanışıyorduk. Bu partilerden birinde Adnan Kaşıkçı'ya bir kez daha rastladım. Salim, bizi Hôtel de Paris'teki özel bir odada düzenlenen küçük bir toplantıda şarkı söylememiz için davet etmişti. Ayrıca nasıl bir olay olduğunu da açıklamıştı; anlaşılan flört edebilirdik. Sharon ve Breeze'i de getirmiştim ve Salim'in bana verdiği paranın miktarından anladığım kadarıyla, bu önemli bir toplantıydı. Sonuçta olayın Salim'in zengin Arap iş ortağı ve kız arkadaşı için verilen özel bir akşam yemeği olduğu anlaşıldı. Deneyimlerimin bana öğrettiği kadarıyla, kız arkadaşların bulunması sorun yaratmayacaktı. Karanlık ve lambri kaplı odaya girdiğimde, onur konuğumuzun bir yıldan uzun bir süre önce Cannes'da katıldığım partide tanıştığım ünlü Kaşıkçı olduğunu fark ettim. Yeni kız arkadaşı insanın aklını başından alacak kadar güzel bir İtalyan'dı. Kaşıkçı beni daha önce gördüğünü belli etmedi, ama müziğimizden ve özellikle de mesajımızdan gözle görülür bir şekilde etkilenmişti. Şarkı sözlerinin ne anlama geldiğini öğrenmek istedi, bu yüzden de İngilizce olmayan şarkıları ona tercüme ettim.

Daha sonra olay hakkında konuşurken, Kaşıkçı'nın gözlerinin Sharon'ın üzerinde olduğuna karar verdik. Bununla beraber Salim, o akşam daha sonra kendisiyle buluştuğumda, Arap milyarderin beni şaşkınlığa uğratan düşüncelerini dile getirdi.

Kararlaştırıldığı gibi, gece yarısından sonra suitine gittiğimde, "Adnan, Sharon'ın evli olup olmadığını öğrenmek istiyor," dedi.

"Evet, evli," diye yanıtladım. "Ama eğer ondan hoşlandıysa, Adnan'la zaman geçirmekten memnun olacaktır."

"Hayır. Adnan buna izin vermez," diye karşılık verdi ciddi bir ifadeyle. "Başka bir adamın karısıyla bile bile beraber olmayacaktır."

"Bunun dinî bir sebebi mi var?"

"Sana gerçekten bir cevap veremem. Bundan rahatsız olmayan birçok Müslüman arkadaşım var. Ancak Adnan böyle bir şey yapmaz."

"Benim hâlâ evli olduğumu biliyorsun," dedim sessizce, gözlerimi başka yöne çevirerek. Salim'in bu gerçeği dikkate alıp almadığından emin değildim.

"Tabii ki biliyorum. Ama sen yıllardır kocandan ayrısın ve o başka bir kadınla yaşıyor, ondan bir de çocuğu var."

"Bunu da mı biliyorsun?" diye sordum. İçinde bulunduğu bir sürü uluslararası iş ilişkisinin arasında, Salim'in özel hayatımın ayrıntılarını hatırlayabilmesine şaşırmıştım.

Gözlerimin içine bakarak, "Evet, ayrıca daha da fazlasını biliyorum," diye karşılık verdi. Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Üstelik, ben Müslüman değilim. Hıristiyan bir Lübnanlıyım, hatırladın mı?"

"Tamam, Adnan ne dedi? Bizimle ilgilendi mi?"

"Evet, hem de çok. Bizim gizlice işaretleştiğimizi görmüş. Sharon'ın anne olduğunu ve bir çocuğu daha olacağını fark etmiş. Ayrıca Breeze'in yatakta heyecan verici olacağını da düşünmüş."

"İnsanları tanıyabiliyor," dedim. Bu kadar kısa bir sürede, Adnan'ın bu kadar doğru gözlemler yapması beni şaşırtmıştı.

"Tabii ki, bu yüzden iş hayatında son derece başarılı. Tinselliğin dinin kapısında durduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, Breeze'le görüşmek istiyor mu?"

"Evet. Yarın gece onu almaya bir şoför gelecek. Evde olacak mı?"

Bir menajer edasıyla, "Evde olmasını sağlayacağım," dedim. Tabii ki bu işlem beni bir menajerden çok bir mama yapıyordu, ama iyi bir gerekçe uğruna. Amaçlar araçları haklı çıkarır mı? Bu zor bir soruydu ve kimi zaman evet ya da hayır diye bir cevabı olmadığına karar vermiştim. *Hangi* amaçlar ve *hangi* araçlar olduğuna bağlıydı. Birçok kişi üzerinde nüfuzu olan Adnan Kaşıkçı'ya şahadet etmek, halkını kurtarması için dinsiz bir kralla evlendirilen İncil'deki Kraliçe Esther'in yaptığına benzetilebilirdi. Kralın çok sayıdaki karılarından yalnızca biri olan Kraliçe Esther gibi, Breeze de iyi bir amaç peşindeydi. Eğer Aile'deyken yabancı erkeklerle yatıyor olmasaydı, bunu dışarıda yapıp korkunç bir hastalık kapabilirdi. Ya da kalbi kırılabilirdi. En azından burada Tanrı onu koruyordu.

Breeze, Adnan'la yıllar süren başarılı ve uzun bir ilişkiye girdi. Onunla birkaç saat süren her buluşmasından sonra, Adnan'ın manevi açıdan ne kadar geliştiğini anlatıyor ve birkaç bin dolarla dolu bir zarf getiriyordu. Eğer Timothy'nin ekonomik planları olmasaydı, Adnan ve Salim gibi daimi balıklarımızla, bir daha asla maddi sıkıntı çekmeyebilirdik.

Timothy, ay sonunda faturaları ödedikten sonra arta kalan her şeyi, yüz dolar da olsa birkaç binlik de olsa Dünya Hizmetleri'ne göndermemizi önerdi. Kabul ettim. Çeşitli nedenlerim vardı. Eğer Monte Carlo'daki ayrıcalıklı pozisyonum nedeniyle vazgeçilmez olduğumu kanıtlarsam, başka bir misyon bölgesine gönderilmeyeceğimi düşünüyordum. Üst düzey liderlerden uzakta olmak hoşuma gidiyordu, çok sayıda erkek kardeşin sürekli olarak seks yapmak istediği evlerde bulunmak istemiyordum. Aile'deki herkesten daha fazla hareket özgürlüğüm vardı ve zamanımı istediğim gibi değerlendirebiliyordum, ayrıca oğluma da yakındım. Mükemmel bir durumdaydım ve bu konumumu korumak için her şeyi yapabilirdim.

Sharon her zamanki gibi kocasıyla hemfikirdi. Önce kendi kişisel ihtiyaçlarının karşılanması koşuluyla, Breeze de razı oldu. Breeze kendine bakıyordu. Kısa süre içinde çok büyük bir gardırobu oldu; ayrıca pahalı bir akustik gitar da aldı. Timothy'yi, Fransa'dan acilen kaçmamız gereken bir durumda kullanabilmemiz için, hepimize birkaç bin dolarlık "kaçış parası" vermeye ikna etmişti. Durumumuzun gayri meşruluğu ve her an değişebilirliği göz önüne

alındığında, bu akıllıca bir fikirdi ve liderlerimiz de buna göz yumdular. Böylece hayatımda ilk kez, aniden ayrılmamı gerektirecek bir durumda kullanmak üzere, "kaçış çantamda" sakladığım kendime ait bir miktar param oldu. Thor için de ilave kaçış parası istedim ve aldım.

Breeze'in aralıksız isteklerine ve Monte Carlo'da yaşamın oldukça pahalı olmasına karşın, Dünya Hizmetleri'ne her ay binlerce dolar gönderiyorduk. Hesabını hiç tutmadım; bu yüzden de, evimizden merkeze ne kadar para aktığını tam olarak söyleyemem. Ama Breeze'in Arap milyarderler arasında seks sembolü olarak tanındığını biliyorum. Sürekli olarak randevuları vardı ve bu sayede yeni balık avlıyordu. Artık randevulara ikişer ikişer gitmemiz gerekmediği için, Tanrı adına gerçekte ne kadar şahadet ettiğini bilmiyordum.

Paris'teki söylentilerden, Breeze'nin cinselliğe aşırı düşkün olduğunu biliyordum. Ama artık onunla birlikte yaşadığım için alışılmamış ihtiraslarını çok yakından görüyordum. Birlikte kaldığımız odanın yanında bir de banyomuz vardı. Breeze'i duşta hiç çekinmeksizin mastürbasyon yaparken duyabiliyordum. İlk önceleri onu inlerken duymak beni utandırdıysa da, neticede bunun normal bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Anormallik bende olmalıydı. Ne de olsa, mastürbasyonun erdemleri üzerine Mo ciltler dolusu yazı yazmış ve annesinin fanatikçe karşı çıkmalarına rağmen, küçük yaşta nasıl mastürbasyon yapmaya başladığını anlatmıştı. "Çocukluğumdaki Cinselliğim" adlı mektubunda şöyle yazıyordu: "[Annem] bir leğen, küçük bir tas ve bir bıçak getirip onu keseceğini söylemişti! Çok korkmuştum.... Bunu yaptığı için annemi hiç affetmedim, onu kesmekle tehdit etmiş ve bütün ailenin önünde beni utandırmıştı. Ama bu beni durdurmadı. Vazgeçilmeyecek kadar güzel bir duyguydu!" Her ihtiyacımız olduğunda cinselliği paylaşmamız ve sevişmenin mümkün olmadığı zamanlarda mastürbasyon yapmamız için bizi cesaretlendiriyordu. Cinsel ilişkilerimi kişisel bir ihtiyaçtan ziyade, Tanrı uğrunda bir hizmet olarak gördüğümden, bu bakış açısını tam olarak anlayamamıştım.

Evde olduğumuz ender gecelerde, Breeze'i duşta ve yatakta kendi kendini mutlu ederken duydukça, cinsellikle ilgili gizli bir içgörü sahibi olabileceğini düşünüyordum. Belli ki Araplar ondan hoşlanıyorlardı. Cinsel deneyimlere açık birisi olduğum halde, teş-

vik beynimden geliyordu, kalbimden ya da vücudumdan değil. Balıklarla yatağa girdiğimde, seks ve orgazm konusunda okuduğum sayısız yayında ve mektupta yazılanları aklıma getirip kuram ve hayallerin bana yardımcı olacağına güvenirdim. Zevk adını verebileceğim şeyi çok ender hisseder ve erkeklerle öpüşmekten hep kaçınırdım. Kimi zaman, bir erkek beni her zamankinden fazla heyecanlandırırdı, ancak bunun nedenini anlamaya çalıştığımda yanıt bulamazdım. Sevdiğim özel bir yöntem ya da görünüm yoktu ve sonunda bunun Tanrı'dan gelen fazladan bir sevgi olduğuna karar verdim.

Yine de, Breeze'in benim bilmek istediğim gizli bir şeyleri bildiğini düşünüyordum. Tutkulu bir arzudan çok, mantıklı düşüncenin uyandırdığı bir meraktı bu. Aldığım yüksek alkolün etkisiyle, bir gece Breeze'e yaklaştım. Bizi yatağa götürmek isteyen, ama vücudumuzu vermemiz gereken tipten adamlar olmadığına karar verdiğimiz iki Amerikalı turistle konuşuyorduk. Geceyi onlarla dans ederek, içki içerek ve akşam yemeği yiyerek geçirmiştik. Arkadaşlığımızdan hoşlanmışlardı ve biz de Tanrı adına çok fazla şahadet etmemiştik.

Sonunda dostlarımız bizi bütün gece açık olan popüler bir restoranda sabaha karşı saat üçte bırakıp gittiler. Sabah erkenden uçakları kalkıyordu ve onlarla birlikte otele gitmeyeceğimizi anlamışlardı. İkimiz de içtiğimiz kahvenin etkisiyle oldukça ayıktık, ama alkol ve şahadet beni psikolojik açıdan savunmasız bırakmıştı. Breeze'in büyük kahverengi gözlerine baktım; atlıkarıncaya binmiş gibi zevk ve mutluluk doluydular. Kulaklarına taktığı elmas küpelerden daha fazla parlıyorlardı. Bunun tam tersine, benim dalgın mavi gözlerim zeki balıklarımdan çoğunun melankoli olarak adlandırdığı bir görüntü sergiliyorlardı.

"Seksten zevk almanı sağlayan sırrın ne?" diye birdenbire soruverdim.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun Jeshanah," diye karşılık verdi Breeze. Ona karşı yeni merakım gözlerini mutlulukla parlatmıştı. "Sanırım seni bu kadar çok sevmemin sebebi de bu."

"Tabii ki beni seviyorsun," dedim, "seni şaşırtsam da, şaşırtmasam da." Bir ifadeyi açıksözlülüğün zirvesine taşımaya her zaman hazırdım, uçurum kenarında kaybetmem anlamına gelse bile.

"Seni bir kız kardeşten daha fazla seviyorum demek istiyorum," diye mırıldandı. Gözleri hâlâ parıldıyordu, ama artık gülümsemiyordu.

Gülümsemesi ansızın kesilince kendimi rahatsız hissettim. Bu, genellikle bir şeyler istediği anlamına gelirdi.

Kendimi uzak tutma bahanemi desteklemek için votkalı portakal suyumdan bir yudum alarak, "Pekâlâ, benimle seks hakkında konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?" diye sordum.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Breeze. Rahatsız olduğumu hissetmişti.

"Balıkları ellerinin altındaki güzel kızların çoğundan daha fazla heyecanlandıran bir şeyler yapıyorsun kesinlikle. Ama asıl merak ettiğim şey, erkeklerle bu kadar sık seviştiğin halde neden hâlâ mastürbasyon yapıyorsun?"

"Gerçeği öğrenmek mi istiyorsun? Belki de bizi, yarattığın bu güvenli ve dikkatli çerçevenin içinde saklamak istiyorsun."

Kendimi, sanki kuvvetli bir vantuz kalbimin etrafına sarılmış ve eğer onu çözersem canımı alacakmış gibi ürkek hissettim.

"Bana gerçeği anlat Breeze," dedim cesurca. "Her zaman gerçeği istediğimi bilirsin."

"Kişisel olarak seni etkilemediği zamanlar," diye karşılık verdi Breeze, sevgi olduğunu bildiğim bir anlayışla,

"Cinsel partner olarak beni sevmek ister misin?" diye sordum, tarafsız gibi görünmeye çalışarak.

"Bunu ve daha fazlasını," dedi. Onu ilk defa böylesine savunmasız bir halde görüyordum.

"Her zaman nasıl bu kadar uyarıldığını bilmek istiyorum," dedim, daha ileri gitmemek için konuyu değiştirmeye çalışarak. Breeze kararıma uydu.

"Bunu sana göstermek, anlatmaktan daha kolay," dedi. Gözleri yeniden parlamaya başlamıştı.

"Bilmiyorum Breeze. Lezbiyenlik hiç ilgimi çekmedi."

"Neden olmasın? Mo, iki kadının birbirlerini cinsel yönden tatmin etmelerinin harika bir şey olduğunu söylüyor. Bana gerçeği söyle. Bir erkek seni tatmin etti mi hiç?"

"Bilmiyorum. Birtakım erkeklerle birlikte olmaktan hoşlanmıyorum. Tatmin olmakla neyi kastediyorsun?"

"Orgazm demek istiyorum. Sevişirken kaç kere orgazm olursun?"

"Bütün yaşantım boyunca mı demek istiyorsun?" Sesim çatlamaya başlamıştı. Bu konuşmanın rahatsız edici bir şekilde açıksözlü hale gelmesinden başka, kalbimi saran vantuzun iyice daraldığını hissediyordum.

"Yok canım!" diye bağırdı Breeze, kafasını arkaya atıp kahkahaya basarak. "Her seviştiğinde demek istemiştim. Ama sen bunu yanıtladın. Öyleyse hemen hemen hiç orgazm olmuyorsun, değil mi?"

"Sanırım oluyorum," dedim. Tek yolun, Breeze için orgazmın ne anlama geldiğini anlamak olduğunu düşünüyordum.

"Bence, sana dokunacak bir kadına ihtiyacın var," dedi, sevgi dolu bir sesle. "Sana dokunmak istiyorum Jeshanah, ama bana hiç izin vermiyorsun."

Breeze, farkında olmadan beni derinden etkilemişti. Kendime bile girme iznini tanımadığım bir yere sızmıştı —en derin insani duygularıma. Dış görünüşüm sıcakken, içim neden bu kadar soğuktu? Oğlumu dünyalar kadar severken, onun varolmasını sağlayan kişiyi nasıl küçümseyebiliyordum? Yatak odasının mahremiyeti içinde çıkardığım her sesin, yaptığım her hareketin dikkatle prova edilmiş ve tamamen yapmacık olduğunu bilerek, özel balıklarıma en derin aşk şiirlerini nasıl yazabiliyordum? Belki de anahtarlar Breeze'in elindeydi.

"Benimle sevişmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Seninle sevişebilir miyim diye soruyorum Jeshanah. Senin benimle sevişebileceğini hiç sanmıyorum, ama öğrenebileceğimi umuyorum."

Söyledikleri kendimi kirlenmiş hissetmeme neden olmuştu. Benimle hiç ilgilenmeyen bir çocuğa bekâretimi teslim ettiğim zaman da kendimi kirlenmiş hissetmiştim. Kocamla ilk kez seviştiğimde de. Kendimi kirlenmiş hissetmememin tek yolu duygularımı sevişmenin içine karıştırmamaktı. Sebebini bilmiyordum. İlk başlarda, bütün kadınların bu işi böyle yaptıklarını sanıyordum. Daha sonra, yalnızca bir erkeği değil, birçok erkeği sevmek için Tanrı tarafından kullanılabilmek uğruna böyle olduğuma kendimi inandırdım. Şimdi, Breeze ikimizin de duygusal olarak birbirimize söz vermemizi istiyordu, oysa hiçbir söz vermemek benim en önemli savun-

ma mekanizmamdı. Kalbimi sıkan vantuzlar öylesine daralmıştı ki, artık kanımın kontrolsüz bir şekilde pompalandığını hissedebiliyordum.

İçkimin geri kalınını bir dikişte bitirdim ve, "Tamam, seninle yatacağım," dedim.

Breeze'in yüzünde birbiriyle çelişen duygular okur gibi oldum. Durumdan memnun görünüyordu, ama tepkime üzülmüştü.

Kendini savunmaya çalışarak, "Mecbur değilsin," dedi.

Dürüstlüğüne yeterince saygı duymadığım ve yeterince sevecen olmadığım için kendimi suçlu hissettim. Mo, kadınlar arasındaki aşkın Tanrı'nın takdiri olduğunu yazmıştı. Her ne kadar, artık Mo'nun fikirlerini İlâhi İçgörü olarak görmüyorsam da, erkeklerin yerine kadınlardan hoşlanacak şekilde yaratılmış olabileceğimi göz önüne alacaktım. Ama hayır, Breeze'e ya da başka bir kadına karşı, kardeşçe bir sevgi dışında duygusal hiçbir şey hissetmiyordum.

"Eve gidip ne olacağını görelim," diye öneride bulundum. Zaman ve deneyimle daha fazla bilgi edineceğimi düşünüyordum.

Eve döndüğümüzde herkes uyumuştu. İçtiğim son yarım bardak votka etkisini göstermeye başlamıştı ve birçok balığımla olduğu gibi karşı çıkmadan, Breeze'in beni yatağına götürmesine izin verdim. Ama bu aynı şey değildi. Onunla sevişmek için bir neden göremiyordum. Erkeklerle sevişmiştim; çünkü, ya bunu yapmam söylenmişti, ya da onlara "yardım ettiğime" inanıyordum. Bunu yapmamı hiç kimse söylemiyordu. Ayrıca toplum, tıpkı fahişeliği ayıpladığı gibi lezbiyenliği de hoş görmüyordu. Fahişelik, genellikle, tek taraflı bir cinsel arzu içerirken, lezbiyenlik her iki tarafın da birbirini arzulamasını gerektiriyordu. Ben fahişelik modeline daha çok uyuyordum, çünkü cinsellik benim açımdan bir gereklilik değildi. Şiddetli cinsel arzular, hatta bir eşe karşı duygusal istekler çoktan kaybolmuş ya da unutulmuştu. Tek arzum, diğer insanlara sevgi yoluyla hizmet edebilmekti.

Balıklarım Tanrı'nın Sevgisi'ne ihtiyaç duyuyorlardı. Bizim düşüncemiz, çağdaş bir radikal teoriden farklı değildi. Kadınların, erkeklerle bir şeyler elde etmek için cinsel ilişkiye girdiğini düşünüyorduk: evlilikte prestij, güvenlik ve destek; fahişelikte ise para için. Bu erkeklere, onları Tanrı'nın Sevgisi ile sevdiğimizi kanıtlamak için cinsellik sunduğumuzu varsayıyorduk. Para kabul etsem de, deneyimlerimin farklılığı paranın asıl neden olmadığını göste-

riyordu. Arzu da değildi! Breeze'le sevişmek için bir gerekçe bulamıyordum, ne de olsa Tanrı'nın Sevgisi'ne yeterince sahipti. Ayrıca, dayanılmaz bir duygusal ihtiyaç ya da cinsel istek hissetmiyordum ve beni bu yeniliğin içine sokacak hiçbir arzu duymuyordum.

Sonunda, "İşe yaramayacak," dedim. "İstek duymuyorum ve bu ilişkimize zarar verebilir. Üzgünüm Breeze." Yatağıma geri döndüm ve derin bir uykuya daldım.

O zamanlar bu olayı değerlendirebilecek enerjiye ve bilgi birikimine sahip olsaydım, neden lezbiyen değil de kutsal fahişe olduğumu merak ederdim. Monte Carlo'daki yıllarımı, hayatımın manevi yönden en kayıp dönemi olarak görsem de, zayıf bile olsa, cinselliğimle ilgili bir mefhuma sahip olduğum açıktı. Yıllar sonra Mo mektuplarından birinde genç bir bayan üye, "ihtiyacı olan" bir kız kardeşle sevişmediği için alenen azarlanmıştı, ama o zamana kadar artık kendi isteklerime, arzularıma önem vermeye başlamıştım ve Mo'dan daha az etkileniyordum. Monte Carlo'da herhangi birisini arzuladığımı hatırlamıyorum. Belki de o sıralar Aile için pek çok şey yapmamın sebebi de buydu. Bununla beraber, Breeze bana olan arzusunu belirttiğinde, biraz önce sözünü ettiğim "Yapmak İstemeyen Kız" adlı Mo mektubundan etkilenmiş olsaydım, olaylar daha farklı gelişebilirdi.

Breeze, bu olaya daha sonra ne değindi, ne de beni bir daha ayartmaya çalıştı. Benimle bir abla gibi ilgilenmeye devam etti. Hatta birlikte yatma fırsatı çıktığında, bunu kabul etmeyen Breeze oldu.

Doğum günümde −27 Haziran 1979− Salim beni yemeğe davet etti. Yirmi altı yaşındaydım. Suitinde buluştuk. Bana altın zincirli çok güzel bir Cartier kolye hediye etti. Sonra da bir Monagasque restoranına, Bec Rouge'a gittik. Salim bana sürpriz bir parti hazırlayıp Breeze, Sharon, Timothy ve Adnan'ı da davet etmişti.

Adnan da bana altın zincirli bir Cartier kolye verdi. Salim'inkinden daha büyük ve daha pahalı bir hediyeydi. Adnan'ın hediyesini boynuma Salim'inkinin yanına taktım, ama Salim ikisinin birlikte kötü durduğunu söyleyince, Adnan'ınkini çıkardım. Çok güzel bir gece geçirdik, Aile'deki ilk ve tek doğum günü kutlamamdı. Salim, Sharon'dan benim için "Forbidden Games"i söylemesini rica etti ve sonra da karısıyla birlikte sosyal bir olaya katılması gerektiği için ayrıldı. Adnan ve Breeze yan yana oturuyorlar-

dı ve Adnan ayrılmadan önce Breeze'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yalnız kaldığımızda, Breeze, "Adnan daha sonra ikimizle oteldeki suitinde buluşmak istiyor," dedi. Bu konuyu Timothy'le konuştuk. Adnan en büyük balığımız olduğu için makul buluyordu, ama Sharon bana da fikrimi sordu. Adnan ve Salim'den gördüğüm sevgi dolayısıyla bulutların üzerinde uçuyordum. Salim'in o gece karısıyla birlikte olacağını biliyordum ve bunu belki de onun ayarladığını düşündüm. Benim için hiçbir sorun yoktu.

Sharon ve Timothy eve döndü, biz de Adnan'ın suitine gittik. Vardığımızda orada değildi, ama Breeze'in anahtarı vardı. Sessizce birbirimize bakarak lüks oturma odasında oturduk. Breeze'in bir şeyler için endişelendiğini anlamıştım.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Yapmamı istemiyorsun, değil mi?" diye karşılık verdim, nedenini merak ederek.

"Hayır, böyle bir şeyi başlatmanın Adnan açısından pek de iyi olmayacağını düşünüyorum."

"Lütfen bunu yapma, yapmanı istemiyorum," şeklinde algıladığım bir ifadeyle söyledi bunu. Sebebini anlayamadım, ama bu isteğini saygıyla karşıladım.

"Tamam. Ona, Salim'le olan ilişkimden dolayı kalmayacağımı anlatan bir not yazacağım. Mantıklı geliyor mu?"

"Evet," dedi, hoşnut bir gülümsemeyle. "Seni seviyorum."

Adnan kısa notumu gülünç buldu ve bir daha da bana birlikte olmayı teklif etmedi. Kimi zaman, Salim'le olan romantik birlikteliğimle dalga geçerdi. Salim ona bizimle ilgili bir şeyler anlattığı için böyle davrandığını düşünmüştüm, ama geriye baktığımda, sanırım romantik bir şekilde bağlıymış gibi davranmıştım. Salim benim vasim, erkek arkadaşım ve sevgilimdi. Kısa bir süreliğine yaşantımda eksikliği olan tüm erkeklerin rolünü üstlenmişti. Üstelik bütün bunları hiç öpüşmediğim bir adam yapıyordu.

Artık Monte Carlo'daki en zengin balıklara sahip olduğumuz için, yatacağımız erkekler konusunda daha seçici olabilirdik. Timothy ve Sharon'ın ikinci çocukları doğduktan sonra, Breeze ve ben neredeyse kendi kendimizin balıkçısı haline geldik. İki yıldan uzun bir süredir Monte Carlo'daydık ve kimin buranın yerlisi, kimin gelip geçici turistler olduğunu artık biliyorduk. Bütün yeni ba-

lıklar için kullandığımız basit değerlendirme yöntemine göre, Hôtel de Paris'te kalmıyorlarsa, muhtemelen sekse "ihtiyaçları" yok demekti. Bu çeşit bir mantık yürütme, Mo'nun vurguladığı gibi, zenginlerin maneviyatı en fazla ihmal etmiş insan topluluğu olmalarıyla da uyumluydu. Tabii ki, Côte d'Azur'de konakları olanlar, ya da limanda bir yatları bulunanlar istisnaydı, ama turistlere ya da gelip geçici casino oyuncularına yalnızca sözlü bir şahadet yapılıyordu. Bizi tekrar görmek için Monte Carlo'ya geri gelenlereyse, Tanrı'nın Sevgisi'nin örneğini bazen bir randevuyla ya da tek gecelik seksle veriyorduk. Ara sıra âşık olanlar bu kişilerdi, ama sonunda ne yapmakta olduğumuzun farkına varıyorlardı.

Bana âşık olanlardan biri de, kısa boylu, tıknazca, saçları dökülmüş, ailesinden bir unvan ve para miras kalmış olan Leopoldo adlı oldukça neşeli bir İtalyandı. Monte Carlo'da kaldığı süre içinde kendisine ait villada yaşıyor ve gösterişli Rolls Royce'uyla ortalıkta dolaşıyordu. Sanırım bu, kendisine olan güvenini güçlendiriyordu. Yaklaşık iki yıl süren bir ilişkiye girdim onunla. Dinine oldukça bağlı, çok sevecen ve genellikle sahiplenmeye çalışan bir kişi olmasına karşın, beni mi yoksa pervasız ruhumu mu sevdiğini anlayamadım.

Leo beni sık sık Roma'ya iş gezilerine götürürdü. Bazen oğlum Thor'u da yanıma alırdım ve Piazza Espagna, Coliseum, Vatikan ve Catacombs gibi Roma'nın ünlü yerlerini gezerek günlerimizi geçirirdik. Bu geziler ikimiz için de paha biçilmez kültürel deneyimlerdi ve tek kaygım, altı yaşındaki Thor'un bunları hatırlayamayacak kadar çok küçük oluşuydu.

Roma'daki dairesinde Leo'yla buluşmak için tek başıma yaptığım ziyaretlerde, ona şahadet etmek için çok zaman harcıyordum. Seviştikten sonra birlikte İncil okuyorduk ve ona çeşitli ayetler hakkındaki yorumlarımızı açıklıyordum. Leo, Tanrı'yı gerçekten seviyor gibi görünüyordu ve ona ne anlama geldiğini anlattığımda, kalbini İsa'ya büyük bir istekle açmıştı.

O gece, Roma'daki yatak odasında televizyon seyrediyorduk. Leo, sadık bir Katolikti, ama çok fazla İncil okumamıştı. Bu yüzden de aylardan beri onunla İncil'den bölümler okuyordum. Saat ilerlemişti ve İncil'im elimdeydi. Ben ona yüksek sesle ayetler okurken, o da televizyondaki kanallar arasında dolaşıp duruyordu.

Sonunda televizyonu kapattı ve kurtulmanın ne demek olduğunu sordu.

Çok çeşitli şekillerde anlatabilirdim, ama Leo'ya en çok uyacağını bildiğim şekli tercih ettim.

"Elektrik bağlantısı gibidir," diye yanıtladım. "Elektrik olmadan yaşamının nasıl olacağını düşün —ışık yoksa, televizyon da, sıcak su da olmaz. Kalbinde İsa'nın olması, manevi yaşantında elektrik olması gibidir."

"Yapacağım," dedi. Gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

El ele tutuştuk ve küçükken öğrendiğim ve o güne dek yüzlerce kişiye okuduğum bir duayı benimle birlikte tekrar etti.

"İsa, biliyorum ben bir günahkârım ve sen olmadan sonsuz kurtuluşa ulaşamam. Lütfen günahlarımı affet. Kalbime gir ve beni günahlarımdan arındır."

Hayatımı ve bedenimi teslim etmem karşılığındaki ödülüm buydu. İncil, bu basit duanın ve İsa'ya inanmanın kurtuluşa giden yol olduğunu söylüyordu ve ben de buna inanıyordum. Eğer bu doğruysa, seks sunmak gibi önemsiz bir şey beni bir insanı kurtuluşa ulaştırmaktan nasıl alıkoyabilirdi? İsa'nın Sevgi mesajını keşfedebilmek için, bu meşgul ve önemli adamların kesinlikle cinsel bir ilişkinin sağladığı samimiyete ihtiyaçları vardı. Leo gibi insanların kalplerini içtenlikle İsa'ya açmaları, bana vermeye devam etmem için gereken ilhamı ve motivasyonu sağlıyordu.

Leo benden ayrıca birkaç arkadaşıyla birlikte çıkmayı planladığı bir tatile gelmemi de istedi. Tayland'da Bangkok'a gideceğimizi ancak havaalanında öğrenebildim.

Bangkok'a ulaşana kadar, Leo'nun ne kadar büyük bir refah düzeyine alışık olduğunu tam olarak bilmiyordum ve lüks tatil evinin yanı başındaki aşırı yoksulluk karşısındaki kayıtsızlığı, onunla ilgili düşüncelerimi biraz değiştirmişti. Havalandırmalı, pelüş halılı ve lüks döşenmiş otel koridorlarını arkamda bırakarak, tipik bir Bangkok caddesine çıktım. Bunaltıcı, nemli ve gürültülü caddelerde aileler kaldırımlarda yaşıyorlardı. Tayland, ipek ve değerli mücevherler ülkesidir diyordu gezi broşürleri, ama çok uzun süredir gerçeklerin dışında yaşadığım için, seks ve ucuz fahişeler arayan turistleri de çektiğini bilmiyordum.

Bangkok sokaklarında dolaşırken, gerçeklerle burun buruna geldim. Bazı bölgelerde küçücük kızlar bize doğru koşuyor, benim

eteğimi ya da Leo'nun pantolonunu çekiştiriyor ve on parmaklarını göstererek, kendilerini "yalnızca on dolara" yatağa götürmemizi istiyorlardı. Bazen de bunu isteyenler genç oğlanlar oluyordu. Bir gece Leo ve arkadaşları beni şehrin oldukça dışında bir gösteriye götürdüler. Eski bir deponun dışındaki otopark kiralık arabalar ve taksilerle doluydu. İçeride, tam ortada bir boks ringine benzeyen bir sahne vardı ve etrafını çevreleyen yüzlerce sandalyeyi kadınlı erkekli Batılılar doldurmuştu. Doğulu görünümlü genç kızlar çeşitli cinsel maskaralıklar yapıyorlardı. Durumdan öylesine iğrenmiştim ki, başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Leo beni otele geri götürdü.

Beausoleil'deki küçük mütevazı evimize geri dönmek beni rahatlatmış ve mutlu etmişti. Bu yolculuktan sonra Leo'yla olan ilişkimiz asla eskisi gibi olmadı ve bu erkekler üzerindeki manevi etkimizden şüphe etmeye başladım.

Monte Carlo'daki gece hayatına katılan insanlar arasında oldukça iyi tanınmaya başlamıştık, hatta Jimmy'z'in devamlı müşterilerinin ara sıra telefon edip, "İsa'nın kız kardeşlerinin" orada olup olmadıklarını sordukları bile oluyordu. Telefona bakan kim olursa olsun, kimi kastettiklerini çok iyi bilerek masamıza gelip mesajı iletiyordu. Durum nasıl görünürse görünsün, bizi yakından tanıyanlar gerekçelerimizle ilgili kuşkularından kurtularak bu işi Tanrı adına yaptığımızı kabul etmeye başlamışlardı.

Bense liderlerimizin özel daireleri için çok fazla para harcandığına ve yoksul misyon bölgelerine yeterli paranın gitmediğine inanmaya başladım. Tayland'daki fakir insanların nasıl yaşadıklarını dehşetle fark ettikten sonra, oradaki evimizle temas kurarak Kamboçyalı mültecilerle çalıştıklarını öğrendim. Timothy'ye söylemeden, Kamboçyalı mültecilerin bulunduğu misyon bölgesi için para toplama kampanyası başlattım. Balıklarıma özel mektuplar yazarak, bu iş için para topladığımı bildirdim ve paranın tamamının Tayland'daki misyon bölgesine gideceğine söz verdim. Birkaç bin dolar toplayıp Tayland'daki misyon bölgesine gönderdim, hemen ardından da Hindistan'daki bir evimiz için para toplamaya başladım. Tabii ki, liderlerin iletişim kurduğu Timothy kısa süre sonra ne yaptığımı anladı. Bu girişimimden dolayı beni açıkça tebrik etmelerine karşın, toplanan bütün paraların Dünya Hizmetleri aracılığıyla dağıtıldığını ve Tanrı'nın da onayladığı bu yöntemi izle-

mem gerektiğini söylediler. Bu olay, meşru bir yardım toplayıcı olarak kısa süren kariyerimi noktaladı, ama özgürlüğümü elde etme konusunda yeni bir adımdı. Kurallara doğrudan karşı gelen bir şey yapmış ve atılmamıştım, üzerime yıldırım düşmemişti ya da oğlum benden alınmamıştı! Anında cezalandırılma korkusu olmayınca, kendi iç sesimin önemini anladım.

Elbise değiştirir gibi sevgili değiştiriyor olmama karşın, "bu defa doğru erkek" lafına pek inanmadığım da söylenemezdi. Tombulca, yakışıklı, esmer ve genç bir Yunanlı olan Spyros, romantizmin tavan arasındaki örümcek ağları gibi halen etrafımda olduğunu hissettiren o belli belirsiz duyguyu tattırdı bana.

Spyros, bizim uzak durmaya çalıştığımız, Prens Napolyon (André'ye bu ismi takmıştık) ve eski Beatles üyesi Ringo Starr'ın da dahil oldukları harika bir grubun içindeydi. Bir gece Breeze'le birlikte Jimmy'z'de oturuyordum. İçerisi bomboştu. Derken onlar büyük bir grup halinde içeri girdiler ve bir anda birlikte oturmaya başladık. Gruptaki herhangi bir kimsenin mesaja hazır olduğunu sanmıyordum, ama Spyros'la dans ettikten sonra derin bir melankoli hissettim. Bu sessiz gencin kim olduğunu kimse söylemedi. Kalabalıktan birinin arkadaşı olduğunu düşündüm. Öyle utangaç ve güvensiz görünüyordu ki, onun zengin bir çocuk olarak yetiştirildiğini düşünemiyordum.

Bizi Hôtel de Paris'te verdikleri özel bir partiye davet ettiler ve kabul ettik. Ama ne yazık ki, olay uyuşturucu alemine döndü ve her ne kadar aksi iddia edilse de, hiç uyuşturucu kullanmadığımız için Breeze ve ben sinirlendik. Ortada dönen uyuşturucudan hiç çekmediğimi fark eden Spyros, başka tür uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sordu. Tabii ki bu, Yüce İsa'dan söz etmek için harika bir fırsattı. Arkadaşları güldüler, ama Spyros ilgiyle dinledi ve sorular sorup manevi dünya hakkındaki yanıtlarımı merakla dinledi. Sabaha kadar konuştuk ve arkadaşları —bir tanesi yanına Breeze'i de almıştı— gittikten sonra, Spyros'la birlikte yan taraftaki yatak odasına geçtim. Hôtel de Paris'teki bu suitin ona ait olduğunu öğrenmek beni şaşırtmıştı.

Sebebi belki de gece boyunca odayı dolduran ve içime çekmek zorunda kaldığım dumanlı havaydı, ama sezgilerim Spyros'un Aile'ye doğru itilmekte olduğunu söylüyordu. Tanrı ve Krallık hakkında anlattıklarımla çok yakından ilgilenmişti. Oldukça mut-

suz ve yaşadığı hayattan kopmuş görünüyordu. Onun bu süper zenginler arasında gerçek bir yeri olmayabileceğini düşündüm. Bazen kendilerinden aşağı seviyede gördükleri arkadaşlarına yaptıkları gibi, belki de onu bir süre kullanmak için kendi yollarına çekmişlerdi. Ben, onu bu amaçsızca yaşadığı hayattan kurtaracak kişi olabilirdim.

Ancak, seviştiğimizde tinsel hayallerim yıkıldı. Hiçbir zaman mantıklı bir açıklama getirememiş olsam da, çok büyük zevk aldım. Bu, cinsel kimliğimi diğer kızlara oranla daha tinsel olarak ele aldığım için orgazm olamadığım yolundaki teorimi çürütmüş oldu.

Ama o gece Spyros'la durum farklıydı. Uzun süredir dokunulmamış bir teli tınlatmıştı. Böyle bir şeyin niçin o özel gecede olduğunu sık sık düşündüm, çünkü bir daha aynı yoğunlukta asla olmadı. Belki havadaki uyuşturucu dumanının etkisiydi, belki de birileri bana bir şeyler içirmişti; ancak, her iki gerekçeden de kuşkuluydum. Spyros'la ya da yaptıklarıyla ilgili özel bir şey söz konusu değildi. Ayrıca, uzun süredir ilk defa kendi yaşıtım olan birisiyle birlikte olmuştum; Aile'den değildi ve onu "zengin bir balık" olarak görmemiştim. Bütün bu etkenlerin bir araya gelmesi duygularımın kısa bir süre için misyonerlik egemenliğinden kurtulmasına olanak sağlamış olabilirdi.

Ondan önce uyandım ve sıkıca kapanmış kalın perdelerin arasından sızan ışıkta onu Tanrı'nın Krallığı'na doğru yola çıkarabilecek notu yazabilmek için kâğıt kalem arandım. Masanın üzerinde, dün geceden arta kalan diğer öte berinin arasında, yatağa girmeden önce çıkardığı kolye duruyordu. Perdelerin arasından sızan küçük bir ışık huzmesine tutarak üzerindeki yazıyı okudum. Hayallerim kırıldı ve ışıkta parlayan elmas tozları gibi görünmez parçalara ayrıldı. Madalyonun üzerindeki isim bana Spyros'un sıradan bir zengin çocuk olmadığını söylüyordu; dünyadaki en zengin ve en ünlü Yunan ailelerinden biri olan Niarchose'lerin oğluydu. Birden, Spyros'un her şeyden vazgeçip Tanrı'yı izlemesinin, devenin iğne deliğinden geçmesi gibi *imkânsız* olduğunu fark ettim; daha çok, atomu bir kahvaltı bıçağıyla parçalamaya çalışmak gibi bir şey olacaktı. Zalimlerin dünyasında, İnsanlarla ilgili hakikatten habersiz büyümüş böyle birisinin ruhunun Gerçeği arzulaması bir yaşam boyu, belki de birkaç yaşam boyu sürebilirdi. Bunlar benim düşün-

celerimdi —Mo'nun değil. Çok daha yaşlı bir adam olan Kaşıkçı için amacımız daima, biz ona tinsel hizmet verirken onun da grubumuza maddi destek sağlayan bir "kral" olmasıydı. Spyros'un mürit olacağını ummuştum; ama artık, o müthiş serveti hakkında bilgi sahibi olduğum için, bu konuda hiç umudum kalmamıştı. İlk günlerde aldığım temel eğitimin bir bölümü aniden tekrar su yüzüne çıktı. Bu düşünceyi kelimelere dökmedim; bizim dinimizde bu günah anlamına gelirdi, çünkü Tanrı'nın Ruhu mucizelerini herhangi birisine yöneltebilirdi. Spyros'u Aile'ye kazandırmak için avlama düşüncesinden vazgeçtim ve hiç değilse ona şahadet edilmiş olduğu fikrini kabullendim.

Spyros bir dost olarak kaldı. Şımarık zengin çocuklarından biri olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, hâlâ manevi yönden kendisinden daha güçlü olduğunu düşündüğü kişilere karşı alçakgönüllü davranıyordu. Onu ne zaman bir kulüpte ya da restoranda görsem, gidip bir merhaba deyip çoğunlukla da masasındaki insanlarla tanışmak için oturuyordum. Zavallı Spyros çok eğitimli gibi görünse de, beni gördüğünde ne yapacağını bilemiyordu. Bir gece, Breeze'den Spyros için çok uygun olduğunu düşündüğüm kendine ait şarkılardan birini söylemesini istedim. Spyros o gece Ringo ile beraber oturuyordu. Breeze şarkısına başladı ve Ringo gurur kırıcı yorumlarda bulundu. Sonunda Ringo, Breeze'in söylediği şarkının sözlerine kulak vermeden, araya "Seni seviyoruz Spyros, çünkü çok zenginsin" gibi kelimeler katarak, Breeze'i taklit etmeye başladı.

"Çok aptalsın," diye bağırdım ona. Breeze'le dalga geçmesi beni çok incitmişti. "Neden çeneni kapatıp şarkının sözlerini dinlemiyorsun? Belki bir şeyler öğrenirsin. Sen hiç böyle güzel sözler yazdın mı?"

Ringo anlamsızca güldü, ama bu çıkışım Spyros'u gücendirmişti. Beni bir köşeye çekti ve Ringo'yla bu şekilde konuşamayacağımı söyledi.

"Niçin?" diye sordum. Ringo'nun bizim inandığımız şeyleri yargılamasına ve kendi inançlarıyla aynı seviyeye indirmesine hâlâ kızgındım.

"Kimliğinden dolayı. Sen kim oluyorsun da onunla bu şekilde konuşuyorsun?"

"O kim oluyor da Tanrı'nın hizmetkârlarıyla bu şekilde konuşuyor?" diye sert bir karşılık verdim.

O geceden sonra Spyros için hep üzüntü duydum. Artık maddi ve manevi zenginlikler arasındaki ters ilişki konusunda hiçbir kuşkum kalmamıştı. Bütün bu kokuşmuşluk beni hasta ediyordu.

Dünyevi krallığın içinde Tanrı'nın Krallığı'nda yaşamak her zaman cennet gibi olmuyordu. Genellikle yemekten çok içki içiyordum, tamamen ayık olduğumda ise uyuyana dek ağlıyordum. Sharon ve Breeze'in beni hayatımda hiç kimsenin sevmediği kadar sevmelerine karşın, eğer Aile'ye sadık kalmazsam bu sevgiyi anında kaybedeceğimi biliyordum. Bir keresinde, hiç kimsenin beni anlamadığını düşündüğüm için kendimi banyoya kilitleyip ağlamış ve ancak beni kendilerinin de bazen böyle hissettiklerine inandırmalarından sonra, utanarak banyodan çıkmıştım. Yine de, farklı olduğumu biliyordum. Üst düzey liderler evimize geldiklerinde, ilhamlarının ışığının bütün kötü düşüncelerimi açığa çıkaracağından korkarak onlardan kaçıyordum.

Mo'nun cinsel paylaşım ve kutsal fahişelik öğretisini özümseme süreci gibi, gözümün yeniden açılması da son derece yavaş ilerleyen bir süreçti. Etrafımda kocam dahil herkes Aile'nin değer yargılarını kabul ettiği için, bunları kabullenmek son derece kolaydı, ama temelde tek başıma olduğumdan, kendi ahlak kavramımı keşfetmek çok daha güç bir şeydi. Dünyanın bana ikiyüzlü görünen geleneksel ahlak kurallarını reddetmiştim ve eğer Aile'nin kurallarını kucaklamazsam bana ne kalırdı ki? Kendi kendime, evrensel bir ahlak kavramı oluşturabileceğimi düşünmeye başlamıştım, ama bu düşünce korkutucu ve çok yalnız görünüyordu. Tabii ki, Aile içinde benimkine benzer düşünceleri olan başka kişiler de olabilirdi ve bana hiç anlatmamış olmasına karşın, belki kocam da bunlardan biriydi. Hiç kimse bu tür düşünceleri paylaşmazdı. Bunları şeytanın yarattığını düşünmeye şartlanmıştık. Aile'den ayrılma nedeni olurlardı! Ve haklıydık —böyle şeyler düşünmeye devam edenler, ayrılıyordu!

1979-80 kışında bir şeylerin yavaşladığını sezebiliyorduk. Kimse neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyordu, ama ufukta birtakım değişiklikler görünüyordu.

Bir gün eve geldiğimde, üçüncü bebeğine hamile olan Sharon'ın bütün gece Monte Carlo polis merkezinde tutulduğunu öğ-

rendim. Loews Oteli'nin lobisinde Breeze'i beklerken yakalanmıştı. Gitar kutusunu aradıklarında, Mo mektuplarını ve aralarındaki İsrail karşıtı yayınları bulmuşlardı.

Bu mektuplar, İsrail'in birleşik bir Arap cephesi tarafından işgal edileceği kehanetlerini içeriyor ve İsrail'in yayılma politikasını destekleyen Batı dünyasını kınıyordu. Grubumuzda Yahudi kökenli birçok kişi vardı ve bu mektupların Yahudilere değil, İsrail "devletine" karşı öfke kustuğunu görmüştük; oysa grubun dışındakiler bunları Yahudi karşıtlığına dair kanıt olarak almışlardı. Mo'nun Kaddafi'ye olan yakınlığını, er ya da geç bir "Hıristiyan karşıtı hükümet"le iç bağlantı sağlamak için bir araç olarak kullandığını düşünüyorduk. Araplarla olan iyi ilişkilerimizi tehlikeye atmak mı istemiyorduk, yoksa Mo'nun Yahudiler hakkındaki görüşleri gerçekten mi değişmişti? Bu hâlâ tartışma konusudur. Ne olursa olsun, Yahudi karşıtlığı suçlaması, birçoğu Yahudi olan liderlerimiz tarafından hiçbir zaman dile getirilmedi.

Polis Sharon'ı sorguladı, parmak izini aldı ve Monaco'ya bir daha dönmemesi talimatıyla sabaha karşı eve gönderdi. Bizleri de sorgulama için karakola göndermesini söylemişlerdi.

Polisin emirlerine uymaya karar verdik. Bu konu üzerinde düşünmüş olmamız garip görünüyor, ama o kadar uzun süredir dünya kanunlarının ve düzeninin dışında yaşıyorduk ki, yalnızca Aile kuralları önem taşıyordu. İlk önce Timothy gitti, böylece Sharon evde çocuklarla tek başına kalmayacaktı. O döndükten sonra da Breeze ve ben gittik. İçeri girdiğimizde polisler oldukça memnun görünüyorlardı. Kimin emir verdiğini ve bize ne kadar saygı duyduklarını anlamak için bir süre bekledikten sonra, fotoğraflarımızı çektiler, parmak izlerimizi aldılar ve sonra da ayrı ayrı sorguladılar. Ben, şakadan hiç anlamayan birine benzeyen diğerlerinden daha yaşlı ve daha tecrübeli bir memur tarafından sorgulandım.

"Üç yıl önce buraya geldiğinizden beri, Monaco'daki her hareketinizden haberimiz var," dedi. Sanki nerelerde olduğumu ondan saklamaya çalışmışım gibi dik dik suratıma bakıyordu.

"Eminim vardır," diye yanıtladım. "Monaco polisinin çok iyi çalıştığını biliyorum."

"Elimde, kaldığınız bütün otellerin belgeleri var, madam," dedi. Övgülerime aldırış etmemişti.

"Öyleyse, bizimle birlikte olan diğer kızların isimlerini de bildiğinize eminim. Onlar da kapı dışarı ediliyor mu?"

Kızgın bir şekilde, "Bana kurnazlık yapmasan iyi olur," dedi.

"Interpol dosyalarına girdiğimizi ve bir daha geri dönmemek üzere Monte Carlo'yu terk etmemizi söylüyorsunuz, ama beraber olduğumuz erkekler hakkında bize hiçbir şey sormuyorsunuz. Gerçek sebep nedir?"

Mo mektuplarını göstererek, "Bunlar," dedi. "Monaco'da bu gibi pislikler istemiyoruz."

Anlamıştım. Uyuşturucuya, çalınan paralara ve sosyete fahişeliğe göz yumabilirdi, ama politik bilinç Monte Carlo'ya alınamayacak kadar tehlikeliydi. Yahudi ve Arap dostlarımız olduğunu herhalde biliyorlardı ve eğer bu tür yayınlar dağıtırsak burada bir savaş başlatabilirdik.

Ancak, korkacak bir şey olmadığını anlayamamışlardı. Sharon, Breeze ve ben birilerinin düşüncelerini değiştirebilecek kadar politik beceriye sahip değildik. Ayrıca, bütün bu varlıklı insanlar idealizme dayalı uluslararası ilişkilerle uğraşmayacak kadar zenginlik ve güçle ilgiliydiler. Bu işin içinde para yoktu; ama bence, Monte Carlo Polisi, Monaco'yu yıkıcı etkilerden kurtardığını sanıyordu.

Eve döndüğümüzde dua ettik ve konuyu tartıştık. Vardığımız sonuç, her iyi TÇ üyesinin değişiklikler karşısında vardığı sonuçtan farklı değildi —bütün bunlar Tanrı'nın İsteği olmalıydı! Monaco'ya bir daha ayak basmamamız emredilmiş ve vizelerimizin tarihi çoktan geçtiği için de, Fransa'yı terk etmemiz tavsiye edilmişti. Üç aylık bir turist vizesini, birkaç ayda bir İtalya'ya geçip damgalatarak yıllarca kullanmıştık. Bu kimseyi kandıramamıştı. Olayların Thor'u ve beni nasıl etkileyeceğini merak ediyor ve endişeleniyordum.

Birkaç gün sonra, bütün grubumuz Yunanistan'daki Atina evine davet edildi. Aile burada müzik konusunda yeni bir oluşuma giriyordu. Oraya taşınmak kişisel olarak ilgimi çekmiyordu ve Cal'ın Thor'u o kadar uzağa götürmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum.

Cal'ın evine gittim ve durumumuzu açıkladım. Ne yapacağını bilemez bir durumdaydı. Antibes'teki evlerinde, diğer şarkıcı çiftle birlikte Mara da, Cal da mutluydular. Thor okulda başarılıydı ve şimdiden Fransızcayı akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Ne yapacaktım?

O gece Thor'u yatağına yatırırken yüreğim sızlıyordu. Onu bir kez daha terk edemezdim. Anlaşılan, yalnızca iki seçeneğim vardı: Thor'u terk etmek anlamına gelen Atina'ya gitmek, ki bu olası bir şey değildi; ya da Thor'un babası olan meşru kocamla barışmak. Cal ve Mara'nın kapısını çaldım.

"İçeri gelip sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye yavaşça sordum.

Cal kapıyı açtı ve tek başına dışarı çıktı.

"Mara uyuyor," diye fısıldadı. "Ne istemiştin? Sabaha kadar bekleyemez miydi?"

"Hayır," dedim. Ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. "Cal, ne istersen yaparım. Ama lütfen Thor'la kalmama izin ver." Her şey için çok geç olduğunu bilerek hıçkırıklara boğuldum.

"Thor'la kalmakla ne kastediyorsun? Beni terk ettiğin zaman, Thor'u da terk ettin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Hıçkırıklar arasında, "Evet. Artık anlıyorum," dedim. "Ama özür dilerim. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Hata yaptım. Bunu kabul ediyorum. Gitmemeliydim. Çok kötü ve bencilim."

Thor'un yanında olamamak düşüncesi o kadar korkunçtu ki, orada kalabilmek için Cal'la hiç ilişkiye girmeden ikinci sınıf bir eş olarak yaşamaya hazırdım. Kötü durumdaydım ve anladığım tek şey bunun benim hatam olduğuydu. Çok basit bir açıklamaydı, ama o zamanlar ulaşabildiğim tek sonuç bundan ibaretti.

"Bunun daha önce farkına varmış olmanı isterdim," diye mırıldandı Cal.

Ağlayarak, "Ben de. Çok ama çok üzgünüm," dedim. Daha yüksek sesle hıçkırmaya başlamıştım. "Ne yapabilirim? Kararı sana bırakıyorum. Bundan sonra sen ne dersen öyle davranacağım. Lütfen burada kalmama izin ver. Yunanistan'a gitmek istemiyorum."

Kanayan bir yumağa dönüşen kalbimin sesini boğmak istercesine yüzümü ellerimin arasına gömdüğümde, Cal elini sırtıma koydu.

"Bu konuda Mara'yla konuşmalıyım. Senin burada kalmanı kabul ederim, ama onun fikirlerine de saygı göstermeliyim."

Cal beni kanepede tek başıma bırakıp gitti ve ben de umutsuzluk içinde boğulurcasına, katıla katıla ağladım. Sonunda kanepeden kalkabildim ve bir melek tarafından taşınıyormuşçasına

Thor'un odasına doğru yüzer gibi gittim. Onun yanına yattım ve altı yaşındaki bedenini vücuduma bastırarak, uyanmadan önce ölmeyi diledim.

Ertesi sabah Thor kahvaltı ederken, ben de Cal'ın kapısını çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi.

Elinde bir bardak kahveyle masaya oturmuştu. Belli ki kafası bir şeylerle meşguldü.

Üzgün bir halde, "Mara bunun iyi bir fikir olmayacağını söylüyor," dedi.

"O zaman ne yapabilirim?" diye sordum. Beynimin içinde bir yerlerde bunu bekliyor olmama karşın, yine de şaşkına dönmüştüm.

"Eğer ihtiyacın varsa, burada geçici olarak kalabilirsin, ama en kısa sürede başka bir ev bulmalısın." Cal gerçekten ilgili görünüyordu. Ziyaret etme hakkımın halen geçerli olduğuna dair bana güvence verdi. Şimdi tek ihtiyacım, yakınlarda bir ev bulmaktı.

Hiçbir şey olmamış gibi mutfağa geri döndüm, kahvemi aldım ve Thor'a parka gitmek isteyip istemediğini sordum. Belli ki, meşru kocamla bir araya gelmem uygulanabilir bir seçenek değildi. Oğlumun yanında olma isteğimden aldığım kuvvetle, yeni bir plan yapmalıydım.

O günün ilerleyen saatlerinde, Beausoleil evimize döndüm. Bir gece otostop yaptığımız bir sırada bizi almış olan yakışıklı İtalyan arkadaşım Paolo, beklenmedik bir şekilde beni ziyarete geldi. İtalyan sınırının hemen öte tarafında yaşıyordu ve evine birkaç defa gitmiştim. Paolo tek başına yaşıyordu ve çok yalnız görünüyordu. Onunla ilk tanıştığım günden beri, Aile'nin dostu olabileceğini, hatta günün birinde bize katılacağını bile düşünmüştüm. Oysa Timothy ve Breeze, onun "koyuna" benzemediğini düşünmüşlerdi.

Paolo'ya ilk kez şahadet ettiğimde, Sandman'in etrafa uyku yayması gibi onun da etrafına kasvet yaymasına karşın, özel birisi olduğunu hissetmiştim. Breeze, idealimdeki erkek tipine uygun özellikleri olduğunu söylemişti: omuzlara kadar inen kumral ve kıvırcık saçlar, anlamlı gözler ve oldukça mücadeleci bir tavır. Bu değerlendirmeye gülüp geçmiştim, ama işte burada evimdeydi, tam da umutsuzca yakın gelecekte ne yapacağıma karar vermeye çalıştığım sırada. Bu bir rastlantı değilmiş gibi geliyordu bana. Bu

zor zamanda bana yardıma gönderilmiş olabileceğini düşündüm. Otuz üç yaşındaydı, yani tam İsa'nın çarmıha gerildiği yaşta. Belki de Paolo her şeyi silip yeni bir manevi hayata başlamaya hazırdı. Aklım karman çorman olmuş bir halde, durumumu o gece Paolo'ya açtım.

En sonunda, "Gitmek istemiyorum. Oğlumun yanında olmak için burada kalmak istiyorum," diyebildim.

"Ya!" demekle yetindi. Eğer doğrudan doğruya konuya girersem, bunu takdir edeceğini düşünüyordum.

"Seninle birlikte yaşayabilir miyim?"

Bana korku dolu gibi gelen bakışlarla baktı.

"Bu zor olabilir!" dedi.

"Niçin? İtalya'da bir kız arkadaşın mı var?" Küçük dairesine gittiğimde, bir kadının varlığını gösteren hiçbir şey görmemiştim.

"Hayır!"

"Öyleyse sorun ne? Eğer istemezsen uzun süre kalmam."

"Bunu düşüneceğim," dedi ve çıkıp gitti.

Paolo ertesi akşam geleceğini söylemişti, ama bir daha ortalıkta görünmedi. Sinirli ve hayal kırıklığı içinde, Aile'den başka nereye sığınacağımı bilemeden, çaresiz kalmıştım. Onu aramak zorundaydım.

"Niçin gelmedin?" diye sordum. Oğlumun yanında kalabilmek için son umudumun o olmasından gizlice korkuyordum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye yanıtladı.

"Ateşin var mı?"

"Hayır," dedi ve sustu.

"Sorun ne?" diye sordum, yanıt almak için bastırarak.

"Araba kullanamam."

"Ne demek araba kullanamam? Buraya hep arabayla geliyordun. Araban mı bozuldu?"

"Hayır!"

"Ne oldu Paolo? Bana güvenebilirsin." Sesinde korku sezmiştim —büyük korku.

"Sana yardım etmek için buradayım," diye devam ettim. "Tanrı seni seviyor Paolo ve beni sana yardımcı olmam için gönderdi."

"Bu gibi duygular içindeyken araba kullanamam."

"Ne gibi duygular?"

"Ölmek üzere olduğumu hissediyorum."

Sesi çok uzaktan, başka dünyalardan geliyor gibiydi. Büyük bir sorunu olduğunu biliyordum. Depresyon hakkında daha önceden de bir şeyler duymuştum, ama bu hastalık hakkında bize hiçbir tıbbi bilgi verilmemişti. Tanrı'ya ihtiyacı olduğuna emindim.

"Hemen oraya geliyorum," dedim. "İlk trene bineceğim."

O bana yardım ederken benim de ona yardımcı olabileceğim düşüncesi, onun evinde yaşama konusundaki çılgın fikrimi iyice destekliyordu. Paolo'nun bana ihtiyacı olduğunu biliyor ve onu yalnızca bir aydır tanıyor olmama karşın, kişisel güvenliğim için hiçbir endişe duymuyordum.

Çantalarımı topladım ve yarım saatlik tren yolculuğunun ardından, on dakikalık bir otobüs yolculuğu yaparak Paolo'nun evine vardım. Gece geç vakit olmasına karşın, Piedmont dağlarının eteklerinde kurulmuş, küçük, sakin İtalyan köyünde kendimi güvende hissediyordum.

Paolo'nun yıllardır sakinleştirici ilaçlar kullandığını fark ettim. O sıralar dozu günde beş ya da altı defaya kadar yükseltmişti, ama yine de kimi zaman yataktan çıkmaya bile korkuyordu. Bu korkuyu anlayamıyordum, ama Tanrı'nın ona yardımcı olabileceğini biliyordum. O gece ve ertesi gün Paolo'nun yanında kalarak, Tanrı'nın sevgisinden ve gücünden söz edip onunla birlikte İncil okudum. Sakinleştiricileri bırakmaya ikna oldu. Ayrıca, onunla birlikte yaşamamı da kabul etti.

Timothy'ye planlarımdan söz ettiğimde, pek sevinmedi.

"Tanrı'nın unuttuğu bir İtalyan köyünde ne yapacaksın? Orada çok sıkılırsın, Tanrı'nın zamanını ve yeteneğini boş yere harcamış olmaz mısın?"

"Ne yeteneğim var ki benim? İyi şarkı söyleyemem, bir enstrümanı bile iyi çalamam. Beni Atina'da istemelerinin tek sebebi, fazladan bir kız daha olması."

Timothy incinmiş görünüyordu. Belki Atina'da ne yapacağından kendisi de emin değildi.

Sharon araya girerek, "Sanırım oğlunun yanında kalmak istiyor," dedi. "Bence bu iyi bir fikir. Eğer Paolo'yu kazanabilirse, eh, Tanrı'ya şükürler olsun!"

Timothy, "Hayatının geri kalanını Cal'ın ve Thor'un peşinden koşarak geçiremezsin. Ayrıca, kalbinde Thor'dan vazgeçtiğin anda, Tanrı'nın onu geri vereceğinden eminim."

Sözleri beni korkutmuştu. Sharon, Timothy'yi dirseğiyle hafifçe dürttü.

"Bence iyi bir karar veriyorsun," dedi. "Evimizde senin için her zaman yerimiz olacak."

Breeze, bir evcil hayvan dükkânının sahibi olan Paolo gibi önemsiz bir kimseyle kalmamın sebebini anlayamadı. Duygusal olarak beni anlamış olabilirdi ama sevginin olması gereken yerde gelişen inatçı idealizmden haberi yoktu. Thor'a yakın olma isteğimin yanı sıra, hayatının bu döneminde Paolo'nun Aile'ye ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve patronluk taslayan çobanların arasında bulunmaktansa bir koyunun bakımını üstlenmeyi tercih ediyordum.

Paolo'nun yanına taşınacağımı Cal'a haber verdim. Bütün gün yapacak pek işim olmadığından Thor'un yanında dilediğim kadar kalabilirdim. Cal, geleceğimle ilgili endişelerini dile getirdi, ama onu Paolo'yu gerçekten "sevdiğime" ve Aile'ye dahil edebileceğime inandırdım. İnsanlara Paolo'nun Tanrı'nın Çocuğu olmasından söz ettikçe, buna kendim de inanıyordum. Paolo'nun yanına taşınmadan önce, kendi kendime, bir mürit getirmenin Monte Carlo günlerinin en iyi işi olacağını söylemiştim. Kazandığımız bu kadar paradan, katıldığımız onca partiden, yanımızda çırılçıplak yatarken kalplerini İsa'ya açan bir dolu erkekten sonra, bu imrenilecek bir şerefti —ölümlü bir ruhu ve vücudu Tanrı'nın Krallığı'na kazandırmak. Bu, berbat bir uslamlamaydı!

9

Kesişen Yollar

Küçücük bir İtalyan köyünün Arnavut kaldırımlı sokağında bulunan dairede ilk gecemi geçirdiğimde, 1980 yılının Ocak ayındaydık ve hava soğuktu. Tanıdığım, bildiğim her şeyden tamamen uzaktım. En aşağı beş yüz yıllık olan dairede, küçük bir oturma odası, bir yatak odası, mutfak ve banyo vardı. Paolo her odayı yeniden biçimlendirmiş ve eve, bu küçük kasaba için lüks olan merkezi ısıtma sistemini kurmuştu. Kendime ait olmayan birçok evde oturduğum için, bu yeni duruma yabancı değildim. Hayatımdaki hiçbir şeyin uzun süreli olmadığını bildiğimden, bu yeni özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. Fiziksel açıdan Paolo'ya muhtaç olmak, duygusal açıdan Thor'a bağlı olmak ve manevi açıdan Mo mektupları tarafından yönlendirilmek şartıyla, istediğim hemen her şeyi yapabilirdim.

Rock and roll ve hard rock'ın ilk zamanlarıyla, 1970'li ve 1980'li yıllarda dinleyemediğim birçok grubu içeren Paolo'nun müzik koleksiyonu, yararlandığım ilk şeydi. O ilk gün Paolo eve geldiği zaman, hoşuma giden bir şey yapmaktan suçluluk hissetmeye şartlandığım için, müziği kapattım. Bununla beraber, Bob Dylan kısa bir süre önce kurtarıldığı için, artık bütün Aile onun Hıristiyan şarkılarını dinliyordu ve Paolo, benim için Dylan'ın İncil'den esinlenen plaklarını almıştı. Son on yılda sahip olduğum ilk dünyevi plaklardı.

Müzik setini henüz kapatmıştım ki, Paolo, sakinleştiricilerinin terk edilmiş bir halde durduğu ecza dolabının yer aldığı banyo ve yatak odası arasında gidip gelmeye başladı. Oraya taşındığımdan beri sakinleştirici alıyordu ve gecenin büyük bir kısmını, ecza dolabına gitmek istedikçe ona dualar okuyarak geçiriyordum. Gece geç

vakit olmuştu, bütün komşular ışıklarını çoktan söndürmüşlerdi, ama Paolo uyuyamıyordu. Sakinleştiricilerin yerine İsa'yı koymaya çalışarak saatler boyunca ona Incil'den ayetler okudum ve dualar ettim. Ancak hâlâ uyuyamıyordu. Peşinden oturma odasına gittim ve karanlıkta kanepeye oturdum. Yalnızca yatak odasının açık kapısından ışık geliyordu.

Tam banyo kapısından geçtiği sırada, "Paolo buraya gel ve yanıma otur," diye seslendim.

"İstemiyorum," diye kestirip attı.

"Sanırım bu defa dua etmelisin. Hep ben senin için dua ediyorum, ama eğer kendin dua edersen daha kuvvetli olur."

Nefret dolu gözlerle baktı bana. O ana dek hafif bir rahatsızlık belirtisi göstermesine karşın, bu defa oldukça saldırgan bir hal almıştı. Korkmuştum, ama bakışlarımı üzerinden ayırmadım. Gözlerinde, kendi kalbimde hissettiğimden daha fazla korku gördüm. Kendi kendime güvende olduğumu söyledim.

Sert bir sesle, "Dua etmeni istiyorum, Paolo," dedim.

Arkasını dönüp holün sonundaki mutfağa gitti. Mutfakta karanlıkta durduğu yaklaşık yirmi dakika boyunca kafamdan çeşitli senaryolar geçti. Beni kimsenin tanımadığı bu terk edilmiş kasabada, her şeyden uzak bu dairede olabilecek senaryolar; üstelik ben İtalyanca bile konuşamıyordum. Sessizce dua ettim, imanın her şeyin üstesinden geleceğini biliyordum.

Sonunda Paolo döndüğünde, yüzünde sanki cehennemden geliyormuş gibi çılgın bir ifade vardı. Katoliklere dua ederken yapmaları öğretildiği üzere, dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Dua etmesini bilmiyorum,"dedi.

"Kalbinde ne varsa onu söyle," diye bir öneride bulundum.

"Bana yardım et Tanrım. *Aiutami, aiutami*," diye İtalyanca tekrarlamaya başladı.

Çok uzun gibi gelen bir zaman sonra ayağa kalktı. Yüzü daha iyi görünüyordu. Kendisi de yorgun, ama halinden memnun gibiydi. Belli ki dua, sakinleştiricilerin yerini almıştı. Rahat bir nefes aldım.

Tekrar gözlerine baktığımda, bana söyleyecek bir şeyleri olduğunu anladım. "Ne söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmek istiyor musun?"

"Evet, bilmeliyim."

"Eğer söylersem beni terk edecek misin?"

"Hayır. Terk etmeyeceğim."

Endişeli bir şekilde, "Bana dua etmemi söylediğin zaman," diye başladı. "Kafamda bir ses duydum. Seni öldürmemi söyledi. Mutfaktayken, o ses bir kasap bıçağı alıp seni öldürmemi söyledi."

"Mutfağa bu yüzden mi gittin?" Neler yapabileceğini düşününce tüylerim diken diken olmuştu.

"Yapmayacaktım," diye kendini savundu. "Sanırım, sesin susması için mutfağa gittim. Senden uzaklaşmak için oraya gittim, çünkü ses seni sevmiyordu."

Şeytanın yenildiğini bildiği zaman, bizi korkutmak için neler yaptığını anlatan Mo mektuplarını hatırlayarak, "Benim ruhum bu önemsiz sesten çok daha kuvvetli," dedim. Hemen yanı başımda muazzam, güçlü bir melek olduğunu ve pörsümüş, iki büklüm, küçük bir şeytanın Paolo'nun kulağına fısıldadığını hayal ettim. Artık, Paolo'nun Aile'ye katılacağından emindim. Şeytan da bunu biliyordu ve son kozunu oynuyordu.

İmanı, Paolo'nun ilaçlara ve terapiye olan bağımlılığının yerine geçirmeyi başardım. Bundan sonra Paolo'nun üzerinde güç sahibi olduğumu düşünmedim; bunun yerine, büyük bir sorumluluğun yükünü hissettim. Artık onun manevi annesiydim. Kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar olgunlaşana dek onu büyütmeli, beslemeli, korumalı ve eğitmeliydim. Sanki zorlu bir doğum yapmıştım; bebek doğmuştu, ama hastalıklıydı. Doğum sonrasındaki gibi yorgundum ve asıl zorluğun yeni başladığını biliyordum.

Aile'nin katılım için şart koştuğu "her şeyden vazgeçme"ye Paolo'yu ikna etmek zaman aldı. Paolo doğuştan bencil, cimri ve çıkarcıydı. Beni paylaşmak istememesinin yanı sıra, dünyevi mallarından da vazgeçmek istemiyordu. Son moda giysiler, rahat mobilyalar ve iyi yiyecekler alarak kendisini lüks bir hayata alıştırmıştı. Son moda İtalyan giysileriyle ve düzinelerce çift ayakkabıyla dolu kocaman bir gardırobu vardı. Benim elbiselerimin onunkilerin ancak onda biri kadar yer kapladığını görünce kendi kendime gülüyordum.

Paolo, parasını paylaşma konusunda da istekli değildi. Acil kaçış için aldığım parayı yanımda getirmiş ve gerçek bir komünal davranış örneği olması için de, iki bin dolar civarında olan bu parayı onun tasarruf hesabına yatırmıştım. Yine de, Paolo her gün

onunla birlikte evcil hayvan dükkânında çalışmam için ısrar ediyordu ve yiyecek masrafları için bana para veriyor olmasına karşın, kendi adıma harcayacak hiç param yoktu. Bir akşam, kasabanın tek kuyumcusunun yanından geçerken, üzerinde İsa olan gösterişli bir altın haçı işaret ederek, artık Hıristiyan olduğu için haç takmak istediğini söyledi. Ben de ona Cartier kolyelerimden birini vermeyi teklif ederek, takas edebilir mi diye dükkân sahibine sormasını istedim. O zamanlar, Cartier'nin ne kadar değerli olduğunu bilmesem de, vitrindeki haçtan daha değerli olduğuna emindim. İçimden, Paolo'nun kendisi için bir haç ve benim için de bir yüzük ya da bir kolye alarak bana sürpriz yapacağını umuyordum. Yalnızca bir haçla gelip de, kuyumcunun başka bir şey vermediğini söylediğinde hayal kırıklığına uğramıştım, ama bu düşünceleri kafamdan silip attım. Paolo'ya Tanrı'nın gerçek sevgisini gösterebilmek her şeye değerdi.

Paolo'nun annesi yakınlarda oturuyordu. Calabrialı olan babası, Paolo henüz daha çok küçükken, annesini iki küçük oğluyla bırakıp gitmişti. Annesi hemşirelik yaparak oğullarının geçimini sağlamış, ancak tipik bir İtalyan annesi olarak, her istediklerini yerine getirerek onları şımartmıştı. Paolo işe gittikten sonra her sabah yatağını düzeltmek, evi temizlemek ve kirlilerini almak için gelirdi. Akşamları da ya Paolo'ya sıcak yemek getirirdi, ya da Paolo annesinin evine giderek yemeğini orada yerdi.

Ev işlerini yapmaya başladığımda, Tanrı'nın yeteneğini boşa harcama hakkında Timothy'nin bana anlattıklarını hatırladım. Paolo'yla yaşamama karşıydı ve hâlâ, Atina'ya gidip onlarla birlikte yaşamamı istiyordu. Ancak, Paolo'yla yaşamak birçok büyük amaca hizmet ediyordu: Hayatta bir hedef göstererek, Paolo'nun ilaçlara olan bağımlılığından vazgeçmesine yardımcı oluyordu; bana yaşayacak bir yer sağlıyordu ve böylece de Atina'ya gitmek zorunda kalmıyordum, bu da Thor'la ve belki de kendi ruhumla olan bağlantımın kopmasını engelliyordu; ayrıca bana, birçok erkeği sevmek yerine, tek bir erkeği sevebilmeyi öğretiyordu.

Bu arada, Thor'u almak için her hafta sonu gidiş dönüş toplam üç saatlik tren ve otobüs yolculuğu yapıyordum. Oğlum İtalyan köy yaşantısına iyi uyum sağlamıştı. Bizimle kamp yapıyor ve balık tutmaya geliyordu; ama tanıdığım en az konuşan insan olan Paolo, çocuklarla daha da az konuşuyordu. İncil'de "Sessiz duran adam

akıllıdır," diyen bir ayet vardı ve ben de, Paolo'nun derin düşünceler içinde olabileceğini düşünüyordum. Aradan zaman geçtikçe, söyleyecek bir şeyi olmadığını anladım.

Birkaç defa Thor'un bizimle birlikte yaşaması fikrini ortaya attım, ama Paolo buna karşı çıkıp babasıyla birlikte olmasının Thor için daha iyi olduğunu söyledi. Bu arada bütün yaşantımı Paolo için değiştirmiştim. Artık meşgul bir ev kadınıydım; iyi bir uyku programım, düzenli yemeklerim ve çokça dinlenme fırsatım vardı. Birkaç ay içinde hamile kaldım. Kendimi sunduğum yıllar boyunca hiçbir doğum kontrol yöntemi kullanmamış olmama karşın, hiç hamile kalmamıştım. Bu yüzden, Paolo'nun bebeğini doğuracak olmak, onun bir mürit olduğunu fazlasıyla kanıtlayan bir olaydı benim için. Geçmişi göz önüne alırsak, vücuduma daha iyi bakıyordum.

Bütün müritler aylık gelirlerinin yüzde onunu İsviçre'deki TÇ genel merkezine gönderiyordu, ama Paolo bunu yapmak istemediği için en alt seviyeye konulmuştuk. Bunun anlamı da, "Müritlere Özel" mektupların bize gönderilmemesi ve Aile'ye ait evleri ziyaret etmeden önce izin almamız demekti. Tabii ki Call hiçbir zaman beni bu kural için zorlamaya çalışmadı. Onun evine serbestçe gidip gelebiliyordum, ama öte yandan TÇ'ye yabancılaşıyordum. Sharon, Tim ve Breeze bana Yunanistan'dan mektup yazmışlardı. Paolo'nun bir koyun olmadığını anladıysam, yanlarına gelmemi; ve eğer Paolo bir koyunsa, onu da getirmemi söylüyorlardı. Hiçbirini yapamazdım. Hamile olduğumdan, onu Aile'ye bağlı tutmak için elimden geleni yapmam gerekiyordu; bunun anlamı onunla birlikte Aile'den uzak bir evde yaşamak olsa bile.

Son mektuplarda anlatılan yeni Aile kuralına göre bir balıkla olan ilişkiden dünyaya gelen bebek, o balığın değer taşıdığını Tanrı'nın gösterme şekliydi. Bu yüzden, yem (ben) bu balığın yanında kalmalı ve onun Tanrı'nın Ailesi'ne bağlı kalmasını sağlamalıydı. Aşk hakkında Tanrı'nın ihtiyacımız olan sevgiyi verebileceği dışında hiçbir şey anlatılmıyordu. Yıllar boyunca aşkın beni bulacağına inanmış ve onu beklemiştim. Kimi zaman aşkın varolduğunu, yalnızca onu tanımam gerektiğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Yıllar sonra, Dylan'ın şarkısındaki şu alaycı sözleri duydum: "Love is a four letter word" (Aşk üç harfli bir kelimedir) ve hayatımda bunun ne kadar doğru olduğunu düşündüm. Ama o an için, bütün

zamanım Paolo'ya Tanrı'nın Çocuğu olmayı öğretmekle geçiyordu ve kendim için hiç zamanım yoktu.

Ne yazık ki, öğrencim pek istekli değildi. Aynı zamanda, o da bana tipik bir saçını süpürge eden İtalyan hanımı olmayı öğretmeye çalışıyordu. Dükkânında çalışmaya gittiğim ilk gün, geç kaldığım için bana bağırdı. Bütün pis işleri bana yaptırıyordu. Etrafı istilâ eden çoban köpeklerinin kocaman kenelerini ayıklıyor ve ortalıktaki köpek tüylerini süpürüyordum. Monte Carlo'nun lüks ortamında üç yıl çalıştıktan sonra, bütün bunlar benim için büyük bir değişiklikti. Ancak, Tanrı'ya hizmet ederken önüme çıkan her şeyden memnun olmayı öğrenmiştim.

Hamile kaldıktan sonra, Paolo bana daha iyi davranmaya başladı. Uzun süre önce, terk edilmiş dul kadın rolüne razı olan kendi annesi de tam bir özveri örneği oluşturuyordu. Kendisi gibi olmam için beni eğitme işini üzerine almıştı: Dükkân dükkân gezerek günlük alışverişi yapmayı, en taze sebzeleri ve eti seçmeyi, unu makarnaya dönüştürmeyi, perde dikmeyi, bebek elbiseleri örmeyi (bana örgü örmeyi öğretmeye çalıştı, ama çocukların etrafında örgü şişlerinin bulunması beni her zaman korkutmuştur), sevimli perdeler asmayı öğretiyordu bana. Onun söylediklerini saygıyla ama isteksiz olarak dinledim. Asıl planım, Paolo'yla birlikte en kısa sürede herhangi bir Aile evine gitmekti.

1980 ilkbaharı geldiğinde, Cal, Mara'yla birlikte Amerika'ya geri döneceklerini haber verdi. Bir süredir Avrupa'da bulunan herkese, Uzak Doğu ya da Güney Amerika gibi diğer misyon bölgelerine gitmeleri öneriliyordu. İlk önce Amerika'ya gidip para toplamaları gerekiyordu. Mara da benim gibi ikinci çocuğuna hamile kaldığı için, Cal boşanmamızı önerdi. Böylece ikimiz de yeni eşlerimizle evlenebilirdik. Bu konuyu Cal'la enine boyuna konuştum ve Amerika'da buluşmaya karar verdik. Ondan sonra da, misyon bölgelerinden birine gidip, Cal, Mara, küçük kızları, Thor, Paolo, ben ve yeni bebeklerimizden oluşan bir ev kurmayı kararlaştırdık. Böylece ikimiz de Thor'un yanında olabilecektik. Ayrıca, Paolo'ya mürit olmayı öğretme konusunda yardım alma fikri de hoşuma gitmişti. Yapmam gereken tek şey, Paolo'yu Amerika'ya gitmeye ikna etmekti.

Yolcu gemilerinde çalıştığı dönemlerde, Paolo Amerika'da bulunmuştu ve geri dönmek istemiyordu. Daha önce görmediği Ka-

nada'ya ya da Güney Amerika'ya gitmek daha çok ilgisini çekiyordu. İlk önce evlenmemiz gerektiğini, bunun için de benim boşanmak zorunda olduğumu ve bunun Amerika'da çok kolay gerçekleşeceğini anlattım. Kabul etmiş göründü. Kısa süre sonra arkalarından gideceğime inanarak, Thor'un babasıyla birlikte benden önce Amerika'ya gitmesini kabul ettim.

Cal, Thor'la birlikte yaz gelmeden önce ayrıldı. Boşanma masraflarına yardımcı olacağıma söz vermiştim. Bütün prosedürle, ailesinin yaşadığı yer olan New York'ta ilgilendi. Bu arada, Paolo ve ben de, ülkeden ayrılmak ve yaz sonu onlarla buluşmak için para ayarlamaya başlamak üzereydik.

Yaz ayları ilerledikçe, Paolo'nun ülkeden ayrılma isteği azalıyordu. Söz verdiği gibi dükkânı satılığa çıkarmasını rica ettim. Dükkânı satacağını söylemesine karşın hiçbir şey yapmadı. Sonunda, kasım ayı geldiğinde yedi aylık hamileydim ve ona bir ültimatom çektim.

"Paolo, Thor gitmeden önce bir plan üzerinde anlaşmıştık. Sana güvendim. Eğer emin olmadığını söyleseydin, Thor'un gitmesine asla izin vermezdim."

"Thor konusunda bir şey yapamazsın zaten," diye yanıtladı. "Onun velayetini Cal'a verdin."

Bu sözler, daldığım rüyadan uyandırdı beni. Cal'ın, Amerika'da yapmış olduğu gibi, tam bir yasal velayet isteyebileceğini hesaba katmamış olmakla birlikte, planımıza inanmaya devam ediyordum. Artık, Paolo'nun da kendisine olan güvenime ihanet etmeye hazır olduğunu anlamıştım. Cal'a anlaşmalı bir boşanma için velayet vermiştim. Bunu gerçekleştirebilmenin tek yolu buydu ve Cal, Thor'un velayetini taşıyarak Amerika'da olduğu sürece yapabileceğim pek bir şey yoktu. Boşanma evrakları da onları terk ettiğimi söylüyordu. Bu duruma itiraz ettim, ama Cal boşanma için bir bahane bulması gerektiğini söyledi. O sıralar Cal'dan başka konuştuğum tek kişi olan Paolo da kâğıtları imzalamamı söylemişti ve şimdi de bunu bana karşı kullanıyordu.

"Evet, velayet verdim," diye hiddetle bağırdım, duygularıma aldırış etmemesine kızarak. Cal'dan gelen evraklar elime geçtiğinde ve terk ettiğim iddiasıyla velayeti okuyup ağladığımda, yanımdaydı. Bütün bunların beni ne kadar üzdüğünü biliyordu.

"Ama Cal'a güvenirim ve hâlâ güveniyorum," diyerek ağladım. "Sana da güvenebileceğimi düşünmüştüm."

"İyi bir işi bırakıp, ne yapabileceğimi bilmediğim Amerika'ya gitmemi mi istiyorsun?"

"Tanrı'nın Ailesi'ne katılmak için Amerika'ya gidiyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, ben de seninle yaşamak istemiyorum."

"Bebek ne olacak? Tanrı'nın bu bebeği bize vermesinin bir nedeni var. Beraber olmalıyız."

"Tanrı'nın Thor'u vermesinin de bir sebebi var Paolo ve ben ilk çocuğumun yanında yaşayacağım."

Paolo küçümseyen bir tavırla güldü. Ne söyleyeceğini bilemediği zamanlarda sık sık yaptığı sinir bozucu bir alışkanlıktı bu.

"Seninle ya da sensiz buradan ayrılıyorum Paolo. Beni burada tutamazsın. Henüz evli değiliz ve bebeğin babası olduğunu da kanıtlayamazsın," diye ekledim, bunun doğru olup olmadığını bilmeden.

Bundan sonraki birkaç hafta boyunca aramız oldukça soğuktu. Timothy'nin verdiği parayı Paolo'nun banka hesabına yatırdığım için, hiç param yok sayılırdı. Bana yardımcı olmak isteyen annem ve kız kardeşlerimle temasa geçtim. Annem, kiliselerin bastığı ve bizim sıra dışı evliliklerimizi anlatan bütün TÇ karşıtı yayınları okuyordu; yine de, Cal'ın hamile bir kadınla New York'ta yaşadığını ve benim de İtalya'da bir yabancıyla oturduğumu, üstelik de hamile olduğumu öğrenince dehşete düştü. Onunla mektuplaşıyordum, ancak yaşantımı ayrıntılı olarak anlatmamıştım. Thor'un gelişimiyle ilgili bilgiler dışında, mektuplarda yalnızca bizim görevimizi destekleyen ayetlere yer vermiştim. Artık annem boşandığımı öğrenmişti. Bir koca adayıyla dönmemi tercih etse de, eğer İtalya'yı terk etmem gerekiyorsa, bana gereken parayı göndereceğini söylüyordu. Kendi başıma bir şeyler yapacağımı hisseden Paolo inadından vazgeçti. Dükkânı satışa çıkardı ve Noel'den önce ülkeden ayrıldık. 1980 yılının Aralık ayında New York'a vardık ve John Lennon'ın çok kısa bir süre önce vurularak öldürüldüğünü öğrendik.

"Amerika'ya harika bir giriş yaptık," dedi Paolo alaycı bir şekilde.

Paolo'yla birlikte, Lancaster, Pennsylvania'da annemin evinde yaşamaya başladık ve ilk kız bebeğimi dünyaya getirmeden kısa bir

süre önce evlendik. Sulh hâkiminin odasındaki törene yalnızca annem katıldı ve törenden sonra da bizi pizza yemeye götürdü. Bankada on bin doların üzerinde parası olmasına karşın, Paolo bana nişan yüzüğü almamıştı, bu yüzden de annem bana uzun süredir saklamakta olduğu aile yadigârı bir yüzüğü verdi. Parmağıma çok büyük gelmişti ve kısa süre içinde de, bulaşıkları yıkarken kaybettim. İkinci bebeğim civardaki bir hastanede doğdu ve adını Athena koyduk.

Lancaster'e gelir gelmez, benim yokluğumda ailemde neler olduğunu öğrendim. Avrupa'ya gitmeden önce, New York'ta beni ziyarete gelen kız kardeşim Marlene'in trafik kazasında öldüğünü biliyordum, ama evime döndükten sonra onun yasını tutmak için fırsat bulabildim. Birçok defa fotoğraflarına bakıp, Marlene daha on beş yaşındayken, Washington'daki savaş karşıtı yürüyüşe onu nasıl sürüklediğimi hatırladım. Ruby, haline çok üzüldüğü bir uyuşturucu müptelasıyla evlenmiş, ama artık boşanmıştı ve bebeğiyle birlikte yeni bir yaşam kurmaya çalışıyordu. Florida'ya yerleşmiş olan Karen ve Ingie iyiydiler. Ağabeyim Steve yine cezaevindeydi.

Cal ve Mara, Lancaster'de bize katıldılar. Birlikte bir ev kiralayarak, birkaç ay boyunca para toplamaya ve hangi misyon bölgesine gideceğimize karar vermeye çalıştık. Birlikte yaşadığımız için korkunç cinsel olayların döndüğünü düşünen annem, perişan olmuştu; ama biz bu tür bir paylaşım içine girmemiştik. Herkesin kafası kendi sorunlarıyla meşguldü. Paolo, dükkânın satışından epey para kazanmıştı, ama Cal'ın beş kuruşu yoktu. TÇ felsefesine göre paramızı Cal'la paylaşmamız gerekirdi, ancak Paolo buna hazır değildi. Parasını benimle bile paylaşmakta güçlük çekiyordu.

Hiçbirimizin arasında iyi bir dostluk yoktu, ama zaten Aile'de dostluğa önem verilmezdi. Eğer birbirimizi Aile'nin dışında tanımış olsaydık arkadaşlık edebileceğimizi bile sanmıyorum. Meraklarımız, sevdiklerimiz ve sevmediklerimiz birbirinden çok farklıydı. Ancak Aile öğretisine göre, TÇ'de önemli olan Tanrı adına yapılan işlerdi. Kendi hesabıma, oğlumun yanında olabilmek için her şeyi yapardım.

Kısa süre sonra, otuz yaşına gelmiş olan Cal'ın Aile politikasından pek memnun olmadığı ortaya çıktı. Yüzde onluk payını göndermeyi durdurmuş, sigara ve içki kullanmaya başlamıştı. Bir gün,

marihuana da içtiğini fark ettim. Kötü dürtülerini başkalarını ayıplayarak kontrol altında tutan birçok insan gibi, sabah dualarında onu zaaflarıyla yüzleştirdim. Nereye gittiğimizi bilebilmek için, her şeyin açıkça konuşulmasını istiyordum. Cal öfkeyle odadan çıktı ve Mara da aptal aptal bana baktı.

Geç intikalimin getirdiği şaşkınlık içinde, "Artık Aile'yle bir ilginiz kalmadı, değil mi?" diye sordum.

"Cal zor günler geçiriyor," diye yanıtladı. Bunu söylediğine göre, onu gerçekten seviyor olmalı diye düşündüm. Aile içinde bir kişiyi kusurlarını savunabilecek kadar sevmek çok ilginçti.

"Mara, bana anlatmalısın. Eğitmeye çalıştığım yeni bir müridim var. Cal'ı uyuşturucu içerken görmemeli. Size neler oluyor?"

"Tamam." diyerek itiraf etti. "İkimiz de artık Mo'ya inanmakta güçlük çekiyoruz."

"Mo'ya inanmakta hep güçlük çektik," diye karşılık verdim. "Ancak Tanrı'ya hizmet konusu ne olacak? Aile'nin hâlâ sisteme karşi mantıklı bir seçenek olduğuna yoksa inanmıyor musunuz?"

Paolo'yla birlikte hem İtalya'da, hem de Amerika'da sisteme dayalı bir yaşantıyı tattığım için, Aile'nin hâlâ daha iyi bir hayat tarzı olduğu sonucuna varmıştım. Dünya denilen yerde tek başıma yaşamaktan hoşlanmamıştım. Tabii ki, arkadaşlıklar kurmak için pek zamanım yoktu ama hem çalışıp hem çocuklarına bakan herhangi bir annenin sosyal hayata nasıl zaman ayırabileceğini de anlamıyordum. Ancak, en önemlisi, bir amacım olmadan yaşayamayacağımı düşünüyordum ve benim amacım kesinlikle Tanrı'ya hizmet etmekti. Beni artık hiçbir Hıristiyan kilisesi kabul etmezdi. Aile'den başka Tanrı'ya hizmet edebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Cal'ın uzun bir süredir Aile'de mutlu olmadığını biliyorsun," diye devam etti Mara.

"Hâlâ Aile'de mi yoksa, ayrıldı mı?" diye üsteledim.

"Yakında iki çocuklu olacağımız için, Cal hayatı ve ne yapacağı hakkında düşünmek için biraz zaman istiyor."

"Cal'ın üç çocuğu var. Thor'u ne yapmayı düşünüyor?" Kalbim deli gibi çarpıyordu. Thor'un yasal velisi Cal'dı ve şimdi Aile'den ayrılmayı düşünüyordu. Thor'u ne yapacaktı? En kötü kâbusum gerçek oluyordu. Ne Cal'ın Aile'ye karşı çıkacağını hesaba katmıştım, ne de oğlumun velayetini alacağını.

Soruma aldırış etmeyerek, "Bebeğimi doğurmak için Fransa'ya

geri gidiyorum," dedi. "Cal, California'da arkadaşlarıyla kalacak ve biraz para biriktirecek."

Daha anlayışlı bir sesle, "Thor'u ne yapacağını bilmek istiyorum!" dedim.

"Bunu Cal'la konuşman gerekecek," diye karşılık verdi, ama bu konuyu aralarında çoktan konuştuklarını biliyordum.

Cal daha sonra, sakinleşmesinin ardından, kendisi ve ailesi için yerleşik bir düzen kuruncaya kadar Thor'u almama izin vereceğini bildirdi. Bunun aylar, hatta yıllar süreceğini biliyordum. Thor yanımda olduğu sürece, hayat anlam kazanıyordu.

Thor artık sekiz yaşındaydı ve yeni yürümeye başladığı dönemlerde gittiği Aile okullarını saymazsak şimdiye dek dört ayrı okula gitmişti. Dört ayrı ülkede, bir düzineden fazla evde yaşamıştı. Bu kadar taşınma fazlaydı; çocukken ben de sık sık taşınmıştım, ancak şimdiye kadar bu etkenin hayatımdaki sonuçlarını hiç irdelememiştim. Thor, her gittiğimiz yerde arkadaşlıklar kuruyordu, ama okulda pek başarılı değildi. Bu başarısızlığı sistemin eğitim ve disiplin eksikliğine bağlıyordum. Thor'u yeniden evde eğitmeye başladım ve taşındığımız zaman, onu tekrar okula kayıt ettirmedim.

Paolo'yla birlikte küçük bir karavan alıp, Thor ve Athena'yı da yanımıza alarak, Doğu Sahili boyunca Güney Amerika'ya doğru yola çıktık. Çadırda yaşayan ve dört küçük çocuğu olan TÇ üyesi bir İtalyan ailesi de yolda bize katıldı.

Florida'ya vardığımızda hava sıcaktı, nemliydi ve ortalık böcek doluydu. Miami'de, Güney Amerika'ya giden TÇ misyonerlerini ağırlayan bir ev bulduk. İtalyan aile orada bizden ayrıldı ve daha çok para biriktirmek için uğraşmaya başladı. Biz de, Jacksonville'de bir kampingde durduk. Paolo, sokaklarda eser satmak istemediği için, garsonluk yapmaya başladı. Ben, evde Athena'yla kalıyor ve aynı zamanda Thor'u eğitiyordum. Paolo benim para kazanmamamdan şikâyetçi olmaya başlayınca, Monte Carlo'da bana verilen hediyeleri sattım. Sonunda Cartier marka altın zincir ve Salim'in tablosu da dahil olmak üzere, bütün ziynet eşyalarım satıldı. Gerçek değerlerinin oldukça altında da olsa, çok para getirdiler.

Karavanımızın kliması yoktu, bu yüzden de zavallı Athena sıcaktan isilik oldu. Ayrıca, ilk aşısından sonra oldukça ateşlendiği için, Paolo artık aşı olmasını istemiyordu. Ben de bir çocuk hastalığına yakalanmasından korkuyordum. Paolo, Aile'nin doktorlardan

uzak durma politikasına fanatik olarak sarılmış ve yemeklerimizle tıbbi ihtiyaçlarımız konusunda çok katılaşmıştı. Bütün çocuklarımın görece sağlıklı olmalarına karşın, hepsi de diğer çocukların korunmak için aşılandıkları kızamık, suçiçeği ve boğmaca gibi hastalıkları geçirmişlerdi. Florida'da, Athena'nın bütün vücudu kıpkırmızı isilikle kaplanmış, ardından da üç gün boyunca yüksek ateş yapmıştı, ama ne olduğunu anlayamamıştım. Onu doktora götürdüğümdeyse, iyileşmeye başlamıştı.

Jacksonville'deki kampingde yaşadığımız sıralarda, bir gün Thor havuzdan koşarak geldi. Alnında kanayan bir yara vardı ve eliyle yaraya bastırıyordu. Athena'nın bezini değiştirmek için eve gitmem gerektiğinden, ilk kez Thor'u bir komşunun gözetiminde, havuzda tek başına bırakmıştım. Paolo yoktu ve araba kullanmayı bilmiyordum, neyse ki etraftan bir kadın yardımıma koştu ve bizi bir kliniğe götürdü. Orada, Thor'un alnındaki yaranın birkaç dikişle iyi olacağını söylediler ve ben de rahatladım.

Sonunda, Sharon'dan bir mektup geldi. Porto Riko'da yeni bir müzik hizmeti başlatılacağını söylüyordu. Porto Riko'ya gitmek için izin almak kolaydı; ayrıca, Aile üyeleri orada hâlâ hükümetten yiyecek yardımı alabiliyorlardı. Porto Riko için başvurumuzu yaptık ve hemen kabul edildik. Arabayı sattıktan ve karavanı da bizim yerimize satması için bir satıcıya bıraktıktan sonra, fırın gibi bir ağustos günü Porto Riko'ya vardık.

San Juan'daki ilk haftamızı kliması olmayan, küçücük, kiralık bir odada geçirdik. Gündüz sıcağında Athena ve Thor satın aldığımız plastik havuzda oynarken, ben de gölgede kalan odada vantilatörü açıp yatağa uzanıyordum. Plastik havuzu açık bıraktığımız kapının hemen dışına koymuştuk, böylece onları görebiliyordum. Güneş çarpmaması için ikisini de her yirmi dakikada bir içeri alıyordum. Akşam olduğunda çocukları harika kumsallarda yürüyüşe çıkarıyordum. Bu arada, Paolo San Juan'da ev ve iş arıyordu. Bir evimiz olmadığı sürece, Paolo imanla nasıl yaşanabileceğini anlayamayacaktı. O sıralar, TÇ üyeleri para kazanmak için çalışmazlardı; sokaklarda satış yapar, ya da kafe ve restoranlarda şarkı söylerlerdi. Ispanyolca konuşamadığım ve çocuklara bakmak zorunda olduğum için, bu sıcakta her iki işi yapmam da olanaksızdı. Sonunda aklıma bir fikir geldi.

Paolo hep gitar çalmayı öğrenmek istemişti ve ziyaret ettiğimiz

İtalyan kardeşler ona birkaç akor öğretmeye başlamışlardı. İtalya'dayken bir gitar almış ve bütün bu yolculuğumuz sırasında yanında taşımıştı. Ben şarkı söylerken, onu da birkaç akor çalmaya razı ettim —otobüslerde yapacaktık bu işi. Otobüsler ya klimalıydı, ya da iyi bir vantilatörleri vardı, bu da çocukları sıcak motel odasında tutmaktan daha iyiydi. Athena'yı bir bebek arabasına koydum; ben şarkı söyleyip Paolo çalarken, Thor da otobüsün koridorunda dolaşıp para topluyordu. Birkaç hafta sonra, Thor Paolo'yla birlikte şarkı söylemeye başladı. Athena bizi yavaşlattığı için de, Thor ve Paolo birlikte yalnız çıkmaya başladılar.

Paolo, Thor'u tek başına götürdüğü için endişeleniyordum. Birkaç kez, Thor'a gerektiğinden daha sert vurmuştu. Bir gün uzun bir yolculuk sırasında, Thor her zamanki delişmenliğini sürdürürken, Paolo'nun sabrı taşmış ve Thor'un yüzüne öyle sert bir tokat atmıştı ki, oğlanın ağzı kanamıştı. Thor'a bu kadar sert vurduğu için Paolo'ya bağırmıştım. Aile'de dayağa göz yumulmasına karşın, yine de çocuklarla öncelikle konuşmamız ve nasıl ceza göreceklerini anlatmamız gerekiyordu. Ayrıca, Paolo'nun kalabalık San Juan caddelerinde sekiz yaşındaki oğluma göz kulak olacağından emin değildim. Paolo'nun Thor'la bir babanın olması gerektiği kadar ilgili olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Ona karşı çok kötü davranmıyordu, ama küçük bir oğlanın ihtiyaçlarına karşı da pek duyarlı değildi. Örneğin; ne zaman mola vermesi, ya da ne zaman dondurma alması gerektiğini bilmiyordu.

San Juan'daki ilk ayımız boyunca, yaşayacak bir yer bulmak için diğer kolonileri ziyaret ettik. Bir akşam, bölgedeki üyeler için bir toplantı düzenleyen, San Juan'ın dışındaki büyük bir eve gittik. Yıllardır bir Aile evinde bulunmamıştım. Karşılaştığım pislik ve düzensizlik beni şaşırttı. Erkek ve kız kardeşler çok nazik ama Avrupa'da tanıdığım Aile'den farklıydılar. Kendimi oldukça rahatsız hissettim ve sonradan, bu insanların misyon kurmak için izin almamış kişiler olduklarını öğrendim. Porto Riko'da toplanmalarının sebebi de buydu. İzin alamayan üyelerin büyük kısmı yetersiz kişilerdi. Sosyalist felsefemiz, İsa'ya inanan, her şeyden vazgeçerek komünal bir yaşam sürmek isteyen, Mo mektuplarına ve liderliğe uyacak herkesi Aile'ye almayı gerektiriyordu, ama bunun ne gibi güçlükler doğurduğunu şimdi anlıyordum. Bazı üyelerimiz çok fakir ve eğitimsizdi. Bu insanların bir kısmı evlerini temizlemeyi, ço-

cuklarına okuma yazma öğretmeyi ve koloninin geçimini sağlayacak kadar para kazanmayı öğrenseler de, birçoğu Aile'ye katıldıkları sıradaki durumlarını –sefil bir yoksulluğu– sürdürüyordu. Aile'deki bu büyük sınıf ayrımını ilk kez fark ediyordum. Akşam yemeğinden sonra, evin lideri olan Chicagolu oldukça iri bir erkek kardeş, isimlerimizi küçük kâğıtlara yazıp bir şapkanın içine atarak, kurayla herkesin kendine gece için bir eş bulmasını önerdi. Geceyi orada geçirmeyeceğimizi söyleyerek bunu kabul etmedim, ama en azından eve gitmeden önce paylaşıma katılmam için ısrar etti. Paolo da şapkadan çekeceği ismin sahibiyle sevişmeye meraklı değildi. İsimler seçilmeden önce oradan ayrıldık.

Birkaç hafta içinde, birlikte yaşayabileceğimiz bir çift bulduk. Temiz, iyi huylu insanlardı ve Arjantin'e gitmek için izin almışlardı. Gitmeden önce biraz daha para biriktirmeye çalışıyorlardı. Humacao adında küçük bir köye taşındık. Büyük, havadar bir villa kiraladık ve San Juan'a şarkı söylemeye gittik. Bu çift, villanın ikinci katında daha çok kendi halinde yaşıyordu ve cinselliği hiç paylaşmadık. Öğrendiğim kadarıyla, cinsel davranışlar Aile içinde günden güne değiştiği gibi, evden eve de değişiklik gösteriyordu.

Bir gün, yeraltındaki bir evin liderinden telefon geldi.

"Hopie senin Porto Riko'da olduğunu duymuş," dedi telefondaki erkek kardeş. "Bizi ziyarete gelmeni istiyor."

Mo'nun kızı Hopie bir kez daha kurtarıcım olmuştu. Paolo ve benim için bir araba gönderdiler. San Juan'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, dağ üzerinde kurulmuş olan güzel bir kamp yerine götürüldük. Aşağı yukarı yirmi kadar karavan ve ağaçların altına kurulmuş büyük çadırlar, bir mutfak ve havuzun yanında üstü kapalı büyük bir veranda vardı. Dünya üzerinde cennetten bir köşe gibiydi ve eski dostları görmek, hepsinden güzeldi. Paris günlerimizden çok iyi tanıdığım birkaç müzisyen oradaydı. Birçoğu evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu. Ayrıca yolculuklarım sırasında tanıştığım, İtalya'dan gelen şarkıcılar ve müzisyenlerin yanı sıra, herkesin tanıdığı büyük liderler oradaydı. Burası kesinlikle Aile içinde yaşanabilir bir yerdi.

Aile'nin yeni çabası, eski üyeleri gruba yeniden kazandırmaktı. Avlanmak artık eskisi kadar önem taşımıyordu; yalnızca nüfuzlu ya da zengin erkeklere seks sunuyorduk. En seçkin hizmet, Aile şarkılarının video kasetlerini hazırlamaktı. Porto Riko'nun dağla-

rındaki bu kamp, en yeteneklilerimizi bir araya getirmişti ve daha gelecek bir sürü insan vardı.

"Dönekler" adını verdiğimiz kişilerden olan ve Hopie'nin kişisel girişimleriyle Aile'ye geri getirilenlerden biri de, Gabriel adında çok yetenekli genç bir adamdı. Diğer "mirasyediler" gibi ona da özenli davranılıyordu. En iyi evler, en güzel giysiler onlara verilmişti. Araba kullanmalarına izin veriliyordu ve hemen lider yapılmışlardı. Mo, dünyaya müzik, radyo ve televizyon sayesinde ulaşacağımızı söylüyordu. İyi müzisyenlere, teknisyenlere ve eğlence dünyasından anlayan kişilere ihtiyaç duyuyorduk. Gabriel'in birçok yeteneği vardı; senaryo yazmasının yanı sıra, sahneye çıkıyor ve gösterileri yönetiyordu. Halkla ilişkiler konusunda en başarılı üyelerimizden biriydi ve keşfetmemizin bile yıllar sürebileceği Güney Amerika müzik dünyasının kapılarını açmıştı. Kısa bir süre için, Porto Riko'da kendisine kral gibi davranıldı. Yıllar sonra, "zafer kampları"nın ilk kurbanlarından biri oldu. Bu kamplarda, asiler ya da bir şekilde Mo'ya itaatsizlik eden liderler sözlü ve fiili saldırılarla aşağılanmış, koloni huzurunda işledikleri tüm "günahlar"ı itirafa zorlanmış, uykusuz bırakılıp dua ederek cinleri kovmaları istenmiş ve her türlü yardım kaynağından uzak tutulmuştu. Ancak, bütün bunlar yıllar sonra olacaktı. San Juan yakınlarındaki kampta, küçük cennetimizde, hiçbir şey bize zarar veremeyecek gibi görünüyordu! Etrafta Gabriel gibi zeki ve becerikli insanlar olduğundan, Aile'ye olan inancım yeniden artmaya başladı. Birkaç gün önce San Juan'da gördüğüm evlerin berbat durumunu da kısa süre sonra unutuverdim.

Bana karşı özel bir sevgi besliyor gibi görünen Hopie, her zamanki gibi neşeliydi.

"Tanrı'ya şükret tatlım. Seni yeniden görmek çok güzel," dedi sevinçle. "Porto Riko'da olduğunu duyunca, Jeshanah buraya gelmeli, Paris Gösteri Grubu'nun eski bir üyesi o, diye düşündüm. Neler yaptın? Bir balığı ayartıp, Aile'ye kazandırdığını duydum."

"Evet, öyle oldu. Monte Carlo kapandığı zaman, İtalya'ya gidip bir balıkla birlikte yaşadım."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Çok iyi olmuş. Krallığa ruhlar kazandırmak, Baba'nın asıl amacı da budur zaten."

"Burada, müzik kampında kalmanı istiyorum," diye devam etti Hopie. "Balığın hâlâ seninle birlikte mi?"

"Evet, bir bebeğimiz oldu ve evlendik."

"Tanrı'ya şükür! Tanrı'nın Krallığı için iki ruh. Peki, şarkı söyleyebilir, ya da müzisyenlik yapabilir mi?"

"Aslında, hayır. İtalya'da öğrenmeye başladı."

"Müzikten hoşlanmayan hiçbir İtalyana rastlamadım. Ne yapabileceğini biliyorum. Eminim iyi bir aşçıdır. İtalyanlar iyi yemekleri severler. Neden sen ve, adı neydi tatlım?"

"Paolo."

"Neden sen ve Paolo burada kalıp mutfakla uğraşmıyorsunuz? İyi aşçılara ihtiyacımız var. Ayrıca eminim ki, eğer Paris'teki gibi gösteriler yapacak olurlarsa, bazı danslarda seni de kullanmak isteyeceklerdir. Ne kadar güzeldi, değil mi? Tanrı'nın Ruhu, Paris'te gerçekten çok hareketliydi."

Birkaç gün içinde Paolo'yla birlikte kampa taşındık. Durumun iyi olduğunu hemen anladı ve kamp gerçek bir cennetti. En genç mürit olduğu için de, ona özel bir dikkat gösteriyorlardı. Küçük bir karavan satın alıp kampın etrafında bir yere çekmiştik. Hopie mutfaktan sorumlu olacağımızı söylemiş olsa da, tecrübeli liderler Paolo'nun sorumluluk üstlenmek için Aile'de henüz çok yeni olduğunu düşünmüşlerdi. Para kazanmak için şarkı söylemeye çıkmamız gerekmediği ve günlük ihtiyaçlarımız komün tarafından karşılandığı için, kampta bulunmak onu rahatlatmıştı.

Yerleştikten kısa bir süre sonra, Sharon ve Timothy'nin de Yunanistan'dan gelerek, adada bir yerlerde yaşamaya başladıklarını öğrendim. Sharon'la telefonda konuştuğumda, çok değiştiğini fark ettim; ancak, haftalar sonra onu görene dek, tamamen değişmiş olduğunu anlayamayacaktım. Ama o an için, Paolo ve ben yeni komün yaşantımıza alışmaya çalışıyorduk.

Aile'nin bütün evlerinde olduğu gibi, kampta da cinsel paylaşım normal kabul ediliyordu. "Tek kadın" anlayışı artık, Aile'de oldukça yaygındı. Mo'nun şu sözlerine harfiyen uyuluyordu: "Tanrı, küçük bencil mahrem dünyevi aileleri parçalıyor ve ürettiği bu parçalardan daha büyük bir birim oluşturuyor —tek aile— tek kadın" ("Tek Kadın" 249:9). Bazı evlerde, herkese eşit fırsat sağlamak için, haftalık "paylaşma takvimleri" bile oluşturuluyordu. Amaç, yalnızca kendi eşinle değil, evdeki herkesle bütünleşmekti. Birçok erkek gibi Paolo da, Aile'ye çeşitli kadınlarla cinselliği paylaşmak amacıyla katıl*ma*mıştı. Ancak, çekici bulmadığı bir kız kar-

deşle birlikte olması söylenene kadar paylaşım programına katıldı. Erkek kardeşlerden birinin, Tanrı'nın Sevgisi'nin dış görünüşle değerlendirilemeyeceğini kendisine açıklamasından sonra, Paolo defalarca reddettiği bir kız kardeşle birlikte olmayı isteksizce kabul etti. Ancak, bundan sonra kız hakkında kötü şeyler söyleyince, liderler de Paolo'nun özel bir durumu olduğunu düşünerek, akıllıca bir hareketle, onu bir daha cinsel paylaşıma zorlamadılar. Sekse doymuş olduğumdan, Paolo'nun yalnızlığını bahane ederek, paylaşım sıramı atlatmak için can atıyordum. Seks artık benim için güç ve zevksiz bir görev haline gelmişti ve doğum kontrolü yöntemlerini kullanmadığımız için de, hamile kalmaktan her zaman korkuyordum.

Asi yaradılışlı olan eski sevgili dans öğretmenim Salome da kamptaydı. Üç küçük çocuğu vardı ve anladığım kadarıyla bir tanesinin babası bir balıktı. Bir yuva çalışanı olarak, Salome bana her zaman Aile'de yeterince çocuk olduğunu ve sayıyı artırmak istemediğini söylemişti. Genellikle kendi karavanında yalnız başına kalıyor ve sohbet etmek için çok az dışarı çıkıyordu. Bazı dedikodulara göre, cinsel paylaşımı kabul etmemesinin yanı sıra, doğum kontrolünü kabul edene dek, kendi kocasıyla bile beraber olmayı reddediyordu. Bildiğim kadarıyla, doğum kontrolü Aile'de kesinlikle yasak olduğu için de, evliliklerinde seks olduğunu sanmıyordum. Onu kıskanmıştım.

Kampta yaşadığımız sıralarda, Mo Aile'deki striptiz yapan kadınların videoya çekilmesini istemişti. Buna "cennetlik hurilerin" dansı adını veriyordu. O günlerde yazılan, "Tanrı'yı Dans Ederek Yüceltin" gibi yeni mektuplarda, Mo bu videolarda nasıl dans etmemiz gerektiğini anlatıyor ve onunla ya da Tanrı'yla sevişirmiş gibi hareket etmemizi istiyordu. Yeni fikirlerinin çoğunda olduğu gibi, bu fikir de seçilmiş evlerde daha önceden denenmişti. Bizim yaşadığımız yer özel bir yeraltı evi olduğu için, Mo'ya Yunanistan evinden gönderilmiş olan bazı orijinal kasetleri seyretmemize izin verilmişti. Sharon'ı dans ederken görmek ilgimi çekmişti. Kaseti seyretmeden önce, Hopie kısa bir ön konuşma yaptı.

"Bu, Baba'ya gönderdiğimiz ikinci kaset. İlk kaset onu pek memnun etmemişti. Özellikle de Tanrı'nın özgürlük Ruhu'yla dans ettiklerine inanmadığı bazı kızlardan memnun olmamıştı. Ba-

ba'nın sezgileri ve yanlış yaptığımızda bunu anlamamızı sağlayacak derecedeki alçakgönüllüğü için Tanrı'ya şükürler olsun. Amin!"

Anlaşılan, Sharon diğer kızların arasında o kadar tutuk dans etmişti ki, Mo onu azarlamış ve bu kızın daha önce tanışmamış olduğu apaçık ortada olan Kutsal Ruh'la karşılaşma vaktinin geldiğini söylemişti. Ayrıca, kendisi için dans etmeye başlamadan önce biraz daha fazla şarap içmesini önermiş ve görmek istediği –daha fazla seks!– hakkında kesin talimatlar vermişti.

Sharon'un ikinci dansını gördüğüm zaman şok geçirdim. Tanıdığım ve sevdiğim kibar, tatlı, utangaç kız değildi, tamamen farklı biri olmuştu. Kameraya doğru yanıma gel der gibi davetkâr bakışlar yönelten ürkütücü gözleriyle, benim tanıdığım Sharon değildi bu. Kasetteki diğer kızlar seksi, ama beceriksiz bir şekilde dans edip soyunuyorlardı; ancak, tanıdığım en utangaç kadınlardan biri olan Sharon, profesyonel bir porno yıldızı gibi kameranın önünde açıkça mastürbasyon yapıyordu. Arsız, küstah, sırnaşık ve cüretkâr bir tavır sergiliyordu –en aşırı cinsel fantezilere sahip olan bir erkek için tam bir cinsel oyuncak gibi. Onun da Mo'nun kadınları arasına katılmış olduğunu düşündüm ve benim de böyle biri olmama ramak kaldığı aklıma gelince, nefesim kesildi. Nedeni belki annemin ettiği dualar, belki de kendi asi tabiatımdı; ama onun tarafından seçilmem bir şekilde engellenmişti. Mo'nun belki de gerçekten tinsel bir içgörüye sahip olduğu ve benim, ruhumdan Sharon'un vazgeçtiği ölçüde asla vazgeçemeyeceğimi bildiği gibi çarpıtılmış bir düşünceye kapıldım. Onun benim tanıdığım Sharon'la aynı kadın olduğuna inanmak istemiyordum ve o gece yatağa yattığımda, Mo'nun neden zavallı Sharon'u seçmiş olduğunu düşünerek çok üzüldüm. Tatlı, şeker Sharon –tarladaki zambak, onu böyle çağırırdım! Artık zambak beyazlığında değildi; şimdi kızıl renkteydi, kızıl Sharon gülü. Yaralı ruhundan fışkıran kan her yanını kaplamış, onu boğuyordu. Aile'de en sevdiğim kişiyi kralının önünde dans ederken gördükten sonraki düşüncelerim bunlardı!

Ertesi gün, bir video kamerasının önüne geçip huri dansı yapmam istenince, Mo'nun eleştirmemesi için nasıl bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Mo'nun uysal karakterli kadınların peşinden koştuğunu sezdiğim için, güvende olduğumu biliyorum artık. Asla Mo'nun kişisel çevresinde olmayacağımı bilmek, garip bir şekilde Aile'de kalma isteğimi artırmıştı. Gruba katılmadan önce bir

sosyalisttim ve Aile'deki hiyerarşik sistemi zaten hiçbir zaman beğenmemiştim. Liderlikle ilgim olmadığı sürece, onların hatalarından sorumlu tutulamazdım. Biz alt kademedekiler, hâlâ Tanrı'nın sevgisi ve kurtuluş için vaazlar veriyorduk. Bu çıplak danslar yalnızca seçkinler içindi, üst kademeler tarih içinde yozlaşır ve yerlerine yenileri gelirdi. Kişiliğime uygun bir şekilde dans etmeye karar verdim —dans adına dans etmeyi seven bir kadın gibi; Mo için, seks için ya da pornografi için değil. Çarpıtılmış beynim Aile'nin sapkınlıklarını hoşgörme eğilimi içindeydi ve bu konuda başarılı olduğum da söylenebilirdi. Liderliğin er geç mükemmelliğe ulaşacağını iddia etmek, kendimi kandırmanın en iyi yollarından biriydi.

Dansımın koreografisini ve iki ağaç arasındaki sahne dekorunu kendim yaparak, şeffaf muslin bir perdenin arkasında, arkamdan vuran bir spot ışığında, çıplak olarak dans etmeye başladım. Ben dans ederken siluetimden başka hiçbir şey görünmüyordu. Vücudumu müziğin akışında dönerek kıvrılıp bükülmeye bıraktım. Tabii ki Mo'nun bir mesaj göndererek, Kutsal Ruh'la bütünleşmediğini söyleme ihtimali her zaman için vardı, ama ben bu tip bir deneyimi yıllar önce atlatmıştım. Birkaç hafta sonra, Mo benim için bir mesaj yolladı: "İsteksiz Kunduz'a dansını beğendiğimi söyleyin."

Bu iltifatı liderlerden birinin konutunda verilen bir akşam yemeği sırasında Hopie'den öğrendim. Sharon ve Timothy de bu konutta yaşıyorlardı ve sonunda onlarla karşılaşmanın heyecanı, verebilecek olduğum herhangi bir tepkiyi gölgede bıraktı. Sharon yaklaşık on kilo vermişti ve benden daha zayıftı. Bana baktı ve, "Seni seviyorum," dedi, ama gözleri ruhumu ve kalbimi delip geçerek, yalnızca kendisinin görebildiği bir yerlere bakıyordu. Ya evliyalık ya da zombilik mertebesine ulaşmış olduğunu düşündüm ve benden beklenmeyecek bir şekilde, hangisi olduğunu öğrenme merakına kapılmadım. Biraz korkmuştum. Sharon, mutlu bir kurbanı hatırlatmıştı bana —şeytanın son çelişkisini. Bu konu üzerinde düşünmek yerine, Sharon'un yemek masasındaki misafirlerle ilgilenebilmesi için çocuklara bakmakta olan Timothy'yle uzun uzun konuştum. Sharon'ın "özel bir çağrı" aldığını açıklarken, çocuksu yüzünde hâlâ saf bir umut görünüyordu.

Neşeli bir sesle, "Hopie, Mo'nun senin dansını beğendiğini söy-

lüyordu," dedi. "Mo bunu herkese söylemez, bilirsin, özellikle de ilk danslarında."

"Evet, ayrıca bana yine İsteksiz Kunduz dedi," diye karşılık verdim, ama bu yorumun anlamının onun da kafasından geçtiğinin farkındaydım.

"Buna aldırış etme sakın, seni sevdiğine eminim."

Aslında, Mo'nun beni hâlâ İsteksiz Kunduz diye adlandırmasına müteşekkir olduğumu söylemek istemiştim. Yazmış olduğum o hikâyeyi her zaman bana karşı kullanacağı anlamına geliyordu. Bir "dahili" olmasından sonra Sharon'da meydana gelen değişikliğe tanık olduktan sonra, harici olmanın getirdiği serbestlik ve güven, her zamankinden daha hoş bir duyguydu. Timothy'yle hiçbir zaman çok yakın olmamıştık, o yüzden bir şey söylemedim ve Sharon da kendisiyle yeniden iletişim kuramayacağım kadar uzaklaşmıştı benden. Yıllar boyunca toplumdan uzak kaldıktan sonra, ermiş rahiplere benziyordu. Eğer ermişlik buysa —istemiyordum.

İdealler, olanaklar, sevgi ya da diğer psikolojik/duygusal uyuşturucular yüzünden geçici olarak özürlü hale gelmiş bir avuç serbest düşünen insandık. Kampta yaşayanların neredeyse tümü, sonunda gruptan ayrıldı ve içlerinden biri, ayrıldıktan sonra intihar etti. Ancak Aile'de bulunduğum süre içinde kimsenin kendini öldürmeye çalıştığını duymadım. Dağ başında geçirdiğimiz o günlerde, hepimizin kafası kesinlikle bir şeylerle doluydu. O sıralar, ne yaptığımızı tam anlamıyla düşünemeyecek kadar meşguldük ve ancak ayrıldıktan sonra, kendi başımıza kalıp da düşünecek zaman bulabilirsek, hayatımızı boşa harcadığımızı anlayabiliyorduk. Porto Riko'daki o yapmacık "dünyadaki cennet günleri" sırasında, yaklaşan fırtınadan habersizdim.

En büyük ilgi odağım oğlumdu. Thor sekiz yaşındaydı ve büyüme devresinin sıkıntılı bir dönemindeydi. Yakınlarda gelen çocuk yetiştirme hakkındaki Mo mektupları, bunu daha da karışık hale getiriyordu. Seks konusunda çok özgür bir yaşam sürdüğümüz için, bunu eninde sonunda çocuklarımızla konuşmak zorunda kalacaktık. Sekiz yaşındaki çocuklar, anne ve babanın niçin başkalarının karavanlarında uyuduğunu bilmek isterler.

Etraftaki bunca cinselliğin oğlumun yetişmesi üzerinde yapacağı etkiden daha da kötüsü, anne babalara öğretilen disiplin tarzıydı. Paolo, disiplin kurallarını çok ciddiye alıyordu ve birkaç kez

Thor'u ormana götürüp sopayla dövmüştü. Thor her tokat yediğinde, "öz babası da aynı şeyi yapar mıydı acaba" diye düşünüyordum. Thor ara sıra babasını sorduğunda, yakında görüşeceğimizi söylüyordum. Ama yediği tokatlardan sonra Thor'un özellikle babasını görmek istemesi kalbimi kırıyordu. Tanrı bizleri günahlarımızdan dolayı gerçekten cezalandırıyorsa, bana vereceği en kötü ceza, çocuklarımla ilgili olacaktı, bu nedenle sık sık korkuya kapılıyordum. Kendi yaptıklarımın çocuklarımın üzerinde nasıl bir etki yaratacağı, en büyük endişemdi. Öte yandan, basit sorunlar ya da basit çözümler olmadığını kısa zamanda anlayacaktım.

1981 yılının sonlarına doğru, Cal'dan bir mektup aldım. Aile'den tamamen ayrıldığını ve Thor'u geri istediğini yazıyordu. Mektupla birlikte, Mara'yla yaşadığı Fransa'ya yalnızca gidiş için bir bilet göndermişti. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Planım mahvolmuştu. Boşanma kâğıtlarını imzalarken, Cal'ın Aile'den ayrılabileceğini hiç aklıma getirmemiştim. Sürekli birlikte olacağımızı, ya da en azından birbirimize yakın oturacağımızı düşünerek Thor'un velayetini vermiştim. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, artık iki farklı babadan iki çocuk sahibiydim. En iyisi hep birlikte yaşamaktı. Ancak bu şimdilik mümkün değildi ve işin içinden çıkamıyordum. Cal'a bir mektup yazdım ve oğlumu görebilmem için bir anlaşma yapmadan, Thor'u göndermeyeceğimi söyledim. Eğer gerekliyse, Avrupa'ya dönmek niyetindeydim. Ancak şu anda Thor'un yanımda olması, benim için rahatlatıcı bir durumdu.

Bir gün Cal, San Juan evine telefon etti ve o akşam tekrar arayacağını söyleyip Thor'u da telefona getirmemi istedi. Bunun ikisi için de iyi olacağını düşündüm. Konuşma sırasında bir anlaşmaya varacağımızı umuyordum. Planladığımız gibi aradığında da, yolladığı biletleri kullanmadığımı, çünkü Thor'u ara sıra buraya göndereceğinden emin olmak istediğimi söyledim. Önce üzüldüğünü ama şimdi beni anladığını ve belki gelecek için bir şeyler ayarlayabileceğimizi söyledi.

Hava kararmıştı, ama kampa dönmek zorunda olduğumuz için ev sahiplerine veda ettik. Arabayı Paolo kullanıyordu, ben de kucağıma Athena'yı alıp ön koltuğa oturmuştum, Thor arka koltuktaydı. Athena neredeyse bir yaşına gelmişti ve hâlâ meme emiyordu. Bir köşeyi dönüp de, şehirden ayrılıp kampa ulaşmamızı sağlayacak bomboş otoyola çıktığımız sırada, bir araba aniden üzerimi-

ze doğru gelmeye başladı. Paolo arabanın yolundan kaçamadan da, bize çarptı.

"Kapılar," diye bağırdım. "Kapıları kilitleyin." Arabadan çıkan esmer bir adam bize doğru koştu. Bizi soyacaklarını sandığım için, deli gibi kapımı ve arkamdaki kapıyı kilitlemiştim. Thor, Paolo'nun arkasında oturduğu için ona ulaşamıyordum.

Her şey çok çabuk oldu ve ben bu olayın sonucunda duygusal olarak öylesine büyük bir paniğe kapılmıştım ki olayın ayrıntılarını tam olarak hatırlayamıyorum. Olayı yaşayanların ifadeleri ise birbirleri ile çelişiyor. Thor'un o sırada benden alındığını biliyorum; gecenin karanlığında, eski kocam Cal'ın bana doğru geldiğini görünce rahatladığımı hatırlıyorum, böylece Thor'un bir yabancı tarafından kaçırılmadığını anlamıştım. Korkunç gerçeğin farkına vardım; Cal, Thor'u benden alıyordu ve onu bir daha göremeyebilirdim.

Paolo beni San Juan'daki Aile'ye geri götürdü. Neredeyse delirmek üzereydim.

Beni eve soktu ve o liderlerle konuşurken ben de bir kenara oturdum. Cal'ın verdiği bir zarfı liderlere iletti. Kampı topladılar, sonra da bana neler olduğunu açıkladılar.

"Dinle, Jeshanah! Cal, Thor'u temelli olarak aldı. Oğlunu geri getirmeyecek."

"Bunu yapamaz! Thor'un pasaportu bende; pasaportu olmadan onu yurt dışına çıkartamaz."

Evin liderleri odaya geri dönüp zarfı açtılar. İçinde Cal'dan bir mektup vardı.

"Çoktan polise gitmiş," diye açıkladılar, "eğer Thor'un pasaportunu vermezsen, yerimizi ve Aile hakkında bildiği her şeyi açıklamakla tehdit ediyor."

"Ama kampın nerede olduğunu bilmiyor," diye karşı çıktım. Athena ağlamaya başlamıştı. Kızımı emzirmeye çalıştım, ama hiç sütüm gelmeyince liderin karısı aldı onu.

"Yeterince biliyor. Siz bu gece burada kalmalısınız. Sabahleyin arayacaklar."

Şaşkınlık içinde etrafıma bakındım. Cal'ın söylediği gibi, sonsuza dek Thor'un benden alınmasına izin verecekler miydi? Thor kurtarılmaya değmez miydi? Bu insanların nesi vardı? O benim oğlumdu! Yardım etmesi için Paolo'ya baktım, ama hiç tepki ver-

medi. Ne düşündüğünü bilmiyordum –hiçbir zaman da bilmedim! Bana yardım edecek miydi, etmeyecek miydi? Dayanacak gücüm kalmadığında ona güvenebilir miydim?

"Hayır! Hayır! Beni buna zorlayamazsınız," diye bağırdım çılgın gibi.

Athena'yı bir bebek yatağına yatırmış olan liderin karısı, "İyi bir uykuya ihtiyacın var," dedi. Boş bir odada bize bir yer vermişlerdi.

Bütün gece, Athena ve Paolo uyurken, ben gözümü bile kırpmadım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, sallanıp durdum. Belki sabahleyin, Cal'ın fikrini değiştirdiğini öğrenecektim. Belki Thor onunla gitmek istemeyecekti. Belki de liderler Cal'ı benimle anlaşmaya zorlayacaklardı. Tek istediğim, Thor'un beni görebileceğine dair bir söz verilmesiydi. İtalya'ya geri dönebilirdim. Thor başka bir kıtada olursa, Güney Amerika'ya gitmeyecektim. Sabaha bir şeylerin değişeceğinden emindim. "Acılar bir gece sürer, ama mutluluk sabah gelir." İncil böyle diyordu. Yine de bütün geceyi dua ederek ve ağlayarak geçirdim.

Ertesi gün, ileri gelen bütün liderlerin o gece adadan kaçtığını öğrendik. Tanrı'nın Çocukları hakkında oldukça kötü bir kamuoyu oluşmuştu ve Amerika'da birçok kızgın insan liderlerimizi arıyordu. Bu liderlerin büyük bir kısmı da bizim kampımızdaydı. Yetişkin TÇ üyelerini kaçırarak, yıkanan beyinlerini eski haline getirmeyi deneyen bazı gruplar oldukça kuvvetleniyorlardı. Bu gruplardan birine, "Çocuklarımızı Tanrı'nın Çocukları'ndan kurtarın" anlamına gelen TÇ'den Kurtarın adı veriliyordu. Ayrıca, eskiden TÇ üyesi olup da, sonradan gruptan ayrılmış ve eşleri ya da çocukları halen Aile içinde olan bazı kişiler, çeşitli davalar açıyordu. Cal'ın bizim hakkımızda bildiği pek çok şey vardı –liderlerin gerçek isimleri, adresleri, eşkalleri– ve korkuyorlardı. Cal'a istediği her şeyi vermemi tavsiye ettiler. Kendisi de adadan ayrılmış olan Hopie bana bir mesaj göndermişti. Her şeyin Tanrı'nın elinde olduğunu ve eğer O'na güvenirsem, kalbimdeki isteklerin yerine geleceğini söylüyordu.

Onların ayrılmasını umursamıyordum. Üst kademelerdeki liderlerin kimliklerini ve yerlerini gizlediklerini biliyordum, ama benden istedikleri şeye de inanamıyordum. Paolo Thor'un pasaportunu ve giysilerini almak için kampa gitti. Bu arada, Cal aradı

ve evdeki liderle konuştu. Cal bir hafta önce San Juan'a gelmiş ve postaneden dönen bir erkek kardeşi izleyerek evin yerini öğrendikten sonra, evi gözlemeye başlamıştı. O gece Thor'la birlikte orada olacağımızdan emin olmak için telefon etmişti; ardından da erkek kardeşiyle birlikte, Thor'u kaçırmayı planlamışlardı. Herhangi bir anlaşma yapmaya niyeti yoktu ve bütün kozlar onun elindeydi. Cal'la buluşmam için Paolo beni havaalanına götürdüğü zaman tam bir şok yaşadım. Hâlâ, onu fikrini değiştirmeye razı edebileceğimi umuyordum.

Planlanan yerdeki buluşmaya Cal tek başına geldi. Thor'u getirmemişti. Söylediğine göre, Thor'un beni bu durumda görmesinin iyi olmayacağını düşünmüştü. Gece ve gün boyu hiç uyumadan ağladığımdan tam bir enkaz gibiydim.

"Cal, bana bunu yapamazsın," diye yalvardım.

Kin dolu bir sesle, "Sen aynısını bana yapmak üzereydin," dedi. Bir yıl önce bıraktığım adam gitmiş, yerine başkası gelmiş gibiydi. Kendinden çok daha emin bir görüntüsü vardı.

"Hayır, Thor'u uzak tutmayacaktım. Bir çözüm bulmamız için uğraşıyordum."

"Ne çözümü bulacaktık? Sen Aile'desin ve ben değilim. Sen Güney Amerika'da yaşamak istiyorsun, bense Fransa'da oturuyorum."

"Güney Amerika'ya gitmeyecektim."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama onu alıp ortadan kaybolabilirdin. Onu niçin sana yolladığım biletle geri göndermedin?"

"Hiç de hoş olmadığını biliyorum, ama onu göndermeye korktum. Onu yeniden görmeme izin vereceğini gösteren hiçbir şey yoktu elimde."

"Haklı olabilirsin. Üyesi olduğun bu sapkın tarikatla Thor'un hiçbir ilişkisinin olmasını istemiyorum. Sizler delisiniz. Liderlerinizin tümü sapık. Liderleriniz nerede şimdi, ha? Seni tek başına bırakıp gittiler, öyle değil mi?"

Daha fazla dinleyemedim. Haklı olduğunu biliyordum, ama ne yapabilirdim ki? Fikirlerini kabul mu etmeliydim? Bu bana Thor'u geri getirmezdi ki. Peki ya Paolo ve Athena? Kafamın patlamasını engellemek istercesine düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Tolstoy'un *Anna Karenina*'sı gibi, hiçbir seçeneğim kalmamış görünüyordu. Hiçbir çıkar yol yoktu. Kendime bir yol açmalıydım, ama şu

anda değil. Çok güçsüzdüm, çok şaşkındım ve sınıra yaklaşmıştım! Thor'u benden tamamen ayıracağını biliyordum ve bu yüzden, içinde bulunduğum o an çok önemliydi. Yardım istemek için Paolo'ya döndüm.

Ağlayarak, "Paolo bir şeyler yap," dedim. "Nereye gittiğini öğren. Lütfen nereye gittiğin öğrenmeden Thor'u götürmesine izin verme."

En yakın sıraya oturdum. Paolo, Cal'a pasaportu ve çantayı verirken de, başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Paolo beni yüzüstü bırakmıştı. Hiçbir şey yapmamıştı. Belki, Aile'de üst düzey liderlere yakın olmaktan memnundu. Belki de benim daha önce başka birisiyle evli olduğumu hatırlatarak canını sıkan Thor'un ortalıkta bulunmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Oysa ben, en kötü günlerinde Paolo'ya yardım etmiştim. Şimdi en kötü anımda ona ihtiyaç duyup yardım istediğim halde, hiçbir şey yapmamıştı! Kendi başımın çaresine bakmalıydım! Gitmişlerdi! Sevgili oğlumu kalbimden çekip koparmışlardı ve yüreğim kanıyordu. Sharon gibi bir zombi mi olacaktım? Tanrı böyle mi istemişti? Ayrıca, bunu planlayan Aile değildi. Cansız bir halde, Paolo'nun beni San Juan evine götürmesine izin verdim.

Hiç kimseyi görmek istemiyordum. İki gün ve iki gece boyunca, bize verdikleri küçük odadan dışarı hiç çıkmadım. Athena bile çıkmamı sağlayamadı. Onu emzirdim ve uzaklaştırması için Paolo'ya geri verdim, o kadar.

Kalan gözyaşlarımı da tükettikten sonra, ana rahmindeymiş gibi kıvrılıp, ölmek için dua ettim. Sonra dua etmeyi kestim ve Tanrı'nın bir şeyler yapması için beslediğim boş umutlarımın yerini öfke aldı. Liderlerden Tanrı'nın beni denemek için, Thor'u feda etmemi istediğini söyleyen mesajlar almıştım ve Tanrı oğlumu bana geri verecekti. Bununla beraber, kamptaki arkadaşlarımın hiçbiri beni teselli etmeye gelmemişti. Kendimi, Aile'yi, dünyayı yargılamakla geçen bu işkence ve suçluluk duygusuyla dolu günlerin ardından, sonunda bir karara vardım.

Bunun benimle Aile arasında geçen bir şey olmadığını söyledim kendime. Bu benimle Tanrı arasındaydı. İbrahim'den tek oğlunu kurban etmesini isteyen Tanrı, nasıl bir Tanrı'ydı? Bir insanı böyle bir şekilde denemeye ne gerek vardı? Mantığını anlamaya çalışmış ve çok üzgün olmadığım zamanlarda anlayabilmiştim.

Ama artık anlayamıyordum. Kalbimde en azından bir gerçek bulmuştum. Benden bunu isteyen bir Tanrı'ya güvenemezdim!

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sıkılmış yumruklarımı havaya kaldırdım.

"Ben erkek değilim!" diye bağırdım. "*Ben bir anneyim!* Bu sınavdan geçemem. Hatta buna girmeyeceğim. *Oğlumu kurban etmeyeceğim!*"

Yere düştüm. Bir yılanın deri değiştirmesine benzer bir şekilde, ruhumun üzerinden kalın bir tabaka kalkarken, gözlerimi kapadım ve üç günden beri ilk kez uyudum.

10

Harikalar Diyarında Yaşamak

Thor'un Porto Riko'da kaçırılmasından sonra, o gelse de gelmese de, oğlumu aramak için Fransa'ya geri döneceğimi söyledim Paolo'ya. Önce kalmam için beni ikna etmeye çalıştıysa da, kararlı olduğumu –onsuz da gideceğimi– anlayınca, ayrılmamızı istemediğini söyledi. Karavanımızı bazı Aile üyelerine sattık. Sanırım ayrılmamdan memnun oldukları için bize para ödediler. Paolo'nun geri kalan birikimleriyle beraber, İtalya'ya yalnızca gidiş için bilet alacak kadar paramız vardı.

1982 yılının şubat ayıydı ve neredeyse otuz yaşıma gelmiştim. Monte Carlo'nun yukarısındaki bir Fransız köyünde, ülkeden ayrılmadan önce tanışmış olduğum bir kadın arkadaşın garajdan bozma yerinde kaldık. Paolo çevredeki iş olanaklarını araştırırken, ben evde dinlenip Athena'ya göz kulak oldum. Akşam üzeri, beni Loew's Oteli'ne götürdü. Orada kokteyl garsonu olarak iş buldum.

Biraz para biriktirip biraz da borç alarak, İtalya'da sağlıklı yiyecekler satan bir dükkân açmak niyetindeydik. Aile'de bulunduğu süre içinde, Paolo sağlıklı beslenmeye merak salmıştı ve İtalya'da sağlıklı yaşama karşı bir eğilim vardı. Aynı zamanda, Salim'e bir mektup yazarak, eski kocamın oğlumu kaçırdığını anlattım ve yardımını istedim.

Birkaç gün sonra Salim'in avukatı beni aradı ve Thor'un yerini bulması için özel bir dedektif tuttuklarını söyledi. Yalnızca Fransa'da yaşıyor olabileceklerini biliyordum. Mektup gönderdiğim adresten ayrılmışlar ve nereye taşındıkları hakkında hiçbir bilgi bırakmamışlardı. Mara'nın gerçek adını ya da soyadını bilmesem de, Cal'ınkini biliyordum. Salim'in avukatının yeniden aramasını beklerken, Loew's'deki piyano barla, Monte Carlo'nun dışındaki ga-

raj-ev arasında gidip gelerek kaygı ve cehennem azabıyla dolu günler geçirdim. İki gecedir üst üste gelen bir adam, beni izleyerek geç saatlere kadar oturuyordu.

Neredeyse kapatma vakti gelmişti ve adama hesabını götürdüm. Gözlerini benden ayırmadan, ceketinin iç cebinden bir rozet çıkardı. Rozete şöyle bir göz attım ve yüzündeki 'her şey benim elimde' demeye çalışan aptalca ifadeye baktım.

"Bu ne demek?" diye sordum. "Para ödemen gerekmediği anlamına mı geliyor?"

Yüzündeki sırıtma bir anda kayboldu.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi, belirgin bir Fransız aksanıyla. "Seni Monaco'da istemiyoruz. Anlatabildim mi?"

O günlük işimin bittiğini gösteren imzayı attım ve çalıştığım bardan ayrıldım. Arka kapıdan çıkmayı ve Paolo'yu başka bir yerden aramayı düşünüyordum. Monte Carlo'nun ışıl ışıl caddelerinden geçerken, bu sokaklarda birçok kez Sharon ve Breeze'le birlikte yürüdüğümü anımsadım. Geçmişte kalan bambaşka bir dünyaydı sanki. Öyleydi de.

Paolo, dükkân için ünlü sahil kasabası San Remo yakınlarında uygun bir yer bulmuştu. Akrabalarından borç alarak, kısıtlı bir bütçeyle dükkânı açtı ve biz de dükkânın arka tarafındaki küçük bir odada oturmaya başladık. Bundan sonraki birkaç ay boyunca, Paolo'ya bitki ve doğal yiyecekler satan dükkânı kurabilmesi için yardımcı oldum. Müşteri beklerken, sayfalar dolusu hikâyeler yazdım. Birilerinin okumasından ziyade, daha çok kişisel terapi amacıyla yazıldıkları için, neticede hepsi çöpe atıldı.

Sonunda, avukattan haber geldi. Cal'ın yerini bulmuşlardı. Asıl adı olan Jerry'yi kullanıyordu. Fransa'nın öbür tarafında, İspanyol sınırında olan Perpignan yakınlarında, Canet Plage'da oturuyor ve çalışıyordu.

Avukat duygusuz bir sesle, "Oğlunu bir daha asla göremeyeceğini söylüyor," dedi. "Çocuklara kötü davranılan, garip bir tarikata üye olduğunu söyledi bana. Bu doğru mu?"

"O da aynı tarikatın üyesiydi," diye yanıtladım. "Ama artık onlarla birlikte değilim."

"O bunu biliyor mu?"

"Hayır. Ona bildirmek için mektup yazamıyorum. Kendisine nasıl ulaşacağımı bilemiyorum."

"Ona söyleyeceğim. Bakalım nasıl bir çözüm bulacağız. Ama bana doğruyu söylemelisin. O tarikattan ayrıldın mı?"

"Evet," diye yanıtladım içtenlikle. Yaklaşık bir yıl önce Porto Riko'yu terk ettiğimizden bu yana, ne onlara mektup yazmış, ne de onlardan bir haber almıştık.

Haftalar boyunca kaygı içinde bekledim. Sonunda, avukattan bir telefon geldi. Jerry'nin benimle konuşmayı kabul ettiğini ve bir sakıncası yoksa telefon numaramı kendisine vereceğini söyledi.

Jerry yaklaşık bir hafta sonra aradı. Bir aydan uzun bir süre konuyu enine boyuna tartıştıktan sonra, gelip Thor'u görebileceğimi söyledi. Ancak, yapabileceklerim ve yapamayacaklarımdan oluşan uzun bir liste hazırlamıştı. Söylediği her şeyi kabul ettim.

Noel tatilinden sonra gitmemi kararlaştırdık. Paolo'nun dükkânı, herkesin parasını harcayıp bitirdiği tatillerden sonra daha sakin oluyordu. Sekiz aylık hamile olduğum için, Paolo, Athena'nın kendisiyle kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Uzun tren yolculuğunu tek başıma yaptım. Bir yıldan uzun bir süredir Thor'u ilk kez görecek olmanın verdiği heyecanla, güzel Fransa manzarasını bile adamakıllı seyredemedim.

Jerry beni trende karşıladı. Nasıl olduğumdan emin olmak ve duygusal olaylar yaratmamı engellemek için, benimle bir süre konuşmak istemişti. Aynen bana söylediği gibi davranacağıma ve Thor'un önünde ağlamayacağıma söz verdim. Kiraladıkları küçük kasaba evine girdiğimde, Thor'u üvey kız kardeşiyle avluda oynarken gördüm. Boyu uzamış, biraz incelmişti, ama kendine has kızıl saçları hiç değişmemişti. Bebeksi görünümü tamamen yok olmuştu ve daha önce farkına varmadığım bir olgunluk sergiliyordu. Küçük oğlumu sonsuza dek kaybetmişim gibi bir duyguya kapıldım. Ancak, arkasını dönüp de bana baktığında, o çocuksu masumluğu çarçabuk geri geldi. Gözlerinde, öz annesi olarak yalnızca benim ayırt edebileceğim bir sevgi vardı. Bana doğru koştu ve kollarıma atıldı. Kocaman karnım bile onu durdurmadı.

"Hop. Annen hamile oğlum," dedi Jerry katı bir sesle. "Sakin ol ve bir erkek gibi davran."

Thor, babasının dediklerine kulak asmadı ve Fransa'ya taşındıklarından bu yana neler yaptığını heyecanlı bir şekilde anlatma-

ya başladı. Mekanik oyuncaklar setiyle bir tür uçan araç imal ettiği odasına götürdü beni. Üzerinde on iki değişik oyun oynanabilen bir oyun tahtası çıkardı ve her birini ayrı ayrı açıkladıktan sonra, önce hangisiyle oynamaya başlamak istediğimi sordu. Onunla saatler boyunca oynarken, mutlu yüzünü inceleyip Aile'deyken oyuncaklarla oynamasına izin verilmediğini hatırladım. Oyuncaklar, çocukların maddi şeylere alışmasını sağlarlardı. Şeytanın bir oyunu oldukları söylenirdi ve eğer gerçekten öyleyse, şeytan çocukları nasıl mutlu edeceğini biliyor demekti. Thor'un yüzü ışıl ışıldı ve buna biraz da beni gördüğü için duyduğu sevincin neden olduğunu umdum. Ayrıca, babası ona duygularını çok fazla belli etmemesini söylemiş olmalıydı, çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde onu yatağına yatırana kadar, gözlerinde yaş görmedim. Çabucak gözlerini sildi ve, "Burada olmana sevindim anneciğim," dedi. Bana, anneciğim demişti ve yirmi yaşını geçene kadar da beni böyle çağıracaktı.

O gece geç saatlerde, çocuklar yattıktan sonra, Jerry ve Mara'yla konuştum. Mara, artık gerçek adı olan Mona'yı kullanıyordu.

"Thor burada gerçekten mutlu görünüyor," dedim içimden gelerek.

Jerry bir kahkaha atarak, "Evet. En başlarda bize yapmamamız gereken şeyleri –şeker yemememizi, TV seyretmememizi, ya da bana sigara içmememi– söylüyordu," dedi. "Ama, kısa sürede sisteme uygun yaşam tarzından hoşlanmaya başladı ve artık Aile'de geçirdiği zamandan bahsetmek bile istemiyor."

"Benden sık sık söz eder miydi?" diye sordum. Asıl merak ettiğim noktaya çabucak gelmiştim.

Mona, her zamanki 'gerçek neyse söylenmeli' tavrıyla, "Hayır. Yalnızca ilk birkaç hafta," dedi. Hayatın en duygusal anlarında kurduğu, o terazi burcuna has dengeleri genellikle çok takdir ederdim, ama bu sefer derinden yaralamıştı. Her şeye karşın, onların önünde ağlamamalıydım. Duygularımı belli etmeyeceğime söz vermiştim.

"Eh, sanırım böylesi Thor için daha iyi. Okulda durumu nasıl?"

"Fransızca'yı oldukça unuttuğu için epeyce bocaladı," dedi Jerry. "Ama artık fena değil, özellikle de matematikte. Tabii ki başka çocuklarla birkaç kez başı derde girdi. Bir polisin oğlunun burnunu kırdığı zaman, bayağı sorun yaşadık."

"Hayır, olamaz!" diye bağırdım. "Thor'a her zaman şiddetten uzak durmasını öğrettik!"

"Bana bu barış saçmalığından söz etme. Mo'nun bütün İsa karşıtı İsraillileri öldürmekten ve Hıristiyan olmayan herkesin cehennemde yanacağından bahsettiğini biliyorsun. Gerçekten de barış dolu laflar!"

"Onlar deli saçması şeylerdi. Ben de hiç inanmadım ve Thor'a da hiçbir zaman sözünü etmedim."

"Neyse, üzülme. Thor iyi bir çocuk. Kız kardeşini korumak için kavga etmişti. O çocuk kız kardeşini salıncaktan itince, Thor da burnuna bir yumruk indirmiş sanırım."

Long Island'da büyüdüğü için Jerry'nin de epey kavgacı olduğunu biliyordum, ama bu konuda bir şey söylemedim. Anlaşılan, oğluyla gurur duyuyordu.

O gece geç yattım ve ertesi gün, dondurucu bir hava olmasına karşın, Thor'u sahile götürdüm ve bütün gün kum tepelerinin arasında oynadık. Akşama doğru soğuk aldığımı hissettim, ama fazla üstünde durmadım. Oğlumla birlikte üç gün boyunca, Perpignan ve çevresinde dolaştım. Onu hiç gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Onu nasıl bırakabilirdim? Tabii ki hep orada kalmak ve hiç ayrılmamak isterdim. Ancak, hayat o kadar kolay değildi. İtalya'da bir çocuğum daha vardı ve üstelik de Paolo'ya belli bir tarihte geri döneceğime söz vermiştim. Yapacak işleri vardı ve sürekli olarak Athena'yla ilgilenemezdi. Ayrıca, Jerry'ye olay yaratmayacağıma ve Thor'un benimle gelmesi için yalvarmayacağıma dair söz vermiştim. Thor'la ilişkimi yeniden başlatmam için bir başlangıçtı bu. Kendi kendime, bütün bu işleri halledeceğimi söylemiştim. Ancak, Thor'u bırakmak yüreğimi sızlatıyordu ve vücudum buna dayanamadı. Dönmek için trene bindiğimde, ateşim oldukça yükseldi. Sekiz saat sonra, Paolo istasyona beni almaya geldiğinde, neredeyse sayıklamaya başlamıştım.

Üç gün ateşler içinde kıvrandıktan sonra, doktor çağırıldı. Zatürree teşhisi koydu. Hamile olduğum için de, yataktan çıkmamam ve iyi bakılmam gerektiğini söyledi. Paolo'nun teyzesinin evine götürdüler beni. Günlerce bu dünyadan habersiz bir halde yattım.

"Athena'yı ve yeni bebeği düşünmelisin," diyordu Paolo'nun teyzesi, evde yapılmış et suyuna çorbaları bana kaşık kaşık içirme-

ye çalıştığı ve benim reddettiğim zamanlarda. Sanırım yine ölmek istiyordum. İyi bir fikir gibi görünüyordu bu.

Yeni ortamında Thor'un mutlu ve huzurlu olduğunu gördükten sonra, çok kötü bir anne olduğumu düşünmüştüm. Şu anda da çok mutsuz bir eştim ve kızım Athena'yı sevmeme karşın, muhtemelen ona karşı da iyi bir anne olamayacaktım. Niçin çocuk doğurmaya devam edecektim ki? Niçin hemen şimdi ölmüyordum? İyileşmek için hiçbir istek duymuyordum. Hayatımdaki en değerli şeyi –anneliği– yüzüme gözüme bulaştırdığımı düşünüyordum. Thor'un artık yeni bir annesi vardı ve Athena'nın kötü bir annesi olacağına, hiç olmasın daha iyiydi. Ölmek istiyordum ve ölümden korkmuyordum.

Sonra, Tanrı'ya karşı geldiğimi hatırladım. "Tanrı'ya lanet et ve öl," demişti Job'un karısı, adamın en kötü zamanında. Ama, Job Tanrı'ya lanet etmemiş ve "Beni öldürse bile, O'na güvenmeye devam edeceğim," demişti.

Job'un başından geçenler, hoşlanmadığım olaylardan biriydi. Bir erkeğin öyküsüydü bu. Sırf ders almak için, kim bütün çocuklarından sonra ölmek isterdi ki? Job'un daha çok çocuğu olması neye yarardı? Aynı çocuklar değillerdi. Bir grup çocuğun, diğerlerinin yerini alabileceğini Tanrı nasıl düşünebilirdi?

Tanrı'nın halen benimle ilgili olaylarda parmağı varmış gibi geliyordu. Mutlu bir yaşam sürmeme, ya da ölmeme izin vermeyecekti. Ama kesin olan bir şey vardı. Bir gün gelip de öldüğümde, soracak pek çok sorum olacaktı.

Paolo, bana ihtiyacı olduğunu ve ardımdan ağladığını söyleyerek, Athena'yı getirmeye devam etti. Athena oyuncak bir bebek gibiydi. Babasının İtalyanlara özgü güzelliğini ve annesinin asiliğini almıştı. Ele avuca sığmıyordu. Yeni doğduğu günlerde avazı çıktığı kadar bağırırdı; hatta, hastanedeki hemşireler bile bu kadar uzun ve şiddetli ağlayan bir bebek daha görmediklerini söylemişlerdi. İstemediği bir şeyi yapmayı kabul etmiyordu. Athena'nın bu zor dünyada başarılı olacağına inanıyordum, ama herhalde en az Thor kadar onun da, anne sevgisine ihtiyacı vardı. Kızım için iyileşmeye karar verdim.

Bebeğimizi evde doğurmama karar verdik. Ebe, küçük köydeki taş evimize geldiğinde, doğum sancılarım oldukça sıklaşmıştı.

İri yapılı, şişman bir İtalyan kadınıydı ve beni doğurtmaya hazırlanırken, alçak yatağa eğilmekte güçlük çektiği için, "Bu yatak çok alçak! Onu mutfak masasına yatırın!" diye emretti. Bebeğimi mutfak masasının üzerinde doğurdum. Deniz kıyısındaki eski ve pitoresk bir İtalyan köyünde, köpek yolu anlamına gelen, Canevai adlı dar bir sokakta dünyaya geldi. İçinde doğduğu taştan yapılma ev, M.S. 500 yılında inşa edilmiş olduğu için, çoktan ulusal bir anıt halini almıştı. Muhtemelen burada birçok bebek doğmuştu ve o sonuncusuydu!

Kızımı tüylü bir battaniyeye sarıp bana getirdiklerinde, iki parmağını birden emiyordu. Paris'in koruyucu meleğinden esinlenerek, adını Genvieve koymaya karar vermiştik. Athena bebekliğinde ne kadar gürültücü ve hareketliyse, Genvieve de bir o kadar sessiz ve sakindi. Kızımın hayatta olduğundan emin olmak için, sık sık yatağını kontrol ediyordum.

Zamanımın büyük bir kısmını yazarak, örgü örerek ve çocuklarla ilgilenerek geçiriyordum. Üç yaşındayken, Athena'ya okumayı öğretmeye başladım. Zeki ve istekliydi. Ona İngilizce öğretmiştim ve akrabalarının tamamı İtalyanca konuştukları için, çocuklarla İngilizce konuşuyordum.

Bir gün Paolo, hayal meyal hatırladığım bir adamla çıkageldi.

"Selam, Jeshanah," dedi, neredeyse unuttuğum kocaman bir gülümsemeyle. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüz hatları Asyalıydı, ama Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Elinde bir gitar vardı ve omuzunda bütün iyi Aile üyelerinde olan eser çantalarından asılıydı. Bir TÇ olduğunu anladım.

Yabancı, elini uzatarak, "Adımı hatırlamadığını görüyorum. Ben Sojourn'um. Bu da kızım Crystal," dedi.

Kafamı eğdim ve küçük kızı ilk o zaman fark ettim. Onda da Asyalı görüntüsü vardı; gülümsemesi de sıcak ve dostçaydı. Ona biraz şeker verdim, ama tatlı bir tavırla reddetti. Sonra da, Aile çocuklarının şeker yemediklerini hatırladım.

Sojourn'la Paris'te tanışmıştım. Ancak, o sıralar yüzlerce insanla tanışmış olduğum için, onu güçlükle hatırlayabildim. Gösteri Grubu'nda olduğum için, o tabii ki beni hatırlıyordu. Aile'den ayrıldığımı söylediğinde, Paolo'ya inanamadı. Sojourn ve karısı Maggie, iki çocuklarıyla birlikte evimizin önüne park ettiler. Ondan sonraki birkaç ay boyunca yemeklerini evimizde yediler ve zaman-

larını bizimle birlikte geçirdiler. İkisi de, Aile'nin değiştiğine bizi inandırmaya çalışıyordu.

Bir akşam Sojourn, "Sen çok yeteneklisin Jeshanah. Geri dönmeli ve yeteneklerini Tanrı yolunda kullanmalısın," dedi. "Çocuklarla ilgilenecek daha çok lidere ihtiyacımız var."

"Ben lider olmak istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Bakın, sizlerin yaşam tarzını ve özgürlüğünüzü seviyorum. Ama liderler böyle değil. Güç insanları değiştiriyor. Bu, Aile'de de böyle, dünyada da."

"İşte bu yüzden senin gibi insanlara ihtiyacımız var Jeshanah. İyi bir lider olmak için gereken güce ve yüreğe sahipsin."

Maggie araya girerek, "Ama istemiyor Sojourn," dedi. "Üç tane çocuğu var ve eminim ki bu onu yeterince meşgul ediyordur."

Maggie'nin, Thor'u da çocuklarıma dahil etmesine müteşekkirdim. Onu yılda yalnızca iki kere, Noellerde ve yazın görebiliyor olsam da, sürekli aklımdaydı. İyi bir insan ve sevecen bir anne olan Maggie, sanırım bunu anlamıştı.

Thor'dan ayrı olduğuma hâlâ üzülüyordum. Jerry'nin onu istediğim zaman görebileceğimi söylemiş olmasına karşın, Paolo bana çok fazla boş zaman bırakmıyordu. Artık iki çocuğumuz olduğundan, Paolo ben yokken kızlara tek başına bakmak istemiyordu ve tren yolculuğu çocukları yanımda götüremeyeceğim kadar uzundu. Ertesi yıl Thor'u yalnızca bir kez, hep birlikte yaz tatiline çıktığımızda görebilmiştim.

"En azından, Thor'a örnek olmak için Aile'de kalmalısın," dedi Sojourn, düşüncelerimi okumuş gibi. "Cal'ın yanında hiç manevi eğitim almıyor."

"Sanırım, Jeshanah'ın hayatına burnunu sokmamalısın," dedi Maggie.

İlginç bir ilişkileri vardı. Havai ve zenci Amerikalı melezi olan Sojourn'un eskiden eşcinsel olduğunu biliyordum. Bir zamanlar Aile'de eşcinselliğe izin verilmiş olsa da, erkeklerin asıl amacı, çocuk yapmak için kadınlarla birlikte olmaktı. Bütün eski eşcinsellere karşı cinsten eş bulmaları söylenmişti ve sanırım Maggie, erkeklerden hoşlanan bir erkeği kabul etmeye gönüllü olan ender kadınlardandı. Buna karşılık, sessiz, genellikle alçakgönüllü bir kişi olan Maggie, uysal ve sevecen bir koca bulmuştu ve bu özellikler Aile erkekleri arasında çok ender görülürdü. İkisi de birbirine eşit de-

recede saygı gösteriyordu ve Sojourn'un karısıyla açıkça fikir ayrılığına düştüğüne, ya da "evin reisi" olarak Tanrı vergisi güçlerini uygulamaya çalıştığına hiç rastlamadım. Tam tersine, genellikle karısına ne yapacaklarını sorar ve onun fikirlerine uyardı. Şimdi de öyle olmuştu.

"Özür dilerim. Haklısın Maggie. Jeshanah herhalde Tanrı'nın İsteği'ni yerine getiriyor. Ben karışmamalıyım."

Maggie'nin önerisine karşı bu alçakgönüllü yaklaşımını fark etmemek imkânsızdı. Paolo ve benim ilişkimden ne kadar da farklıydı. Ne yazık ki, Sojourn Paolo'yla Aile'ye katılma hakkında konuşurken, Maggie ortalıkta yoktu.

Paolo'nun işleri iyi gitmiyordu. Dükkânı açmak için yüklüce bir miktar borç almıştık ve artık borç alacağımız bir yer kalmamıştı. Sonuçta, dükkânı Torinolu zengin bir bankerin kızına sattı. Borçlarımızı ödedikten sonra, bir karavan alacak kadar paramız kalmıştı. Karavanı, Paolo'nun teyzesinin sahibi olduğu bir araziye çektik. Paolo İtalyan pazarlarında sağlıklı yiyecekler satarken, ben de Sojourn'un teşvikiyle şarkı söylemeye başladım. Sojourn, kızı, Athena ve gitarımla birlikte, İtalyan Rivierası'ndaki açık hava kafelerine gidiyorduk. Maggie, küçük oğluna ve Genvieve'e bakmak için evde kalıyordu. Yeniden komünal bir yaşam sürmeye başlamıştık. Liderliğin doğurduğu sorunlardan uzaktık. Sonunda Paolo, Aile'ye yeniden katılmak istediğini söyledi.

Karmaşık duygular içindeydim. Thor benden alındığından beri yüreğimin yarısı yok olmuştu ve hiçbir şeye eskisi kadar istek duymuyordum. Evliliğimde de mutlu değildim. Ancak, bir anne olarak o an için başka bir seçeneğim yoktu. Paolo'nun duygusal ihtiyaçlarını, Aile'ye katılmanın karşılayacağını umuyordum. Kendisini Aile'ye kazandırmak için onunla evlenmiş ve tinsel gelişimiyle ilgili olarak yardım beklemiştim. Eğer yeniden katılmak istiyorsa, belki de onun ve evliliğimiz için en iyi çözüm bu olacaktı. Paolo Aile'ye ilk kez "katıldığında", bunu benimle birlikte olabilmek için yapmıştı. Bu kez kendi seçimiydi ve Aile'ye büyük olasılıkla onun yüzünden geri döndüm. Tabir caizse bu, ehvenişer gibi görünüyordu. Thor olmadan hiçbir yerde tam olarak mutlu değildim ve eğer Paolo bir komünde kendini daha iyi hissedecekse, buna karşı çıkmak için yeterince güçlü nedenlerim yoktu.

Porto Riko'daki liderlerin beni yüzüstü bıraktıklarını biliyordum elbette, ama belki de, ruhani yönden bu benim kendi hatamdı. Aile'nin seçkin tabakasıyla ilişkiye girmekle yanlış yaptığımı düşünüyordum. Belki de yozlaşmış olan yalnızca onlardı. Belki de bu tür mütevazı üyeler farklıydı. Ayrıca, Aile yakınlarda bir "devrim" daha yaşamış ve bütün liderler azledilmişti. Sojourn'un bana anlattığına göre, üyelerin pek çoğu liderlerden ve kurallardan bağımsız yaşıyorlardı.

Paolo'ya, öyle ya da böyle, benim için hiçbir şey fark etmediğini, kararın ona ait olduğunu söyledim. O güne kadar olan her şeyden sorumlu tutulduğum gibi, bunun için de suçlanmak istemiyordum. Ayrıca, bu olayın Thor'u görmemi engellemesini de istemiyordum.

1985 yılıydı. Aile birçok yönden değişmişti. Katılım yalnızca, gelirimizin yüzde onunu onlara göndermemiz ve onların da bize Mo mektuplarını yollayıp bazı fakir misyonlara yardımcı olmaları anlamına geliyordu. "Misyonerlik görevi" artık, çocuk yuvaları, hastaneler ve yetiştirme yurtları gibi, emekliliğimiz sırasında yaptığımız gönüllü bir iş halini almıştı.

İşin sevdiğim tarafı buydu. Sojourn'un gitardaki yeteneğini kullanarak, çocuklara birkaç ufak dans figürü öğrettim ve Kuzey İtalya'daki sosyal derneklerde gösteriler düzenledik. Çocuklar sahneye çıkmaktan hoşlanıyorlardı. Her gösteriden sonra yaşlılarla, hastalarla ve fakirlerle konuşuyor, ellerini tutarak onlara İsa'dan söz ediyorduk. Gösteri yaptığımız yeri çalıştıran Katolik rahibeler ya da memurlar sık sık bedava akşam yemeği veriyorlardı ve dağıttığımız broşürlerde kullanmak için fotoğraflar çekiyorduk. Çingeneler gibi, karavanla seyahat ediyorduk. Günlerce süren bu yolculuklar sırasında, bir o şehirde bir bu şehirde, çocuklarla birlikte gösteriler yapıyorduk. Bir kuruma yerleştirilmiş olan bu kişilerin yaşamına ışık ve mutluluk taşımak hoşuma gidiyordu, ama rahatsız olduğum birkaç nokta vardı. Jerry öğrenirse ne olurdu? Yeniden hamile kalırsam ne yapardım?

Doğum kontrolü uygulamak için Paolo'yla konuştum, ama bu konu hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Tanrı'nın doğum kontrolünü onaylamadığı konusunda beni uyardı ve eğer Tanrı'nın Isteği'ne karşı çıkarsam, başıma korkunç şeyler geleceğini söyledi. Aile'yi ve koyu Hıristiyan öğretilerini, zamanında benim yapabildi-

ğimden çok daha fazla benimsemişti. Bu kez kocamın isteklerine uymak istiyordum, ama gizlice ritim yöntemini uygulamaya çalıştım. Dikkatlice günlerimi sayıyor ve hamile kalacağım günlerde sevişmemeye çalışıyordum.

Jerry ne yaptığımızı öğrenemeyecek kadar uzaktaydı bizden. Thor'un o yaz bize ziyarete gelmesini kabul etmişti. Bu yüzden de, o yazı Paolo'nun memleketinde geçirmeyi planlamıştım. Aile'de bu kez en alt basamaktaydık, ancak üzerimizde hiçbir lider yoktu. Şahadet ettiğimiz ve onda birlik vergimizi ödediğimiz sürece, istediğimiz hemen her şeyi yapabiliyorduk. İtalyan Costa Azzurra'sında yaşadığımız için, kafe ve restoranlarda şarkı söyleyip para kazanabileceğimiz turistik sahil kasabalarına oldukça yakındık.

Thor tatillerde bizi ziyarete geldiğinde, Fransız Konservatuarı'nda eğitim görmüş biri olarak, çok yetenekli bir müzisyen olduğunu fark ettik. Gösterimizin yıldızı oldu. Sahildeki restoranlara şarkı söylemeye giderken onu da yanıma aldığımda, iki katı para kazanıyorduk. Ben gitar çalıp şarkı söylerken, Thor akordiyon ya da tef çalıyor, sonra da para topluyordu. Doğuştan bir şovmendi. Gösteri Grubu'yla büyümesinin bunda büyük payı vardı ve hiç kimse onu reddedemiyordu. Bizimle şarkı söylemeye başladığında on bir yaşındaydı ve kendi başına söylemeye başlayana kadar da bu böyle devam etti. Kimi zaman ilgi çekmek için tuhaf şapkalar takar ve para toplarken de bu şapkaları kullanırdı. Eve götürmesi için ona küçük bir yüzde veriyorduk, ama babasının anlamasından korkuyordum. Bunun önüne geçmek için Jerry'ye telefon ettim. Eski kocam tipik bir müzisyendi ve oğlunun kendisi gibi yetenekli olduğunu duymaktan heyecanlanacaktı. Bunun, Thor'u görmemi engelleyeceğini sanmıyordum ve haklıydım.

"Thor'un bizimle gelmesinin senin açından bir sorun olup olmadığını öğrenmek istedim," diye sordum telefonda.

"Kendisi ne düşünüyor?"

"Onu birkaç kez götürdüm ve çok sevdi."

"Para topluyor mu?"

"Evet."

"Nasıl istersen. Eğer onun için bir sorun yoksa, benim için de yok. Ona ne kadar veriyorsunuz?"

"Yüzde on."

"Ya! Bunun onu uzun süre memnun edeceğinden şüpheliyim. Ama eğer o mutluysa, benim için fark etmez."

Bundan sonraki birkaç yıl boyunca Thor bizimle çalıp söyledi ve her geçen yıl, aldığı pay daha da arttı. Tef çalmaktan, gitar çalmaya geçti. On dört yaşına geldiğinde hem çalıyor, hem de söylüyordu. Parayı ben topluyordum ve ona yüzde ellisini veriyordum. Ama buna değerdi. O sıralar, gecede iki yüz dolar kazanıyorduk. Thor on dört yaşındayken, Jerry ailesiyle birlikte yeniden Nice'e taşındı. Aramızdaki mesafe arabayla bir saatten kısaydı; bu sayede, oğlum her hafta sonu ve yaz boyu bize gelebiliyordu. Genç oğlumla birlikte şarkı söylemek, hayatımın en mutlu anları arasında yer aldı. Havanın harika olması sayesinde, turistler açık hava kafelerinde oturup güzelim İtalyan sahillerinin keyfini çıkarabiliyorlardı. Sahil boyundaki her kasabada, Thor'la birlikte gittiğimiz belli restoranlar vardı. Çok sık gitmeyerek, restoran sahipleriyle ilişkilerimizi iyi tutmaya çalışıyor ve bunun için de oldukça sistematik davranarak, her akşam başka bir kasabaya gidiyorduk. San Remo ve Diano Marina gibi popüler yerleri, cuma ve cumartesi geceleri için ayırmıştık.

Sürdürdüğümüz göçebe yaşam tarzı sayesinde, Aile içinde bizim gibi yaşayan diğer insanlarla da tanışmıştık. 1980'lerin başında en sevdiğim olay, hırslı liderlerin hepsinin Hindistan, Güney Amerika ve Uzak Doğu gibi "misyon bölgelerine" gitmiş olmalarıydı. Avrupa'da ve ABD'de kalmak arasında hiçbir fark yoktu ve bu, misyonerlik sayılmıyordu. Avrupa'da hiç kimse bizi manevi durumumuz konusunda rahatsız etmemişti ve yüzde onumuzu gönderdiğimiz sürece, tek başımıza her istediğimizi yapabiliyorduk. Ancak, mücadele veren bazı Aile evleri kendilerine katılmamızı istediler. Evden eve seyahat ettikçe, hem Aile'de ne kadar ayrıcalıklı bir yaşam sürdüğümü, hem de başkalarının beni yanlarında görmek isteyecekleri kadar güç sahibi olduğumu anladım.

Doğum kontrolü olmadığı için, Genvieve henüz bebekken bir kez daha hamile kaldım. Bu kadar çabuk büyümek zorunda kalacağı için üzüldüm. Üçüncü kızım Jordan doğduğunda, on sekiz aylık Genvieve, yatağımda yatan iki günlük bebeğin yanında durmuş ve iki parmağı her zamanki gibi ağzının içinde, kocaman açılmış gözleriyle bakakalmıştı.

Çeşitli evlerden davet aldıktan sonra, Thor'a yakın olduğu için, Nice'de yeni açılmakta olan bir evde yaşamayı tercih ettik. O sıralar, Aile'den gelen, ancak benim okumaya vakit bulamadığım yayınlar, Mo'nun sevgilisinin bir balıktan doğurduğu Davidito'nun hayatından ve öğretisinden söz ediyordu. Davidito Dizisi adı verilen bu mektuplar anne babaların, ya da yuva çalışanlarının çocukları seks konusunda nasıl eğiteceklerini anlatıyordu. Yayınlardan birinde, bir yuva çalışanının Davidito'yu okşayarak uyuturken çekilmiş bir fotoğrafı yayınlanmıştı. Daha sonra, Mo bir bildiri yayınlayarak, küçük yaştakilerle seks yapılmasını onaylamadığını belirtti ve onayladığını söyleyen bütün yazıları başkalarının yazdığını söyleyerek, reddetti. Sorun yaratan her şeyi reddettiği için, Mo'nun neyi yazıp neyi yazmadığını ayırt edebilmek oldukça güçtü.

Aile evleri artık dünyanın her yanına yayılmıştı ve Mo mektuplarına, özellikle de seksle ilgili olanlara, değişik düzeylerde uyuluyordu. Aile'deki bazı kadınlar kocalarından başka hiç kimseyle cinselliği paylaşmazken, bazı kocalar karılarını buna zorlayabiliyordu. Söz dinlemedikleri için fiziksel olarak ceza gören kadınlar hakkında hikâyeler duyuyordum, ancak böyle bir şeye kendi gözlerimle tanık olmadım.

Çocuklarla yapılan sekse göz yuman herhangi bir şey okumak, midemi bulandırıyordu. Yolculuklarım sırasında, böyle bir şey yapan hiçbir aileye rastlamadım. Aile'nin çocuklara verdiği seks eğitimi konusunda diğer insanların ne düşündüğünü öğrenmek için de, gittiğim her yerde araştırmalar yaptım. Sübyancılığı hiç kimse onaylamıyordu. Yine de, yıllar sonra bazı Aile üyelerinden, kendilerinin ya da tanıdıkları birinin, liderlerinin zoruyla çocukları taciz ettikleri konusunda göz yaşartan hikâyeler duydum. Aile'deki son günlerimin haricinde liderlerin olmadığı bir evde yaşadığım için şanslıyım.

Nice evindeki kız ve erkek kardeşler de, çocukların cinsellikle tanıştırılması hakkında benimle aynı düşüncedeydiler —bunu iğrenç buluyorlardı. Thor daha küçükken, birbirlerinin vücutlarını keşfetmeye teşvik edilen çocuklarla birlikte olmuştu ve o günlerle ilgili pek de iyi anıları yoktu. Çocuklara yetişkinlerin cinsel organlarını göstermek ve gelişmemiş organlarını bir yetişkin gibi kullanmayı öğretmek daha da sapıkça bir fikirdi. Ancak o sıralar bu konuyla yüzleşemedim. Ne yazık ki, Paolo'yla bu konu hakkında ko-

nuşmamıştık; ikimiz de meseleden uzak durmaya çalışıyorduk. Çocuklukta cinselliği tartışan mektuplar geldiğinde evde hiç kimse onlardan söz etmedi. Çocuklarımı büyütmeye kendimi adadığım için, artık pek fazla mektup okuyamıyordum. Nice'de, yetişkinler arasında bile cinsel paylaşım yaşanmıyordu ve hiç kimsenin de çocuklara karşı cinsel eğilimi olduğunu sanmıyordum.

Bu arada, oğlumu bulmama yardımcı olduğu için teşekkür etmek amacıyla Salim'i aradım. Yıllar önce ona bir teşekkür kartı yollamış, ancak kişisel olarak teşekkür etmemiştim. Ona Nice'de yaşadığımı söyler söylemez, Hôtel de Paris'de buluşmak üzere bir randevu aldı.

Çok sinirliydim. Salim'i son gördüğümden bu yana aradan beş yıl geçmişti ve üç çocuk doğurmuştum. Eski bildik mesajdan başka ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Gençliğini ve güzelliğini korumak için çok az çaba harcamış olan bu otuz bir yaşındaki, dört çocuk annesi kadınla sevişmek istediğinde çok şaşırdım.

"Niçin benimle birlikte olmaktan hoşlanıyorsun?" diye sordum dünyevi bir değiş tokuştan sonra. Çok fazla cinsel deneyim yaşamış olmama karşın, erkeklerin ilgisini çekecek hiçbir özel numara bilmiyordum ve erkekleri uyardığı söylenen alışılmamış yöntemlerden habersizdim. Seçkin kişilere hizmet veren en güzel tele kızları çağırabilecekken, Salim niçin beni görmek istemişti?

"Tanıdığım hiçbir kadında olmayan bir güç var sende," diye karşılık verdi. Sanki cevap dilinin ucunda hazır bekliyordu.

"Ne demek istiyorsun? Çok fazla kadın tanıyorsun; kimisi benden daha güçlü, daha pişkin ve daha deneyimli."

"O yalnızca dış güç. Aynı şey değil. Sen yaşamın sırlarını ortaya çıkarabiliyorsun. Güçsüz ve mütevazı görünümünü, yalnızca o an öyle görünmek istemene borçlusun. Seninle sevişirken, gücü içimde hissediyorum. Sen güçlüsün!"

Salim'in o güne dek bana verdiği en uzun ve en açıklayıcı kişisel bilgi buydu. Benim yanımda, ya da herhangi bir kimsenin önünde, Salim her zaman çok güçlü bir görünüm sergilemişti. Birkaç dakika için bile olsa, kalkanını indirmesi beni şaşırtmıştı. Dikkatle ona baktım. Hâlâ aynı demir gibi ifadeyi taşıyordu, ama bakışları yumuşamıştı. Güçlü adam görüntüsüne geri döndü ve onu bir daha yıllarca görmedim. Ancak, benimle paylaştıklarını, doğru olsa da olmasa da, yıllar boyunca içimde taşıdım.

Aile'de güzel olan her şey gibi, Nice evinin varlığı da uzun sürmedi. Kendimizi yeniden yollarda bulduk. Bu kez ailemizle birlikte, benim en sevdiğim şehirlerden biri olan Venedik'e gidiyorduk. Pordenone'nin süt üreten bölgelerinden birinde, terk edilmiş bir çiftlik evi bulduk. Evin sahibi olan zengin sanayiciye gittim. Çiftliği ani bir hevesle satın almış, ancak daha sonra, inek yetiştirmenin kendisine göre bir şey olmadığına karar vermişti. Yağmalanmasını önlemek ve çürümesini engellemek için evi bize bedava vermesini önerdiysek de, adam evi kiralamayı bile açıkça reddetti. Hayır lafını hiçbir zaman bir yanıt olarak kabul etmemeyi öğretmişlerdi bize ve yaklaşık altı kez onu görmeye gittim. Her seferinde daha bir dostça yaklaşıyordu. Çocukların ve benim yuvalarda ya da hastanelerde şarkı söylerken çekilmiş fotoğraflarımızla dolu aile albümünü gösterdiğimde, biraz daha yumuşadı. Bir aydan uzun süren ikna etme çalışmaları ve pazarlıklardan sonra, kira vermeden evde yaşamamızı kabul etti. Biz de bunun karşılığında, eski evi yeniden hayata döndürmek için elden geçirecektik.

"Ev çökecek olsa bile umurumda değil," dedi. "Ondan gelecek paraya ihtiyacım yok, ayrıca satmayı da düşünmüyorum. Ancak, sizin orada bir sorun çıkarmanızı istemem."

Paolo ve ben, taştan yapılma eski çiftlik evini onarmamıza yardımcı olmaları için, çocuklarıyla birlikte bir başka çifti davet ettik. Kısa sürede, İtalya'nın bu bölgesinin erzakçılar için bir cennet olduğunu öğrendik. Çevrede çeşitli fabrikalar vardı ve Benetton giysileri; Parmalat süt, peynir ve yoğurtları; ve daha pek çoğuyla düzenli ilişkiler kurmuştuk. Bedelsiz gereçlerle evi baştan başa yeniledik, ama çok fazla emek gerektiren bir iş oldu. Çocuklarla uğraşmadığım zamanımın büyük çoğunluğunu eski duvarları, kirişli tavanları kazımak, temizlemek ve boyamakla geçiriyordum.

Evde merkezi ısıtma sistemi ve tuvalet yoktu. Geniş mutfakta büyük, tahta bir fırın vardı. Alt katın yarısını kaplayan kocaman oturma odasında, etrafında koltuklar bulunan bir şömine, insanın kendini ateşin içinde oturuyormuş gibi hissetmesine neden olsa da, evin geri kalanını ısıtmak için yetersiz kalıyordu. Alt katta, özel bir girişi olan ve neredeyse hiç ısınmayan bir oda daha vardı. Üst katta dört tane geniş yatak odası ve çalışma odası olarak kullanılabilecek büyüklükte bir koridor bulunuyordu. Oraya, bölgedeki bir fabrikadan temin ettiğimiz gazlı sobayı kurduk. Alt kattaki odala-

rın herhangi birisinden iç avluya çıktığınızda, sizi çok güzel bir bahçe karşılıyordu. Üzerinde su pompası olan beton bir kuyudan sürekli, hafif sülfürlü bir tadı olan, ama sağlıklı, taze kaynak suyu çekebiliyorduk. Kızım Jordan bu pompanın başında su içerek ve sularla oynayarak saatlerce oyalanıyordu. Harap bir halde olan ahıra eski ev aletleri konulmuştu ve biz de burayı tavuklarla doldurduk. Benim gibi eskiden beri doğaya âşık birisi için bu, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi, ama ne yazık ki tam anlamıyla mutlu olamayacaktım. Thor artık benden daha da uzaklaşmıştı ve bundan sonra yalnızca yaz aylarında gelebilirdi. Evliliğimde de hâlâ mutlu değildim. En iyi insanların bile kötü bir evliliği olabileceğini bildiğimden, bütün enerjimi ve sevgimi çocuklarımı büyütmeye aktararak kendimi avutuyordum.

Bütün çocuklarım, konuşmaya başladıkları andan itibaren harfleri de tanımaya başladılar. Athena dört yaşına geldiğinde okumayı çoktan öğrenmişti ve kardeşlerine sesleri öğretmemde bana sık sık yardımcı oluyordu. Ayrıca, onlara dans etmeyi ve şarkı söylemeyi de öğretmiştim. Hastanelerde, okullarda ve yuvalarda düzenli bir şekilde gösteriler yapıyorduk. Değişik Aile üyeleri belirli zamanlarda ziyaretimize geliyor, bazıları ise bir süreliğine kalıyordu. Ev büyüktü ve yeni Aile üyeleri, işlerde daha çok yardım ve daha çok gelir anlamına geliyordu. "Liderler" teşrif edene kadar da bu böyle devam etti.

Günün birinde geldiler – Almanya'daki eski düşmanım Naomi ve kocası Samson.

Tahmin ettiğim gibi, Naomi ve Samson misyon bölgelerine gitmeden önce yalnızca birkaç ay kaldılar, ama gitmeden önce de, oğlumu görmem için aldığım izni neredeyse yok ediyorlardı. Her yaz olduğu gibi, Thor beni ziyarete gelmişti. Naomi, "sisteme uyan" bir çocuğun varlığının, kendi korunmuş çocukları üzerinde kötü etki yapacağını söylemiş olsa da, bu konuda ısrar ettim ve neticede, sanki Tanrı'dan oğlumun gelmesine izin vermeleri için bir haber almış gibi davrandılar. Venedik'te benimle birlikte şarkı söyleyerek ne kadar çok para kazandığını gördüklerinde, onun sisteme uyduğu hakkındaki fikirlerini çabucak değiştirdiler ve oğlumu Aile'ye yeniden üye yapmaya çalıştılar. Babası tarafından tarikatların zararları kafasına iyice sokulduğu için, on üç yaşındaki zeki oğlum bu öneriyi düşünmedi bile. Ancak, kendi evinde her daki-

ka nasıl davranması gerektiğini söyleyen insanlarla birlikte yaşayan annesinin garip tavırları onu şaşırtıyordu. Komün halinde yaşamaya inandığımı ona açıklamaya çalıştım, ama kurunun yanında yaş da yanar. Genç ve etkilenmeye elverişli bir yaşta, idealizmle mutlak gücün yozlaşması arasındaki ahlaki ikilemin ahenksizliğiyle mücadele etmeye zorlandı. Aile'ye geri döndüğümü Jerry neticede öğrenmiş olsa da, Thor'un bir zamanlar kendisinin de inandığı radikal ideolojiye maruz kalmayacak kadar olgun olduğunu düşündü. Venedik'e ve Pordenone'ye gitmeden önce, Nice'de Jerry'yle konuştum ve Thor'u da beraberimde götürmek istedim. Kabul etti, ama Aile'ye geri döndüğümüzü bildiğini söyledi.

"Paolo istediği için yeniden katıldım," dedim. "Hayatımda fazla seçim şansım yok."

Jerry kafasını sallayarak, "Kimi zaman senin için üzülüyorum," dedi. "Ama tasalanma, Thor Aile'yi o kadar iyi tanıyor ki, asla katılmak istemez. Sadece onu liderlerden uzak tut —tamam mı?"

Naomi, Jerry'nin oğluna olan inancını sınamak için, onu Aile'ye katılması için kandırmaya çalışmış ve Thor sınavda çok başarılı olmuştu. Naomi'ye defolup gitmesini söylemek için kendimi zor tuttuğumu hatırlıyorum, ama bekleyip olacakları görmeyi yeğlemiştim. Oğlumun gözlerine baktığımda, iki yaşam tarzını birbiriyle karşılaştırmaya çalıştığını görüyordum. Hızlı ve dikkatli çalışan beyni, sistemin ona sunacak daha çok şeyi olduğuna karar verdi. Kararı beni sevindirmişti. Belki bunu dünyada da başarabilirdi. Açıkçası, ben becerememiştim!

Naomi ve Samson'un Pordenone'de bizimle bulundukları süre içinde, Tanrı yolunda hizmet etmek için Doğu Avrupa'ya gitmekte olan bir çift de evimize uğramış ve uzun bir süre kalmıştı. Paolo ve ben, Thor'u evine götürmekte olduğumuz için, Pordenone'de değildik. Para kazanmak için oğlumla birlikte sahilde şarkı söylediğimizden, planladığımızdan daha uzun süre kalmıştık. Döndüğümüz zaman, yeni gelen çiftin dört aylık bebeğinin ağır hasta olduğunu gördüm. Zavallı İtalyan anne, yumuşak bezden yapılmış bir oyuncak bebeğe benzeyen yavrusuna sımsıkı sarılmıştı. Çektiği acının, yaşadığı umutsuzluğun içinde, benim yardımcı olabileceğimi fark etti.

Karavanımızı çeşmenin yanına park ettikten sonra, mutfak kapısını açan Paolo'ya, "Çocukların buraya girmesine izin verme,"

dedim. "Hasta bir bebek var ve sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum." Kısa bir süre önce Cenova'ya yaptığım bir ziyarette, bir bebeğin menenjitten öldüğünü duymuştum. O zamanlar en çok konuşulan konu buydu ve bebeğin arkasından hâlâ dualar ediyordu. Hastalığın belirtilerini araştırmıştım ve neredeyse ölmek üzere olan bu bebekte de, aynı belirtiler var gibiydi.

Oturma odasına açılan kapıdan içeri giren Naomi, "Biz bununla ilgileniyoruz," diye çıkıştı ve anneye, bebeğini yukarıya, soğuk ve esintili ikinci kata çıkarmasını emretti. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Bebeğin babasıyla birlikte, bu durumun düzelmesi için dua ediyoruz. Tanrı bize, annenin itiraf etmesi gereken ruhani bir günahı olduğunu gösterdi. Bebek ancak ondan sonra iyileşecek."

"Ya? Günahı neymiş peki?" dedim. Tanrı'nın hangi sebeple bir bebeğe ve annesine böylesine acı çektirdiğini düşündüklerini merak etmiştim.

"Kocasına karşı geliyor."

"Buna inanmıyorum. Annesinin kocasıyla sorunları olduğu için, Tanrı'nın bu bebeğe acı verdiğini hiç sanmıyorum. Bebeğin doktora götürülmesini istiyorum. Hemen şimdi! Menenjitin ne olduğunu biliyor musun? Bir bebeğin ölümüne ne kadar çabuk yol açacağı hakkında bir fikrin var mı? Kendi çocuklarının da şu anda bu hastalığa yakalanmış olabileceklerini düşündün mü Naomi?"

Naomi daha zayıf bir sesle, "Benim çocuklarım korunuyor," dedi.

Tam o sırada, kocası Samson içeri girdi ve doğrudan Paolo'ya dönerek, "Sanırım Jeshanah'ı buradan çıkarmalısın. Tanrı'nın işlerine engel oluyor."

"Ne kadar gülünç! Bir insan nasıl olur da Tanrı'nın işlerine engel olabilir?" dedim. Çok kızmıştım ve arabayı kendim kullanacak bile olsam, bu bebeği hastaneye götürecektim. Ancak, yaklaşık yirmi yıldır araba kullanmamıştım ve ehliyetim yoktu.

Şaşkın bir haldeki kocama dönerek, "Paolo," diye seslendim. "Burada bulunan tek İtalyan olarak, bu evin yasal olarak senin adına olduğunun farkında mısın? Bu yabancılar senin misafirlerin ve eğer bebek senin evinde ölecek olursa, hiçbir şey yapmadığın için bundan sen sorumlu olacaksın." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama doğru olabilirdi.

Paolo ve Samson'un yüzlerinde ne kadar şaşırdıklarını belli eden bir ifade vardı.

Samson, Naomi'yi üst kata çıkararak, "Bu durumun düzelmesi için babasıyla birlikte yeniden dua edeceğiz," dedi.

Paolo, karavana gidip, çocuklarla birlikte kalmamı istedi. Birkaç dakika sonra, anne, baba ve Paolo'nun arabaya binip uzaklaştıklarını gördüm. Eve girdim.

Naomi bana bakmadan, "Tanrı, bebeği hastaneye götürmenin zamanının geldiğini gösterdi bize," dedi.

Şükrederek karavana geri döndüm. Çocuklara masal okuyup sıkıca sarılarak, akşam yemeği yedirmeden uyuttum. Paolo saatler sonra döndü ve bebeğin gerçekten de menenjit olduğunu, ama hayatının kurtulabileceğini söyledi.

Bebek ve annesi hastanede iki hafta geçirdikten sonra, onları ziyarete giden bir kız kardeşin söylediğine göre, doktor, duvarda asılı olan İsa resmine bakmış ve "Bebek yaşadığı için O'na teşekkür etmelisiniz. Çünkü bu bir mucize," demişti.

Bebeğin annesiyle babası bir daha evimize dönmediler. Babası bazı evlerde, benim Tanrı'nın işine engel olduğumu, artık karısının itaatkârlık dersini yeniden almasının yıllar süreceğini ima eden konuşmalar yapmıştı. Belli ki, bir baba olarak oğlunu feda etmeye hazırdı. İbrahim'in hikâyesinin ona da anlatılıp anlatılmadığını merak ettim. İtaat ve fedakârlığı nedeniyle Tanrı'nın bebeği son anda ölümden kurtaracağına gerçekten inanıyor muydu? Bu neyi kanıtlayacaktı? Ancak, bebeğin annesi bir kız kardeş aracılığıyla bana bir mesaj göndermiş ve yavrusunun hayatını kurtardığım için bana minnettar olduğunu söylemişti.

Bu olay, içimdeki —Salim'in anladığı ama benim farkında bile olmadığım— gücü daha iyi sezmemi sağlamanın yanı sıra, beni yolumuza çıkan liderlere karşı koymaya da hazırlamıştı. Ama yine de, liderlerin karşısında korkusuz olmak yeterli değildi. Daha öğrenmem gereken çok şey vardı. Tanrı'nın İsteği ile özgür irade arasındaki çelişki henüz çözülmemişti. Her şeyimi Tanrı'nın ellerine teslim ettiğim için, Thor kaçırılmadan önce özgür iradem olduğunu hiç sanmıyordum. Bana Tanrı'nın İsteği olduğu söylenen şeylerle kendi isteklerim arasında bocalamaya başlamıştım; bununla beraber, iki zıt kutuptan hangisinde yer alacağımı bilemediğim bu

ikileme göre düşünmeye devam ettiğim sürece, ikide bir düşüncelerimi bölen kararsızlık beni sürekli rahatsız edecekti.

Naomi ve Samson Yugoslavya'ya gittikten sonra, Jeremy Spencer'ın eski karısı olan Emma'nın varlığıyla onurlandırıldık. Emma, Aile'de ressamlık yapmaya başlamıştı ve dünyanın bir yerlerinde, yeraltında yaşıyordu. Jeremy'den beş ya da altı, yeni eşi Giacomo'dan da üç çocuğu vardı. Büyük çocuklarının ne durumda olduğunu ve Aile'de yetiştirilmek için nasıl bir bedel ödediklerini merak ediyordum.

On sekiz yaşına gelmiş olması gereken, benim büyüttüğüm en büyük oğlunu merak etmiş ve "Teddy nerede şimdi?" diye sormuştum, ilk geldiği gün. *Aile Haberleri* mektuplarında, onun hakkında uzun süredir bir şey okumamıştım.

"Teddy, Tanrı'yı ve Aile'yi terk etti," diye yanıtladı, soğuk bir sesle. "Filipinler'de kötü yola düştü. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum." Emma, bir zamanlar Aile'de analık konusunda danışmanlık yapmıştı. En iyi okullarımızı ve yuvalarımızı örgütlemekten sorumluydu. Ancak, şu anda, kendi çocuklarıyla pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Onunla hiçbir ilişkin yok mu?" diye sordum, kendi öz oğlum için hissettiğim acıyla, zavallı küçük Terry'nin durumu arasında bağlantı kurarak.

"Hayır. O kendi yolunu seçti. Manevi gelişim konusunda Aile'de hiçbir çocuğa sunulmayan imkânlar Terry'ye verilmişti, bir de Davidito'ya, tabii ki. Buna rağmen, Şeytan'ın peşinden gitmek için Tanrı'nın işlerini reddettiyse, başının çaresine bakması gerekir. Onun için dua ediyorum tabii ki; ama aslında, her şey artık Tanrı'nın elinde."

İlk çocuğu hakkında Emma'nın bu kadar tarafsız konuşması, yüreğime derinden işleyen bir acı verdi. Yıllar önce Ellenville'de onunla birlikte yaşadığım sıralarda, Teddy'ye ve küçük kızına ne kadar düşkün olduğunu hatırladım. Ona bir daha asla güvenmedim ve çocuklarımı elimden geldiğince kendime yakın tutmaya çalıştım. Böylesine soğuk ve sert bir tavırla, sağlıklı çocuklar yetiştirmek mümkün olamazdı. Onun "iyi" çocukları özel bir ilgi görmüş ve oldukça züppe bir hal almışlardı. Athena'nın yaşlarında olan küçük kızı, Hindistan'da yaptığı şarkıcılık deneyimleriyle böbürleniyor ve sarisiyle hava atıyordu. Bakımevlerini ziyaret ettiğimizde

ise, küçük kız yaşlıların zayıf ve buruş buruş ellerini tutamayacak kadar utangaç, ya da mesafeli oluyordu. Oysa Athena, bu gibi işleri gayet doğal bir şekilde yapıyordu.

Daha sonra, Emma'nın artık on sekizine yaklaşmış olan en büyük kızının iki çocuğu olduğunu keşfettim. Evli değildi ve Uzak Doğu'da bir yerlerde yaşıyordu. Yanlarında getirdikleri on dört yaşındaki Andrew, Aile'nin Hong Kong'taki gözde gençlik kampına kabul edilmediği için cezalıydı. Oysa, küçük kardeşi şu anda orada yaşıyordu. Emma hepimize, Andrew'un manevi açıdan birtakım ciddi sorunları olduğunu ama Tanrı'nın yardımıyla bunların üstesinden gelirse ertesi yıl kampa kabul edilebileceğini bildirmişti.

Gençlik kampları yeni kuruluyordu. Birçok müridin ve liderlerimizin büyük bir kısmının bulunduğu Uzak Doğu'da açılıyordu yalnızca. *Aile Haberleri*'nde, hakkında yazılar okuduğumuz Hong Kong'taki büyük gençlik kampını, Mo'nun öz oğlu, gençlik çağında birkaç çocuğu olan Joshua idare ediyordu. Bu kamplarda, büyük bir çoğunluğu Aile içinde büyümüş ve sistemin okullarına hiç gitmemiş gençlere marangozluk, bilgisayar ve müzisyenlik öğretiliyordu. Akademik eğitim üzerinde pek durulmuyordu. Hiç kuşkusuz gençlik kamplarına gitmek için belli koşullar vardı. Ancak, çocuklarımı oraya göndermeyi hiç düşünmediğimden, bu konuyla ilgilenmedim.

Şahadet etmeye ve erzakçılık yapmaya çıkarken, Andrew'u elimden geldiğince yanımda götürmeye çalışıyordum. Serbest tavırlarımdan hoşlanıyor gibiydi ve benimle açıkça konuşurdu.

"Büyüyünce kamyon şoförü olmak istiyorum," dedi bir gün.

"Ama, Aile'de kamyon şoförü yok ki," diye karşılık verdim.

"Biliyorum," dedi meraklı ve üzgün gözlerle yüzüme bakıp. Uzun boylu ve yakışıklı bir çocuktu. Kafası gayet iyi çalışıyor olmalıydı, ama bu konuda hiç teşvik edilmemişti. "Müzisyen olmadığımdan, bana öğretilen tek şey bu. Filipinler'de yaşadığımız sıralarda, kamyon kullanmıştım."

Ağabeyi Terry gibi, Aile'den ayrılacağını söylemek istediğini fark ettim. Çocukların yanında Terry'den bahsetmememiz söylenmişti ve kötü anıları yeniden hatırlatmamak için, konuyu değiştirdim.

"Dış dünyadaki" imkânlar hakkında uzun uzun konuştuk. Bu fırsatların, kendi oğlumun da elinde bulunuyor olmasına sevinmiştim. Diğer çocuklarımın yaşamlarıyla ilgili seçim yapmamın gerekeceği günler, er ya da geç gelecekti. Ama şu an için, yetişkinlerin kararlarından ve hatalarından uzaktaydılar. Çok sonra, Andrew'un gerçekten de Aile'den ayrıldığını ve tiyatro eğitimi almak için üniversiteye kaydını yaptırdığını öğrendim. Kamyon şoförlüğü de bir meslekti tabii ki, ama sessiz ve duygusal Andrew'un, dünyaya sunacak daha farklı becerileri olduğunu düşünüyordum.

Evimizde artık çok sayıda çocuk olduğu için, bir kez daha hamile kalmak istemiyordum. Aile hâlâ doğum kontrolünü engelleme politikası güdüyordu ve kocam da bu kurala son derece bağlıydı. Doktora çok az gittiğimiz için, İtalya'daki sosyal sağlık sisteminin sunduğu olanaklardan habersizdim, bu yüzden de ritim yöntemini uygulamaya devam ettim ve yeniden hamile kaldım.

1986 yılının Eylül ayıydı ve otuz üç yaşındaydım. Beşinci çocuğumu, Pordenone'deki bir hastanede dünyaya getiriyordum. Yeni aldıkları bir doğum sandalyesini kullanmayı kabul ettiğim için, hemşireler heyecanlıydı; oranın yerlisi hiçbir İtalyan kadın bu denemeyi kabul etmemişti. Yatmaktansa, oturmayı tercih edeceğimi anlattım onlara. Kasılmalar daha sık ve kuvvetli gelmeye başladığında, beni sandalyeye oturttular, ancak hiç kimse, oldukça karmaşık olan bağlama sistemini incelememişti. Sıcak ve terli tenime temas eden metal, buz gibiydi. Onlar, beni nasıl bağlayacaklarını anlamaya çalışırken, ben de bacaklarım açık bir halde, kocaman karnıma bastırarak, ıkınıp duruyordum. Sonra da, ikinci oğlum çıktı.

Paolo, bebeğe bir İtalyan ismi vermek istediği için, Floransalı ünlü ressamdan esinlenerek, adını Michelangelo koyduk.

Emma ayrıldıktan sonra birkaç ay boyunca, evimizde kalan daha düşük rütbeli, ama çok tatlı birkaç aile üyesiyle birlikte, çocuklarımızı büyütmenin keyfini çıkardık. İki yeni liderin gelmesiyle de, huzurumuz altüst oldu. Judah, gazetecilik diploması olduğunu iddia eden bir Amerikalıydı. Kuşkucu bir insandı ve sakallı suratında hiçbir acıma ya da dostluk ifadesi yoktu. Vurdum duymaz bir İtalyan güzeli olan karısı Anna, hiç çocuk sahibi olmamıştı. Neyse ki, Aile'de yayılan cinsel hastalıklar dolayısıyla, çiftler arasında cinselliği paylaşmıyorduk ve bu yüzden de, Aile üyelerinden hiçbiriyle birlikte olmam gerekmemişti. Doğu'daki ülkelerden Avrupa'ya ge-

len yetişkinlere, kesinlikle paylaşıma girmemeleri söyleniyordu. Öte yandan, küçük yaştaki gençlerle cinsel ilişkiye girme konusundaki mektuplar apaçık ortadaydı. Mo tarafından yazıldığı tahmin edilen ve Cennet'in Kızı adında, gelecekte yaşayan bir süper-kızdan söz eden mektuplar, gençler arasında elden ele dolaşıyordu. Bu resimli mektuplarda, ergenlik çağındaki kızlar, her yaştan erkekle cinsel ilişkiye giriyorlardı. Gelen her mektup, beni daha da endişelendiriyordu. Cennet'in Kızı, bir seks bağımlısı haline gelmişti. Daha sonra gönderilen Cennet'in Kızı başlıklı yeni dizide, bir ressam tarafından çizilmiş olan ve Mo'yu yatakta bir genç kızla gösteren bir resim de vardı. Hemen yeni liderlerimize gidip, bu mektuplar hakkında ne düşündüklerini sordum. Anlaşılmaz sözler geveledi.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Judah, ifadesiz bir şekilde.

Gerçeği söylemem gerekirdi, ama ne yazık ki söyleyemedim. Eğer, Mo'nun ya da herhangi bir yetişkinin küçük yaştakilerle yatmasını onaylamadığımı söyleyecek olursam, Aile'den ayrılmam gerekirdi; ancak, bu konuyu henüz kocamla tartışmamıştım. Paolo'yla, bu mektupların içeriğini daha konuşmamıştık bile. Aile'deki anne babalar, gençliğimizde birer devrimciyken küçümsediğimiz kişilere benzemeye başlamışlardı –Bob Dylan'ın "Blowing in the Wind" adlı şarkısında söylediği gibi, "duymamak için kafalarını diğer tarafa çeviren kişiler" haline gelmişlerdi. Öncelikle, kendi çocuklarımın güvenliğinden emin olmak istiyordum; ancak ondan sonra, diğer evlerde neler olup bittiğiyle ilgilenecektim. Aynı zamanda, geniş çapta paylaşılan bir sapkınlığı kabul ettiğim için, kendi erdem anlayışımdan da kuşku duymaya başlamıştım.

"Bence, anneyle babanın kendi evlerinde yaptıkları, kendilerini ilgilendirir. Onun Peygamber olduğuna inanılıyor. Ancak, kendi kızlarımın yetişkinlerle cinsel ilişkiye girmelerini istemiyorum. Anlaşıldı mı?" diye yanıtladım.

"Mo'nun, Tanrı'nın Ahir Zaman Peygamberi olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu Anna.

"Aslında, bu konuda şüphelerim var. Ama, Mo'nun Peygamber olması ya da olmaması beni pek ilgilendirmiyor. Canımı sıkan nokta, Mo'nun sözlerini, insanların sanki Tanrı kelamıymış gibi kabul etmeleri. Eğer gerçekten bilmek istiyorsanız, İncil'deki her şeyin

Tanrı'nın Sözleri olduğuna da inanmıyorum. Geçen yüzyıllar boyunca; çok şey değiştirilmiş olmalı."

"O zaman niçin Aile'desin?" diye sordu Judah, kuşkuyla.

"Ben cemaat için Aile'deyim. Hâlâ, bunun sistemden daha iyi olduğuna inanıyorum. Şu an için, çocuklarımın babası burada olduğu için ben de buradayım. Bir çocuğumu kaybettim ve artık başka çocuk kaybetmek istemiyorum."

"Durumunuzun iyi olmaması çok doğal. Sorunun Paolo olduğu söylenmişti bize," diye yanıtladı Judah. Bunu keşfetmek için çok düşünmüş gibi, çenesini sıvazlıyordu bir yandan da.

"Sorun bende. Ancak, içinde yaşadığınız bu evi bulan da benim. Eğer burada kalmak istiyorsanız, çocuklarla kurulan cinsel ilişki hakkında ne düşündüğünüzü bilmeliyim."

"Sorularını yanıtlamamızı istemeye hakkın yok senin," diye bağırdı Judah. "Derdini anlattın. Merak etme. Değerli küçük kızlarına dokunmayacağım."

Sistemde yer alan bürokratik sorunlar, Aile'de de vardı. Bu hiyerarşiye dahil olmasam da, kendi evimde hâlâ çok az güç sahibiydim. Judah'la yaptığım konuşmadan Paolo'ya söz ettim, ama hayal kurduğumu düşündü. Çocuklarımız, bizim yatak odamızda ve bizimle birlikte uyudukları için, endişelenmemizi gerektirecek bir durum olmadığını söyledi. Seks ve çocuklar hakkındaki mektuplar, onun pek canını sıkmış gibi görünmüyordu. Bunun aslında cinsellik olmadığını söyledi. Mo, çocuklarla gerçek bir ilişkiye girmekten asla söz etmemişti! Birçoğumuz gibi, muhtemelen o da bu sapık mektupları okumamıştı; ama mektuplar ortalıktaydı ve kalan son ideallerimizi de, kanser gibi yiyip bitiriyorlardı.

Konuştuğum herkes, bu mektupları çok ciddiye aldığıma inandırmaya çalışıyordu beni. Sonunda, ben de bir sorunum olduğuna inanmaya başladım. Ama, sorun neydi? Gece yatağa yattığımda, saatler boyunca, uyuyamadan bu konuyu düşündüm. Annem ve kız kardeşim Karen'ın bir yıl kadar önce, İtalya'da, Paolo'nun vatanında yalnız olduğumuz sırada beni ziyarete geldiklerinde olan bir olayı hatırladım. Karen, çocukların kumsalda çırılçıplak koşuşturmalarına izin vermemizin çok kötü bir şey olduğunu söylemişti. Aslında, birçok Avrupalı da bizden farklı davranmıyordu. Çıplaklık konusunda ateşli bir tartışmaya giriştik ve sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Grubunuzdaki yetişkinlerin, bir tür cinsel eğitim olarak, çocuklara çıplak vücutlarını gösterdiklerini okuyorum. Doğru mu?"

Birdenbire, sanki geçmiş yaşantımdan bir pencere açılmış gibi, babamın bana penisini gösterdiğini hatırladım.

"Bunda ne kötülük var ki? Babam da bunu yapardı," diye yanıtladım.

"İğrençsin! Babam asla böyle bir şey yapmadı! Bu grupta olduğun için böyle konuşuyorsun! Hastasın sen!"

Anneme bu konudan söz etti. Aslında, o daha küçük bir kızken, annem ve babam ayrılmışlardı. Annem, bunun doğru olmadığı konusunda ona güvence verdi. Tesadüfen, bu ziyaret sırasında, annem çok şiddetli bir sara nöbeti de geçirmişti. Nöbetin, bu konuşmadan önce mi, sonra mı geldiğini hatırlamıyorum. Beni öylesine rahatsız etmişti ki, geçmişe açılan bu pencereyi kapatmıştım.

Yatakta yatarken bu olayı hatırladığımda, belki de geçmişimdeki bir şeylerden korktuğumu düşündüm. Bizimle birlikte yaşayan yetişkinlerin hiçbiri, çocuklar ve seks konusuyla benim kadar ilgilenmiyordu. Seksle ilgili gerçekten bir sorunum var gibi görünüyordu. Belki de, şeytan ve hasta bir beyin sayesinde sapıklaşan bendim. Öte yandan, Mo mektuplarını beğenmeyenler, Aile'den ayrılıyorlardı. Benim burada ne işim vardı ki?

Bu konuyu düşünmek için çok zamanım oldu. Yeni liderlere öfkeyle karşı çıktıktan hemen sonra, günde fazladan iki saat daha dua etmek ve İncil okumak için odama kapatılmıştım. Bu durumdan hiç gocunmadım, çünkü ihtiyacını duyduğum uykuyu bu sayede alabiliyordum. Ayrıca, bu zamanı dua etmekten çok, düşünmeye harcıyor ve Mo mektupları ya da İncil okumuyordum. Niçin liderlerin bana ne yapacağımı söylemelerine hâlâ izin veriyordum? Belki de, bu bende âdet halini almıştı. Alışkanlık olmuştu —cemaat halinde yaşamanın bir parçasıydı. Ama niçin bu şekilde yaşıyordum? İdeallerim tükenmişti. Değişik bir yaşam tarzı hakkındaki merakımı gidermiştim. Harikalar Dünyası'ndaki Alice gibi, yeterince görüp öğrenmiştim. Rüyam bitmişti. Yalnızca Paolo istediği için Aile'de olduğum sonucuna vardım. Paolo'yu ayrılmaya ikna etmeliydim.

Ancak Paolo, Aile'deki yaşamın, İtalyan sisteminden daha kolay olduğunu düşünüyordu. Çok çalışmasına karşın, katı bir çalışma programı yoktu ve bütün sorumluluklar bir grup yetişkin insan

tarafından paylaşılıyordu. Paramız azaldığında, şahadet ekipleri halinde, kaset satmak ya da restoranlarda şarkı söylemek üzere dışarı çıkabilme seçeneğimiz vardı. Paolo ayrıca, sistemin çocuk yetiştirmek için kötü bir yer olduğuna inanıyordu. Çocukken, kendisinin ve erkek kardeşinin üzerinde bunaltıcı etkiler bırakmış olan acı deneyimlerle çocuklarının da karşılaşmasını istemiyordu. Kuzenlerinden ikisi, uyuşturucu nedeniyle hayatını kaybetmişti. Aile'yi, zalim dünyadan uzak bir cennet olarak görüyordu. Her hareketini belirleyen kurallar ve kısıtlamalardan hoşlanıyor gibiydi; çünkü böylece, düşünmesine, karar vermesine, ya da bir sorumluluk almasına gerek kalmıyordu. Mektupları onun da onaylamadığını biliyordum, buna karşın, çocuklarının burada güvende olduklarına gerçekten inanıyordu.

Alice'in tersine, masa örtüsünü çekerek herkesi bir kenara fırlatamıyordum. Bu gerçek hayattı —rüya değil! Birkaç ay boyunca, kimin deli olduğu düşünceleri arasında bocaladım; ben mi deliydim, yoksa onlar mı? Paolo'yu ısrarla prezervatif kullanmaya zorladığım için, Judah ve karısından azar işittim. Bu uyarı üzerine Paolo prezervatif kullanmayı bırakınca da, hemen hamile kaldım.

Yaklaşık üç aylık hamile olduğum sırada, Judah ve ailesi başka bir eve taşındılar. Kısa bir süre içinde yeni bir ailenin gelmesini bekliyorduk ve ben de üst kattaki odaları temizleyerek hazırlığa başlamıştım. Judah'ın kızlarının uyuduğu yatak odasındaki çekmeceleri gözden geçirirken, bir defter buldum. Yeterince boş sayfa varsa, okulda kullanabileceğimi düşünerek, defterin içine baktım. İlk sayfada, sekiz yaşlarında olan en büyük kızlarının ismi yazılıydı. Başka bir sayfayı çevirdim ve defterdeki çizimi gördüğüm anda, boğazım sıkılıyormuşçasına nefesim kesildi.

Kurşun kalemle çizilmiş, tamamen erekte olmuş bir penis resmi vardı sayfada.

Soluk alamıyordum. Kitabı kapadım ve bağırmamaya çalışarak, derin bir nefes aldım. Neyim vardı? Daha önce de, Mo mektuplarında penis çizimleri görmüştüm. Ama, bu bir çocuğun defteriydi ve canlı bir modele bakılarak yapılmış gibiydi. Ayrıntılar çok belliydi. Defteri açtım ve deli gibi, diğer sayfalara göz attım. Defter, değişik ereksiyon evrelerindeki penis çizimleriyle doluydu.

"Aman Tanrım!" diye düşündüm. "Bu benim evimde mi oldu? Ben yan odada uyurken, küçük masum bir kıza babasının penisinin

resmini çizmeyi mi öğretiyorlardı? Ne berbat bir insanım ben. Kendi kızlarım bu işe ne kadar bulaştılar acaba?" Athena yedi yaşındaydı. O da bu derslerde yer almış mıydı?

Defteri kanıt olarak aldım ve çocuklarımı kontrol etmek için pencereye gittim. Athena, bir meşe ağacına kurduğumuz salıncakta sallanıyordu. Genvieve uzun prenses elbisesini giymişti ve bir prensle evlendiğini düşlediği bir oyun oynuyordu. Uzun, dalgalı sarı saçları vardı ve ne zaman evimize küçük bir oğlan çocuğu gelse, dört yaşındaki kızım, onu prens olmaya zorlardı. Bir hayal dünyasında yaşıyordu. Jordan çeşmenin yanında durmuş, akan suyun oluşturduğu küçük birikintiye çiçek, yaprak ve böcekler atıyordu. Bu şeytanın, benim değerli küçüklerime dokunmuş olduğuna inanamıyordum. Ruhumun derinlerindeki uzun süre önce yaşanmış bir acı nedeniyle susturduğum bir bölümden, tarihin tekrar ettiğini izlenimine kapılmıştım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama çocuklarımı korumam gerektiğinden emindim. Michelangelo, yatağında uyuyordu. Hemen hemen bir yaşında olduğundan, bütün bu olan bitenin dışındaydı. Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecektim. Çocukların pasaportlarını topladım ve kitaplarımdan birinin arasına sakladım. Kitabı da alıp ahıra gizledim. Akşamleyin, Paolo'ya defterdeki o korkunç çizimleri gösterdim.

"Bu resimleri onun çizdiğinden emin olamayız. Hatta, burada çizildiklerini bile kesin olarak söyleyemeyiz," diyerek defteri bir kenara itti. Onu görüş alanının dışına çıkartarak, beyninden de çıkartmak ister gibiydi.

"Tabii ki o çizdi," diye karşı çıktım. "Burada çizilmemiş olsalar bile ne fark eder ki? Bu resmen pornografi. Athena bunu görseydi ne olurdu?"

"Athena'nın Mo mektuplarını görmediğini mi sanıyorsun?"

Ne kadar aptal ve kör olduğumun farkına vardım bir anda. Çocukların, yetişkin okuyucular için çizilmiş ayrıntılı cinsel organ resimleriyle dolu Mo mektuplarını görmesini ne engelleyebilirdi ki? Aile'nin çocuklar için hazırladığı yeni çizgi roman dizisi Cennet'in *Kızı bile, çıplak erkek* resimleriyle doluydu. Haklıydı. Athena buna benzer resimler görmüştü.

"Ama bunu çizen küçük bir kız! Farkı görmüyor musun?"

"Neden endişeleniyorsun ki? Artık gittiler."

"Ama, bize başka liderler gönderecekler. Paolo, çocuklarımın böyle bir şeye bulaşmasını istemiyorum. Ben gidiyorum."

"Nereye gideceksin? Ve nasıl gideceksin?" diye güldü Paolo. Araba kullanamadığımı biliyordu.

"Anneme yazacağım. İtalya'dan ayrılmam için gereken parayı gönderecektir. Çocukların pasaportları bende Paolo. Ben gidiyorum."

Paolo'nun suratı değişti. Çekmeceye baktı ve pasaportlarımızın orada olmadığını gördü.

"Onları bulacağım," dedi zayıf bir sesle.

"Hayır, bulamayacaksın. Ne yapabilirsin ki? Aynen Jerry'nin olduğu gibi, benim de kanıtım var. Eğer mahkemeye gidersek, çocukları alabilirim. Ancak, insanın elinden çocuğunun alınması ne demektir, bilirim. Bu yüzden, sana bu acıyı yaşatmayacağım, Paolo. Ben gidiyorum, ama istiyorsan sen de gelebilirsin."

Paolo bir anda yumuşayıverdi. Başarabileceğimi biliyordum.

"Ne iş yaparım?" dedi. "Yıllardır Aile'deyiz. Ailemden bir kez daha borç alamam. Nasıl yaşarız?"

Paolo için gerçekten üzülüyordum, özellikle de Aile'ye onu ilk kez ben soktuğum için. Ancak geri dönmek isteyenin kendisi olduğunu biliyordum. Bu kararı, vicdan azabı çekmeden verecektim.

"Aile'yi tamamen terk edecek misin yani?" diye sordum.

"İstediğimden değil, beni mecbur bıraktığın için seni ve çocukları izleyeceğim."

Paolo'ya bunu yapma cesaretini ancak birkaç haftada verebildim. Çiftlik evine yeni bir Aile gelmişti ve her şey yine yoluna girecek gibiydi. Paolo, Judah'ın ayrı bir vaka olduğuna beni inandırmaya çalıştı, ama artık gözlerim Mo mektuplarının gerçek yüzünü gördüğü için, her taşın altında cinsellik arıyordum. Israrlıydım. Aile'den ayrıldıktan yıllar sonra, çocuklara tacizlerin yapıldığı o grupta niçin kalmak istediğini sordum Paolo'ya.

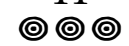
"Mo dışında herkesi gerçekten seviyordum," diye yanıtladı hiç duraksamadan. "Bizim başımıza böyle bir şey gelmeyeceğini düşünüyordum. Hepimiz böyle düşünüyorduk ve de başımıza bir şey gelmedi. Cemaat içinde yaşamak, güvende olmamı sağlıyordu. Ayrılırsam ne iş yapacağımı, aileme nasıl bakacağımı bilemiyordum. Komün insana güven veriyor."

Sonunda, karavanımızı bıraktık. Paolo, hâlâ bize nasıl bakacağı konusunda sızlanıyordu. Yeni gelenlere, bir iman gezisine çıktığımızı ve geri döneceğimizi söyledi. Tanıdığım herkesin sorunları vardı. Ayrıca hamileydim ve herkesin bildiği gibi, hamile kadınlar kimi zaman komik davranırlar.

Benim hakkımda ne düşündüklerini umursamıyordum. Kendi düşüncelerim bana yetiyordu. Paolo'yla kalmalı mıydım? Her şeye karşın, çocukların babasıydı. Çok da zayıftı. Belki de, çocuklar biraz daha büyüyene kadar onunla kalmalıydım. En azından bebek doğana kadar kalacaktım. Şu anda karar veremiyordum. Tek istediğim uzaklara gitmekti.

O sıralar, Aile'nin yaklaşık on sekiz bin üyesi vardı. Aralarından altı kişi eksilmişti artık.

11

Yuvarlanan Bir Taş Gibi

Tuvaletin üzerinde oturduğum sırada kan boşalıyordu içimden. Yatak odasından tuvalete kadar, yerde kan izleri vardı. Pembe tuvalet leğeninin içindeki suda, ceninin parçalarını gördükçe kendimi kötü hissediyordum. Kızlar avluda oynuyorlardı. Mama bekleyen Michalangelo, oturduğu çocuk taburesinde ağlıyordu. Öne eğildim, çömeldim ve kuvvetlice ıkındım. Kurtarmaya çalışmanın hiçbir yararı yoktu. Belki de Tanrı, Aile'den ayrıldığım için beni cezalandırıyordu.

"Hayır," diye düşündüm. Çok fazla kan kaybettiğim için başım dönmeye başlamıştı. "Bu bir lütuf olacak, bir ceza değil,"

Paolo iş aramaktan geri döndüğünde, beni bir hastaneye götürmesini istedim. İtalya'da bir İtalyanla evli olmanın en büyük avantajlarından biri de, sosyal sağlık sistemleriydi. Bütün bu olanlardan sonra, bir doktora görünmem gerektiğini biliyordum.

"Niçin?" diye sordu. "Büyük olasılıkla, her şey kanla birlikte akıp gitmiştir. Bunlar doğal şeylerdir, bilirsin."

"Yalnızca doktora gitmem gerektiğini hissediyorum, hepsi bu."

Paolo, caddenin aşağısında oturan annesine gidip, beni hastaneye götürdüğü sırada çocuklara göz kulak olmasını istedi.

Gece uyumamamı, ertesi gün de, rahim temizliği yaptırmamı önerdiler. Doktor beş çocuğum olduğunu ve düşük yaptığımı duyduktan sonra, kanallarımın bağlanmasını önerdi, ama Paolo ısrarla karşı çıktı. Doğum kontrolü kullanmama izin vereceği konusunda söz verdi ve ben de spiral taktırdım. Bu, hem aybaşlarımın uzamasına, hem de hayatımda ilk kez sancılı geçmesine neden oldu. Ama, buna değerdi.

Karavanımızı Paolo'nun amcasına ait olan bir araziye çekmiş-

tik. İlgilendiğimiz en önemli nokta, günlük bir gelir akışı sağlamaktı. Paolo birkaç ay boyunca, elimizde kalan Aile kasetlerini sattı; ben de bu arada, kızları şarkı söylemeye götürüyordum. Sistem içinde yeniden çalışmaya başlamak Paolo'yu mutlu etmese de, önümde açılan sınırsız olanaklar beni heyecanlandırıyordu. Ancak, birkaç yıl sonra, evli ve çocuklu kadınların İtalyan toplumunda zaten belli bir yeri olduğunu fark ettim. Bu yer, kocalarına ve çocuklarına hizmet ettikleri evleriydi.

Yeniden Taggia'ya taşınmıştık. Jerry de, ailesiyle birlikte Nice'de yaşadığı için, Thor'la aramızda bir saatlikten kısa bir mesafe vardı. On beş yaşın zorluklarını yaşayan, uzun boylu ve ince yapılı Thor, babasıyla sık sık çok ciddi kavgalar ediyordu. Artık, istediği zaman benim evime gelme özgürlüğü vardı. Tanrı'nın, Aile'den ayrılanları cezalandıracağına dair vaazlar verilmiş olmasına karşın, kendimi kutsanmış hissediyordum. Çok yakınımda olduğu için Thor'u her hafta sonu görebiliyordum ve kısa süre içinde de, küçük aile gösteri grubumuzun tamamlayıcı bir parçası oldu. Bir menajer, küçük sahnelerde gösteri yapmamız için bizimle anlaşma yaptı. Ancak bu iş, seyahat etmeyi gerektirdiği ve çok az para getirdiği için, kendi müzik işimi kurdum. İlkokuldaki çocuklara şarkı söyleyerek ve oyun oynayarak İngilizce öğreten, "Mutlu Şarkılar" adlı bir program geliştirdim. Yöredeki okulların birçoğunda sahneye çıktık ve yerel gazete, bir okulda şarkı söyleyen kızlar hakkında bir makale yayınladı. Bu yazıda, bizi *Sound of Music* ailesiyle karşılaştırıyordu.

Yıldızımız Athena okula başladığında, onu sabahları belediye otobüsüyle, başka bir kasabadaki okula götürmeye başladım; öğleden sonraları da, almaya gidiyordum. Araba kullanmayı hâlâ bilmiyordum. Paolo bir satıcılık işi bulmuştu ve günün büyük bir bölümünde evde olmuyordu. Gösterileri durdurmak zorunda kalmıştık, yalnızca hastanelerde ve bakımevlerinde şarkı söylüyorduk. Yaz geldiğinde, çocukları alıp şarkı söylemeye çok uygun geniş yürüyüş yolları olan sahildeki turistik kasabalara gittim. Çocukları çok seven İtalyan halkının gitar kutularımıza attığı paralarla, çocukların ihtiyaçlarını karşılıyordum.

Her doğum yaptığımda en azından bin dolar vererek bize maddi yardımda bulunan ve ıyı arkadaşım olan Charles, St.-Tropez'deki evine yaz tatilini geçirmeye çağırdı bizi.

St.-Tropez'deki restoranlarda şarkı söyledim ve neredeyse bir tomar parayla geri döndüm. İyi bir şarkıcı ya da müzisyen olduğum için değildi bu başarı, ama artık iyice pişkinleşmiştim. Bir keresinde, Villefranche'de şarkı söylerken, ilk kafe/restoranda oturan Amerikalı bir adam bana bir dolar değerinde para vererek "Al şunu da git şarkıcılık dersi al," demişti. Öğlen yemeği için paraya ihtiyacımız olduğundan, şarkı söylemeye devam etmem gerekiyordu. Bir sonraki kafede, genç bir Arap beyefendi, yanındaki güzel bayan için özel bir aşk şarkısı söylememi isteyerek masanın altından yüz dolar uzattı.

Thor benimle birlikte geldiğinde, kazancımız iki kat artıyordu. Artık toplanan paranın yarısını alıyordu, ama daha fazlasını hak ediyordu. Nice'deki konservatuarda yedi yıl eğitim gördüğü için, birçok enstrümanı ustaca çalabiliyordu. On beş yaşındaydı, uzun boyluydu ve parlak kızıl saçları vardı. Yaşadığı hormonal değişikliklerden utanıyordu. Gençliğe adım atmanın karmaşıklıklarını yaşamasını seyretmek, kimi zaman benim için acı verici oluyordu. On beş yaşındaki oğlanların çoğu gibi, kendi yaşındaki kızlara oranla daha az olgunlaşmıştı; bildiğim kadarıyla da, onlarla pek ilgilenmiyordu. Belki de, sevgili küçük oğlumun büyüdüğünü kabullenemiyordum. Thor'la, seks ya da Aile'deki cinsel deneyimler hakkında hiç konuşmadım, ama babasının pek çok şey anlattığını tahmin ediyordum. Bir akşam, Diano Marina'daki en iyi restoranlarda şarkı söyledikten sonra, lezzetli İtalyan dondurmaları alıp bir sıraya oturarak, trenimizi beklemeye başladık.

Thor birdenbire, "Niçin babamı terk ettin?" diye sordu. Büyük bir iştahla dondurmasını yalıyor ve çok merak ediyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

"Birçok sebebi vardı, tatlım, ama bunların seninle hiç ilgisi yok. Sen sadece, babanla birlikte kalmama ve hâlâ dost olmama yol açtın. Onu her zaman, senin baban olarak seveceğim."

Yeşil-mavi renkli gözlerinin nemlendiğini görebiliyordum. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Bunu ona niçin yaptın?" diye ağlamaya başladı. "Nasıl yapabildin?"

"Neyi? Ne yapmışım?" diye sordum, şaşkın bir halde. Boşanmadan söz etmediğini biliyordum.

"Biliyorsun. Babam bana her şeyi anlattı. Başka erkeklerle –bir sürü erkekle– nasıl çıktığını."

Hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Eriyen dondurması ellerinin arasından damlıyor, yalamaya çalıştıkça da, çenesine ve boynuna bulaşıyordu. Peçeteyle yüzünü silmeye çalıştım, ama beni itti.

"Kötü biri olmalısın sen," diye devam etti. "Sevdiğin kızın başkasıyla gitmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Onu aldattın! Zavallı babam! Bunu neden yaptın anne?"

Thor'un gençliğindeki ilk aşk acısını çekmiş olduğunu anlamaya başlamıştım. Ayrıca, dengeli değerlendirme yapamayacağı nazik bir yaşta olduğu halde, babası ona çok şey anlatmıştı. Cinselliği yeni keşfetmeye başlamış on beş yaşındaki bir çocuğa bütün olanları nasıl açıklayabilirdim ki? Karşı çıkmasına aldırmadan, onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Elindeki dondurma külahı sıramızın altındaki taş zemine düşerken, o da kollarımın arasında eridi. Dondurmanın o çok sevdiği lezzeti sivri taşların üzerine yayıldı. Benim sevgimin de, oğlumun yüreğine atılan taşların üzerini kaplamasını diledim.

Hüngür hüngür ağlayışını seyrettim. Çocukluğundaki son ağlayışı, erişkinliğin kapısını aralıyordu. Korkmaması için dua ettim. Hikâyeyi günün birinde benim ağzımdan dinlemesi için de dua ettim, çünkü ona anlatmak için henüz çok erken olduğunu biliyordum. Tek yapabildiğim, ona sarılmak ve içimdeki muazzam sevgiyi hissettiğini ummaktı.

"Hikâye, babanın sana anlattığından ibaret değil, canım," diye fısıldadım, sonunda sakinleştiğinde. Her şeyi kendi bakış açımdan anlatmak istiyor, ancak bunun onu daha fazla şaşırtacağına ve üzeceğine inanıyordum.

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur. Seni her zaman sevdim ve hep seveceğim."

"Dünyalar kadar," dedi, gülümseyerek. Küçük bir çocukken kullandığımız bir ifadeyi hatırlayarak.

"Evrenler kadar," diye yanıtladım, gözyaşlarımı silerek. "Hadi gel, son treni kaçıracağız yoksa."

Tek odalı bir karavanda yaşıyorduk. Güzel bir bahçemiz vardı, ortalıkta koşuşturan dört çocukla, daracık alan dayanılmaz oluyordu. Bir gün, gazetede gördüğüm bir yazı bana fikir verdi.

Bulunduğumuz bölgenin etrafında, düzinelerce küçük dağ köyü vardı. Yazları, yerli ve yabancı turistlerle artan nüfusları, kışın üç yüzün altına düşüyordu; bu nedenle de, köylerdeki okullar kapanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Gazetedeki yazıda, yakınlarımızdaki bir kasabanın, tek derslikli ilkokullarında artık yeterli sayıda öğrenci olmayacağı için kamu desteğinden yoksun kalmaktan yakındığını okumuştum. Kasabanın bayan belediye başkanını aradım ve okul çağına gelmiş üç tane çocuğum olduğunu ve bir tanesinin de yolda olduğunu söyledim. Eğer bize uygun fiyatla bir ev bulabilirse, kasabasına taşınabileceğimizi ekledim. Birkaç gün içinde bize bir ev ayarlamakla kalmayıp, ayrıca bana bir de iş buldu; okul sonrası programını idare edecektim. Paolo'yla konuştum ve kabul ettik. Deniz seviyesinin altı yüz metre üzerinde bulunmasına karşın okyanus manzarası olan bu kasabada, birkaç ay yaşadık. Daha sonra, komşu kasaba Apricale'nin belediye başkanı Paolo'yu arayıp komik bir kira karşılığında, kocaman bir ev teklif etti. Apricale ana yollara ve sahile daha yakın olduğu için, oraya taşındık. Yeni yuvamız taştan yapılmış çok şık bir evdi; dört yatak odası, oturma ve çalışma odası, mutfağı ve toprak rengi döşemeleri vardı. Eski İtalyan tarzının güzelliğini taşıyordu.

İlk iki ay boyunca, zamanımı üç katlı evi temizlemekle geçirdim. Ev, belediye başkanının ailesine aitti, ama on yıldan fazla bir süredir kullanılmıyordu. Duvarları baştan aşağı boyadım; kırılmış döşemeleri tamir ettim; duvarlardaki çatlakları doldurdum; dantelli perdeler diktim; çocukların soğuktan ve cereyandan etkilenmemeleri için, onlara yüksek yataklar yaptım ve sonunda, hayat hakkında düşünmeye fırsat bulabildim. Paolo sahildeki turistik kasabalarda, gazete için reklam pazarlamacılığı yapıyordu. Arabam, hatta ehliyetim bile olmadığı için de, köylü bir kadın gibi yaşamak zorundaydım.

Ortaçağa özgü bir mimarisi olan, bir tepeye kurulmuş kasabamızın taşlı yollarından geçerek, kızları her sabah okula götürüyordum. İtalyan çocuklar, okul giysilerinin üzerine *grembulas* adı verilen küçük önlükler giyiyorlardı. Ben de, kızlara rengi uçmuş kot kumaşından, dantelli *grembulalar* dikmiştim. Athena sekiz yaşındaydı, her şeyi sorgulayan meraklı bakışları ve kahverengi gözleri vardı. Altı yaşındaki Genvieve, o saf ve masum ifadesini hâlâ yitirmemişti. Uzun sarı saçlarını iki örgü yapıyorduk; ifadeli ağzı ya gü-

lümser ya da meraktan yuvarlaklaşırdı. Zeki küçük kızım, Jordan, her şey onun istediği gibi olmadığı zaman kaşlarını çatardı. Yalnızca beş yaşındaydı, ama iki derslikli okulda, ablasıyla aynı sınıfa gidiyordu. İtalyanların bile anlamadığı bir lehçeyle konuşan insanların yaşadığı kasabanın okulundaki tek yarı Amerikalılar onlar olduğu için, hep yabancı kaldılar. Arkadaşlık ettikleri çocuklar da marjinal kimselerin çocuklarıydı. "Geçimini topraktan sağlamak için" Apricale etrafındaki terk edilmiş çiftlikleri satın alan Alman ve İtalyan hippilerinin çocuklarıyla arkadaşlık ediyorlardı. Belediye başkanı, bu insanları kasabanın tek kurtuluş umudu olarak görmeye başlamıştı. Kasabanın yerli halkının çocuklarından birçoğu, aile kurmak için büyük şehirlere gitmişti. "Biz" (yerliler) ve "onlar" (yeni gelenler) arasında giderek büyümekte olan bir ayrılık vardı. Bu gerçek-hayat dramını dışarıdan izliyordum. İronik bir şekilde, kocam Liguria'da doğup büyüdüğü için "biz", yabancı olduğum için de "onlar" sınıfına giriyordum. Kasaba politikası hakkında fikir ayrılıkları olduğunda, bu garip konumum dolayısıyla, sık sık iki taraf arasında bağlantı kurma görevi veriliyordu bana.

Artık bağımsız bir genç olan Thor, istediği zaman ziyarete gelebiliyordu. İyi bir müzisyen olmasının yanı sıra, matematikte de çok başarılıydı ve Fransız okullarında zorlu matematik yarışmalarına seçilmişti. Bu da, matematik ve fen dalındaki önemli üniversitelerde eğitim görme güvencesini veriyordu ona. Kendisiyle gurur duyuyordum. Yaptığımız konuşmalardan, hayata çok araştırmacı bir gözle baktığını ve benim haberim bile olmayan sorulara yanıtlar bulacağını biliyordum.

En küçük oğlum Michelangelo'yu, Apricale'nin okul öncesi çocuklar için açtığı ana okuluna götürüyordum. İstemeye istemeye gidiyordu ve sık sık, benimle birlikte meydana gelmesine izin veriyordum. Kasabanın tek kafesinde oturup cappuccino içiyor, yazı yazıyor ya da bir şeyler okuyordum. Oğlum da sabah güneşinin altında oynuyordu. Mutfaktaki odun sobasıyla evin tamamını ısıtmak bütün gün sürdüğü için, soğuk kış günlerinde Michelangelo'nun okulda daha rahat olacağını düşünüyordum. Ayrıca, okulda İtalyanca da öğreniyordu. Evde hâlâ İngilizce konuşuyorduk ve çocuklarıma İngilizce okuma yazma öğretmeye devam ediyordum. Ofis olarak kullandığımız küçük ve penceresiz odaya, bu kış ayları sırasında bir soba kurdum. Sıkıntılı düşüncelerimin zihnimi kurca-

lamasını önlemek için de, ikinci elden aldığım bir daktiloyla hikâyeler yazıyordum.

1990 yılının sonbaharıydı. Neredeyse iki yıldır TÇ'den ayrıydık ve ben yeni bir çocuk hikâyesi yazmaya hazırdım. Labirentin simgesel anlamından habersizdim ve bu hikâyeyi yazmaya, nereye doğru gideceğini bilmeden başladım. Beni bir labirent ritüeline götürdü. Bahçesindeki bir zambağa tutunarak, yeraltındaki dünyaya inebileceğini keşfeden küçük bir kızdan söz ediyordu. Zambağın kökleri bir labirente açılıyordu ve küçük kız burada, hayatın temel sorularına yanıt bulmak zorundaydı. Bunlar, şeytan niçin vardır, nereden gelir ve insan bu konuda ne yapabilir gibi sorulardı. Hikâye ortaya çıkınca, çocuklarıma okudum. Hayran oldular. Ben de bunun üzerine, hikâyeyi ABD'deki bir yayımcıya gönderdim. Kabul edilmeyince de, yetişkinler için hikâyeler yazmaya başladım.

Kendimi yazmaya verdim. Çalışırken 1960'ların müziğini dinliyordum, ayrıca, İncil ve Mo mektupları da masamın üzerinden eksik olmuyordu. Kendimi suçluluk duygusundan arındırabilmek ve gerçeği bulamamış bir gerçek-arayıcısının çığlığını duyurabilmek için, bildiğim tek yol yazmaktı. Otuz yedi yaşındaydım üniversiteye yirmi yıl önce, yalnızca bir yarıyıl boyunca devam edebilmiştim. Aile'de bulunduğum on beş yıl içinde, hiçbir akademik araştırmayı takip etmeme izin verilmemişti. Ama, seçici ve derleyici bilgilere olan doğal eğilimim sayesinde, yazılarıma çeşitli kaynaklardan alıntı yapabiliyordum. Bu kaynaklar, Bob Dylan, Francis Schaeffer, Leo Tolstoy, B. F. Skinner, Moses David ve İncil'di. *Rolling Stone* dergisine yirmi dört sayfalık bir makale gönderdim, ama kabul edilmedi. Radikaller için fazlasıyla dindar göründüğümü düşündüm ve her şeyi bir yana bırakıp, sistemi öğrenmeye karar verdim.

Bu yazarlık dönemi, sorular soran ruhum için bir terapi oldu. Yeni bulgular toplamadan önce, kirlenmiş bir bakış açısından kendimi kurtarmam gerekiyordu. Yazarlık bir boşaltma süreciydi, ama yalnızca küçük bir başlangıçtı. Boşaltılacak dipsiz bir kuyu var gibiydi. Kış geçip de kiraz ağaçları tepelerde çiçek açmaya başladıktan sonra, daktiloyu bir kenara kaldırıp penceresiz odamdan çıktım ve kasaba meydanında, güneşin ısıttığı taşların üzerinde oynayan çocuklara katıldım.

Bu arada, Paolo, imkânları beğenmediği için sürekli olarak iş

değiştiriyordu. Batı Fransa'da küçük bir köy olan Sus'ta bir cemaat kurmuş olan Amerikalı bir din topluluğunun üyesiyle tanıştığında, adreslerini sordu. Adam cemaati ziyarete götürdü bizi. TÇ'nin cinsel devrimden önceki haline çok benziyordu. Yüz kişilik komünde herkes yiyeceği, yaşanılan yerleri, giyim eşyalarını ve sorumlulukları paylaşıyordu. Amerikan tarzı bir kafe işletiyor ve hippi mobilyaları üretip satıyorlardı. Evlilikler liderler tarafından onaylanıyor; çocuklar herkes tarafından bakılıyor, büyütülüyor ve eğitiliyordu. TÇ'yle aralarındaki en büyük fark, kadınların başörtüsü takmaları ve kocalarına daha fazla hizmet etmeleriydi. Evlilik törenlerinde, kadın, kocasının önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve adam da ona bir başörtüsü takıyordu. Evlilikten sonra toplum içinde sürekli takması gereken bu sembolik başörtüsü, İncil'in sözde tekrarladığı gibi, kadının kocasının emri altında olduğunu gösteriyordu. Erkeğin kadının önünde diz çöküp sevgi ve sadakat sözü verdiği sistemin bile bu açıdan daha iyi bir sembolik davranışı olduğunu düşündüm. Paolo ise ne yazık ki, cemaat yaşamının gereken bütün kuralları içerdiğini düşünüyordu. Gruptaki liderler, önünde dizlerimin üzerine çöküp başörtüsü takmadığım sürece evliliğimizin kötü gideceği konusunda Paolo'yu ikna ettiler. Üçüncü gece, Paolo gruba katılacağını söyledi.

"Peki, dedim. "Ben çocukları alıp gidiyorum." Uzun sürmemiş olsa da, ilk tepkim, Paolo'nun kalmak isteyişiyle hissettiğim bir rahatlamaydı. Hemen ardından, çocuklarla birlikte çabucak kaçıp gitmek istedim!

"Bunu nasıl yapacaksın?" dedi, kendinden emin bir şekilde. "Araba bende ve hiç paran yok."

Kısılıp kaldığımı biliyordum. Komünde birkaç gün daha kaldıktan sonra, ya bilinçaltımın zorlamasıyla, ya da gerçekten umutsuz olduğum için, gruba katılma olasılığını göz önüne alabileceğimi düşünmeye başladım. Bir şekilde, Paolo'yu katılacağıma inandırdım; ama ilk önce, eve gidip eşyalarımızı almalıydık. Apricale'deki eve döndüğümüzde, tanıdığım Hıristiyan arkadaşlarımı aradım. Bunlar, Monte Carlo'da çalışan Baptist misyonerlerdi. Onları ziyarete gittim ve ağlayıp sızlayarak komün hikâyesini anlattım.

"Tek istediğim, çocuklarımın mutlu ve sağlıklı olması," dedim, gözlerimden yaşlar boşanırken. "Belki de, Paolo'yla birlikte o komüne katılmalıyım. Kötü bir şey yapmıyorlar. Çocukları taciz ede-

ceklerini sanmıyorum. Ancak, Paolo'ya boyun eğdiğimi düşünemiyorum ve kızlarımı bu şekilde yetiştirmek istemiyorum. Ama, belki de yanıt budur. Belki de, hiçbir erkeğe boyun eğmediğim için yanıtı bulamadım."

"Anladığım kadarıyla, birçok erkeğe boyun eğmişsin," dedi, hem liberal hem de pragmatik olan misyoner kadın.

"Ama, bu yalnızca maddi bir şeydi. İradem ve ruhum asla boyun eğmedi." –Doğru kelimeyi arıyordum– "Bir erkeğe ruhumu asla teslim etmedim –ama benden bunu istiyorlar."

Kadının kocası, son derece açık fikirli, tarafsız ve duyarlı bir erkekti. Ağladığım sırada, bana sarıldı, ama beni teselli etmek için söyleyecek bir sözü yoktu. Ayrıca, onların dahil olduğu Protestan mezhebinde bile, kadın kocasına itaat etmek zorundaydı. Bununla birlikte, Paolo'yla buluştular ve komüne katılmak yerine kendi kiliselerine devam etmesi için onu ikna ettiler. Onların desteği Paolo'ya yeterli göründü.

Bu olaydan sonra, dağların eteklerindeki güzelim ormanlarda, çocuklarımla birlikte yürüyüşe çıktım. Bütün kır çiçekleri açmış ve ilkbaharın hafif rüzgârları esmeye başlamıştı. Kiraz ağaçlarının altında oturup ayaklarımızın altındaki Akdeniz'i ve bütün Avrupa'yı güvenli bir örtü gibi örten gökyüzünü seyrettik, ancak kendimi daha da yalnız ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar kaybolmuş hissettim. Dünyanın en büyüleyici yerinde yaşıyordum, harika çocuklarım ve beni sevdiğini, evliliğimizi düzeltmek istediğini söyleyen bir kocam vardı; ama ben, ruhum ölmemek için boşu boşuna çırpınıyormuş gibi, tamamen umutsuzdum. Niçin böyle hissediyordum? Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Dişlerimi sıktım ve hıçkırırken ses çıkarmamaya çalıştım.

Çocuklarımın, ağaçların altında neşeli bir şekilde oynadıkları yere gittim. Henüz olgunlaşmamış kirazları yemeye kalkabilirlerdi; bu kirazların başka birine ait olduğunu onlara açıklamalıydım. Yalnızca bize ait olan kirazları toplayabilirdik; ya da, sahibinden izin almalıydık. Yaşam budur işte. Yatağa yattığınızda size sözünü ettiğim Cennet Bahçesi değildir. Aklıma şu sözler geldi: "Cennet kapılarının ötesinde doğru yoktur." Peki, diye düşündüm. Bu sözü enine boyuna düşüneceğim. Ama, ya Cennet Bahçesi diye bir şey de yoksa?

Sonraki birkaç ay boyunca, olduğum yere yapışmış gibiydim.

Günler geçmiş, takvim yaprakları azalmıştı, ama ben hiçbir yere ulaşamadığımı hissediyordum. Yazarak içimi boşalttığımı düşünüyordum. Boşaltacak başka ne vardı ki? İnsan yanıtları nerede bulabilirdi? Niçin kimisi bakarken, kimisi bakmazdı? Sonsuza dek aramaya mı mahkûm edilmiştim? Aynı zamanda, hem iyi bir anne, hem de bir gerçek-arayıcısı nasıl olabilirdim? Gerçeği arayan kişiler, kargaşa çıkarmak istemeyen çağdaş çoğunluk tarafından genellikle istenmez ve eleştirilirler. İki bin yıldır gerçek onların elindeydi ve bunu anlayamadığıma göre, sorun bende demekti. Yalnızca iyi bir anne ol, dedim kendime. Ama, kendimi iki yüzlü ve yapmacık hissederken; beni mutlu edememiş bir yaşam tarzını çocuklarıma öğrettiğime inanırken ve hayatın anlamının gerçeği, sevgiyi, mutluluğu aramak olduğunu, ama bundan ümidimi kestiğimi düşünürken, nasıl iyi bir anne olabilirdim ki? En acil ve en duygusal ihtiyaçlarım —kardeşliği arama isteği ve annelik güdüsü— arasındaki çelişki beni paramparça ediyordu.

Paolo, içinde bulunduğum ikilemle ilgilenmiyordu. Ya anlayamıyordu, ya da sıkıntıya katlanmak istemiyordu. Varoluşla ilgili sorularımla canını sıktığımda, deli olduğumu ima ediyordu. Düşüncelerimi paylaşabildiğim tek kişi olan Charles, deli olmadığımı, yalnızca, yeni bir anlayış düzeyini keşfetmekte olduğumu söyleyerek bana umut verdi. Onunla yaptığımız konuşmalar sayesinde, içimdeki ışığın farkına varabildim. Belki de kısılıp kalmamış, o karanlık zamanlarda kendimi çok aciz hissetmiştim. İstemeden, bana en yakın olması gereken kişiden anlayış beklemiştim. Belki de umutsuz bir romantiktim, ama kocamın —vücudumu verdiğim, ancak ruhumu da isteyen kişinin— beni anlayacağını, anlayabileceğini, anlaması gerektiğini düşünmüştüm!

Oysa Paolo, mutsuzluğum hakkındaki sorularımdan uzak durmaya çalıştı. Ne zaman birlikte sürdüğümüz yaşamla ilgili bir karar vermemiz gerekse, kavga ediyorduk; en küçüğünden, en büyüğüne kadar.

"Bana yardım et! Bana yardım et! Tanrı aşkına bana yardım et!" diye bağırmıştım bir gece. Soğuk zeminin üzerinde, Paolo'nun ayaklarına kapanmıştım.

Dylan'ın "Yuvarlanan Bir Taş Gibi" adlı şarkısını dinlerken, "sistemliklerle" ve kiliselere "takılan" insanlarla nasıl dalga geçtiğimi hatırladım. Şimdiyse, ruhumu beslemek için dileniyordum ve

tek başımaydım. Artık evimin neresi olduğunu bile bilmiyordum. Nasıl bir duyguydu bu? İnsanı delirtmeye yeter de artardı.

Birkaç hafta sonra, bir çocuk çığlığıyla sabah erkenden uyandım. Dışarısı hâlâ karanlıktı, ama holde ışığı açık bıraktığımız için, kapı aralığından dışarısını görebiliyordum. Yatak odamız, dik taş merdivenlerin hemen başındaki çocuk odasının yanındaydı. Merdivenlerin hemen başında, baştan ayağa kanlar içinde küçük bir kız gördüm. Beş yaşındaki en küçük kızım kadardı. Yüzü kanla tamamen kaplanmış olduğu için, kim olduğunu anlayamıyordum. Yedi yaşındaki ortanca kızım olabilirdi. Orada durmuş, ağlıyordu.

O bir anlık algılama devresinde, kızımın taş merdivenlerden aşağı yuvarlanmış olduğunu ve yarılmış kafasından kanlar akarken tekrar yukarı çıktıktan sonra, kapıma gelerek ağladığını düşündüm. Korku ve acı içinde bir çığlık attım. Kıpırdayamıyor, ya da anlaşılır bir şeyler söyleyemiyordum.

Paolo derin uykusundan hemen uyandı.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu. Bana delirmişim gibi bakıyordu.

Hâlâ holde duran küçük kızı işaret ettim. Çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Önce işaret ettiğim yere, sonra da bana baktı.

"Nedir o? Neyi gösteriyorsun? Ne görüyorsun?"

Korkudan bütün vücudum titreyerek, benim gördüğüm şeyi Paolo'nun görmediğini fark ettim. Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde, inanamayarak, bir an ona baktım. Yeniden hole baktığımda, küçük kız gitmişti.

Yeniden konuşabildiğimde, "Git kızlara bak," diye bağırdım. Belki de Paolo yeni uyandığı ve gözlerini tam olarak odaklayamadığı için onu görememişti. Belki de kanlar içindeki kızım, benim çığlıklarımdan korkarak odasına geri gitmişti. Kıpırdayamadığım için, kendim gidip bakamıyordum.

Paolo yan odaya gitti. Bütün kızlar çığlıklarımla uyanmış ve yataklarında dikilmişlerdi.

"İyiler," dedi Paolo, geri geldiğinde. "Senin neyin var?"

Yataktan kalktım ve yan odaya koştum. Paolo da peşimden geldi. İşte, üç kızım da oradaydı, yataklarında oturuyorlardı ve üzerlerinde de bir damla bile kan yoktu.

"Ne oluyor anneciğim?"

Teker teker hepsine sarıldım ve iyi olduklarından emin olmak için yokladım.

Paolo, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kâbus görmüş olmalıyım." Gözlerim hâlâ korku doluydu. "Ben burada kalıp kızların yanında uyuyacağım. Onları şu anda yalnız bırakmak istemiyorum." Normal davranmaya çalışarak, yattım. "Lütfen kızların üstünü ört. Gece bitmedi."

Yatakta yatarken, gözlerim açık da olsa, kapalı da olsa, şeytan yüzleri görüyordum. Aile'de şeytanların varlığını kabul ederdik. Hayatımda hiç şeytan görmemiş olsam da, TÇ'deyken, bana söylendiği gibi, dua edip onları tekdir ederdim. O anda yatakta yatarken, Aile'de öğrendiklerimden başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"İsa adına seni tekdir ediyorum," dedim, sessizce.

Dinden başka hiçbir silahım yoktu. İsa'nın adını defalarca tekrarladım ve hatırlayabildiğim bütün ayetleri okudum. Bütün bunlar geceyi geçirmeme yardımcı oldu, ama gündüzleri daha da kötüydü.

Çocukları okula hazırlamam için Paolo beni uyandırdığında, önceki gece yaşadıklarımın sona ermediğini biliyordum. Bütün bilincim değişmişti. Bana gerçek görünmeyen bir dünyada yürüyor gibi hissediyordum. Yapmam gereken bütün işleri yaptım: Çocukların elini yüzünü yıkadım, giydirdim, karınlarını doyurdum, okula götürdüm, eve geldim, temizlik yaptım, öğlen yemeğini hazırladım, vb., ama bütün gün, gerçek benliğim başka bir yerdeydi ve çözülmüş benliğimi izliyordu. Gece olduğunda şeytanlar geri gelip deli olduğuma beni inandırmaya çalıştılar. Gündüzleri, ortalıkta hayalet gibi dolaşıyordum. Paolo sonunda ilgilendi.

Doğal tedavi yöntemleri kullanan bir doktora götürdü beni. Stres ve dengesiz beslenme alışkanlığının yol açtığı bir sinir hastalığına yakalandığım teşhisini koydu. Doğal doktorlar, her şeyi et ve kimyasal yiyeceklere bağlıyorlardı anlaşılan. Pirinç ve sebzelerden oluşan sıkı bir diyete soktu beni. Ayrıca doğal vitaminler ve şifalı bitkiler de verdi.

Bildiğim en saf sevgi oldukları için yanlarında bulunmak istediğim çocuklarımın yatağında yatarken, üç gece boyunca şeytanlarla dolu rüyalar gördükten sonra, şeytanın yüzüne baktım ve güldüm.

"Bana hiçbir şey yapamazsın. Öyleyse niçin defolup gitmiyorsun? Beni melekler koruyor," dedim, bildiğim tek kaynağı kullana-

rak. "Benim kalbimde İsa var. Bende ışık var ve sen karanlıksın. İçimde varolamazsın. Beni yalnızca dışarıdan rahatsız edebilirsin. Deli değilim. Eğer olsaydım, içimde olurdun, ama değilsin. Sen dışarıdasın!"

Şeytan kayboldu. Başkaları geldi, ama hepsi kaybolup gitti. O geceden sonra, onları bir daha görmedim. Yıllar sonra, arada bir kendime olan inancımı kaybetmeye başladığımda, o şeytan korkusunu yeniden yaşadım. Ancak, kaybolması için içimdeki ışığı hatırlamam yeterli oldu.

12

Kabuğu Kırmak

Acınız, anlayışınızı hapseden kabuğun kırılmasıdır.
—Halil Cibran

Aile'den ilk kez ayrıldığımda, Charles bana M. Scott Peck'in *The Road Less Traveled* (Daha Az Geçilen Yol) adlı kitabını vermişti. Kitabı okudukça, amacımı öğrenme isteğim daha da kuvvetlendi. Charles, birçoğu Nobel Ödüllü yazarlar tarafından yazılmış başka kitaplar da verdi bana. Yerel bir İngiliz kütüphanesinde bulduğum klasikleri de yeni baştan okudum. Sanki susuzluktan ölüyormuş gibi, bu kitapların arasına daldım —gerçekten de ölüyordum. İlgi duyduğum hiçbir şeyi anlamayan kocam, birlikte olduğumuz on dört yıl boyunca bana yalnızca bir tek kitap verdi. Güzel bir İtalyan televizyon yıldızı tarafından yazılmış olan kitap, göğüslerin nasıl dik tutulabileceği üzerineydi. Beş çocuk emzirmiştim ve göğüslerimin durumu için kaygılandığımı sanıyordu. Bana kitabı verene dek, hiç kaygılanmamıştım.

Yeni yaşantım için izlememem gereken yönün okula geri dönmek olduğunu biliyordum. San Remo'daki İngiliz okulunda İngilizce öğretmenliği yapmıştım bir süre. Diğer öğretmenlerin yarısı kadar para almamın nedenini müdüre sorduğumda, "Senin diploman yok," demişti. İlk başlarda, diploma almayı daha çok para kazanmak için istiyordum, ancak okudukça ve ne kadar az şey bildiğimi anladıkça, öğrenmek için okula gitme isteğim artıyordu. 1991 yılının başlarında, üniversiteye geri dönmeye çalıştım, ama herkes bana güldü: Arkadaşlarım, Paolo'nun İtalyan akrabaları, üniversite yönetimi, hepsi güldü. Herkes bana, şu ya da bu şekilde, otuz sekiz yaşında ve evde çocukla yüksek tahsil yapmak gibi bir seçenek olamayacağını söyledi. En azından İtalya'da olanaksızdı. An-

cak orada okula gidemeyeceksem, başka bir yere taşınmalıydım. Tam o sırada, Amerika'daki kız kardeşim Karen aradı ve Amerika'ya gelmek istiyorsam, kendi evinde kalabileceğimi söyledi. Amerika'da yaşarsam okula devam edebileceğimi düşünüyordum, ama hiç kimseye bundan söz etmemiştim. Ailemle ara sıra mektuplaşıyor ve Noel'de küçük hediyeler gönderiyordum, ama Karen'le en son üç yıl önce, bizi İtalya'da ziyarete geldiğinde görüşmüştüm. Amerika'ya dönmeyi düşündüğümden haberi yoktu. Ama işte telefondaydı; bana, kocasının Birleşik Devletler dışında bir iş aldığını ve Amerika'nın güneydoğusundaki evlerini kullanabileceğimi söylüyordu. Yurda dönme zamanımın geldiğini düşünüyordu.

Amerika'da en son, şu anda on yaşında olan Athena doğduğu sırada bulunmuştum. O zaman bile yalnızca birkaç ay kalmıştım. Toplam on sekiz yıldır Amerika'dan uzaktaydım. Geri dönme olasılığını Paolo'yla konuşurken, Amerika'da birkaç yıl için şansımızı denemeyi önerdim. Eğer işe yaramazsa, her zaman geri dönebilirdik. Beşinci işini de kaybettikten sonra, Paolo nihayet kabul etti. Bilet parasını toparlamak için her şeyi satmamız birkaç ayımızı aldı ve bu arada, Paolo kendine yeni bir iş buldu. İşi iyi gittiği için, İtalya'da kalmak istiyordu. Yeniden karavana dönmüştük ve elimde biletlerle, çocukları da alıp gideceğimi söyledim. Paolo, aradan beş ay geçtikten sonra, Amerika'da bize katıldı.

Amerika'ya gitmenin en zor yönü, on sekiz yaşına gelmiş ve liseden mezun olmak üzere olan Thor'dan ayrılmaktı. İşin komik yanı, babası da Amerika'ya dönmek istiyordu ve Thor'un kendisi de bunu düşünmekteydi. Fransa'nın akademik açıdan güçlü, ama ücretsiz üniversitelerinden yararlanmak için notları yeterli olduğundan, üniversite'ye Fransa'da gidecekti. Bununla beraber, yazın ziyarete gelecekti ve üniversiteyi Amerika'da okumayı düşünüyordu. Diğer dört çocuğum, neredeyse her şeyin –filmler, müzik, en son alışkanlıklar, anneleri– kaynağı olan ülkeye gidecekleri için heyecanlıydılar. Oraya vardığımızda toprağı öpeceğimi söyledim onlara; ve yaptım da.

Amerika'ya dönmek, beklemediğim kadar büyük bir kültür şoku oldu. Kız kardeşim bizim gittiğimiz şehirden taşınmıştı, ama beni karşılaması için bir arkadaşını gönderdiği için kendisine minnet borçluyum. Araba kullanmayı daha yeni öğrenmiştim ve yedi şeritli otobanlar çok korkutucu görünüyordu. Annem, çocuklara bak-

mama yardımcı olmak için Lancaster'dan geldi, ama yirmi yıldır duygusal olarak ondan uzak olduğum için, kendimi yabancılaşmış hissettim. Amerika'da nasıl yaşandığını öğrenmekle meşguldüm. Sıcak, rutubetli ve kimsenin hiçbir yere yürüyerek gitmediği bu şehirde, bakkallar günde yirmi dört saat açıktı. Çocuklar sokakta oynamıyor, fast-food lokantalarının oyun alanlarını kullanıyorlardı ve insanlar randevu almadan birbirini ziyarete gitmiyordu. Aslında, beni ziyaret edecek kimse de yoktu! Bu zor şehirde yaşamayı nasıl başaracağımı bilemediğimden, çoğu kez çocukların duymaması için sessizce ağlayarak yatıyordum. Dayanmaktan başka çarem yoktu.

İlk önce, bir iş bulmalıydım. Şehirlere transit geçişlerin olduğu ilk durağa kadar yarım saat araba kullandıktan sonra, şehir merkezine giden bir trene bindim ve polislerle dolu bir geçitte indim. Az önce istasyon girişinde iki adam vurulmuştu. İlk iş görüşmemi yapacağım ofisi bulmak için, iki saat daha dolaştım. Fransa'da kadınların iş yerlerinde giydiklerini gördüğüm tarzda, ipekli ve şık bir takım elbise giymiştim. Ancak, masada oturan bayan, önce pantolonuma, sonra da çıplak ayak bileklerime baktı ve "Bir görüşmeye giderken, etek ve çorap giymelisin," dedi. 40 derecelik havada çorap giyilir mi, diye düşünürken, aynı şeyi yıllar önce Esther'in söylediğini hatırladım. Serin bekleme odasında otururken, dört çocuğumun ve yaşlı annemin klimasız bir evde oldukları geçti aklımdan. Kimbilir ne kadar rahatsızdılar. Ertesi gün çarşıya çıkıp içinde oturabilecekleri türden bir havuz alacaktım onlara. Sonunda, adamın biri beni görüşmek için ofise çağırdı. Öylesine stresli bir gün yaşıyordum ki, Amerika'ya geri gelmemin sebebini sorduğunda ağlamaya başladım. Eve dönerken, evimizin bulunduğu sokaktaki ucuz aile restoranlarında çalışmanın daha kolay olacağına karar verdim; hem bahşişler sayesinde, fazladan birkaç dolar kazanma şansım da vardı. İşe hemen alındım ve gece vardiyasında çalışmaya başladım; eve ancak sabaha karşı üçte dönebiliyordum.

Aynı zamanda, çocuklar için okul arıyordum. İtalya'da gittikleri küçük, tek derslikli okuldan sonra, onları büyük ve kalabalık devlet okullarından birine göndermekten korkuyordum. Bu yüzden de, etraftaki özel okulların hepsine tek tek giderek, üç çocuğun eğitimi karşılığında bedelsiz çalışmayı önerdim. Diplomam yoktu, ama iki dil biliyordum ve İtalya'dayken İngilizce öğretmen-

liği yapmıştım. İki iş teklifi almak beni şaşırttıysa da, bedelsiz eğitimin yanı sıra, bana ufak bir maaş teklif eden okulu tercih ettim. Anaokulundan on ikinci sınıfa kadar, yaklaşık yüz öğrencisi olan bir Hıristiyan okuluydu. Çocuklarım okula uyum sağladılar, hatta temel derslerde çok başarılı oldular. Önceleri, bir öğretmene asistanlık yapıyordum, ama üç ay içinde, birinci dereceden öğretmen oldum ve lise öğrencilerine İspanyolca öğretmeye başladım. Okul müdürü geceleri de çalıştığımı öğrenince, bana daha iyi bir maaş önerdi; böylece restorandaki işimi bırakabilecektim. Sanırım, öğretmenlerinden birinin garsonluk yapıyor olması onu utandırmıştı. Eskiden bir tarikata üye olduğumu hiçbiri bilmiyordu ve ben de, kimseye bu konudan söz etmedim.

Amerika'da yaşamın ne kadar zor olduğunu söylemek için Paolo'yu aradım. Belki de bunu bir ziyaret olarak kabul etmeli ve geri dönmeliydik. Ancak, Paolo buraya gelmeyi aklına koymuştu. Gelmesi hiçbir şeyi kolaylaştırmadı; aslında, işimi daha da zorlaştırdı. Çektiğimiz yoksulluktan kendimi sorumlu tutmaya başlamıştım; ne de olsa, güzelim İtalya'yı bırakıp, çocukları buraya getiren bendim. Lancaster'a yaptığım bir ziyaret sırasında, eski arkadaşım Jan, Pell bursuyla okula geri dönebileceğimi söylemeseydi, diploma alma düşüncemden neredeyse vazgeçecektim. Jan, diplomasını boşandıktan sonra, hem de çocuğu varken almıştı ve bütün masraflarını Pell karşılamıştı. Bunun üzerine hemen başvurdum ve kısa süre sonra da, akşamları üniversiteye gitmeye başladım. Bu arada, gündüzleri öğretmenlik yapmaya devam ediyordum. İlk çeyrek yıl bittiğinde, bütün notlarım A'ydı ve her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyordum, ama Paolo durmadan cesaretimi kırıyordu. Daha sonra, Hıristiyan danışmanlığında, bir erkeğin kendisinden yüksek tahsilli bir eşi kabul etmesinin çok güç olduğunu söylediler bana. Ancak bu, üniversite eğitiminden vazgeçmem için yeterli bir neden değildi.

Pizza satmak için bir karavan almak amacıyla, Charles'tan borç aldık ve canla başla çalışmaya başladık. Bir yıl boyunca, üniversiteye geceleri devam ettim, gündüzleri öğretmenlik yaptım ve hafta sonlarında pizza işine yardımcı oldum. Bir dakika boş zamanım yoktu: Teneffüslerde okul bahçesine çıkıp, sınav kâğıtlarını değerlendiriyordum; ben araba kullanırken, çocuklarım bana üniversitedeki ders notlarımı okuyorlardı; pizza yaparken okuduğum için,

kitaplarım domates salçası ve un içinde kalıyordu. İlk yıl bütün notlarım A'ydı, ama Paolo'yla olan evliliğimde bunalımlı bir dönem geçiriyorduk.

Tek nedeni okul değildi! Benim özgürlüğümün giderek arttığını gören Paolo, daha fazla sorun yaratmaya başlamıştı. Ayrılmamız için geri sayımın başladığını biliyordum. Ancak, bir Hıristiyan okulunda çalışıyor ve kiliseye devam ediyordum; ayrıca, aldığım öğütler yüzünden de, boşanmayı düşünmek bile kendimi suçlu hissettiriyordu. Başka bir yere taşınmam için bana kapıların açılması, babamın 1992 yılında gelip, bizimle kalmasıyla oldu.

Babam, Pennsylvania'da emekliler için kurulmuş bir bakımevinde kalıyordu. Ailemle birlikte onu ziyarete gittim. Zayıftı, bir deri bir kemik kalmıştı ve benim kim olduğumu hatırlamakta bile güçlük çekti. Kendisini eve götürmemi istedi benden. Doktorlar, bir ay, ya da en fazla birkaç yıllık ömrü kaldığını söylediler. Neredeyse seksen yaşındaydı. Hayatı boyunca günde iki paket sigara içtiği için akciğer dokuları şişmiş ve aşırı alkol güçlü bedenini zayıflatmıştı. Yirmi yıldan uzun bir süredir babamdan ayrı yaşayan annemle de konuyu konuştuktan sonra, onu eve getirmeye karar verdik. Zavallı annemin, küçük bir kızken tanık olduğum, istemeyerek üstlendiği o itaatkâr rolüne geri dönmesini şaşkınlıkla izledim.

"Freda, Freda," diye bağırıyordu babam, diğer odadan.

Annem, yıkamakta olduğu bulaşıkları bırakıp, şikâyet ede ede, babamın yanına koştu.

"Bana bir sigara ver," dedi, annem yanına geldiğinde. Uzağa yürüyemeyecek kadar güçsüzdü ve ben de, sigaraları onun ulaşamayacağı bir yere saklıyordum.

"Saatte yalnızca bir tane içmene izin var," diye yanıtladı annem.

"Bir saat oldu," diye bağırdı anneme. "Bana bir sigara bul."

"Peki, tamam. Ama, bir saat boyunca başka vermem."

Aynı sahne, her saat başı tekrarlanıyordu. Yaşlı annem de, onun isteğine uyuyordu.

Sürekli olarak babamdan şikâyet ediyordu ve ben de ona, çağırdığında cevap vermemesini söyledim.

"Acil bir şeye ihtiyacı olabilir ama," dedi.

"Ona boyun eğme," diye karşılık verdim, bu sözün gelebileceği çeşitli anlamları düşünmeden. Birden, anladım.

Erkekler hakkındaki karmaşık duygularımı anlamamı engelleyen bir şey olduğunu hissetmiştim hep. Artık anahtarı bulduğumu düşünüyordum. Bir çocuk, ilişkileri önce anne babasından öğrenir. Çok az "mükemmel" evlilik vardır, ama benimkilerin evliliği kesinlikle çok garipti. Ailemizi duygusal olarak yalnızca annem destekliyordu, ama kendisine herhangi bir destek gelmiyordu. Sürekli olarak veriyordu ve genellikle, bunu pek de mutlu bir şekilde yapmıyordu! Babamla kavga eder, çok içtiğinden şikâyet eder, ailenin biriktirdiği paraları çaldığını fark ettiği zaman ağlardı, ama sonunda babama hep teslim olurdu. Ondan hiç hoşlanmıyordu, ama yine de verdi, verdi, verdi – Hıristiyanlar böyle davranmalıydı. Ben küçük bir kızken, annemin ve babamın ayrı odalarda yattığını hatırlıyorum; kimi zaman, babam annemin odasına giderdi. Annemin şikâyet ettiğini duyardım, ama sonra şikâyetler kesilirdi. Babam dışarı çıkmazdı.

Biraz daha büyüyüp içerde ne yapıldığını öğrendiğim yıllarda, "Niçin ona teslim olmaya devam ediyor?" diye düşünmeye başladım.

İşte, yaşlı ama halinden memnun bir kadın olarak, kendini teslim etmeye devam ediyordu.

Babam, aradan üç ay geçmeden, benim evimde öldü. Onu, Emekliler Hastanesi'ne check-up yaptırmaya götürdüğümde, doktor bana vadesinin dolduğundan söz etti. Onu yeniden hastaneye yatırma konusu gündeme geldi, ama doktor bunun bir işe yaramayacağını söyledi. Zaten babam da, eve dönmeyi çok istiyordu.

Birkaç gün sonra, onunla birlikte verandadaydık. Babam, sallanan sandalyede oturuyordu ve ben elini tutarken, bir şeyler söylemeye çabalıyordu. Dikkatle dinliyordum. Kalbim, verandanın sessizliğinde, sanki evrenin saatiymiş gibi çarpıyordu. Belki de, "Seni seviyorum, Miriam" diyecekti. Ondan, böyle bir sözü daha önce duyduğumu hatırlamıyordum. Güçsüz bir halde kolunu kaldırdı; cemaati kutsamak üzere olan bir rahip gibi, iki parmağını uzatmıştı. Ölmek üzere olduğunu hissettim – alkol ve keşmekeş içinde geçmiş bir hayattan sonra, eli avuçlarımın arasında, huzur içinde ölüyordu. Son nefesinde ne söyleyecekti? Öksürdü ve ağzı tükürük dolduğu için konuşamadı.

"Tanrı seni seviyor," dedim, cennete gideceğini umarak. Hayatın anlamını keşfetmiş gibi gözlerimin içine bakarken, onun için

bir dua okudum. Sonunda, sesi geri geldi ve iki parmağını ağzına götürürken, söylemeye çalıştığı sözcükler ağzından döküldü.

"Bana bir sigara ver!"

Gülümsedim. Ben tinsel bir fanatik miydim yoksa? Ona sigarasını verdim ve yaktım; ama sigaradan bir nefes bile çekmeden, elinde bulunmasından mutluluk duyuyormuş gibi, yanıp bitmesine izin verdi.

Annemi dışçiye götürmek için, yanından ayrılmam gerekiyordu. Annem, biz dönene kadar ona bir şey olmayacağını düşünüyordu. Kızlardan birini verandada onunla oturması için bıraktım. O sırada bizi ziyarete gelmiş olan Charles da, onunla birlikte oturmak için dışarı çıktı. Dışçiden döndüğümde, onun huzur içinde öldüğünü söyledi Charles.

Annemin onun ölümüne ağladığını hiç görmedim —ölüp ölmediğini kontrol etmek için nabzını yokladığımızda, mezarcılar geldiğinde, ya da cenazede, hiçbirinde ağlamadı. Belki odanın boşaltılması sırasında ağlamıştı; duygusal yönden, hep içine kapalı bir insan olmuştu. Ben ağladım, çünkü babamdı. Ancak, kendi kendime, "Eğer kocam olsaydı ağlamazdım —aksine, rahatlardım," diye düşündüm.

Olayın anafikri, bir rüya gibi belirdi önümde. Bu belli belirsiz, ancak insanı yiyip bitiren baskıyı sürdürüyordum. Farkında olmadan, annemden öğrenmiştim bunu ve kızlarıma da bulaştıracaktım. Kocama her zaman teslim oluyordum ve bunu her yaptığımda, biraz daha fazla nefret ediyordum ondan. Kızların, anne-babaları tarafından oluşturulan işlevsiz modelleri neden sürdürdüklerini açıklayan psikolojik teoriler hakkında pek fazla bilgim olmasa da, bunun önüne geçmem gerektiğini biliyordum! Çocuklarıma sevgiyi öğretmiyordum; onlara, nefret etmeyi nasıl öğreneceklerini gösterip, bunun sevgi olduğuna inanmalarını bekliyordum. "Kadınlar, kocalarınıza itaat edin," kuralını unut! Sevgiyi sevgisizce vermem için hiçbir neden yoktu.

Nihayet, bu uzun baskı zincirini kırmak için ilk adımı attım ve yıllar boyunca kilisede öğretilenler sonucunda kalbimde büyüdüğünü hissettiğim bu kendi kendini mahkûm edişe karşı mücadele vererek, Paolo'dan ayrıldım. Çocukların yanında olacağıma söz vermiştim. Ancak, bir yabancıdan bile daha az iletişimim olan bir adamla aynı çatı altında yaşamanın dürüstçe ve sağlıklı olmadığını

düşündüm. Evet, çocuklarımın babasıydı —ama niçin? Çünkü, Tanrı'ya ulaşmasını, Aile'de kalmasını sağlamak, kimin niçin koyduğundan artık emin olmadığım bazı kurallara uymak için ona seks sunmuştum. Çocuklar uğruna ailenin dağılmasını engellemeye çalışmak, kurtulmaya uğraştığım baskı döngüsünü sürdürmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Ayrılık konusunu çocuklarla konuştum. Sorunlarını, sormak istedikleri bir şey olup olmadığını, nerede ve kiminle yaşamak istediklerini sordum. Onlar için kolay olduğunu söylemeyeceğim; bununla beraber, hepsi de okullarında her zaman için onur listesinde yer almış öğrencilerdi ve babalarıyla sürekli olarak kavga ettiğim için, böyle bir şeyin kendilerini daha fazla memnun edeceğini söylediler. Aile hakkında neler hatırladıklarını merak ettiğim için, kızlarıma sık sık sorular sorarım. İçlerinden biri, çocukluğuyla ilgili olarak ilk hatırladığı şeylerden birinin, anne ve babasının kavga etmesi olduğunu söylemişti.

Yaklaşık bir yıl boyunca, Paolo'yla birlikte bir evlilik danışmanına gittik. İçlerinde gizli kalmış endişeler varsa, ortaya çıkabileceğini düşünerek, çocukları da götürdüm. Çocuklarımızın, duygusal ve psikolojik açıdan gördükleri en sağlıklı çocuklardan olduğunu söylediler. "Her ne yapıyorsanız, bu çocuklar üzerinde işe yarıyor," dedi danışman. Dostça ve akıllıca bir ayrılık yaşamaya çalışıyorduk. Paolo uygun bir miktar nafaka ödedi, çocukları haftada en az iki defa gördü ve hafta sonları da onun evine gittiler.

Başka bir üniversitede gündüz derslerine gitmeye ve yarım gün çalışmaya başladım. Annemle birlikte aldığımız ev için para biriktirdiğim süre boyunca, yeniden karavanda yaşadım. Kaparoyu ve ipotek parasını paylaştık. Ben okulu bitirene dek çocuklara bakmama yardımcı olan annem hâlâ vericiydi, ama artık vermek istediği yere veriyordu. Lancaster'daki kiraya verdiği evine geri dönmek isteyip istemediğini defalarca sordum ama o, bizimle kalmayı tercih ediyordu. Çok yardımcı olmuştu ve evdeki varlığı bile, dışarıda olduğum zamanlarda kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Üç yıl sonra, yüksek dereceyle fen dalından mezun oldum ve araştırma asistanlığı bursuyla yüksek lisans okuluna kabul edildim.

Amerika'ya döndükten sonraki ilk birkaç yıl boyunca, bana anlayış ve manevi destek sağlamaları için kiliselere güvendim. Ancak

yaklaşık üç yıl sonra, geleneksel bir şekilde örgütlenmiş dinde ruhuma huzur verecek bir yer bulamayacağımı anladım.

Thor her yıl bizi ziyarete geliyordu. Gerçeği arayışım hakkında onunla konuşmalar yapıyordum. Yirmi yaşında, ince yapılı, uzun boylu bir genç adam olmuştu ve karmakarışık, fırça gibi kızıl saçları, keskin bir zekâsı ve tinsel bir yönelimi vardı. Çok yetenekli bir müzisyen olmasına, Fransa'da bir orkestrada çalmasına ve bütün parasını müzikten kazanmasına karşın, iyi bir eğitim almak, ayrıca gerçeği aramaya kendi adına devam etmek niyetindeydi. Babası da boşanmış ve Colorado'ya taşınmıştı. Bu yüzden, üniversiteyi bitirene kadar Fransa'da tek başına yaşadı. Tarikattaki geçmiş yaşantımız ve şu andaki hayatlarımız üzerine saatlerce konuşurduk. O günlerde, Thor dünyaya gizemci bir gözle bakıyordu.

Bir gün, eyaletler arası bir otoyolda giderken, Tanrı'yı her yerde gördüğünü açıkladı bana.

"Tabii ki," diye karşılık verdim. "Tanrı'yı ağaçlarda, doğada, çocuklarda görebiliyorum. Peki buna ne dersin?" Görüş alanımıza o anda girmiş olan gökdelenleri gösteriyordum. "Bunların içinde Tanrı'yı görüyor musun?"

Gülümseyerek, pencereden dışarı otoyola baktığında, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. "Otoyolun asfaltında Tanrı'yı görüyorum," dedi.

Araba kullanırken, bir yandan da elimden geldiğince yolu kaplayan maddeye baktım. Siyahlığın üzerinde küçük parıltılar fark ettim.

"Evet, bunda da bir güzellik görüyorum," diye yanıtladım, mantıklı bir şekilde. "Peki, ya çocukları taciz edenler? Böyle bir insanın içinde Tanrı olamaz."

"Tanrı her yerde ve herkesin içindedir. En azından, Tanrı'yı anladığın şekilde."

"Peki. O zaman, Tanrı'yı tanımlayalım."

"Sen başla."

"Tanrı, Sevgidir. Ama, Sevgi hakkında konuşmayalım, anlamı çok çarpıtıldı. Tanrı gerçektir –mutlak Gerçek. Ama, insan mutlak Gerçeği nerede bulabilir? Kiliselerde mi? Dinde mi?"

"Mutlak bir Gerçek olmalı," diye karşılık verdi. "Ama, dogma alanında değil."

O sıralar, gerçeği kiliselerde ve dinde aramaktan vazgeçtiğim için, yürekten katılıyordum.

Ancak garip bir şekilde, kendimi çok "tinsel" hissediyordum. Sürekli, çevremde küçük mucizeler olduğunu fark ediyordum. Ayrıca, hatırlayamadığım rüyalar tarafından yönlendirildiğimi hissediyordum. "Bazı avangard aydınların öngördüğü 'paradigma değişimi'yle özdeşleşmiştim. Rekabetçilik, bireycilik, güç savaşımları gibi eski paradigma özelliklerinin kesinlikle erkeksi olduğunu fark etmemek elimde değildi; oysa yeni paradigma işbirliğini, cemaati, huzuru ve birbirine destek olmayı teşvik ediyordu. Feminist düşünceyi kabullenmek üzereydim, ama şimdilik, Aile'ye katılmamın nedenlerini anlamaya çalışıyordum.

Tarikatlara katılan kişiler aptallıkla itham edilirlerdi. Ayrıca, sarışın olmam bu kanıyı daha da güçlendiriyordu. Üniversitedeki 4.0'lık mezuniyet derecem, aptal olmadığımı kendime ve diğer insanlara kanıtlamamı sağladı. Hayatımın büyük bir kısmını neden bir tarikatta harcadığım sorusunun yanıtını bulmak için, ciddi bir uğraş veriyordum. Bilinçsizce yapmadığım ve istediğim zaman bırakabileceğimi bildiğim için, gözü kapalı yönelmiş sayılmazdım. Evet, bir idealizme belki de körü körüne saplanmıştım. İdeallerim, İncil'de öğretilenlerden farklı değildi: "Hayatını komşusu için feda eden bir sevgiden daha büyük sevgi yoktur." "Bütün inananlar bir aradaydılar ve her şeyi paylaşıyorlardı." "Beni [İsa'yı] seviyor musunuz? Koyunlarımı besleyin." Ancak ben, işi aşırıya götüren biriydim. Birileri bana, bu sözleri en aşırı uca kadar nasıl yaşayabileceğimi anlatmıştı ve yirmi bin insanla birlikte, bunu izlemiştim. Çok da fedakârdım. Daha büyük bir amaç için kullanılmaya can atıyordum. Ama, neden daha büyük bir amaç? Kapitalizmden mi? Belki de uç noktalardaki idealistlerin, dinden ve politikadan uzak durmaları gerekir. Ancak, on sekiz yaşındayken bunu bilmiyordum. Ayrıca, din ve maneviyat arasındaki farktan da habersizdim.

Üniversite hayatım boyunca, tarikatlar ya da TÇ hakkında incelemelerde bulunurken, deneyimlerimden yararlandım. Neticede, bu incelemeler beni kadınlarla ilgili konulara yöneltti; ancak başlangıçta, *bana* ne olduğunu anlamakta kararlıydım. Tarikat deneyimleri üzerine yazılmış en iyi açıklamalardan birini, tarikatlara katılan insanlar hakkında geçerli bir tipoloji yaratan William Kephart kaleme almıştı. Kephart'a göre ben, toplumsal sorunlara ge-

niş bir ölçekten bakan ve ortalama bir insana oranla sosyal konularla duygusal açıdan çok daha fazla özdeşleşen "içli" biriydim. "İçli" kişilerin genelde kendileri gibi hissetmediğini iddia ediyordu yazar, çünkü onların duygusallıkları çoğu kez kitlelere yönelikti. Kendimi bir kurban olarak tanımlamaktan hoşlanmıyordum; bu kelimeyi kullansam da, gönüllü bir kurban olduğumu söylüyordum. Bence çocuklar, tıpkı fiziksel, duygusal ya da psikolojik açıdan başkalarına bağımlı olan insanlar gibi, birer kurbandır. Sonuçta, kendimi neden kullandırdığım sorusuna gelip takılıyordum, ancak bunun cevabı hâlâ gizliydi.

Tarikatları inceleyen kişilerin pek çoğu, tarikat üyelerinin topluma yabancılaştığını iddia ederler. Ancak bu, başlı başına yeterli bir gerekçe değildir. TÇ'nin dışında tanıdığım birçok insan da yabancılaşmıştı. Ayrıca, normal dünyaya geri dönmüş oldukları halde yabancılıkları devam eden eski tarikat üyelerinin sayısı gitgide artıyordu. Belki de, yabancılaşmaya neyin yol açtığını öğrenmek, insanların neden cani, fahişe, rahip vb. olduklarını açıklayabilmemizi sağlardı. TÇ'de, sömürülme pahasına bu yabancılaşmadan uzak kaldığımıza inanıyorum. Geniş kapsamlı bir yanıt yoktu.

Yüksek lisans çalışmalarım sırasında, sosyal etkileşimle ilgili bazı ilginç teoriler öğrendim ve bunları tarikattaki deneyimlerim üzerinde sınadım. Sosyolojideki klasik teorilerden biri, toplumda kendi başına varolan ve "müşterek bilinç" adı verilen bir kavramdan söz eder. Birey öğrenir, itaat eder ve grubun müşterek bilincindeki ahlak kurallarını içselleştirir. Bense, ana toplumun bilincini reddetmiş biri olarak, öncelikle karşı kültürün, ardından da yeni bir topluluk olan TÇ'nin bilincini benimsemiştim. Tabii ki, bu ahlak anlayışının önünde sonunda içselleşeceğini fark etmemiştim; kaldı ki o sıralar, "içselleşmek" kelimesinin anlamını bile bilmiyordum. Ancak, deneyimlerim ve daha sonra edindiğim düşüncelerim şunu gösterdi: Bana, toplumda ahlaki açıdan yanlış olduğu öğretilen her şey sorgulanmış ve bunların yerini, grubun yeni ahlak anlayışı olan "sevgi" almıştı.

Emile Durkheim, ait olduğumuz toplumla uyum sağlamaya çalışma dürtümüzü kaleme almıştı: Çevremizdekilerin yöntemlerini, düşüncelerini ve eylemlerini benimsemek, sırf ahlaki özdeyişler toplumsal otorite üzerinde hâkimiyet kurduğu için düşünmeden itaat etmek.

Normal toplumun ahlak anlayışını neden içselleştirmemiştin? Neden —canla başla aradığım— başka bir alternatifi seçmiştim? Klasik sosyal teori, toplumun organik bir vücuda benzediğini ve bir parçası hastalandığında diğer bölümlerinin de bundan etkileneceğini açıklar; dolayısıyla da, buhran dönemlerinde bir tür sosyal rahatsızlık yaratan hayal kırıklığı akımları meydana gelir. İşte bu sırada, hayatın anlamsızlığını azaltmak için, dini sistemler ortaya çıkabilir. Bu yabancılaşmayı yaşayan kişiler, acılarından kurtulmak için genellikle bu yeni dinlere yönelirler. 1960'ların sonlarına doğru Amerika, aydınların "yeni dinî hareketler" adını verdikleri, ama genellikle tarikatlar olarak bilinen bir şeyin ortaya çıkmasına yol açan bir iç kriz yaşıyordu. Toplumun sorunlarına karşı en duyarlı (genellikle genç) kişiler, kesin bir amaçları olmadan ve nereye gittiklerini tam olarak bilmeden, alternatif olarak gördükleri bir şeye katılırlar. Benim yaptığım da buydu. Ancak, soru hâlâ yanıtlanmamıştı. Neden ben?

Bir tarikat hakkındaki bu hikâye, umarım ki okuyucunun kafasında yeni dinî hareketlerin tümünün durdurulması gerektiği kanısını uyandırmaz. Hıristiyanlığın da bir tarikat olarak doğduğunu unutmayın. Gerçeğin yeni kaynaklarına ilgi duyan her insana anlatmak istediğim, kaynağın ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiğidir! Ve sınırlar çizilmelidir. Çocuk tacizine göz yuman grupların kökünün kazınması gerektiğine inanıyorum. Onlar, zararlı otlardan başka bir şey değildir!

Uzun araştırmalar sonucunda, son derece idealist insanların tarikatlara katılmaları ve Jonestown ile Cennet'in Kapısı örneklerinde gördüğümüz gibi, işi intihara kadar götüren yıkıcı ahlak sistemlerinin içinde yer almaları konusunda, akademik doğruluk taşıyan gerekçeler bulmaya başlamıştım. Benim bunu neden yaptığımı hâlâ anlayamıyordum. Yine de, yıllar boyunca TÇ'den ayrılan yetişkinler, gençler ve çocuklarla konuşarak, tarikatlara katılma nedenlerini araştırmaya devam ettim. Bu insanların sayısı her geçen gün artıyordu.

1990 yılında, TÇ'nin toplam nüfusunun on sekiz bin olduğu bildirilmişti ve yıllar boyunca da bu düzeyde kaldı; çünkü, ayrılanların yerini yeni doğan bebekler alıyordu. Araştırmacıların tahminlerine göre, benim kuşağımdan yüz binlerce insan, yaşamlarının bir noktasında tarikatlarla ilişki kurmuştu. Yetişkin yaşlarda katılanla-

rın "dünyaya" yeniden alışmaları çok güç oluyordu; tarikatlarda büyümüş çocuklar içinse, bu süreç oldukça travmatikti. Tarikatlardan ayrılan bu kişilere destek veren birkaç kuruluş olduğunu öğrendim. Ancak, araştırmalarım sonucunda, bu destek gruplarının genellikle dinî ve dogmatik olduğunu anladım.

Birlikte çalıştığım eski tarikatçılardan biri, erkek kardeşiyle beraber TÇ'den "kaçırılmıştı" (isteği dışında, zorla götürülmüştü) ve o sırada ikisi de TÇ üyesiydi. Günlerce bir otel odasında tutulmuşlar ve tarikatta yıkanan beyinlerine güya çekidüzen verilmişti. Serbest bırakıldıklarında, erkek kardeşi evine gitmiş, ama o hemen TÇ'ye geri dönüp birkaç yıl daha kalmıştı.

Tarikatlarda bulunmuş başka kişilerle de görüşmek istiyordum. Tek amacım araştırmaktı, ancak kilisenin etkisi altındaki bir kuruluşla ilgilenmek istemiyordum. Tam bir tesadüf eseri olarak, eski bir TÇ üyesi olan arkadaşım Ruth, yaşadığım şehre taşındı ve diğer eski Aile üyeleriyle bir toplantı düzenledi. Kocasından boşanmış bir anne ve Aile'den yaklaşık yirmi yıl önce ayrılmış Rose ve Bishop adlı bir çiftle birlikte, eski TÇ üyelerinden oluşan ulusal çapta bir toplantı planladık.

Toplantı, 1993 yılında, Atlanta'da bir parkta gerçekleşti. Ülkenin her tarafından gelen eski Aile üyelerinin yanı sıra, ulusal medyanın da ilgisini çekmişti. Waco, Teksas'taki Branch Davidians tarikatıyla ilgili son olay dolayısıyla bize yöneltilen yoğun dikkat kısa süreli oldu, ama bu sayede eski TÇ üyelerinin birbirleriyle haberleşmesini sağlayabildik ve oldukça büyük bir katılım elde ettik. Eski Aile üyelerinin topluma kazandırılmasının yanı sıra, onların hikâyeleriyle de ilgileniyordum. Aile'deki eski dostlarla görüşmek harika bir şeydi. Bir kısmı uyuşturucu kullanmaya başlamıştı; birçoğu Hıristiyan kiliselerine geri dönmüştü; diğerleri de yaptıkları kötü evlilikleri kurtarmaya çalışmış, ancak başarılı olamamıştı. En acıklısı da, her şeye göğüs germeye çalışarak, çocuklarını yetiştirmeye çabalayan çok sayıda anne olmasıydı; genellikle tek başlarına yaşıyorlardı, yanlış anlaşılmış ve diğer insanlar tarafından aşağılanmışlardı —özellikle de başlarından geçenleri anlatmışlarsa. Tarikatın kadınlarının çok acı çektiği açıkça görülüyordu. Kendimi onlarla karşılaştırdığımda, iyileşme yolunda oldukça ilerlediğim için şanslı olduğumu düşünüyordum.

TÇ üzerine bir uzman olan sosyolog Steve Kent şöyle diyordu:

"Feminist söylemin kadınlara karşı en etkin kullanılışı TÇ'de olmuştur. Liderin zorlamasıyla kadınlar birçok kez hamile kalmış, geleneksel aile rollerini üstlenmiş, erkeklere yaranmaya çalışmış, fahişelik yapmış, dövülmüş ve çeşitli cinsel tacizlere maruz kalmışlardır." Bu iğrençliğin sonuçlarına tanıklık ediyordum artık. Bu rezil tarikatta bulunmamın bir nedeni olduğunu biliyordum; ancak, bunun anlamını kavramaya henüz hazır değildim. Öncelikle, kendim hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Yüksek öğrenimin yanı sıra, anlam arayışım beni çeşitli kitapları okumaya yöneltti. Her tür sorunun sorulması gerektiğine inanan bir kişi olduğum için, Tanrı'yı sorgulama yolunda ilerliyordum. Clarissa Pinkola Estes, Matthew Fox, Scott Peck, Alan Jones, James Redfield, Rosemary Altea gibi −hepsi de modern tinsellik üzerine yazıyordu− çağdaş yazarları okuyordum. Jones, kişinin dünyayı daha güzel bir yer haline sokabilmesi için, öncelikle kendini tanıması gerektiğini söylüyordu. Ben de özgün benliğimi arıyor, onu tanımak istiyordum. Estes'in söz ettiği orta yaş kararına ben de ulaşmıştım −kin dolu olmalı mı, yoksa olmamalı mı− ve olmamayı seçmiştim. Mutluluğa giden yolda, "gözyaşı ödülünü" alacağımdan habersizdim.

Aile'den ayrıldıktan sonra okuduğum bu yazarlar arasında beni etkisi altına alan ilk yazar Scott Peck'ti. *A Different Drum* (Değişik Bir Davul) adlı eserinde, cemaat kurmanın evrelerini herkesin anlayacağı bir dilde anlatıyordu ve bu evreler iman gelişimine çok benziyordu. Cemaat kurmak isteyen kişilerin geçmesi gereken dört aşamayı şu şekilde belirlemişti: *sahte cemaat, kaos, boşluk ve [gerçek cemaat]*. Peck, yaşadığım şehre bir konuşma yapmak üzere geldiğinde, üniversitedeki gözetmenim kendisi gidemeyeceği için biletini bana vermişti.

Soru-cevap kısmı sırasında Peck'e, dünyadaki hatta Amerika'daki yoksulluk hakkında ne yapabileceğimizi sordum. Verdiği yanıttan, her şeyden önce çok değişik yoksulluk türleri olduğunu anladım. Ailemi ekonomik yoksulluktan çekip çıkarmaya çalışıyordum, ama kendi duygusal ve psikolojik yoksulluğumla da mücadele etmem gerekiyordu. Ancak, dışarıdan profesyonel yardım alabilecek kadar param yoktu.

Daha sonra, Peck'ten esinlenmiş bir "cemaat kurma semineri"

şehrimize geldiğinde, bir burs alarak üç gün boyunca bu seminere katıldım.

İlk gün, o gece göreceğimiz bir rüyayı yazmamız istendi bizden; ertesi gün, o rüya hakkında konuşacaktık.

Sabaha karşı beşte, ağlayarak uyandım. Görmekte olduğum rüyayı çok net hatırlıyordum. Uyanık mıyım, değil miyim bilemeden, rüyayı zihnimde yeniden yaşadım; ve kendimi orada hissettim.

> Yedi yaşlarında küçük bir kızdım. Annem, beşinci bebeğini doğurmak üzere hastaneye gitmişti. Benden iki yaş büyük olan ağabeyim, evde bir yerlere saklanmıştı ve sanırım benden küçük iki kız kardeşime başka birileri bakıyordu. Babamla evde yalnız gibiydim. Ocak ayındaydık ve dışarısı karanlıktı. Oturma odasının ön kısmındaki cumbada, yeni aldığım Noel hediyem olan oyuncak bir bebekle oynuyordum. Mutfağın karşısında ve merdivenlerin hemen dibindeki orta odadan babamın seslendiğini duyduğum sırada, bebeğime çay koyuyordum. Oda karanlıktı ve babam kanepeye oturmuştu. Hep bu şekilde otururdu ve ne konuştuğu da anlaşılmazdı.
>
> "Miramm, Miramm, buraya gel!" diye homurdandı.
>
> [Kırk yaşımda ve yatağımda yatarken, yeniden oradaymışım gibi, yedi yaşında hissettiğim korkuyu, yalnızlığı ve çaresizliği hissettim.]
>
> "Annem nerede?" diye ağladım. "Neden beni korumak için burada değil? Ağabeyim nerede? Burada benimle birlikte oynuyor olması gerekirdi. Babamın yanına gitmek istemiyorum. Neden beni koruyacak kimse yok?"
>
> Karanlığın içinden, "Miramm, buraya gel dedim. Babacığına gel," diye seslendi.
>
> Çay takımlarını çantaya koydum ve bebeği de, oyuncak kutusunun içine yatırdım. Keşke oyuncak bebek bana yardımcı olabilseydi. Ama o cansızdı. Bir daha onunla, ya da başka bir oyuncak bebekle asla oynamadım.
>
> Ayaklarımı sürüyerek odaya girdim. Babam ucuz şarap kokardı ve bu tanıdık koku odayı kaplamıştı. Babam, erkeklik organı dışarıda, kanepede oturuyordu.
>
> "Buraya gel ve tut bunu Miriam!"

Rüyayı yazmama gerek yoktu; artık istediğim an, her ayrıntısıyla hatırlayabilirdim.

Ertesi sabah kursa gittiğimde, diğerlerinin bir şeyler anlatmasını bekledim. Bazı kişiler kursun kendilerine göre olmadığını düşündüğü için, daha az insan vardı. Hiç kimsenin anlatacak bir rüyası yoktu. Eğitmen, "Rüyanı anlat," der gibi bana bakıyordu. Sonunda, gözlerimden yaşlar boşanarak, anlatmaya başladım. Bitirdiğimde, hıçkırıklara boğuldum ve odadaki pek çok kişi de benimle birlikte ağlıyordu. Bundan sonra, odadakilerin yarısı, küçükken yaşadıkları cinsel tacizleri anlatmaya başladılar. Bazıları benim yaşadığımdan çok daha korkunç şeylerdi; birkaçı, benimki gibi daha önce hiç hatırlanmamış ya da konuşulmamıştı; ancak, hepsi de travmatikti. İçimde bir boşluk hissettim ve bu boşluktan önce kaos içinde yaşadığımı anladım.

Bu noktadan sonra, ruhum hakkında bir şeyler öğrenmeye başladım. Hayatımdaki sorun *yalnızca* tarikata katılmak değildi; bir diğer sorun da fesat güç dengesizliğiydi. Babamın; ya da aile reisi olarak birçok baba, ağabey, amca ya da otorite sahibi diğer kimselerin, hatta bulundukları mevki ne olursa olsun din adamı, öğretmen, antrenör, doktor gibi kişilerin ahlaki değerleri aktarma görevini kötüye kullanması, çocuğun ruhuna yapılmış bir saldırıdır. İçimde bastırdığım bu olay, ruhuma indirilen tek darbe değildi. Başkaları da vardı; örneğin, bir defasında babam anneme bir sandalye fırlatmış, ama onun yerine bana çarparak hâlâ taşıdığım bir yara izi bırakmıştı. Ayrıca, babam sarhoş gelirse diye uyumaktan korkarak, evin kapısından kaçıp gitmeye hazır bir şekilde, merdivenlerin başında beklediğim geceler de vardı. On yaşımdayken, sessiz bir caddede teşhircinin teki arkadaşıma ve bana her tarafını göstermişti; çok şaşırmış ve bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Çocukken tacize uğramış kimselerin, büyüdükleri zaman çok çeşitli psikolojik bozukluklar yaşayabileceğini okumuştum. Kutsal Fahişe olmayı bu denli kolay bulmamın ve iyi bir eş olmakta zorlanmamın nedenlerinden biri de buydu. Ruhum çok küçük yaşta yara almıştı ve hiç kimse kanamayı durdurmamıştı. Asla bir iyileşme olmamıştı. Belki de bu, İtalya'dayken bana görünen kanlar içindeki kızı da açıklıyordu.

Bu konuyu ailemle konuştuğum zaman, kız kardeşim Ruby'den başka hiç kimse bana duygusal açıdan destek vermedi. Aksine, tacizi yalnızca tek bir çocuğun hatırladığı durumlarda olduğu gibi, bana inanmadılar. İçlerinden biri, bunun o yaşlarda yaşanan ve

"penis özlemi" adı verilen tipik bir Freud *fantezisi* olabileceğini söyledi. Ailem, bütün bunları hayal ettiğimi söylemeye çalışıyordu ve aynı zamanda da, "O kadar da kötü bir şey değil bu! Sarhoş erkeklerin birçoğu kendini teşhir eder," diyorlardı. Haklıydılar –çocuklara yapılan tacizler, genelde basit teşhircilikten daha da ileri gider ve sarhoş erkekler kendilerini ahlaksızca teşhir etmekle ünlüdür. Bazı çocuklar diğerlerine göre daha dayanıklıdır. Bununla beraber, bu olayı bilinçaltıma gömmüş olmam ve rüyalarımla hayallerimde bu kadar şiddetli bir şekilde yeniden belirmesi, derinden etkilendiğimi gösteriyordu.

Belki de, zulüm gören kitlelerin çektiği acılar yüzünden "içli" biri olmuştum, ama kendi acıma karşı "hissizdim". Belki de, acıyı hissetmemek için kendimden kopmak istemiştim. Belki de acıyı hapsederken, ahlaki değerleri de hapsetmiştim. Acımın başlamasını sağlayan şey, ensestle ilgili evrensel ahlaki tabu değil miydi? Acıdan kendimi sonsuza kadar kurtarmak için, bu tabuyu kabul etmemekten daha iyi bir yol var mıydı? Eğer anne olmasaydım, ahlaki değerleri herhalde umursamazdım. Artık asıl yaramın ne olduğunu anladığımdan, Tanrı'yı daha büyük bir hevesle sorguluyordum: "Bunun anlamı ne? Niçin sen, Tanrı, bunun tekrar tekrar olmasına izin veriyorsun?"

Bazı çocuklar için durum çok daha kötü. Bir kısmı bunu atlatamıyordu.

Bugüne dek duyduğum bütün çocuk tacizi olayları, derin acının yüzeye çıkmasına neden oluyor ve çoğu kez duygusal açıdan tükenene dek içim sızlıyor. Belçika'daki bir çiftlik evinde ölü bulunan, aylar boyunca cinsel tacize maruz kalmış iki kızın hikâyesini okuduğumda, Tanrı'ya olan bütün inancımı neredeyse kaybediyordum. Çocuklar kaçırıldıktan sonra, aileleri ve bütün kasaba halkı, aylar boyunca çocukların başına bir şey gelmemesi için dua etmişti. Herkesle konuştum ve bir Tanrı'nın böyle bir şeyin olmasına niçin izin verebileceği hakkında doyurucu bir yanıt bulamadım. Tanrı Baba'nın ne düşündüğünü bilemiyorum, ama Tanrı Ana böyle bir şeye asla izin vermezdi. Yıllar boyunca, Aile'nin ahlak ilkelerini kabullendikten, seksin doğal bir şey olduğunu ve herkesle paylaşılması gerektiği düşüncesini içselleştirip vücudumu sunduktan sonra bile, çocuklarımı vermeye niyetli değildim. Neyse ki, çocuklarımı tacizden korumak için yeterli karar gücüne sahiptim. Her

şeyi bilen, her şeyi yapabilen bir Tanrı, kullarının sürekli olarak tacizlere uğramasına nasıl izin verebilirdi? Öyleyse, Tanrı kimdir, ya da nedir? Bilmek istiyorum!

O rüya/ifşaatı yaşadığım sıralarda, annem benimle birlikte kalıyordu. Evde bulunmayarak çocukluğumdaki o olayda önemli bir rol oynamış olsa da, olanların onun ihmalinden kaynaklanmadığını biliyordum. Kendisi de ayakta kalmaya çalışıyordu ve tavrımın anneminkine benzediğini yeni yeni fark ediyordum. Bir şey olmamış gibi davranırken, mükemmel bir taklit yapmıştım. Annemin, acıya ve tacize dayanmak için yapabileceği her şeyi yaptığını gösteren belirtileri ayırt edebiliyordum.

Akademik eğitim almış ve orta sınıf bir yaşam tarzı sürdürecek kadar sosyalleşmişti. Ancak, hiçbir işte tutunamayan bir alkolikle evliydi ve dindar bir Hıristiyan olarak, kocasına altı çocuk doğurmuştu. Annelik yapmaya ve daha da kötüsü, alkolik bir adamla yapılmış bir evliliğin getireceği cinsel tacizlere hazırlıklı değildi. Dini ona boşanamayacağını söylüyordu ve boşanmadı da. Üzerindeki yükü hafifletmek için çektiği sıkıntıları unutmaya çalıştı. Benim ayrıntılarıyla hatırladığım pek çok acıklı olayı annem unutmuştu. İlk hamileliği sırasında sara hastalığına yakalanmıştı ve o günden beri sürekli ilaç kullanıyordu. Belki de bu yüzden hafızası zayıftı, ancak cehennem yaşantısını sürdürmesine yardımcı olan da buydu. Hıristiyanlar belli ki yeterince yardım etmemişlerdi. Babası, Almanya'da yeni bir yaşantıya başlaması için gereken yardımı yapacağı sözünü vererek boşanmasını önerdiğinde, kabul etmedi. Daha sonra bana anlattığına göre, inançları yüzünden boşanmamıştı.

Anılar, kullanılmayan bir kulübe gibi örümcekler ağlarıyla doluydu, ama odaları temizlemeye başlamalıydım. Belli belirsiz anılarla çok uzun süre yaşamıştım. Sürekli olmasa da, babamın tacizci davranışlarda bulunduğunu hatırlıyordum. Çocukluğumda ara sıra kâbus görürdüm; kimi zaman uyanır ve uzun boylu bir siluetin odadan çıktığına şahit olurdum. Gençlik çağıma gelene kadar, annemden benim yanımda yatmasını istedim. On altı yaşındayken, komşunun çocuğuna bakıcılık yaptığım sıralarda, bir keresinde yatağımı ıslatmıştım. Bunlar çok ciddi rahatsızlıklardı, ama bir sebep aramadım. Mo, çocuklarla cinsel ilişkileri savunmaya başladığı zaman, babamın yaptıklarıyla ilgili anılarımın, ahlaki açıdan yanlış *olmayan* bir şey gibi yeniden yüzeye çıkmasına izin verdim. Ju-

dah'ın çocuğunun çizdiği resimler aracılığıyla tacizci cinsel ilişkilerin sonuçlarını anladığımda ise, bunun gerçekten çok korkunç olduğuna karar verdim. Ancak, küçüklüğümde yaşadığım cinsel tacizi bir kez daha unutmaya zorladım kendimi. Bütün tacizler insanın kalbinde ve ruhunda derin yaralar açar. Sığınacak hiçbir yeri olmayan çocukların yapabilecekleri tek şey, kalplerinin kanamasına izin vermek ve ruhlarını saklamaktır!

Yetişkin biri olarak bu tacizin içine düşen annem, sanırım duygularını saklamıştı. Babamla yaşadığı için çok acı çektiğini biliyordum. Beş yaşındayken, ikinci kız kardeşimin —sekiz yıldan daha kısa bir süre içinde dördüncü çocuktu— doğumundan hemen sonra, annem çocuklarının gözleri önünde bir sinir krizi geçirmişti. Otoyol üzerindeki bir otelde kalıyorduk. Bebeği alıp çılgınlar gibi bağırarak, yolun ortasına oturdu. Ben ve diğer iki kardeşim de, yolun kenarında birilerinin yardım etmesini bekledik. Polis geldi ve annemi oteldeki odasına götürdü. Kendisi olayı hiç hatırlamıyor. Ataerkil sistem tarafından onaylanan tacize izin veren bir toplumun sessiz kazazedelerinden biriydi o. 1950'li yıllarda, yasalar tacizci kocalara destek verirken, tacize uğrayan kadınlara hiçbir söz hakkı tanımıyordu. Bu kasvetli sessizliği sürdürmeyecektim. Tanrı'ya —dünyaya— "Buna niçin izin veriyorsunuz?" diye haykırmak istiyor, ancak henüz haykıramıyordum. Sesimi bile bulamamıştım.

Acı, araştırma ve kendini tanıma arasındaki ilişkiyi kitaplardan öğrenmiştim. Clarissa Pinkola Estes, *Women Who Run With Wolves* (Kurtlarla Koşan Kadınlar) adlı kitabında, binlerce kez ölen ve sürekli olarak yeniden doğan kadınlardan söz eder:

> Büyük bir baskı sürecinden geçmek, telafi edici ve koruyucu nimetlerin ortaya çıkmasına yol açar. Bu yüzden, acı dolu bir yaşam sürmüş ve bunu enine boyuna araştırmış olan kadın paha biçilmez bir derinliğe sahiptir. Bu noktaya çok acı çekerek ulaşmış olmasına karşın, bilincine sıkı sıkıya sarılabilmişse, arada bir benlik sendelemesi yaşasa da, derin ve heyecanlı bir ruhsal yaşamı ve kendine karşı müthiş bir güveni olacaktır.

Duygusal yönden acı dolu bir çocukluk yaşamıştım. Yetişkinliğe ilk adımlarımı attığım yıllarda, baskıcı ve otoriter bir alt-kültüre katılmış ve hayatımın büyük bir kısmında erkeklerin beni kullanmasına izin vermiştim. Bilincimi korumayı her nasılsa başarmıştım.

Daha öğrenecek çok şey olduğunu hissediyordum ve artık, heyecanlı bir ruhsal yaşama hazırdım. Bana en büyük mutluluğu veren, istemeden de olsa fazlasıyla acı çekmeme yol açan ve hayatımda en çok sevdiğim kişi olan büyük oğlumun, daha derin bir tinselliğin anahtarı olduğundan habersizdim.

1995'te Thor benim yanıma taşındı. Fransa'da çok çalışarak elde ettiği matematik derecesiyle, yüksek lisans yapmak için Amerika'daki yüksek lisans okullarına başvurdu ve üstün bir başarı puanıyla, güneydeki en iyi okullardan birinde asistanlık yapma hakkını kazandı. Birlikte geçirdiğimiz günler hiçbir şeye değişilmeyecek kadar değerliydi. Yirmi iki yaşındaki oğlumun büyük bir ciddiyetle tinselliği keşfetmeye çalıştığını fark ettim. Çektiği acıları yalnızca kendisi yazabilir; bu acılar ve temel arayışı, onu, tinsel bir öğreti olan ve *Saharj Marg*, ya da "doğal yol" olarak bilinen Doğu tarzı bir meditasyon türüne yönlendirmişti. Bu öğretiyi sabırlı bir şekilde, aylar boyunca açıkladı bana. Meditasyona çeşitli zamanlarda, defalarca başladım. Ancak, işin içinde tarikatta yaşadıklarımı bana çok fazla hatırlatan bir "üstat" bulunduğundan, çok dikkatliydim. Bu özel öğretinin "üstat"ıyla yaptığım ender konuşmalardan birinde, her türden lidere ya da guruya karşı güvensizlik hissettiğimi açıkladım. "Yalnızca meditasyon yapmamı" söyledi.

Saharj Marg öğretisiyle Thor'un ilgilendiği kadar derinden ilgilenmediğim halde, yaptığım meditasyon sonucunda, daha fazla rüya ve hayal görmeye başladım. İlk önceleri, bunları fazlasıyla "tarikatvari" bularak reddettim, çünkü Aile de rüyalara ve hayallere önem verirdi; özellikle de Moses David'in gördüklerine. Bununla beraber, hepsini kâğıda döktüm ve genellikle kendimle ilgili mesajlar olduklarından, bana ilham verdiler; ayrıca bu, tinsel olmayan akademik dünyayı dengeleyebilmemi de sağladı. Ekonomik güçlükler gibi dış mücadeleler arasında öylesine boğuluyordum ki, kendi düşüncelerime çok az zaman ayırabiliyordum. Yine de özbilinç, sabah çiği gibi, yaşamı destekleyen bir olguydu.

Meditasyon yapmaya ilk başladığımda, bana bir şeyler kazandıracağından pek emin değildim; yalnızca, ne şekilde olursa olsun oğlumun yaşantısının bir parçası olmak istiyordum. Bir saat boyunca hareketsiz oturmak çok zordu, hiçbir şey düşünmemek ise daha da zordu. Meditasyon sırasında ne olacaktı, ya da, bir şey "görecek miydim"? Hiç kimse bana bu konuda bilgi vermemişti.

Ancak, odak noktası olarak, içimdeki ışık üzerinde yoğunlaştığımda, kendimi daha huzurlu hissetmeye başladım. Meditasyon sırasında gördüğüm ilk hayaller, daha önce hiç görmediğim ve tarif edemeyeceğim kadar güzel renkler ve şekillerdi. Bunlardan birinde, sonsuzluğa uzanan çıplak insanlardan oluşan bir kalabalık görmüştüm. Bir gün, geriye doğru giden bir evrim gördüm; bir maymun, önce bir balığa ve sonra da, içinde büyük bir enerji olduğunu hissettiğim mikroskobik bir organizmaya dönüşüyordu. Sembolik bir şekilde "kendi hikâyem" diyebileceğim şeyler gördüğüm de oldu. Diğer zamanlarda, bana ilham veren görüntüler ve ya da canımı sıkan bir şey hakkında açıklamalar alıyordum. Meditasyon yapmak, hayatımın zor bir döneminde bana yardımcı oldu. Eşinden boşanmış bir anneydim, okul çağında dört çocuğum vardı ve üniversitede öğrenim görüyordum. Kafamı suyun üzerinde tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Derken bir gece, Thor'un dairesinde uyurken, "rüya" gördüm. Rüyayı, aynen o sabah erkenden yazdığım şekilde, gözlerimden yaşlar akarak anlatacağım.

Neredeyse bir konak büyüklüğündeki eski, büyük bir evin bitişiğinde çocuklarımla birlikte yaşıyordum ve bu evi gayet iyi tanıyor gibiydim. Belki de daha önce orada yaşamıştım. Büyük evde oturanların gittiğini ve evin boş olduğunu biliyordum, ama içeriden bir bebek ağlamasının geldiğini duyuyordum. İlk önceleri, ağlama çok zor duyulabiliyor, kimi zaman da yok oluyordu. Bu olay, aylardır süregeliyordu. Evde gerçekten bir bebek varsa, çoktan ölmüş olması gerektiğini düşünüyordum. Kendime sık sık neden içeri girip bakmadığımı soruyordum. Ama korkuyordum. O evden korkuyordum. Orada başıma bir şey gelmişti.

Ama bu gece, rüyamda bebeği açıkça duyuyorum. Umutsuzca ve giderek yükselen bir sesle ağladığını duyuyorum. İçeri girip bakmak zorunda olduğumu, yoksa delireceğimi biliyorum!

Tek başıma gitmek istemiyorum ve en büyük kızım Athena'yı uyandırarak, komşu evde ağlayan bir bebek olduğunu söylüyorum. Ağlamayı duymasa da, bana inanıyor ve bebeğe bakmak için benimle birlikte geleceğini söylüyor.

Eski ev, bir şekilde bizim oturduğumuz eve bağlı. Ön kapıdan girmek istemediğim için de, çatı katından geçerek yandaki eve giriyoruz ve büyük bir korkuya kapılıyorum, ama bebeğin ağlaması devam etmemi sağlıyor. Onu bulmalıyım.

Tavan arasında her yerde bebeği arıyorum, ama bulamıyorum. Sonra, ağlama duruyor. "Ölmüş olmalı," diye düşünüyorum; ama hemen ardından, alt kattan gelen ağlamayı duyuyorum. Athena, bir şey duyduğunu, ama yanılmış olabileceğini düşünüyor. Ağlamayı gayet iyi duyuyorum; ancak alt kata inmek istemiyorum. Athena, bebeği kurtarabileceğimizi düşünüyor. Bunun üzerine, alt kata inerek her tarafı araştırıyoruz; ağlama yeniden kesiliyor ve ardından, daha da aşağıdaki katlardan geldiğini duyuyorum. Araştırdığım her katta, ağlamanın bir aşağıdaki kattan geldiğini duyuyorum. Neticede, ağlamayı hiç duymamış olan Athena, vazgeçmemiz gerektiğini düşünüyor.

Girişin üzerindeki kattayız artık. Ana yatak odasının ve kütüphanenin bulunduğu kat bu. Mobilyalar eski, büyük ve hareket ettirebilemeyecek kadar ağır. Kocaman dolapların çekmecelerini deli gibi açarak bebeği arıyorum. Kütüphanede, raflardaki kitapları gözüm dönmüş bir şekilde yerlere atıyorum. İçlerine ve arkalarına bakıyorum. Athena, delirmek üzere olduğumu düşünüyor.

Aklımı yitirmeden önce çılgınca arayışımdan vazgeçmeme yardımcı olmak ister gibi, "Bebeğin çoktan öldüğüne eminim," diyor.

Ana yatak odasındayız. Artık ben de bebeğin ağladığını duyamıyorum ve vazgeçmek üzereyim. Tam o sırada, bebeğin nefes alıp verişini duyuyorum. Kendi nefesimden daha iyi duyabiliyorum; aslında, kendi nefesimi duyar gibiyim.

"Hayır, o burada," diyorum, heyecanla. "Nefesini duyuyorum. Son nefesini vermek üzere olmalı. Ağlama gücünü yitirmiş."

Athena duyamıyor, ama bana inanıyor. Seslerin, modası geçmiş bir gardırobun altından geldiğini düşündüğüm için, ellerimin ve dizlerimin üzerinde çömeliyorum. Dolabın altına bakıyorum. Orada, en dipte, küçük bir battaniyeye sarılmış, yüzükoyun yatan, minicik, çelimsiz bebeği görüyorum. Bebeği dikkatlice dışarı çekiyorum. O kadar küçük ki, avucuma sığabiliyor. Cildi saydam ve bir yıldız ya da kristal gibi parlıyor. Nefes alışları çok zayıf. Onu bulmuş olmamın ne kadar harika bir şey olduğunu düşünüyorum. Onu eve götürüp, sağlığını yeniden kazanmasını sağlayacağım. Bu ışık saçan bebeğe karşı müthiş bir sevgi duyuyorum.

Tam o sırada, bir adam aşağıya iniyor. Merdivenlere bakıyorum ve basamakların tepesinde beliriyor. Gri bir takım elbise giymiş, olgun görünümlü bir adam, ama yüzünde duygu ifadesi yok. Yanında kısa boylu bir kadın var. Kadına, çatı katına çıkıp tavan arasına açılan kapıyı kapatmasını söylüyor. Sonra şeytani bir gü-

lümsemeyle bana bakıyor. Bebeği elimden alıp, ilgisiz bir şekilde omuzunun üzerinden arkaya fırlatıyor.

Alaycı bir tavırla, "İşte, onu buldun," diyor. "Bebek benim. Bundan sonra, onu bulduğun için acı çekeceksin."

Athena'yı yanımda getirmemem gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bu benim kaderim gibi görünüyordu ve Athena'yı buna bulaştırmamalıydım. Athena için böylesine büyük bir korku duyarken uyandım.

Rüyayı hemen kâğıda geçirdim, ancak uyanık halimde bile, garip bir korku duyuyordum; özellikle de çocuklarım için. Rüyayı Thor'a anlattım. Rüyaları yorumlama eğitimi almış, Jungcu bir psikoloğa görünmem gerektiğini düşündü.

Arkadaşım Ruth, harika bir zamanlamayla, Paris'te tanıdığı ve artık şehrimizde oturan Jungcu bir psikologdan söz etti bana. Hemen bir randevu aldım.

Psikolog, bir kadındı. Açıklamaya kendi kendime ulaşmam için zorladı beni. Ev bendim, yaşantımdı; bebek de, yıllar boyunca tacize uğramış ve ihmal edilmiş ruhumdu. Evimden bu adam tarafından zorla çıkartılmıştım ve belki de, değişik zamanlarda, değişik durumlarda, değişik adamlar tarafından içeri girmem engellenmişti; ama artık içeri girip evi ele geçirmeye hazırdım. Ruhum, doğduğu yeri her zaman bilmişti. Şimdi ruhumu bulmuştum ve yolculuğum daha yeni başlıyordu! Anlam, amaç, anlayış —hepsi zihinsel süreçlerdi, beynin içindeki patikalardı ve artık kalbe giden yolu öğrenebilirdim. Bundan sonraki yolculuğum bu yönde olacaktı!

13

Paramatman'ın Kuğu Sembolü: Yüce Benlik

Aile

Aşağıdaki istatistikler, Tanrı'nın Çocukları tarafından 1987 yılında basılmış bir yayından alınmıştır:

Toplam üye sayısı: 12.162
Dünya çapındaki TÇ evlerinin sayısı: 1.080
Çocuk sayısı: 6.470
Şahadet edilenlerin sayısı: 910.080
Kurtarılanların sayısı: 92.750
[Avlanma yoluyla] Sevilenlerin sayısı: 218.722 (bu güne dek)

1990 yılındaki bir TÇ yayınına göre (İstatistik Analizleri):

Toplam üye sayısı: 18.000
Çift başına düşen ortalama çocuk sayısı: 4,5

Aile, 1996 Mayıs'ında, amaç para ya da güç kazanmak olmadığı için, "flörtle avlanmak"ta hiçbir sakınca olmadığını belirten bir bülten yayınladı; ancak, "Tanrı'nın Kelamını başkalarına ulaştırmanın diğer yolları üzerinde durmak" ("Aile'deki Kadınlar" :10) amacıyla, 1987 yılında bu uygulama durdurulmuştu. 1987 yılından sonra Aile'den ayrılanların söylediğine göre, bu yöntem çok daha az kullanılmakla birlikte, tamamen vazgeçilmemişti. İsteyen yetişkinlerin cinselliği paylaşmasına izin verildiğini Aile inkâr *etmiyor*. "Evli bir üye eşiyle anlaştığı takdirde, cinselliği başka bir kişiyle

paylaşmak konusunda özgürdür" ("Aile'deki Kadınlar" :18). Ancak, kesin sınırlar konulmuştu:

Yetişkinler ve çocuklar arasında cinsellik yasak
Erkek erkeğe cinsellik yasak (kadın kadına ilişki, karşılıklı mutabakata varıldığı zaman olabilir)
Aile dışından olanlarla seks yapmak yasak
Yetişkinler arasında seks, iki tarafın da rızasıyla ve tam bir gizlilik içinde yapılmalıdır ("Aile'deki Kadınlar" :19. Bu bilgiler, Aile'nin www.thefamily.org adresindeki web sitesinde de bulunabilir.)

Moses David'in 1994'te öldüğü söylendi. Maria ve bazı ileri gelen liderler, onun sahip olduğu mutlak otoriteyi ele geçirdiler. Bu arada, Maria ışıkta gözlerini açtığı zaman büyük acılar veren bir göz hastalığına yakalandı. Bu yüzden yalnızca karanlıkta görebiliyor, ama dünyanın her tarafındaki Aile'ye mektuplar yazmaya devam ediyor. Grubun yeniden organize olmasının ardından, üyelik kuralları ve şartları daha da zorlaştırıldı. 1996 yılında yayınlanan bir yazıda iddia edildiğine göre, artık basitçe Aile adı verilen grupta sürekli çalışan gönüllü 3.000 yetişkin üye, 6.000 çocuk ve altmıştan fazla ülkede çalışan 20.000 yardımcı vardı. Bu da, o sıralarda Tanrı'nın Çocukları'yla ilişkili, yaklaşık 30.000 kişi olduğu anlamına geliyor.

Aile'nin web sitesinde bulduğum bir yazıda, "Şu anki dostluğumuz Tanrı'nın Çocukları adıyla devam etmiyor, çünkü bu örgüt tamamen sona ermiştir... Tanrı'nın Çocukları hareketi, çok değişik bir liderlik yapısına sahip, tamamen farklı bir örgüttü" (1/9/98).

Aile'den söz eden çeşitli web siteleri var; www. religioustolerance.org adresinde bulunan bir sitede şöyle deniliyor: "1987 yılında, ensest ve çocuklara karşı cinsel taciz kesinlikle yasaktı" ve "TÇ harici kaynakların tahminine göre, üye sayısı 9.000 ile 12.000 arasında değişiyor" (1/9/98).

Yine aynı sitede şu ifadeler yer alıyor: "Bize göre, Aile'nin suç oluşturan etkinliklerden sorumlu tutulması dayanaksızdır... Çocuklara cinsel taciz yapıldığına dair bir kanıt bulunamamıştır... eski üyeler sık sık, David Berg'in karısı Maria'nın oğlu David'in yazdığı, *Davidito'nun Hikâyesi* adlı bir kitabın adını anıyorlar. Kitap,

gerçekten de grup içindeki cinsel davranışlarını ve kendi cinselliğini keşfetmesi için onu nasıl teşvik ettiklerini tartışıyor olmakla birlikte, yetişkinlerin ya da çocukların taciz edilmesiyle ilgili hiçbir şey içermemektedir" (1/9/98).

"Davidito" kitabını okudum. Gördüğüm resimlerde, yetişkin bir çocuk bakıcısı küçük Davidito'nun mahrem yerlerini okşuyordu; ayrıca, genç yaştaki Davidito, yetişkin bir kadının göğsünü emiyordu. Dini tarikatlar hakkındaki yukarıda adı geçen bu "objektif" web sitesinin yazarları için, belki de bütün bunlar çocuk tacizi olarak kabul edilmiyordur. Bir sosyal bilimler öğrencisi olarak, ben de elimden geldiğince objektif olmaya çalışıyorum. Genç insanlar tarafından dile getirilen aşağıdaki hikâyeler birer değerlendirme değil, betimlemedir.

Benim ayrıldığım 1988 yılından bu yana Aile'de olup biten hiçbir şeyi doğrulayamam. Ayrıca, yaşadığım evler haricindeki diğer evlerde olup bitenleri de bilemem. Ancak, son on yılda Aile'den ayrılmış yetişkinlerden ve çocuklardan yüzlerce hikâye dinledim. Birçoğu, çok ciddi fiziksel ve cinsel tacizden söz ediyordu. Aile'deki sapkınlığın evrimsel sürecini oluşturan hiç kuşkusuz, cinsel sapıklığa katlanamayanların ayrılması ve yalnızca bunu kaldırabilecek olanların devam etmesidir. Birçoğu cinsel paylaşımın ve "flörtle avlanma"nın ilk dalgalarıyla ayrıldı; diğerleriyse, benim gibi çocuklara yapılan cinsel tacizin inkâr edilemeyecek bir gerçek haline gelmesi sonucunda ayrıldılar. Bu anlatılanların doğru olduğuna inanıyorum, çünkü kalanlar, cinsel tacizi bilinçli ya da bilinçsiz olarak inkâr etmiş ya da bunun kabul edilebilir bir şey olduğuna inanmışlardı. Birbirlerinden ayrılan çocukların ve anne babaların hikâyelerini dinledikçe, gençlerin ve yetişkinlerin herkesin önünde gördükleri fiziksel cezaları duydukça, aklını yitirenleri, uyku uyuyamayanları, yemek yiyemeyenleri ve daha birçok kötü olayı öğrendikçe, insanın bir daha normal bir hayat yaşamayı nasıl umabildiğini merak ediyordum. Sonra şunu hatırlıyorum: bu aynı zamanda benim hikâyem ve umudum!

Hikâyemin sonunda, bu öyküde adı geçenlere ne olduğunu anlatmak istiyorum sizlere; kimisi yeni bir hayat kurdu, kimisi kuramadı.

Aile'den sonra

İstemeden bu masalın cadı kraliçesi olan Esther'in, 1970'lerin son-

larına doğru, babası Moses David tarafından aforoz edildiği söyleniyor. Kendi ifadesine göre de, Esther babasının kendisine karşı duyduğu cinsel isteklere boyun eğmediği için Aile'den atılmıştı. Bütün çocukları ve o sıralar eşi sayılan adam da onunla birlikte Aile'den ayrılmıştı. 1984 yılında yazdığı *Tanrı'nın Çocukları: İçerideki Hikâye* adlı kitapta, Mo'nun kızı olarak yaşadıklarını anlatıyordu ve eser, Hıristiyan bir yayınevi tarafından basıldı. Kitabı okuduğumda, kendisinin de mağdur edildiğini anladım; ancak, mağdur eden rolünü ve "Kraliçemiz" olarak kendisine verilmiş olan o büyük gücü kötüye kullandığını itiraf etmemesi beni hayal kırklığına uğrattı. Belki de kitabı yazdığı sıralarda, en acı verici sorularına henüz yanıt bulamamıştı. Bugün California'daki son derece muhafazakâr bir grupla ilişki halinde.

Esther'in İsviçre'de bir dağdan "düşmüş" olan erkek kardeşiyle evlenmiş olan Rahab, Aile'den ayrıldı ve hastabakıcılık yapmaya başladı. Mo'nun torunu ve Esther'in yeğeni olan en büyük kızı Hannah ise, birkaç yıl öncesine kadar Aile'deydi. Anne babası olmadan, Mo'nun evinde büyüyen bu genç kadın, çektiği çileleri, *No Longer Children* (Artık Çocuk Değiliz) eski tarikat bülteninde (Kasım 1992) anlattı. Üzücü beyanlarında açıkladığına göre, büyükbabasının cinsel isteklerine onlarca defa katlanmak zorunda kalmıştı ve bunlardan ilki, on iki yaşından önce başına gelmişti. Sopayla dövüldüğünü, on dört yaşındayken herkesin ortasında dayak yediğini, geceleri yatağına bağlandığını ve Mo'nun onu, Şeytan'ın bizzat kendisi tarafından ele geçirilmiş olmakla suçladığını yazıyordu. Neticede Hannah, Macao'daki akıl ve ruh sağlığı enstitüsüne kaldırıldı ve ardından da, artık bir Aile üyesi olmayan büyükannesiyle (Havva Ana) yaşamak üzere California'ya gönderildi. Tam olarak açıklayamayacağım nedenler yüzünden, sonunda kayıp kızını bulmuş olan öz annesi Rahab'la değil de, teyzesi Esther'le birlikte yaşıyor bugün.

Grupta üst düzey bir lider ve benimle zina yaparak güya bana "yardımcı" olan Jacob, yani Esther'in ilk kocası, zengin ve eski bir sosyete üyesi olan ikinci karısı Pearl'le birlikte Aile'den ayrıldı. Artık boşandılar ve Jacob, Amerika'da kârlı bir iş kurdu. Tesadüf eseri olarak da, ilk zamanlarda yanında çalıştırdığı insanların pek çoğu, Aile'den yeni ayrılmış gençler olmuştu. 1994'te eski TÇ üyeleri için yapılan toplantıya katıldığında, Jacob'un Aile'deki liderliği

sırasında yaptığı hatalar için özür dilediğini söylemişlerdi bana. Bunları söylediği iddia edildiği anda salonda değildim; ancak, onunla kısa süren özel bir görüşme yaptım ve bana yaptıklarından pişman olduğunu asla söylemedi. Ona bundan söz etmedim.

Ellenville'de ilk tanıştığım kişi olan ve Paris'te benimle birlikte çalışan güneyli güzel Ruth'u da, ilk eşinden (Thor'un çocukluk arkadaşı Chiara'nın babası) Jacob ayırmış ve onu İtalya'daki gitgide büyüyen haremine katmaya çalışmıştı. Ancak Ruth, Gösteri Grubu'na katılmak üzere Paris'e gönderilmiş ve müzik yapımcımız olan bir "kralla" evlenmesine izin verilen ilk kadınlarımızdan biri olmuştu. Neticede, Aile'den ayrıldı ve bunu ahlaki bir karar olarak niteledi – Aile'nin artık kocasına ihtiyacı yoktu, ama onu terk ederek gruba geri dönüp flörtle avlanmasını bekliyorlardı. Ruth, grupla olan anlaşmasını bozdu ve iki çocuğunun babası olan Fransız yapımcıyla yaşamaya devam etti. "Aile'deki en uzun 'flörtle avlanma' deneyimlerinden biri (on sekiz yıl)" olan bu olay sonrasında; "iyi bir Hıristiyan eş" olmaya çalışırken geçirdiği duygusal, psikolojik ve hatta fiziksel taciz dolu yılların ardından, o da kocasından ayrılmaya karar verdi. Benden yaklaşık bir yıl sonra, üç çocuğuyla birlikte Fransa'dan Amerika'daki evine döndü.

Ruth yakınlarda üniversiteye geri döndü. Yabancı diller ve psikoloji dallarında diploma almak istiyor. Üyelerin, Aile'den ayrılmaları sonrasında verdikleri ve birbirinden çok farklı olan tepkileriyle yakından ilgileniyor. Aile'den ayrıldıktan sonra benzer durumların içine düşmüş, kendisi gibi birçok kadın olduğunun farkında. Ruth da, tıpkı benim gibi, tarikat deneyimlerinden ve ondan sonraki kendini keşfetme yolculuğundan nasıl yararlanabileceğini araştırıyor. Bunu, Aile'den ayrılanlara ve hiç tanımadıkları bir dünyada kaybolanlara, özellikle de Aile'de doğup büyümüş olanlara yardımcı olmak için kullanmak istiyor.

Birlikte Nice'e ve Roma'ya gittiğimiz eski dans ortağım Jon, gruptan ayrılıp California'ya giderek, ailesinin yanında yeni bir hayata başladı. Hiç gocunmadan, eşcinsellere özgü bir yaşam tarzına geri döndü, ama karısı ve çocuklarıyla arasındaki sıcak ve sevecen ilişkiyi bozmadı. Neticede, dostça boşandılar. Bir gün beni aradı. Toplantı bültenlerinden birinde yayınlanan yazımı okuduğunda beni aradı ve bazı eski üyelere selam gönderirken kendisini es geçtiğim için incindiğini söyledi.

Aile'de tanıdığım en hoşgörülü lider olan ve Paris'te kaldığım evi yöneten James, TÇ'den ayrıldıktan sonra Kanada'daki evine geri döndü. Karısı tarikatta kaldı, ama James en büyük iki çocuğunu yanına aldı ve onları uzun yıllar boyunca tek başına büyüttü. Bugün, kendine ait bir video prodüksiyon şirketi var ve ilham almam için orijinal müzik kasetleri gönderiyor bana. James, müzikle sakinleşip beslendiğimi anladı. Onun ilgisi sayesinde, Bob Dylan'dan başka şeyler de dinliyorum artık.

Bildiğim kadarıyla hâlâ Aile'de olan Breeze'in eski talihsiz kocası Abraham, gruba kendisinin üye yaptığı bir Fransız kadınla birlikte ayrıldı. İki çocukları oldu ve kadın Abraham'ı boşayıp zengin bir Teksaslıyla evlenene kadar Teksas'ta oturdular. Abe, "Dead Head"lere katıldı ve Amerika'nın dört bir yanında Grateful Dead'i izleyerek, düğüm atma yöntemiyle boyanmış tişörtleri sattı. 1992 yılında, Dead yaşadığım şehre konser vermeye geldiğinde, beni ziyaret etti.

Porto Riko'da Aile'ye yeniden üye yapılan ve on parmağında on marifet olan müzisyen Gabriel, 1992 yılına kadar tarikatta kaldı. Karısı başka bir adama verilmişti ve başka bir evde yaşıyordu. Gabriel böylece, ticari ve teknik becerilerini Aile adına dünyanın her yanında rahatça kullanabilecekti. Üst düzey liderlerle birlikte yaşadığı için, "zafer kampları"nın ilk kurbanlarından biri oldu. Zafer kampları, hâlâ güçlü bir iradesi olan kişileri mahvetmek amacıyla, 1990'ların başında kurulmuştu. "İnanılmaz derecede sert zihinsel, psikolojik, duygusal ve hatta fiziksel taciz yöntemleri" diye adlandırdığı olaylardan sonra, ciddi bir akli dengesizlik yaşamak üzere olduğu kanaatine varan Japonya'daki liderler, Gabriel'i ailesinin yanına gönderdiler. Birkaç aylık terapiden sonra Birleşik Devletler'de ve yaşadığı diğer ülkelerde televizyon söyleşilerine katılıp, Aile'ye karşı açıkça saldırılarda bulundu; ancak, bu arada duygusal ve zihinsel açıdan çok yıprandığı için, kavgasından vazgeçti. Ulusal televizyonda yayınlanan bir programda, Aile'nin başına iş açacağını umarak, çocuklarla seks yaptığını itiraf etti; ancak, planı geri tepti ve Aile'nin eğitimli halkla ilişkiler uzmanları tarafından bir sapık olarak ilan edildi. Gabriel yaşamının geri kalanını sakinleştirici ilaçlarla geçirdi ve 1996 Haziran'ında intihar etti.

Geleneksel yıllık toplantılarımızı başlatan Rose ve Bishop, Aile'den cinsel faaliyetler zirveye ulaşmadan önce ayrılmışlardı.

1969 yılında gruba katılmış olan Rose, ilk birkaç yıl Mo'yla aynı komünde (ya da bölümde) yaşamış ve onun tarafından istemediği bir adamla evlendirilmişti. Neticede, kendi seçtiği bir eşle Aile'den ayrıldı; ancak, kimliğini belirlemiş olan gruptan ayrıldıktan sonra, başarısızlık, reddedilme ve yalnızlık hissine kapıldı. "Dokuz yıllık yoğun bir yaşam tarzını ve beyne kazınan düşünceleri ardında bırakmak zor olabilir," diyor. Tarikatlardan ayrılan insanların cesaretlendirilmeye ve desteğe ihtiyaçları olduğunu düşünüyor. "Bazen, konuşman gereken kişi, seninle aynı şeyleri yaşamış olan biridir," diyor. Kocasıyla birlikte, eski Aile üyeleri, ayrılmayı düşünen ancak ne yapacaklarını bilemeyenler ve hâlâ Aile'de olan anne babalarıyla temasa geçmek isteyen kişiler arasında bağlantı kuruyor. Çok çocuklu ailelerin, boşanmış anne-babaların ve deneyimsiz gençlerin gerçek yaşama uyum sağlama süreleri boyunca kalabilecekleri bir sığınak olsun istiyorlar. Son yıllarda gruptan ayrılan kişilerin, özellikle de gençlerin hikâyelerini duyduktan sonra, böyle bir yere duyulan ihtiyaç, Rose ve Bishop'un en büyük ilgi odağı haline gelmiş durumda.

Jesse'nin annesi, onu gruba altı yaşındayken getirmiş. Kadın kısa bir süre içinde liderlik pozisyonuna yükselirken, Jesse on yıl boyunca kendisine doğru ve yanlış hakkında çok az şey öğreten, cinsel ve duygusal taciz olduğunu iddia ettiği deneyimler yaşamış. On altı yaşında Aile'den ayrıldığında, topluma uyum sağlayamamış ve sonuçta hapse düşmüş. Bana anlattığına göre hapishanede o kadar yalnızlık çekiyormuş ki, Aile'ye mektup yazarak, birilerinin kendisine yazmasını rica etmiş. Onlarca mektup almış ve hapisten çıktıktan sonra, yeniden Aile evlerini ziyarete başlamış. Annesi ve kız kardeşi hâlâ tarikattalar.

GN 480 DO numaralı ve Ekim 1991 tarihli bir Aile yayınında, gruplarında yer alan ve Zack Attack adıyla da tanınan Tony isimli bir gencin mektubu yer aldı. Sürekli gözetim altında bulunmaktan ve "paten yapmasına, ata binmesine, kızak kaymasına, hatta ağaca tırmanmasına bile" izin verilmemesinden şikâyet ediyordu. Yanıt olarak, "Baba'nın, Zack Attack'i duyduktan sonraki patlaması"nı aldı. Şöyle diyordu: "Ona ültimatom verin! Deyin ki, 'Bu geceki toplantımızda ayağa kalkıp ağlayacaksın, dua edeceksin, merhamet için yalvaracaksın, yerlerde sürüneceksin ve herkesin önünde hata yaptığını itiraf edip af dileyeceksin.'" ("Şikâyetçiler Defolun!"

2716). Zafer kampları diye bilinen yerlerde birçok üyenin maruz kaldığı ortam buydu. Çocukları ve eşleri Aile'de olduğu için, yetişkinler ayrılmayı göze alamıyorlardı. Grup içinde yetişmiş gençlerin zaten gidecek başka bir yerleri yoktu. Yine de, bazıları ayrılıp uzak akrabalarının yerini bulmaya, ya da başlarının çaresine bakmaya çalıştı.

Jeremy Spencer'ın en büyük üç çocuğu olan Teddy, Andrew ve Shirley kendi başlarına Aile'den ayrıldılar. Üçüne de küçüklüklerinde ben bakmıştım. Bir Londra gazetesinde, babasının ünlü adını kullanmayan Andrew hakkında bir yazı okudum. Anlaşılan, üniversiteye gitmek istiyordu. Ancak, eski TÇ üyelerinden duyduğum kadarıyla, Jeremy'nin kızlarından biri Aile'den ayrıldıktan sonra striptiz yapmaya başlamıştı. Bir de, 1993 yılında fazla miktarda uyuşturucu aldığı için hayatını kaybeden genç aktör River Phoenix olayı var. Annesiyle babası, River henüz çok küçükken –bazı kaynaklara göre iki yaşındayken– TÇ'ye katılmış ve Venezüella'da Aile adına misyonerlik yapmaya başlamışlardı. 1977 yılında anne babasıyla birlikte gruptan ayrılıp Amerika'ya dönene kadar, ailesine destek olmak için, TÇ'deki birçok çocuk gibi River da sokaklarda şarkı söylemişti. Aile'deki çocukluk deneyimleri, sorunlu yetişkinliğine katkıda bulunmuş olsa gerek (bir yazar, onu "hayal kırıklığına uğramış masum" olarak nitelemişti) ve yirmi üç yaşında uyuşturucudan öldü.

Mo'nun ikinci kızı olan Hopie, Aile'nin yayınladığı "çocukluk dönemindeki sekse tepki" (1988) hakkındaki bir makalede, "babam kendimi iyi hissetmemi sağladı... bunun beni sapkınlaştırdığını sanmıyorum... ama, beni kesinlikle *O'nun* çağrısına yönlendirdi" diye yazmıştı. Babasının ölümünden sonra, bazı sağlık sorunları nedeniyle Amerika'ya geldi. Liderlikle, özellikle de Mo'nun yerini alan Maria'yla anlaşmazlıkları olduğu söylentisi dolaşıyordu. Hopie, Amerika'ya geldikten sonra, eskiden TÇ üyesi olan bir erkekle yaşamaya başladı ve bir süredir devam eden beraberlikleri Aile'den ayrı olduklarını gösteriyor. Öğrendiğim kadarıyla, Amerika'ya gelmeden önce Sibirya'ya gönderilmiş ve orada olduğu süre içinde, açlıktan ölmekte olan unutulmuş Sibiryalılara yiyecek sağlamak amacıyla, Rus bozkırları boyunca bir gıda zinciri oluşturmuştu. Kendi söylediğine göre, bunu yapmak için Rus makamlarıyla olduğu kadar, Rus mafyasıyla da görüşmesi gerekmişti. 1996

yılında beni aradı ve Sibirya'daki Ruslar için para toplama çabasına Washington D.C.'de yardımcı olmamı istedi. Kabul etmedim, ama ona iyi şanslar diledim. Aldığım haberlere göre, çalışmaları oldukça iyi gidiyormuş.

Thor'un babası ve ilk kocam Cal/Jerry'nin, ikinci karısından üç kızı ve bir oğlu daha var (tıpkı benim gibi, ve hemen hemen aynı yıllarda). Dolayısıyla da, Thor altı kız ve iki erkek kardeşin ağabeyi oldu. Cal karısından ayrıldı ve çocuklarıyla birlikte Colorado'da yaşıyor. Arada sırada telefonlaşıyoruz ve bir anlaşmazlığımız yok. Bu kitabı yazarken, kendi hikâyesinin bir kısmını anlatmak isteyip istemeyeceğini sordum. Aşağıda yazanlar Cal'ın kendi hatırladıkları; ancak, Aile'yle ilgili görüşleri, katılma ve ayrılma nedenleri benimkilerle aynıydı.

Bence, amaçlarım ve isteklerim yanlış değildi. İçten yaklaşımları olan, hayallerinin güzelliğine ve parlaklığına sarılan, hakikatin kötü bir şeye dönüşmesini engelleyebileceklerini uman başka kişilerin de olduğuna inanıyorum. Çok düşündüm, çok sorguladım ve olaylara kuşkuyla yaklaştım; ancak, bu tür düşüncelerden uzak durmaya koşullandırılmıştık. Bu yüzden de, davranışlarımız daha radikal ve tabii ki daha fanatik bir hal alıyordu. Belki de, "dünyaya geri dönmek"ten açıkça korkuyorduk. Hangi nedenle kalıp itaat ettiğimiz her zaman biraz gizemli kalacak. Bizim gibi insanların böyle bir şeye katılmalarının nedeni bence çok açık: devrin tarihsel ortamı. Bizler idealisttik: "Kimisi hayalciydi/kimisi aptaldı/planlar yapıyor ve gelecekle ilgili hayaller kuruyorlardı/Gençliğin cesur ve çılgın kanatları üzerinde/yağmur yağarken uçup gittik/ ta ki bir zamanlar zarif olan tüylerimiz paramparça olana dek" ("Tufandan Önce"-Jackson Brown).

Flörtle avlanma dönemi başladığında, oldukça endişeliydim. Eşlerimizi sevgi yatağının çarmıhına kurban etmeye hazırlanmıştık. Aylar geçtikçe, mektuplar daha kesin bir anlam taşımaya başladı. İlk kez söyleyecek sözüm yoktu. Çok büyük acı verdi. Beraberliğimizde bir şeyleri yitirdiğimizi hissettim. Bu mektupların nereye doğru yönlendiğini gayet iyi anlamam ve bunun yarattığı endişe dolayısıyla, ilişkimiz o sıralar pek iyi değildi. En sevdiğim insanı kaybetme korkusuyla, aylar geçtikçe daha da tuhaf davranmaya başlıyordum. Yine de, bu duruma alıştım ve bunun mutlak fedakârlık olduğuna kendimi inandırdım. Zaman içinde daha dalavereci olduk, amaçlar ve istekler de saygınlığından çok şey yitirdi. Gru-

bun içinde babasız bir nesil yetişti, kötü muamele –kötü kader– kötü baskı.

Tanrı adına çöpçatanlık yaparken neler hissettim? En başlarda, sevginin gücüne ve güzel bir kadının ruhları kazanabileceğine içtenlikle inanmıştım. Hafif bir kıskançlık ve acı her zaman vardı. Karımın sevgisinin meyvelerini ilk kez keşfeden bir yabancı olduğumu farz ederek, her seferinde başka biriymişim gibi davrandım. Bütün bunlar, onu daha çekici, daha arzulanır bir hale getirdi ve eve dönmesini bekleyemez oldum. Kendi duygularım yüzünden, onun ihtiyaçlarına ve bana olan isteksizliğine –o sıralar çok tatsız şeyler yaşamasından kaynaklanan yorgunluk ve tiksinme dolayısıyla– karşı daha kör ve daha duyarsız oldum. Sorunun ben olduğumu düşündüğüm için, kalbim ve beynim acı içindeydi. "Senin yabancılarla yatmana izin verdiğim halde beni red mi ediyorsun?" Bu bir sorundu ve bizi birbirimizden ayıran bir iletişim kopukluğu yaratmıştı.

Aldatılmış masum insanlar olduğumuza inanıyorum. Geçmişten kaynaklanan bir suçluluk duygusu taşımadığını umuyorum. Bütün bu olayları yaşamış ve ayakta kalmış olan bizler, eminim ki bütün bu deneyimler için biçilmiş kaftandık.

Neticede ayrılmamı sağlayan neydi? Zavallı Sharon'ın başına gelenleri gördükten sonra karar verdim. Doldurduğu video kasetini duyduğum zaman, içimde bir şeyler parçalandı. Yıllardır ayrılmayı düşünüyordum zaten; ancak, Sharon'ın başına gelenleri öğrendikten sonra iyice koptum.

Bu kitabı yazdığım sıralarda, Cal'ın ikinci karısı ve evliliğimizdeki üçüncü kişi olan Mara telefon etti. Kendini keşfetme yolundaki uzun yolculuğunu tamamlamış görünüyordu ve sorularımı gerçekçi bir dürüstlükle yanıtladı.

Mara'dan, tarikata niçin katıldığını ve flörtle avlanma sırasında neden ayrılmadığını daha ayrıntılı olarak yazmasını istedim. Aşağıdaki satırlar, bana yazdığı bir mektuptan alınmıştır:

Derin bir tinsellik arayışı sırasında gruba katıldım; şu anda bunun kendime ve gerçek değerlerime yönelik bir arayış olduğunu biliyorum. Dünyanın yozlaştığını görüyordum; oyunun adı güç ve paraydı –ve orada bana yer yoktu.

Avlanmadan tiksindiğim halde, bunu niçin kabul ettim? Çünkü, bir mücadele içeriyordu, devrimci bir olaydı ve bu içimde her zaman için bir şeyleri kıpırdatıyordu. Ahlak anlayışlarının ötesine

geçmek, Hıristiyanlığın içerdiği cinsel tabuları aşmak oldukça cazip görünüyordu. Bu, zihinsel bir yaklaşımdı, vücudum ise buna asla tam olarak uyum sağlayamadı. Cinsel açıdan özgür değildim ve bu da, İsa'ya insan kazandırmayı güçleştiriyordu. Tabii ki, işin içine paranın girmesi, değerini daha da azaltıyordu.

Şimdi dönüp baktığımda, ne kadar toy ve güvensiz olduğumu, bunları kültür ve bilgelik gösterisiyle örtbas ettiğimi görebiliyorum. Çok kibirliydim ve diğerlerinden daha akıllı olduğumu düşünüyordum, ama aynı zamanda çok da yetersizdim.

Beni gruba çeken, inançlardan çok insanların sıcaklığıydı. Bu yüzden, ayrıldığım zaman duygusal bağları koparıp eski ilgi alanlarım olan Hinduizm'e ve Budizm'e geri dönmek zor olmadı. Artık kendimi o günlere oranla çok değişik hissediyorum, sanki başka birisi hakkında yazıyormuşum gibi geliyor. Bugün bulduğum huzur ve dengenin, o dönemin ardından sorduğum soruların ve derin arayışın sonucu olduğunu söyleyebilirim. Beni önce psikoterapiye, ardından da meditasyona götürdü.

Mara şu anda kırk yaşında. Cal'dan boşandı ve Colorado'da, çocuklarına yakın bir yerde yaşıyor.

Ailem

Ağabeyim Steve, hayatının büyük bir kısmını cezaevinde geçirdi. Şu anda, silahsız banka soymak suçundan yediği yirmi yıllık cezası bitmek üzere (söylendiğine göre, veznenin camını kırmış ve elini uzatıp para istemiş). Kendisinden başka hiç kimsenin canı yanmamış (kırılan cam kolunu kesmiş); ancak, dosyasında bundan başka üç soygun daha olduğu için, katillerle ve tecavüzcülerle aynı koğuşta yatıyor. Kısa bir süre önce, yaptığı soygunlar sırasında birilerinin canını yakıp yakmadığını sordum. Birkaç dakika düşündükten sonra, canını yaktığı tek insanın ben olduğumu söyledi.

"Küçükken bir keresinde karnına yumruk atmıştım. Sanırım güreşiyorduk ve beni tekmeledin. Canım o kadar yandı ki, ben de sana yumruk attım. Ağlamaya başladın ve bunu yaptığım için hayatım boyunca pişmanlık duydum," diye açıkladı.

Bütün kız kardeşlerim, Tanrı'ya Hıristiyan bakış açısıyla inanıyor olsalar da, hiç biri asla çok "dindar" olmadı; belki, yirmi yaşında bir trafik kazasında ölen kız kardeşim olmuştur. Diğer kız kardeşlerim Florida'da yaşıyorlar, sabit bir işleri var, kendi evlerinde

oturuyorlar ve evlilikleri mutlu görünüyor. Tipik Amerikalılar olarak tipik bir Amerikan hayatı sürüyorlar; ancak, "tipik" sözcüğünü tanımlamayı okuyucuya bırakacağım. Aile'de geçirdiğim yıllar hakkında benimle çok fazla konuşmuyor ve benim de bu konuda söz etmekten vazgeçmemi söylüyorlar; bu nedenle, bu kitabı okumayacaklarını umarım. Yalnızca, Paris'teyken kısa bir süre Aile'de bulunan ve ne kadar yönlendirildiğimi bilen kız kardeşim Ruby, çocuklarımın babasıyla niçin yaşamak istemediğimi anlıyor.

Ruby yıllar sonra bana, Aile'ye katıldığım sırada, kendisinin yalnızca dokuz yaşında olduğunu ve bana hep bir abla gözüyle baktığını söyledi. Beni kendisinden uzaklaştırdığı ve annemi üzdüğü için TÇ'den hep nefret etmiş. Bu yüzden de, Aile'ye bunu ödeteceğine yemin etmiş. Tarikatlar hakkında televizyonda yayınlanan programları izlemiş ve bu tip örgütlerin insanların beyinlerini yıkadığına inanmış; ancak, Paris'te beni ziyarete geldiğinde, Aile'nin barışsever bir hippi grubu olduğunu düşünmüş. Paris'i eğlenceli bulmuş; özellikle de ablasının Gösteri Grubu'yla birlikte sahnede dans etmesinden çok hoşlanmış. Sokaklarda şarkı söylemek ve gençlerle beraber yaşamak da hoşuna gitmiş. Flörtle avlanma olayını duyduğunda, "Böyle bir şeyi asla yapmayacağım," diye karar almış. Bir erkeğe Tanrı'nın sevgisini gösterme fikrinin iyi bir şey olduğunu, ama bunu asla bir sürü erkekle yapmayacağını düşünmüş. "İncil'e olan inançlar ve şahadet yöntemleri –sokaklarda yayın satmak ve kafelerde şarkı söylemek hoşuma gitmişti. Kendimi bir gözlemci gibi hissediyor ve Paris'te çok iyi zaman geçiriyordum; ancak, hiç kimse beni flörtle avlanmaya ikna edemezdi. Beynimin yıkanmamasına çok dikkat ediyordum."

Annem benimle birlikte yaşamaya ve çocuklarıma büyükannelik yapmaya devam ediyor. Florida'daki diğer kızlarını yılda birkaç kez görmeye gidiyor ve oğluyla her hafta telefonlaşıyor– "delikte" olmadığı zamanlarda tabii ki. Her sabah dua ediyor, her hafta kiliseye gidiyor ve sabah saatlerinin büyük bir bölümünü, Almanca vaazları İngilizce'ye çevirmekle geçiriyor. Eski TÇ üyelerinin düzenlediği birkaç toplantıya gelmesine ve eski Aile üyesi olan arkadaşlarımın birçoğuyla tanışmış olmasına karşın, tarikatta geçirdiğim yıllar hakkında çok fazla konuşmuyoruz.

Üç yıllık bir ayrılıktan sonra, Paolo'dan boşandım. İyi bir işi var ve bize yakın oturuyor. Erkeklerden oluşan bir gruptan ve rahibin-

den aldığı öğütlerin de sayesinde, benimle ve çocuklarla arası oldukça iyi. Paolo, kilise ortamında kendini rahat hissediyor ve ben de onun adına seviniyorum. İş hayatında, benimle birlikteyken hiç olmadığı kadar başarılı olması da beni ayrıca mutlu ediyor. Kimi zaman, acaba hata bende miydi diye düşünüyorum. Evliliğimiz sırasında Paolo'yla yaşadığım kötü deneyimlerden söz etmiş olsam da, artık onun karısı olmadığım için birbirimize daha iyi davranıyoruz. Hiçbir şey için Paolo'yu suçlamıyorum. Tam tersine, seksi ve evliliği bir şahadet aracı olarak kullanmanın suçunu üzerime alıyorum —ama sonuçta, bütün bunlar onun işine yaradı. Benimle evlenebilmesi için bırakmasını şart koştuğum sakinleştiricilerini kullanmaya devam etmiş olsaydı, bugünkü kadar rahat ve yapıcı bir hayat yaşayamazdı. Neticede, ben de kendi vicdanımla, evliliğin feshi gibi karmaşık bir sorunla uğraşmak zorunda kaldım— Katolik Kilisesi bile bazı istisnai durumlarda bunu kabul ediyor. Evliliğimin bir istisna olduğuna inanıyorum. Paolo'ya, Aile içindeki evliliğimiz hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, beraberliğimizi TÇ'deki "tek kadın" bakış açısından gördüğünü söyledi. Bu yüzden, bana hiçbir zaman yüzük takmamış ve "karısı" olarak değil de, "eşi" gibi görmüştü. Bununla beraber, diğer kadınlarla cinselliği paylaşmamış ve inançlarımızın özellikle bu yönünden hiç hoşlanmamıştı. Beki de, değişik yaşam tarzlarını denemek isteyen eski bir hippi olduğu için bunu kabul etmişti.

Aile'nin öğretilerinden uzaklaşınca, ikimiz de gerçek kişiliklerimizi keşfettik. Paolo, aslında tutucu düşünceleri olan, geleneklerine bağlı bir adamdı ve iyi bir iş kurmasına yardımcı olan kapitalist eğilimleri vardı. Ben geleneklerine bağlı bir insan değilim; özgür düşünceliyim, maddiyatçı değilim ve her şeyi sorgulayan bir beynim var. Felsefi yönden aramızda dünyalar kadar fark olmasına karşın, onun inançlarına ve seçtiği yaşam tarzına saygı duyuyorum.

En umutsuz dönemlerimde ve en çaresiz anlarımda yaşamaya devam edebilmemin sebebi çocuklarımdır. Umarım bu kitabı okuduklarında (on sekiz yaşına gelene kadar okumayacaklar), kitapta sözünü ettiğim kadının; şikâyetçi oldukları, "fazlasıyla koruyucu," "fazlasıyla modası geçmiş," ve "her şeyden habersiz" anneleri olmadığını anlarlar. Beni, bu kitaptaki Jeshanah olarak tanımıyorlar, ama Aile'de doğup büyüdüklerini biliyorlar. Ayrıca, düzenlediğimiz toplantılara gelip TÇ'den eski arkadaşlarımın çocuklarıyla ta-

nıştılar. Hikâyeleri duydular ve *benim* hikâyemi de başkalarından duymuş olabilirler. Babasından benim hakkımda bazı şeyler duyduğunda, Thor'un verdiği yürek parçalayıcı tepkiyi hatırlıyorum. Hepsini teker teker karşıma alıp, hikâyeyi kendi bakış açımdan anlatamayacağım için (asla bu kadar uzun süre sessizce oturmazlar) bu kitap, niçin bir zamanlar Kutsal Fahişe olduğumu anlamalarını sağlayacak. Ama hepsinden önemlisi, bütün bunları yaşamasaydım onlara sahip olamayacağım için, buna değdiğini ve sevmeyi onlar sayesinde öğrendiğimi anlamaları gerekiyor.

Yaşamı bana herkesten iyi açıklayan Thor, artık benden yirmi santim uzun; ama, hâlâ kendisine sarılmamı ve öpmemi istiyor. Onu bir sanatçı, bilgin, filozof ve gizemci olarak görüyorum; ancak, ona soracak olursanız, yalnızca hayatını yaşadığını söyleyecektir.

Thor, bir öğrenci değiştokuşu programıyla bir yıllığına Almanya'ya öğrenim görmeye gitmeden önce, onunla bir süre baş başa kaldım. İki vejetaryen, tamamını yiyemediğimiz broccoli ve makarnadan oluşan yemeğimizden sonra sohbet ettik. Karanlık çökmesine karşın, yabancılaşma ve anlamsızlık, İsa ve diğer manevi üstatlar, Doğu dinleri ve zihne seslenen Batı felsefesi hakkında konuşmaya devam ettik. Thor'a meditasyon yaptığım sırada gördüğüm ve bana sağduyu olduğunu söyleyen ufak tefek, yaşlı kadından söz ederek tinsel Himalayalara tırmanmanın ne anlama geldiğini sordum. Yanıtını dinlerken, benden daha ileride olduğunu biliyordum. Beraber geçirdiğimiz son günün sabahında, Almanya'daki geleceği hakkında endişeliydim. Onu yeniden özleyecek olmamın yanı sıra, yirmi dört yaşında matematik doktorası üzerinde çalışan oğlumun Berlin'e giderek gereksiz bir zorluğa katlandığı izlenimine kapıldım. Almanca bile bilmiyordu ve alacağı burs da, Amerika'dakinden oldukça düşük olacaktı.

"Dağ, anne," dedi, sonsuza kadar unutamayacağım bir gülümsemeyle. "Dağ yolumun üzerindeydi ve ben de tırmanmak zorunda kaldım."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ben de, aşmak zorunda olduğumu bildiğim, derin bir uçuruma yaklaşmıştım.

Mükemmel bir anne olmasam da, çocuklarıma karşı esnektim bir Tanrı kavramını aşılıyordum. Bir akşam, yemek masasında soruları yanıtlarken bunun harika bir örneğini gördüm. On iki yaşın-

daki Jordan, Avrupalılar evlerde yaşayıp teknolojide ilerledikleri halde, Kızılderililerin niçin doğaya yakın olduklarını, çadırlarda yaşayıp yiyeceklerini topraktan elde ettiklerini sordu; iki kız kardeşi, Kızılderililerin Tanrı'ya yakın olmak istediklerini ya da Tanrı'nın, kültürlerin ne kadar farklı olacağını görmek istediğini söyleyerek karşılık verdiler.

Sonraki soru Michelangelo'dan geldi. "Hayatın anlamı ne?" diye sordu, on yaşındaki oğlum.

Cevap vermedim –çok gençti– ama, bunun cevabını kendisinin vermesini istedim ondan; kendi arayışımın başladığı zamanı hatırladım.

Sonsöz

Çocuklarımdan üçü Avrupa'da doğmuştu ve ilk ikisi, bir yaşlarından itibaren orada yetişmişlerdi. 1997 yazında, en küçük dört çocuğumla birlikte Avrupa'ya, babaannelerini ziyarete ve köklerini yeniden keşfetmeye gittik. İtalya'ya dönüp, eskiden yaşadığımız yerleri görünce, çocuklarım küçüklüklerini araştırıp hatırlama fırsatı buldular. Neyse ki, *onların* anıları güzeldi.

Bu arada, beynimin bir yerlerine örümcek ağları gibi yerleşmiş olan kendi anılarım, geçmişin puslu ışığında parıldıyordu. İtalya ve Fransa'dayken, o yerlerde bıraktığım ve beni selamlamak için bekleyen karanlık hayaletler canlandı gözümde. Kimisi, kovalayınca ortadan kayboldu. Diğerleri, bana yapışıp hayata dönmek için yalvardı. Monte Carlo'da bir bankta oturmuş, egzotik ağaçların resmini çizdiğim bir sırada, Salim'in yanımdan yürüyerek geçtiğini gördüğümde olduğu gibi, bazen direnmekten vazgeçiyordum.

Yanındaki iyi giyimli beyefendiyle birlikte hızlı adımlarla yürürken, üç kere arkasına dönüp bana doğru bakmış olsa da, beni tanıdığını sanmıyorum. Kendisi de oldukça değişmişti, ama gözlerini çok iyi hatırlıyordum. Salim her zaman Monte Carlo'da olmazdı. Onun hiçbir yere yürüyerek gittiğini hatırlamıyorum. Yalnızca bir günlüğüne oraya gelmiştim ve yanımdan geçmesi, tesadüfi olmaktan öte bir şeydi. Bunun sebebini düşünürken, ona bu kitabı yazdığımı söylemem gerektiğine karar verdim. Yıllar önce, oğlumu bulmama yardım etmişti ve bunun için ona sonsuz teşekkür borçluyum. Hôtel de Paris'te ona bir not bıraktım, ama orada hâlâ bir odası olup olmadığından emin değildim. Kapıcı onun adını hemen hatırladı ve notu Salim'in sekreterine vereceğini söyledi. Kısa bir süre için bu taraflara geldiğimi ve eğer vakit bulabilirse, yazmakta olduğum bir kitap hakkında onunla konuşmak istediğimi yazmıştım. Beni hatırlayacağından emin değildim ve seyahat etmekte olduğum için, yalnızca Monte Carlo'daki American Express bürosu "eliyle" bana bir cevap ulaştırabileceğini belirtmiştim. Er-

tesi hafta kontrol ettiğimde, Salim'den bir mesaj vardı ve aramam için bir telefon numarası bırakmıştı.

Salim'i görmeyeli on yıldan uzun bir süre olmuştu ve onu yeniden aramam konusunda ne düşüneceğini merak ediyordum. Ancak, geçmiş yıllardaki davranışlarımla ilgili bir açıklamayı hak ettiğini düşünüyordum. Tarikatın pençesinden sonunda kurtulduğumu bilmek isterdi herhalde –bir tarikat üyesi olduğumu eminim ki biliyordu. Hepsinden önemlisi, oğlumu bulmama yardım ettiği için kendisine minnettar olduğumu bilmesini istiyordum. Thor'un ve benim yeniden bir arada olduğumuzu bildirmeliydim! Yine de, telefona yanıt verdiğinde oldukça gergindim.

"Alo, ben Miriam."

"Kim?" diye sordu. Kalın, Lübnanlı sesini hemen tanımıştım.

"Miriam. Not bırakmıştım. Eskiden Jeshanah derlerdi bana."

"Ha, evet. Hatırladım. Evet, notun beni şaşırttı. Nasılsın?"

"İyiyim, sağol. Ben–"

"Evet, beni görmeye gelebilir misin?"

"Şey, evet, seninle konuşmak isterim."

"Ben konuşmak istemiyorum. Bir kitap yazdığını duydum, ama benimle röportaj yapmanı istemiyorum. Bilirsin… birlikte eğlenmek istiyorum… eskiden yaptığımız gibi."

"Ah, Salim," diye güldüm, içimden gelerek. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. "Artık öyle şeyler yapmıyorum. Konuşmak istediğim de buydu…"

"Konuşmak için pek vaktim yok. Eğer benimle birlikte eğlenmek istersen, beni ara. Aksi takdirde, sana kitabın konusunda iyi şanslar dilerim."

"Tamam... Sağol... Hoşçakal."

Telefonu kapatırken aklım biraz karışmıştı. Dostum olduğuna o kadar emindim ki, hiçbir zaman gerekçelerini sorgulamamıştım. Niçin bu kadar saftım? Otelime geri döndüğümde, çocukların İtalya'da akrabalarının yanında olduklarına şükrettim. Bu sayede, uzun uzun düşünüp taşınmak için fırsatım oldu. Umutsuzca, kendimi kendime açıklamak istedim.

"Sanırım kendimi açıklayamam, efendim," dedi, Alice. "Çünkü, gördüğünüz gibi, ben kendim değilim." Harikalar Diyarı'ndaki Alice, bir mantarın üzerine oturmuş ve nargile içmekte olan Tırtıl'a söylemişti bunu. Birçok değişiklik geçirmişti ve kim olduğunu

açıklayamıyordu. Ben de kendimi açıklamakta güçlük çekiyordum. Bir Zen deyişini hatırladım: "O anki deneyimden daha iyi bir açıklama yoktur." Nice evlerinin teraslarını seyrederek, yatağımda sessizce oturuyordum. Her bir izlenimi dikkatle inceleyerek ve sindirerek, yaşadığım olayları gözümün önüne getirdim. Anlam kavramını uzun uzun düşünürken, şu soruyu sordum: "Bir şeyin anlamını kim betimler?" Bu tarz bir sorgulama sürecini devam ettirerek, varmak istediğim yere geldim.

"Beni kim tarif edebilir? Yaşantıma kim anlam kazandıracak?" Ben, tabii ki! Belki de ilk hatalarımdan biri buydu. Kendime verdiğim anlamı yitirmiş, başka insanların anlamlarını kabullenmiştim. Hiç şüphesiz, tam olarak uymamıştı. Yataktan kalktım ve gece yarısı, kendimle ilgili bir anı arayarak ay ışığında kumsala indim. İçten içe, geceleyin kumsalın birçok dönüm noktası yaşadığım yer olduğunu biliyordum. Belki de, "eskiden kimdim" ve "şu anda kimim" sorularının yanıtlarını, bana dalgaların bitmek bilmeyen gidip gelişleri getirecekti. Bir zamanlar düşüncelerimi çok uzaklara götürmüştü, ama sonuçta onları yine kıyıya atacaktı.

Zihnimde anılarım için bir kıyı ararken, dalgaların sesini dinledim. Düşüncelerim aydınlandı ve tarikatta geçirdiğim yıllarda ruhumu değil, benliğimi kaybettiğimi anladım; bütün yaşadıklarım boyunca kendimi açıklamaya çalışmamış mıydım zaten? Hikâye şimdi tamamlanmıştı; yirmi yıl önce durup, düşüncelerimi denizin akıntısına bırakarak kutsal fahişelik kavramını kabullendiğim yere geri dönmüştüm.

Tarikatta geçirdiğim yıllar boyunca, ne zaman kendimi tarif etmeye çalışsam, birileri özbetimlememi alıp, dışarı fırlatmıştı. Ama artık *ruhumun* kumandasını geri almıştım; ancak, denize atılmış olan *benliğimi* bulmak uzun bir süreçti. Hem zaman ve mekân hem de düşünce ve sezgi koordinasyonu gerekliydi. Monte Carlo'da kaybettiğim kendime ait bir bölümü geri istemek zorunda olduğumu anlamak için, okyanusu geçip Salim'le telefonda konuşmam gerekmişti. Düşüncelerimin kanatlanıp, anlamın yaratılabileceği hiçlik boşluğunun derinliklerine uçmalarını sağlarken, saatlerce tefekküre dalmak demekti bu. Sonra da sezgilerimi izleyerek, denize geri dönmek zorunda kalmıştım. Bu yıldızlı yaz gecesinde, çakıl taşlarıyla kaplı sahilde, her şeyin başladığı yer olan Côte d'Azur'de benliğimi geri çağırdım. Sonunda geldi, –soğuk, titreyen, şaşkın

genç kız, ama tıpkı gardırobun altında nefes alan ruhum gibi hâlâ canlı. Titreyen benliğimi, kalbimin sıcaklığının içine aldım. Onu çok iyi anlıyordum. Şaşkın bakışlarla, masum ve sessiz bir şekilde, yeniden bedenimle birleşmeyi bekliyordu.

Salim'i aramadan önce, hâlâ sağlam dostluklar isteyen, diğer insanlara karşı hissedilen idealist sevgiye inanan saf ve barışsever bir kadındım. Geçmişte, Aile'yi gözünde fazlasıyla büyüten çaresiz bir kız olmuştum. Kim olduğumu belirlemelerine izin vermiştim. Artık ruhumun kaptanı bendim —diğer insanların ideolojilerinin esiri değildim. Bu kez, Salim teklifini yaptığında kendi kelimelerimle yanıt vermiştim, kim olduğunu bilen birisi gibi. Çocukluk sırlarımı keşfedip kendi "evimin" kontrolünü elime aldıktan sonra, kim olduğumu söyleyebilirdim artık.

"Hayır, ben bir fahişe *değilim*!"

Bu kelimeler benim için ve benim tarafımdan söylenmişti —ruhunu bulmuş bir kadın tarafından. Bu kelimeler, artık kendi kimliğimi yaratmakta olduğumu; ne babam, ne kocam, ne bir milyoner, ne bir lider, ne de "Tanrı" için cinsel bir nesne olmadığımı söylüyordu.

Kendimi tarif etme sürecinde, kesin ahlak kuralları belirlemem gerekmişti. Örneğin, çocuklara karşı yapılan hiçbir tacize göz yummamıştım; özellikle yetişkinlerin cinsel tacizlerine ve hatta çocukların kendi aralarındaki cinsel laubaliliklere bile. Aile üyesi olduğum için bütün bunları desteklediğim sanılabilir, ama hiçbir zaman Yahudi karşıtı da olmamıştım. Açıklamaya çalıştığım gibi ve başlarından geçenleri kaleme alan birçok eski TÇ üyesinin de doğruladığı gibi, tarikata katıldığımızda yaşamlarımızın kontrolünü kendi isteğimizle bırakmıştık. Büyük bir çoğunluğumuz yirmi yaşın altındaydı. Hepimiz son derece idealisttik —ve bir anlamda, son derece saftık— ayrıca birçoğumuz çocukluğunda cinsel, duygusal ya da fiziksel olarak tacize uğramıştı. Daha çocukken mağdur edilmiştik ve yetişkinliğimizde de, bilinçsizce mağduriyetimizi devam ettirmeyi seçmiştik.

Bununla beraber, erkekleri kullandığımı, oğlumun duygusal ve fiziksel olarak suistimal edilmesine izin verdiğimi ve çok küçük yaşlarda, cinsel konulara maruz kalmasına yol açtığımı kabul ediyorum.

Mo mektuplarında yazılanlara karşı tavır almayarak, gruptaki

sapkınlıkların devam etmesine izin verme sorumluluğunu üstleniyorum. Ancak, sapkınlıkların kendi evimde uygulanması üzerine, bunların kendi kızıma da yapılabileceğini gördüğümde, sorumluluğun ne anlama geldiğini nihayet anladım. Kendi evimde çocuklara cinsel taciz yapılmasının sorumluluğunu taşımak istemiyordum ve bu yüzden de ayrıldım. Bu olay benim için bir dönüm noktası oldu. Taciz kurbanları, sık sık okuduğumuz gibi, kendileri de birer tacizci olarak döngüyü sürdürürler. Hareketlerinin sorumluluğunu üstlenirlerse, ancak o zaman döngü bozulabilir. Davranışlarının sorumluluğunu üstlenip döngüyü kırmış biri olarak, bu kitabın örnek oluşturmasını amaçlıyorum.

Yukarıdaki noktanın; özellikle de, eskiden kendilerini adadıkları şeyleri saklama/açıklama/unutma/hatırlama gibi acılar çekerek yaşayan eski TÇ üyeleri tarafından anlaşıldığından emin olmak istiyorum. Kapalı bir toplumda yaşadığımız ve yaptığımız her şeyin sevgi adına olduğuna, hırs ya da geçici bir heves olmadığına inandığımız için, bilinçsizce birbirimizin duygularını desteklemiştik; beyinlerimizin yıkanmasından bile kötü bir şeydi bu —benliksiz, savunmasız ve aciz yaratıklar olup çıktık. Yalnızca soyut sevgiye değer verir olduk, kendimize olan saygımız pek az olduğundan, diğer insanlara karşı da fazla saygılı değildik. Neyse ki, çocuklarımın hayatı benim için önemli olduğu için kendimi bu ideolojik sersemlikten sıyırabildim.

Aile'nin Yahudi karşıtı olduğu yönündeki suçlamalar için de bir şeyler söylemek istiyorum. Bu konunun daha çok, katı Hıristiyan kimliğinden kaynaklandığına inanmıştım. Aile'de o kadar çok Yahudi vardı ki, Yahudi karşıtı olmamız mümkün değildi. Ben hiçbir zaman böyle bir ayrım yapmamış ve sık sık Yahudilere şahadet etmiştim. Ancak, hissettiklerimi kanıtlamak amacıyla, grubun kurulduğu zamandan itibaren Mo'yla birlikte yaşamış olan eski bir Yahudi üyeyi aradım. Aile'de Yahudi olmanın "fazladan bir nüfuz" olanağı sağladığına inanıyordu. Mo'yla ve ilk müritlerle oturup televizyon seyrettiklerini ve 1967 yılındaki Altı Gün Savaşı'yla ilgili görüntüler ekrana gelince, İsrailliileri alkışladıklarını hatırlıyordu. Mo'nun sık sık yarı Yahudi olduğunu iddia ettiğini vurguladı ve yeryüzünde Tanrı'nın Krallığı'nın kurulmasına yardımcı olmak için İsrail'de yaşamayı tasarladığını söyledi. Ayrıca, Tanrı'nın seçtiği kimseler oldukları düşünüldüğünden, Aile'deki Yahudile-

rin her zaman için biraz daha yüksek bir pozisyonları olduğunu ileri sürdü.

Çözmem gereken daha pek çok sorun var ve sürekli olarak da yenileri ortaya çıkıyor. Yolculuğum kesinlikle sona ermedi. Cinsel saplantıları olan bir megalomanın yönetimindeki, zalim denilebilecek kadar fanatik bir dini çevrede geçirdiğim on beş yılın ve muhafazakâr bir zindanda geçirdiğim bunu takip eden dört yılın hesabını çıkartıyorum. Bununla beraber, Moses David'in benim hareketlerim, düşüncelerim ve vücudum üzerinde bir etkisi olabileceğini sanmıyorum. Hayattaki en önemli amacın Tanrı'ya hizmet etmek olduğunu bana daha önce aşılayan kurum kilise olmamış mıydı? Erkeklerin emretme yetkisine sahip olduğunu, içinde bulunduğum kültürden öğrenmemiş miydim –ve bu konu, "Tanrı"nın her zaman için erkek, ya da en azından eril bir unsur olarak ifade edilmesiyle özetlenmemiş miydi? Bir çoğumuz –özellikle de kendini feda edenler, idealistler ve özgeciler– başkalarının yaşantımızı yönlendirmesine koşullandırılmışız. Sınırlarımı çizmeye ve ihtiyacım olan gıdayı almak için köklerimi toprağa gömmeye henüz başlıyorum.

Küçüklüğümden beri İsa'yı kalbimde taşıdığımdan ve koyu Hıristiyan annem benim için dua etmeyi sürdürdüğünden, Hıristiyan inancının beni koruduğunu ve ayakta kalmamı sağladığını söyleyerek, karşı çıkanlar olacaktır. Bunu gerçekten inkâr edemem; ancak, içimde keşfettiğim uçsuz bucaksız evren, kilisemin bana verdiği öğreti değil. İsa'dan başka şeyler de var ve O'nun da bana bu konuda hak vereceğini sanıyorum. Evet, İtalya'da şeytani bir saldırı olarak algıladığım olay sırasında, şeytanları uzaklaştırmama İsa'ya olan inancım yardımcı olmuştu; ancak, tamamen yok olmalarını sağlayan şey, bunun hemen ardından kendi içimdeki gücün farkına varmamdı. Gerçeğe, anlama, sevgiye, Tanrı'ya ve dinlerinde ihtiyacını duydukları her türlü yanıta ulaşan çok sayıda Hıristiyan bulunduğundan hiç kuşkum yok. Tüm dogmaların, ruhumun ve benliğimin ortaya çıkardığı tek bir evrensel gerçeği bile kavrayamayacak kadar küçük olduğunu keşfettim. Amerika temelde "Hıristiyan" bir ülke olduğu için, benim hayatımı ve kararlarımı yargılamadan önce, bütün iyi niyetli dindarlardan Matta 22:37-39'u incelemelerini rica ediyorum: "Tanrı'yı sev; komşunu

sev; kendini sev." Ömrümün yarısını Tanrı'yı ve komşumu sevmekle geçirdim – artık, kendimi sevmeyi de öğreneceğim!

TÇ'de ya da başka tarikatlarda bulunmuş ve zarar görmüş tüm yetişkinlerin ve acı çeken çocukların duymak istedikleri yanıtı verebilseydim keşke. Ne kadar basmakalıp gelirse gelsin, öğrendiğim tek gerçek, yanıtların insanın kendi içinde olduğudur. Peter Townshend şöyle yazmıştı: "İnsanın kendi vücudunda dolaşan kan gibisi yoktur ve hiçbir rüya, insanın kendi zihnindeki rüya gibi parıldamaz." Kendiniz için de, kalbinizdeki gerçekten başka gerçek yoktur. Ruhunuzu bulun ve kendinizi sevin.

Babam, John Fred Williams'ın 1949'da çekilmiş fotoğrafı. Henüz annemle tanışmamış.

Annem, Elfriede Seeger Williams'ın Philadelphia'daki bir Alman gazetesinde çalıştığı sıralarda çekilmiş fotoğrafı. Babamla, bundan kısa bir süre sonra tanışmış.

Ailem Philadelphia'dan batıya taşınmadan önce, bu fotoğrafımı büyükannem çekmiş. İki yaşımdayım.

1956'da, ailem Venice Beach, California'da yaşıyordu. Annemin kucağındaki kız kardeşim Marlene. Ben ortadayım, ağabeyim Steve de yanımda.

Lise son sınıf fotoğrafım. Lancaster Pennsylvania'daki McCaskey Lisesi'den 1971'de mezun oldum. O sırada kız kardeşimin öğretmeniyle görüşüyordum ve okuldaki "hippiler"den kopmuştum.

1972'de, New York'un kuzeyindeki Ellenville kampında Cal'la evlendiğimiz gün. Jeremy Spencer'ın orkestrasında davulcu olan Cal yirmi yaşında, bense on dokuzumdayım. Giydiğim uzun etek Fanrı'nın Çocukları tarikatındaki bir kadın için standarttı. Çıplak ayaklarım, asi yaratılışımla bağlantılı olsa gerek. Bütün kamp halkı 'torende' bulunmuştu. Bir yıl sonra Thor'a hamile kalana dek, yasal bir evliliğimiz olmayacaktı.

Almanya'daki Essen kolonisinin yuvası. Bir yaşından ufak olan Thor, yuvada çalışanların birinin kucağında. Bu özel yuvadaki koşullar TÇ standartlarına göre oldukça iyiydi. Arkadaki kara tahtada İncil'den ayetler yazılı. Günde iki ayet ezberlemek zorundaydık.

Cal, Thor ve ben, TÇ'nin dergisi *New Mation News!*'un kapağında yer aldık. Paris'te yaşadığımız sırada, sürekli fotoğraflarımız çekiliyordu. Dışarıdan, mutlu bir aile görüntüsü veriyor olmalıyız. Paylaşma, üçlü birliktelikler ve flörtle avlanma henüz başlamamış.

Les Enfants de Dieu'nün ilk reklam fotoğraflarından biri, Fransa'da Massif Centrale'de çekildi. Ben, sağdan altıncıyım; Cal ise soldan üçüncü. Ayrıca Jeremy Spencer, Jon, Nahum, Hopie, Esther, Micah, James ve Ruth da resimde yer alıyor. Timothy, Sharon ve Breeze Gösteri Grubu'na daha sonra katılacak.

1978'de, Monte Carlo Limanı'nda Mara (*soldaki*) ile poz veriyorum. Mara, TÇ standartlarına göre artık Cal'ın ikinci karısı. Gariptir, insanlar bizi hep birbirimize benzetirdi.

Burada, Sharon (*soldaki*) ve Breeze'le, Beausoleil evindeyiz. Üçümüz, güçlü bir ekiptik. Evimiz Tanrı'nın Çocukları Dünya Hizmetleri'ne binlerce dolarlık katkıda bulundu.

1977'de, David Berg olarak da bilinen Moses David (*sakallı*) ve metresi Maria (*sağındaki*); çevresindekiler de Tenerife flörtle avlanma kolonisi. *Stern* gibi popüler dergiler küçük adayı fotoğrafçı ve muhabirlerle kuşattı. Skandal basında yer aldıktan sonra Moses David kaçmak zorunda kaldı.

Mo Mektupları'ndan bir resim, 26 Nisan 1976. Bu broşürde birçok çelişkili öğreti yer alıyordu. Kocaların Tanrı'ya karşı sevgilerini, karılarını "balık" yatağına göndererek göstermeleri gerektiği ve Aile'deki kadın üyelerin Tanrı'nın fahişeleri olduğu gibi fikirler bunlar arasındaydı. Moses David, "O [Tanrı] onlar [balık] için kalbinize öylesine büyük bir sevgi *yerleştirecek* ki, onları yatağa *götürmek isteyeceksiniz*..." diye yazmıştı (#560:24). Daha sonra, "Tanrı bir çöpçatandır!" dedi (#560:27).

Beausoleil evindeyim. Avlanma evinde bulunsam da, her şeyi Tanrı adına ya da yüce bir amaç için yaptığını hissettim hep.

1983 yazında, İspanyol Basque sınırına yakın olan Perpignon'dayız. Genvieve'i emziriyorum, Thor on yaşında. Kaçırılıp tekrar bulunmasından sonra, onu olabildiğince sık görmeye çalıştım.

Bu fotoğrafı Charles, İtalya Liguria'da çekti. Genvieve yanımda Athena önümde, Jordan da kucağımda. Hayatımın en meşgul dönemlerinden biriydi. Hem para kazanmaya çalışıyor, hem de çocuklarıma bakıyordum.

1995'te Thor'la birlikte Güney'de "blues" festivalindeyim. O sıralarda Thor benim yanımda yaşıyordu. Şimdi, Almanya'da matematik dalında lisans üstü öğrenim görüyor.

Varlık / Anlatı

Bu kitap, sorunlu bir toplumda büyüyen duyarlı gençlerin kaçtıkları sığınaklardan birinin -tarikat yaşamının- içyüzüne ışık tutuyor ve insan beyninin yıkandığı bu tuzaktan kurtulmanın ne denli zor olduğunu gösteriyor.

Alkolik bir babayla soğuk ve mesafeli bir annenin kızı olan asi ve idealist Miriam Williams, on yedi yaşındayken New York'ta "Tanrı'nın Ailesi"yle yaşamaya davet edildiğinde, ardına bile bakmadan bir otobüse atlayıp evinden ayrılır.

Cemaat yaşamı kısa sürede, 19.000 üyesi olmakla övünen Tanrı'nın Çocukları tarikatının kurucusu Moses David'in önderliğinde, cehenneme dönüşür. Eski bir rahip olan David, gözlerden uzak bir yaşam sürüp üyeleriyle gazeteler aracılığıyla haberleşmekte ve grup evliliğini, cinsel paylaşmayı, kutsal fahişeliği meşru göstermek için İncil'i kullanmaktadır.

Çok düşünmenin fazlasıyla tehlikeli olduğuna inanmaya programlanan Miriam, sözde bir evlilikten beş çocuk sahibi olur. Artık o, kendini dünyanın dört bir yanından yabancı erkeklere sunan kutsal bir fahişedir.

İlk kocası "Aile"den ayrılıp çocuklarından birini kaçırdığında ayakları yere basan Miriam, zengin Arapların yardımıyla oğlunun yerini bulur ve müthiş bir mücadele vererek, istikrarlı bir yaşam kurmak ve yaşadıklarını anlatmak üzere gerçek dünyaya geri döner.

ISBN 975-434-207-5

9789754342079